© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

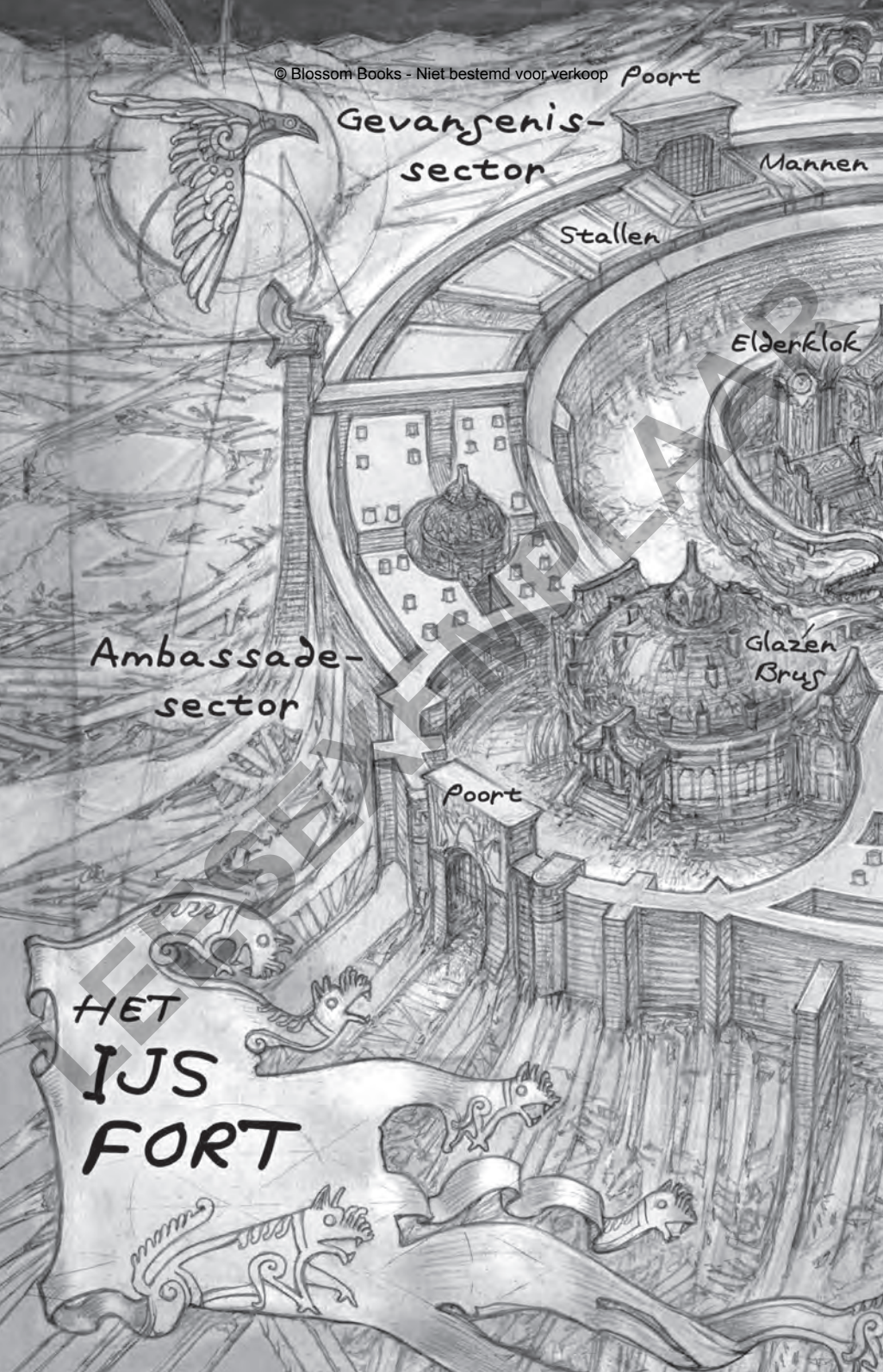
LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

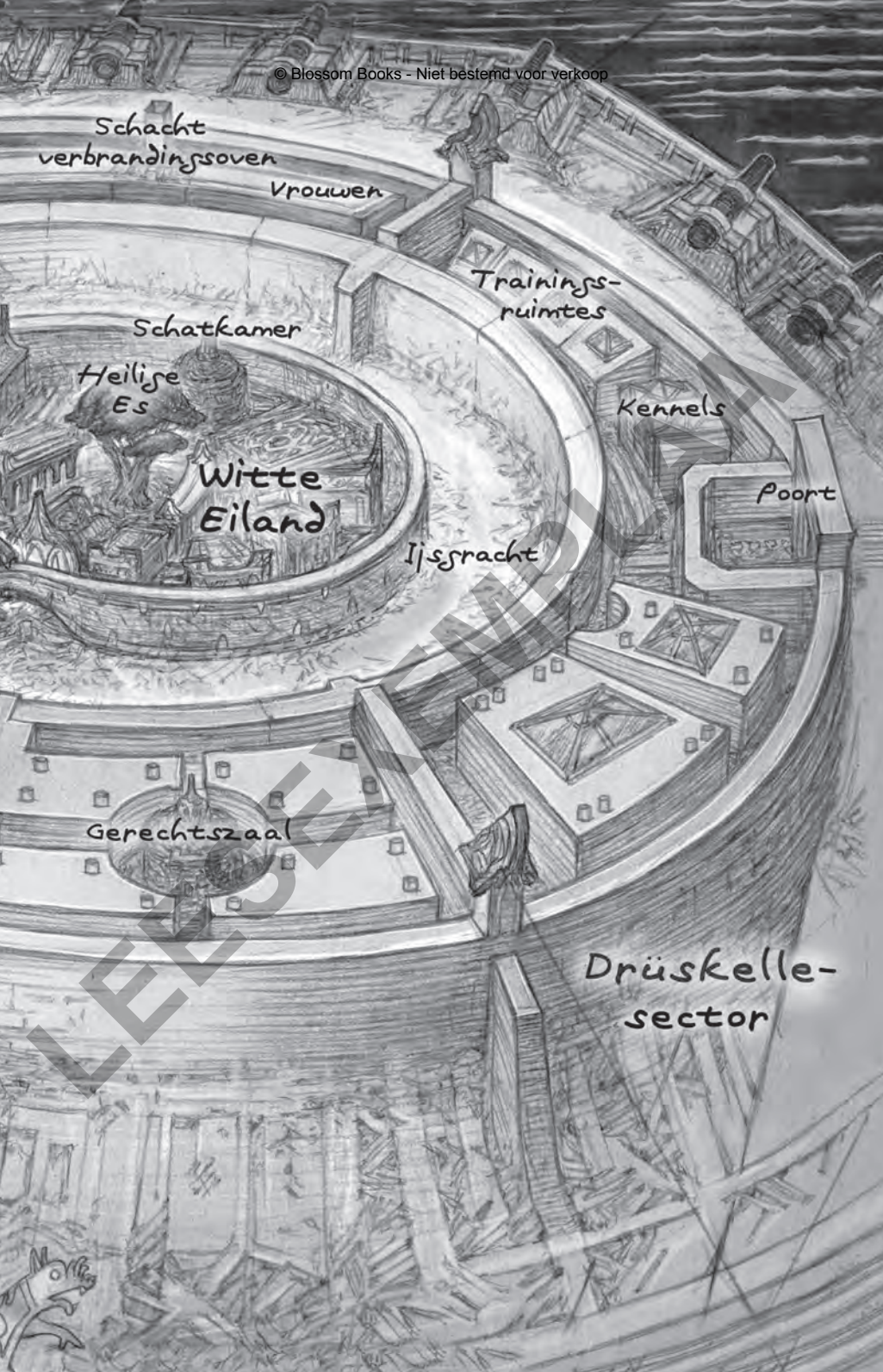
LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

List & Leugens

LEIGH BARDUGO

vertaald door Merel Leene

LEESEXEMPLAAR

Blossom
BOOKS

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Voor Kayte,
geheim wapen, onverwachte vriend

LEESEXEMPLAAR

Officiële hashtag: #dekraaien

NUR 285/W101501
© MMXV Nederlandse editie: Blossom Books
© MMXV Leigh Bardugo
Published by arrangement with New Leaf literary and media, inc.
Oorspronkelijke titel: *Six of Crows*
Nederlandse vertaling: Merel Leene
Omslagbelettering: Titia Seveke
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.
Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Blossom Books is een imprint van Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.
Blossombooks.nl

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DE GRISHA

Soldaten van het Tweede Leger
Meesters van de Elementaire Natuurwetenschap

CORPORALKI
(De Orde van de Levenden en de Doden)
Hartenwringers
Helers

ETHEREALKI
(De Orde van de Elementenmeesters)
Stormblazers
Inferni
Getijdekeerders

MATERIALKI
(De Orde van de Fabrikators)
Durasti
Alkemi

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL EEN

SCHIMMIGE ZAKEN

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

1
joost

JOOST HAD TWEE problemen: de maan en zijn snor.

Eigenlijk moest hij zijn ronde lopen om het huis van de familie Hoede, maar in plaats daarvan hing hij nu al een kwartier lang rond bij de zuidwestmuur van de tuin, terwijl hij verwoed probeerde iets gevats en romantisch te bedenken om tegen Anya te zeggen.

Waren Anya's ogen nou maar blauw als de zee, of groen als smaragd. In plaats daarvan waren ze bruin. Prachtig, dromerig… gesmolten-chocoladebruin? Konijnenvachtbruin?

'Zeg gewoon dat haar huid glanst als het licht van de maan,' had zijn vriend Pieter gezegd. 'Daar zijn meiden gek op.'

Perfecte oplossing, alleen werkte het weer in Ketterdam niet erg mee. Er was vandaag geen briesje vanuit de haven geweest, en boven de grachten en de bochtige steegjes van de stad hing een vochtige deken van dikke grauwe mist. Zelfs hier tussen de herenhuizen aan de Geldstraat was de lucht zwaar van de geur van vis en lenswater, en de rook uit de raffinaderijen op de buitenste eilanden van de stad had een smerig waas over de avondhemel gelegd. In plaats van op een edelsteen leek de volle maan eerder op een gelige blaar die nodig moest worden doorgeprikt.

Misschien kon hij iets aardigs zeggen over Anya's lach? Alleen had hij haar nog nooit horen lachen. En hij was niet erg goed in moppen vertellen.

In een van de glazen ruitjes van de openslaande deuren naar de zijtuin wierp Joost een blik op zijn spiegelbeeld. Zijn moeder had gelijk.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Zelfs in zijn nieuwe uniform leek hij nog een kind. Voorzichtig streek hij met een vinger over zijn bovenlip. Ging zijn snor nou eindelijk maar eens groeien. Het donsje voelde toch echt al iets dikker dan gisteren.

Hij was nog geen zes weken stadswachter, maar het baantje was een stuk minder opwindend dan hij had gehoopt. Hij had gedacht dat hij dieven achter de vodden zou zitten in de Ton, of patrouille zou lopen in de havens, waardoor hij als eerste zou zien welke vracht er aan land werd gebracht. Sinds de moord op die ambassadeur in het stadhuis liep de Handelsraad echter voortdurend over veiligheid te morren, dus wat moest hij doen? Stomme rondjes lopen om het huis van een of andere geluksvogel van een koopman. Niet zomaar een koopman, trouwens. Raadslid Hoede was zo hoog gerezen in het stadsbestuur van Ketterdam als maar mogelijk was. Het soort man dat je carrière kon maken of breken.

Joost trok wat aan zijn jas en zijn geweer en klopte daarna op de verzwaarde wapenstok aan zijn riem. Misschien zou Hoede hem wel zien zitten. Scherpe blik en handig met de knuppel, zou Hoede zeggen. Die knaap verdient een promotie.

'Sergeant Joost van Poel,' fluisterde hij, genietend van de klank van de woorden. 'Kapitein Joost van Poel.'

'Pas maar op dat je het moois er niet af kijkt.'

Joost draaide zich snel om en zag Henk en Rutger de tuin in lopen. Zijn wangen werden helemaal warm. Alle twee waren ze ouder, groter en breder dan hij, en ze waren huiswachters, in privédienst bij raadslid Hoede. Dat hield in dat ze zijn blauwgroene tenue droegen, mooie geweren uit Novyi Zem bij zich hadden en Joost geen moment lieten vergeten dat hij maar een onbelangrijk groentje van de stadswacht was.

'Door over dat beetje dons te wrijven gaat het echt niet harder groeien.' Rutger lachte luid.

Joost deed zijn best om nog iets van zijn waardigheid te bewaren. 'Ik moet mijn ronde afmaken.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Rutger gaf Henk een por met zijn elleboog. 'Hij bedoelt dat hij zijn hoofd bij de Grisha-werkplaats naar binnen gaat steken om naar zijn meissie te kijken.'

'O Anya, kun je met je Grisha-kunsten mijn snor niet laten groeien?' zei Henk spottend.

Joosts wangen gloeiden toen hij zich omdraaide en met grote stappen naar de oostkant van het huis liep. Al vanaf zijn eerste avond hier liepen die twee hem te pesten. Als Anya er niet was geweest, had hij zijn commandant waarschijnlijk allang om overplaatsing gesmeekt. Hoewel hij en Anya altijd maar een paar woorden wisselden als hij zijn ronde deed, vormde zij het mooiste gedeelte van zijn avond.

En hij moest toegeven dat hij Hoedes huis ook geweldig vond, wat hij er tenminste van had gezien, die paar keer dat hij door de ramen had gegluurd. Hoede bezat een van de mooiste herenhuizen aan de Geldstraat: vloeren van blinkende witte en zwarte tegels, glanzende donkere houten muren, verlicht door kroonluchters van geblazen glas die als kwallen onder de cassetteplafonds leken te drijven. Soms deed Joost alsof het zijn eigen huis was, dat hij een rijk koopman was die even een wandelingetje in zijn prachtige tuin maakte.

Voordat hij de hoek om liep, haalde Joost een keer diep adem. Anya, je ogen zijn bruin als… boombast? Hij bedacht vast wel iets. Spontaan zijn was sowieso altijd beter.

Tot zijn verrassing stonden de glazen deuren naar de Grisha-werkplaats open. Deze werkplaats was het echte bewijs van Hoedes rijkdom, veel meer nog dan de handbeschilderde blauwe tegels in de keuken of de schoorsteenmantels vol potten met tulpen. Een contract met een Grisha was niet goedkoop, en Hoede had er drie in dienst.

Yuri zat echter niet aan de lange werktafel, en ook Anya was nergens te bekennen. Alleen Retvenko was er, onderuitgezakt op een stoel in zijn donkerblauwe gewaad, ogen dicht, boek open op zijn borst.

Joost bleef in de deuropening staan en schraapte zijn keel. 'De deuren

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

moeten 's nachts eigenlijk dicht zijn, en op slot.'

'Dit huis is net oven,' zei Retvenko lijzig in zijn zware, rollende Ravkaanse accent. Hij hield zijn ogen dicht. 'Zeg maar tegen Hoede: ik stop met zweten, ik doe deuren dicht.'

Retvenko was een Stormblazer, ouder dan de andere twee contract-Grisha in Hoedes dienst. Zijn haar was doorschoten met grijs. Er gingen geruchten dat hij in de Ravkaanse burgeroorlog aan de verliezende kant had gevochten en na afloop van de strijd naar Kertsj was gevlucht.

'Ik geef je klachten met alle plezier aan raadslid Hoede door,' loog Joost. Het huis werd altijd veel te warm gestookt, alsof Hoede verplicht was zo veel mogelijk kolen te gebruiken, maar Joost was echt niet van plan om daar iets van te zeggen. 'Tot die tijd…'

'Jij hebt nieuws over Yuri?' onderbrak Retvenko hem. Eindelijk opende hij zijn ogen.

Joost wierp een ongemakkelijke blik op de schalen met rode druiven en bergen donkerrood fluweel op de werktafel. Yuri was bezig geweest om voor mevrouw Hoede de kleur van de druiven in de gordijnen te laten vloeien, maar een paar dagen geleden was hij erg ziek geworden en sinds die tijd had Joost hem niet meer gezien. Op het fluweel lag al een laagje stof en de druiven begonnen te schimmelen.

'Ik heb niks gehoord.'

'Natuurlijk jij hoort niks. Te druk met paraderen in stom paars uniform.'

Wat was er mis met zijn uniform? En waarom moest Retvenko nou weer hier rondhangen? Hij was Hoedes persoonlijke Stormblazer en reisde vaak met de kostbaarste ladingen van zijn meester mee, om te zorgen voor gunstige winden die de schepen veilig en snel naar de haven brachten. Waarom kon hij op dit moment niet ergens op zee zijn?

'Ik denk dat Yuri misschien wel in quarantaine zit.'

'Zo behulpzaam,' zei Retvenko spottend. 'En stop met loeren als nieuwsgierige gans,' voegde hij eraan toe. 'Anya is er niet.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Joost voelde zijn gezicht alweer warm worden. 'Waar is ze?' Hij deed zijn best om zo autoritair mogelijk te klinken. 'Ze hoort na donker binnen te zijn.'

'Eén uur geleden, Hoede neemt haar mee. Net als avond dat hij voor Yuri kwam.'

'Hoe bedoel je, "dat hij voor Yuri kwam"? Yuri werd ziek.'

'Hoede komt voor Yuri, Yuri komt ziek terug. Twee dagen later, Yuri verdwijnt voorgoed. Nu Anya.'

Voorgoed?

'Misschien was er een noodgeval. Misschien had iemand hulp nodig…'

'Eerst Yuri, nu Anya. Ik ben volgende, en niemand zal merken, behalve arme officier Joost. Ga nu.'

'Als raadslid Hoede…'

Retvenko stak een arm omhoog en meteen werd Joost door een windvlaag naar achteren geblazen. Met moeite wist hij zijn evenwicht te bewaren door snel de deurpost vast te grijpen.

'Ik zei: nu.' Retvenko tekende een cirkel in de lucht en de deur sloeg dicht.

Nog net voor zijn vingers klem kwamen te zitten liet Joost de deurpost los en hij viel achteruit de tuin in.

Zo snel hij kon krabbelde hij overeind en veegde de viezigheid van zijn uniform. Schaamte borrelde op in zijn maag. Een van de glazen ruitjes was door de klap gebarsten. Door het glas zag hij de Stormblazer spottend naar hem grijnzen.

'Dat wordt bijgeschreven op je contract,' zei Joost, wijzend naar het kapotte ruitje. Hij vond het vreselijk hoe zwak en kinderachtig zijn stem klonk.

Met een handzwaai liet Retvenko de deuren in hun scharnieren trillen. Zonder het te willen deed Joost een stap naar achteren.

'Maak maar gauw je ronde, kleine waakhond!' riep Retvenko.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat ging lekker,' merkte Rutger spottend op. Hij leunde tegen de tuinmuur.

Hoe lang stond hij daar al? 'Heb je niets beters te doen dan achter mij aan lopen?' vroeg Joost.

'Alle wachters moeten zich bij het boothuis melden. Zelfs jij. Of heb je het te druk met vrienden maken?'

'Ik vroeg hem alleen om de deur dicht te doen.'

Rutger schudde zijn hoofd. 'Je vraagt niks. Je beveelt. Ze zijn bedienden. Geen geëerde gasten.'

Terwijl Joost met Rutger meeliep, brandde de schaamte nog altijd in zijn binnenste. Het ergste was dat Rutger gelijk had. Retvenko mocht helemaal niet zo tegen hem praten. Maar wat kon Joost ertegen doen? Zelfs als hij de moed bezat om tegen een Stormblazer te vechten, zou het zijn alsof hij met een kostbare vaas op de vuist ging. De contract-Grisha waren niet zomaar bedienden; ze waren Hoedes meest gekoesterde bezit.

Wat had Retvenko trouwens bedoeld toen hij zei dat Yuri en Anya waren meegenomen? Had hij Anya in bescherming willen nemen? Contract-Grisha werden niet voor niets binnengehouden. Als ze zonder bescherming over straat gingen, liepen ze het risico opgepakt te worden door een slavenhandelaar en dan zag je ze nooit meer terug. Misschien heeft ze wel een vriendje, dacht Joost teleurgesteld.

Hij werd in zijn gepeins gestoord door fel licht en grote drukte bij het boothuis aan de rand van de gracht. Aan de overkant van het water zag hij de andere hoge, smalle koopmanshuizen, waarvan de keurige puntgevels donker afstaken tegen de avondhemel. De tuinen en boothuizen werden verlicht door de gloed van lantaarns.

Een paar weken eerder was tegen Joost gezegd dat Hoedes boothuis opgeknapt werd en dat hij het bij zijn rondes daarom moest overslaan. Toen hij en Rutger naar binnen liepen, zag hij echter nergens verf of steigers. De gondels en roeiriemen stonden rechtop tegen de muren. De andere huiswachters waren er ook, herkenbaar aan hun zeegroene tenue,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en Joost herkende twee stadswachters gekleed in paars. Het grootste deel van het boothuis werd echter ingenomen door een enorme vierkante doos: een soort vrijstaande cel die van versterkt staal gemaakt leek te zijn, met naden vol klinknagels en in een van de wanden een enorm raam. Het glas was gegolfd, en binnen zag Joost een meisje aan een tafel zitten met haar armen strak om haar rode zijden gewaad geslagen; achter haar stond een stadswachter.

Anya, drong het met een schok tot Joost door. Haar grote bruine ogen stonden angstig, haar gezicht was bleek. Het jongetje dat tegenover haar op een stoel zat, leek nog wel twee keer zo bang. Zijn haar zat door de war, alsof hij net geslapen had, en zijn benen bungelden een eindje boven de grond; zenuwachtig schopte hij met zijn voeten in de lucht.

'Wat doen al die wachters hier?' vroeg Joost.

Het moesten er minstens tien zijn in het drukke boothuis. Raadslid Hoede was er ook, samen met een koopman die Joost niet kende, beide mannen gekleed in het zwart van kooplieden. Zodra Joost zag dat ze met de commandant van de stadswacht praatten, ging hij iets rechter staan. Hopelijk had hij alle tuinaarde van zijn uniform geveegd. 'Wat is dit?'

Rutger haalde zijn schouders op. 'Wat maakt het uit? Het breekt de sleur.'

Joost keek opnieuw door de ruit. Anya staarde met een wazige blik naar buiten. Op zijn eerste dag in het huis van de Hoedes had ze een verwonding aan zijn kaak genezen. Het stelde niks voor: een geelgroene plek die nog was overgebleven na een kaakslag bij een oefengevecht tijdens zijn opleiding, maar kennelijk had Hoede het gezien en hield hij er niet van dat zijn bedienden er als vechtersbazen uitzagen. Joost was naar de Grisha-werkplaats gestuurd en Anya had hem laten plaatsnemen in een vierkantje helder licht waar de late winterzon naar binnen scheen. Ze liet haar koele vingers over zijn huid glijden en hoewel het vreselijk jeukte, was het een paar tellen later alsof de blauwe plek er nooit had gezeten.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen hij haar bedankte, glimlachte Anya, en Joost was verloren. Hij wist dat het een hopeloze zaak was. Zelfs als ze in hem geïnteresseerd was, zou hij nooit genoeg geld hebben om haar contract van Hoede over te kopen, en ze zou nooit trouwen tenzij Hoede daartoe opdracht gaf. Toch had dat hem er niet van weerhouden later steeds bij haar langs te gaan om gedag te zeggen of cadeautjes voor haar mee te brengen. De landkaart van Kertsj had ze het mooist gevonden: een grillige tekening van hun eilandstaat, omgeven door zeemeerminnen die in de Ware Zee zwommen en schepen die werden voortgeblazen door winden die waren afgebeeld als mannetjes met dikke wangen. Het was een goedkoop souvenir zoals toeristen ze aan de Oostduig kochten, maar ze leek het mooi te vinden.

Nu stak hij voorzichtig een hand op ter begroeting. Anya reageerde niet.

'Ze kan je niet zien, idioot,' zei Rutger lachend. 'Het glas spiegelt aan de andere kant.'

Joosts wangen werden rood. 'Hoe kon ik dat nou weten?'

'Gebruik je doppen en let een keertje op.'

Eerst Yuri, nu Anya. 'Waarvoor hebben ze een Grisha-Heler nodig? Is die jongen gewond?'

'Niks mee aan de hand, volgens mij.'

De commandant en Hoede leken het ergens over eens te zijn.

Door het glas zag Joost Hoede de cel in gaan en het jochie een bemoedigend klopje op de schouder geven. Er zaten zeker luchtgaten in de cel, want hij hoorde Hoede zeggen: 'Gedraag je als een dappere jongen, en dan zitten er een paar *kruge* voor je in.' Vervolgens greep hij met zijn hand vol levervlekken Anya's kin beet.

Ze verstijfde, en Joost kreeg kramp in zijn maag.

Hoede schudde Anya's hoofd even heen en weer. 'Doe wat je gezegd wordt, en dan is dit snel voorbij, ja?'

Ze glimlachte strak. 'Natuurlijk, oom.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hoede fluisterde een paar woorden tegen de wachter achter Anya en stapte vervolgens de cel weer uit. De deur sloeg met een luide klap dicht en Hoede schoof er een zware grendel voor.

Hoede en de andere koopman gingen bijna recht voor Joost en Rutger staan.

De koopman die Joost niet kende zei: 'Weet je zeker dat dit verstandig is? Het meisje is een Corporalnik. Na wat er met je Fabrikator is gebeurd…'

'Als het Retvenko was, zou ik me zorgen maken, maar Anya heeft zo'n zacht karakter. Ze is een Heler. Geen enkele neiging tot agressie.'

'En je hebt de dosis verlaagd?'

'Ja, maar zijn we het erover eens dat de Raad me zal compenseren als we hetzelfde resultaat zien als met de Fabrikator? Er kan niet van me worden verwacht dat ik al die kosten zelf draag.'

Toen de koopman knikte, gaf Hoede een teken aan de commandant. 'Ga uw gang.'

Hetzelfde resultaat als met de Fabrikator. Retvenko beweerde dat Yuri verdwenen was. Was dat wat hij had bedoeld?

'Sergeant,' zei de commandant. 'Ben je klaar?'

De wachter in de cel antwoordde: 'Ja, meneer.' Hij trok zijn mes.

Joost slikte.

'Eerste test,' zei de commandant.

De wachter boog naar voren om tegen het jongetje te zeggen dat hij zijn mouw moest oprollen. Het jochie gehoorzaamde en stak daarna zijn arm uit, terwijl hij de duim van zijn andere hand in zijn mond stak. Daar is-ie veel te oud voor, dacht Joost. Hij moest wel heel bang zijn. Joost zelf had bijna tot zijn veertiende met een van een sok gemaakt beertje geslapen, en daar hadden zijn oudere broers hem genadeloos mee gepest.

'Het prikt alleen een beetje,' zei de wachter.

'Dit is allemaal echt niet nodig…' protesteerde Anya.

'Stil, alsjeblieft,' zei Hoede.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De wachter klopte het jongetje op zijn schouder en maakte daarna met zijn mes een helderrode snee in zijn onderarm. De jongen begon onmiddellijk te huilen.

Anya wilde opstaan, maar de wachter legde streng een hand op haar schouder.

'Het is in orde, sergeant,' zei Hoede. 'Laat haar de jongen genezen.'

Anya boog naar voren en pakte voorzichtig de hand van het jochie. 'Ssst,' zei ze zacht. 'Laat mij maar helpen.'

'Doet het pijn?' snikte de jongen.

Ze glimlachte. 'Nee hoor. Het jeukt alleen een beetje. Hou je je arm heel stil voor me?'

Als vanzelf boog Joost naar voren. Hij had Anya eigenlijk nog nooit iemand anders zien genezen.

Anya trok een zakdoekje uit haar mouw en veegde het bloed weg. Daarna streek ze met haar vingers heel voorzichtig over de wond van de jongen. Vol verbazing zag Joost dat zich langzaam nieuwe huid leek te vormen, die zich vervolgens sloot.

Een paar minuten later stak het jochie grijnzend zijn arm uit. Het zag er nog een beetje rood uit, maar verder was de huid helemaal glad en er was geen litteken. 'Was dat magie?' vroeg hij.

Anya tikte hem op zijn neus. 'Zoiets. Dezelfde magie die je lichaam gebruikt als het een beetje tijd en een verbandje krijgt.'

Het jongetje leek bijna teleurgesteld.

'Nu de *parem*.'

Joost fronste. Dat woord had hij nooit eerder gehoord.

De commandant gaf zijn sergeant een teken. 'Tweede test.'

'Steek je arm uit,' zei de sergeant opnieuw tegen de jongen.

Het jochie schudde zijn hoofd. 'Dit vind ik niet fijn.'

'Doe het.'

De onderlip van het jongetje trilde, maar toch stak hij zijn arm uit. Opnieuw maakte de wachter een snee. Daarna legde hij een envelopje

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

van waspapier voor Anya op tafel.

'Neem in wat in het pakketje zit,' instrueerde Hoede Anya.

'Wat is het?' vroeg ze met trillende stem.

'Dat gaat je niets aan.'

'Wat is het?' herhaalde ze.

'Je gaat er niet dood van. We vragen je een paar eenvoudige taken uit te voeren om de effecten van het middel te testen. De sergeant is hier om ervoor te zorgen dat je doet wat je gevraagd wordt en niets anders, begrepen?'

Haar gezicht verstrakte, maar ze knikte.

'Niemand doet je iets,' zei Hoede. 'Maar vergeet niet dat je die cel niet uit komt als je de sergeant iets aandoet. De deuren zijn aan de buitenkant vergrendeld.'

'Wat is dat voor spul?' fluisterde Joost.

'Weet ik niet,' antwoordde Rutger.

'Wat weet je eigenlijk wel?' mompelde hij.

'Genoeg om mijn kop te houden.'

Joost trok een boos gezicht.

Met bevende handen pakte Anya het envelopje op en maakte het open.

'Toe dan,' zei Hoede.

Ze hield haar hoofd achterover en nam het poeder in. Heel even zat ze te wachten, met haar lippen op elkaar geperst. 'Is het soms gewoon *jurda*?' vroeg ze hoopvol.

Joost betrapte zich erop dat hij het ook hoopte. Jurda was niet iets om bang voor te zijn, een stimulerend middel dat iedereen bij de stadswacht kauwde om tijdens late wachtdiensten wakker te blijven.

'Waar smaakt het naar?' vroeg Hoede.

'Net als jurda, maar dan zoeter, het…' Opeens ademde Anya scherp in. Haar handen grepen de tafel beet en haar pupillen werden zo groot dat haar ogen bijna zwart leken. 'Ooooo,' zei ze met een zucht. Het klonk bijna als spinnen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De wachter greep haar schouder nog steviger vast.

'Hoe voel je je?'

Ze staarde glimlachend naar de spiegel. Haar tong stak tussen haar witte tanden door, rood als roest. Plotseling kreeg Joost het koud.

'Net als bij de Fabrikator,' mompelde de koopman.

'Genees de jongen,' beval Hoede.

Ze wuifde met haar hand door de lucht, bijna achteloos, en de snee in de arm van het jongetje sloot onmiddellijk. Het bloed steeg in kleine rode druppeltjes op van zijn huid en verdween toen. Zijn huid zag er prachtig glad uit, zonder ook maar enig teken van bloed of roodheid.

De jongen straalde. 'Dat was echt magie.'

'Het voelt als magie,' zei Anya met diezelfde eigenaardige glimlach.

'Ze heeft hem niet eens aangeraakt,' zei de commandant vol verbazing.

'Anya,' zei Hoede, 'luister goed. We zullen de wachter nu vragen om de volgende test te beginnen.'

'Hmmm,' humde Anya.

'Sergeant,' zei Hoede. 'Snij de duim van de jongen af.'

Het jongetje gilde en begon weer te huilen. Hij schoof zijn handen onder zijn benen om ze te beschermen.

Ik moet ze tegenhouden, dacht Joost. Ik moet een manier vinden om haar te beschermen, hen alle twee. Maar wat? Hij was niemand, een nieuweling bij de stadswacht, een nieuweling in dit huis. En trouwens, realiseerde hij zich opeens vol schaamte, ik wil mijn baantje niet kwijt.

Anya glimlachte alleen en boog haar hoofd achterover zodat ze de sergeant aan kon kijken. 'Schiet het glas kapot.'

'Wat zei ze?' vroeg de koopman.

'Sergeant!' riep de commandant bars.

'Schiet het glas kapot,' herhaalde Anya.

Het gezicht van de sergeant werd slap. Hij hield zijn hoofd schuin, alsof hij naar een melodie in de verte luisterde, haalde vervolgens zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

geweer van zijn schouder en richtte op het raam van de cel.

'Omlaag!' schreeuwde iemand.

Joost wierp zich op de grond en sloeg zijn armen om zijn hoofd, terwijl in zijn oren snel ratelend geweervuur klonk en op zijn handen en rug kleine glasscherven neerregenden. Zijn gedachten gilden paniekerig door elkaar. Zijn verstand probeerde het te ontkennen, maar hij wist wat hij had gezien. Anya had de sergeant bevolen om het glas kapot te schieten. Ze had hem gedwongen het te doen. Alleen kon dat helemaal niet. Corporalki waren gespecialiseerd in het menselijk lichaam. Ze konden je hart laten stoppen, je ademhaling vertragen, je botten breken. Maar ze konden niet in je hoofd kruipen.

Even was het stil. Toen stond Joost op, net als alle anderen, en pakte zijn geweer.

Hoede en de commandant schreeuwden tegelijkertijd.

'Grijp haar!'

'Schiet haar neer!'

'Weet je wel hoeveel ze waard is?' reageerde Hoede. 'Laat iemand haar vastgrijpen! Niet schieten!'

Anya stak haar handen omhoog, zodat haar rode mouwen wijd uitstonden. 'Wacht,' zei ze.

Joosts paniek verdween. Hij wist dat hij bang was geweest, maar zijn angst was opeens iets van heel ver weg. Hij voelde alleen nog maar verwachting. Hij wist niet goed wat eraan kwam, of wanneer, alleen dat het zou komen en dat het van levensbelang was dat hij er klaar voor was. Het kon slecht of goed zijn, maar dat kon hem niet echt schelen. Zijn hart was vrij van zorgen en verlangens. Hij verlangde naar niets, wilde niets, zijn geest was stil, zijn ademhaling rustig. Hij hoefde alleen maar te wachten.

Hij zag Anya opstaan en het jongetje optillen. Hij hoorde haar zachtjes tegen hem zingen, een Ravkaans slaapliedje.

'Doe de deur open en kom binnen, Hoede,' zei ze.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Joost hoorde de woorden, begreep ze en vergat ze weer.

Hoede liep naar de deur en schoof de grendel opzij. Hij liep de stalen cel in.

'Doe wat je gezegd wordt en dan is dit snel voorbij, ja?' mompelde Anya met een glimlach. Haar ogen waren twee zwarte, bodemloze poelen. Haar huid straalde, gloeide, fonkelde.

Een gedachte flitste op in Joosts brein: prachtig als de maan.

Anya drukte het jongetje iets steviger tegen zich aan. 'Niet kijken,' mompelde ze in zijn haar. 'En nu,' zei ze tegen Hoede, 'pak je het mes op.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

2
Inej

Kaz Brekker had geen reden nodig. Dat was wat er werd gefluisterd in de straten van Ketterdam, in de taveernes en de koffiehuizen, in de donkere, gevaarlijke steegjes van de rosse buurt, die beter bekendstond als de Ton. De jongen die ze Vuilehanden noemden, had geen reden nodig – en al helemaal geen toestemming – om een been te breken, een afspraak te schenden of het lot van een man te keren door het omdraaien van een kaart.

Natuurlijk hadden ze het mis, bedacht Inej terwijl ze de brug over het zwarte water van de Beursgracht overstak naar het uitgestorven plein voor de Beurs. Elke daad van geweld was opzettelijk, en aan elke gunst zaten zo veel draadjes vast dat je er een hele marionettenvoorstelling mee kon opvoeren. Kaz had altijd zijn redenen. Inej wist alleen nooit zeker of het de goede redenen waren. Zeker vanavond niet.

Inej controleerde haar messen. In stilte prevelde ze hun namen, zoals ze altijd deed als ze dacht dat er misschien problemen zouden komen. Het was een praktische gewoonte, die echter ook troost bood. De wapens waren haar vrienden. Ze vond het prettig om te weten dat ze klaar waren voor wat de nacht misschien zou brengen.

Ze zag Kaz en de anderen bij de grote stenen boog staan die de oostelijke ingang van de Beurs vormde. In het steen boven hun hoofden stonden drie woorden gebeiteld: *Enjent, Voorhent, Almhent*. Vlijt, eerlijkheid, voorspoed.

Ze zorgde dat ze vlak langs de met luiken gesloten winkeltjes rond

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

het plein sloop, om zo buiten bereik van het flakkerende licht te blijven dat de gaslantaarns op de keien wierpen. Onder het lopen probeerde ze vast te stellen wie Kaz had meegenomen: Dirix, Rottie, Muzzen en Keeg, Anika en Pim, en zijn uitverkoren secondanten voor het beraad van vanavond: Jesper en Brede Bolliger. Ze duwden elkaar en sloegen elkaar op de rug, stampend met hun voeten vanwege de plotselinge kou die de stad deze week had verrast, een laatste stuiptrekking van de winter voordat de lente echt begon. Het waren allemaal rouwdouwers en vechtersbazen, gerekruteerd uit de jongere leden van de Droesem, de mensen die Kaz het meest vertrouwde. Inej zag de glinstering van achter riemen gestoken messen, loden pijpen, verzwaarde kettingen, bijlhandvatten vol roestige spijkers en hier en daar de olieachtige glans van een geweerloop. Stilletjes glipte ze tussen de anderen in, terwijl ze de schaduwen bij de Beurs afspeurde naar eventuele spionnen van de Zwartvlerken.

'Drie schepen!' zei Jesper. 'De Shu Hanezen hebben ze gestuurd. Ze lagen gewoon in de Eerste Haven, kanonnen uit, rode vlaggen gehesen, alle ruimen afgeladen met goud.'

Brede Bolliger floot zachtjes. 'Dat had ik graag willen zien.'

'Dat had ik graag willen stélen,' zei Jesper. 'De halve Handelsraad stond ernaast te springen en te sputteren, die lui hadden geen idee wat ze moesten doen.'

'Willen ze dan niet dat de Shu Hanezen hun schulden afbetalen?' vroeg Brede Bolliger.

Kaz schudde zijn hoofd, zodat zijn donkere haar glom in het lamplicht. Hij was een en al rechte lijnen en strakke randen: scherpe kaaklijn, slanke bouw, wollen jas strak om zijn schouders. 'Ja en nee,' zei hij met zijn gruizige stem. 'Het is altijd goed als een land bij je in het krijt staat. Dan verlopen de onderhandelingen een stuk vriendelijker.'

'Misschien hebben de Shu Hanezen genoeg van vriendelijk zijn,' merkte Jesper op. 'Ze hoefden al dat goud niet in één keer te sturen. Denk je dat zij die handelsambassadeur hebben neergestoken?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Feilloos pikten Kaz' ogen Inej eruit in de groep. In Ketterdam gonsde het al weken over de moord op de ambassadeur. Die had op een haar na het einde van de Kertsj-Zemeense relaties betekend en de Handelsraad bijna in opstand gebracht. De Zemenen gaven de Kertsj de schuld. De Kertsj verdachten de Shu Hanezen. Kaz kon het geen zak schelen wie ervoor verantwoordelijk was; de moord fascineerde hem omdat hij niet begreep hoe iemand het voor elkaar had weten te krijgen. In een van de drukste gangen van het stadhuis, voor de ogen van meer dan een dozijn stadsbestuurders, was de Zemeense handelsambassadeur een wasruimte in gestapt. Niemand anders was naar binnen of naar buiten gegaan, maar toen zijn bediende een paar minuten later op de deur klopte, kwam er geen antwoord. Toen ze de deur hadden opengebroken, vonden ze de ambassadeur voorover op de witte tegels met een mes in zijn rug. De kraan liep nog.

Kaz had Inej eropuit gestuurd om na sluitingstijd in het gebouw op onderzoek uit te gaan. De wasruimte had geen andere ingang, geen ramen of luchtroosters, en zelfs Inej kon zichzelf niet door buizen persen. En toch was de Zemeense ambassadeur dood. Kaz had een hekel aan raadsels die hij niet kon oplossen, en hij en Inej hadden honderden theorieën bedacht om de moord te verklaren, maar geen ervan was bevredigend. Vanavond hadden ze echter dringender problemen.

Ze zag dat hij naar Jesper en Brede Bolliger gebaarde dat ze zich van hun wapens moesten ontdoen. De wet van de straat schreef voor dat een luitenant voor een beraad zoals dit door twee van zijn voetsoldaten werd vergezeld en dat iedereen ongewapend was. Beraad. Het woord voelde misleidend: vreemd keurig, haast ouderwets. Wat de wet van de straat ook voorschreef, deze avond stonk naar geweld.

'Toe dan, hier met die wapens,' zei Dirix tegen Jesper.

Met een grote zucht maakte Jesper de wapenriemen om zijn heupen los. Ze moest toegeven dat hij er zonder die dingen niet als zichzelf uitzag. De Zemeense scherpschutter was lang en dun, donker van huid en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

voortdurend in beweging. Hij drukte zijn lippen tegen de parelmoeren handvatten van zijn kostbare revolvers en gaf beide een treurige kus. 'Pas goed op mijn kindjes,' zei Jesper terwijl hij ze aan Dirix overhandigde. 'Als ik ook maar één krasje of deukje op die wapens ontdek, schrijf ik met kogelgaten *vergeef me* op je borst.'

'Dat doe je toch niet. Zonde van de munitie.'

'En hij zou halverwege *vergeef* al dood zijn,' zei Brede Bolliger terwijl hij een hakbijl, een stiletto en zijn lievelingswapen – een dikke ketting verzwaard met een enorm hangslot – in Rotties afwachtende handen liet vallen.

Jesper zuchtte. 'Het gaat om de boodschap. Wat heb je aan een dode vent met *verg* op zijn borst geschreven?'

'Compromis, jongens,' zei Kaz. '*Sorry* werkt ook en daarvoor heb je minder kogels nodig.'

Dirix lachte, maar het viel Inej op dat hij Jespers revolvers heel voorzichtig hanteerde.

'En die daar?' vroeg Jesper, wijzend naar Kaz' wandelstok.

Kaz' lachje was kort en humorloos. 'Wie ontzegt een arme kreupele man zijn stok?'

'Als jij die kreupele bent: iedereen met een beetje verstand.'

'Dan is het maar goed dat we een afspraak met Geels hebben.' Kaz haalde een horloge uit zijn vestzak. 'Het is bijna middernacht.'

Inej richtte haar blik op de Beurs. Eigenlijk was het niet veel meer dan een groot, rechthoekig binnenplein omgeven door pakhuizen en scheepskantoren. Overdag vormde de Beurs echter het hart van Ketterdam, waar rijke kooplieden aandelen in de handelsvaart kochten en verkochten, van alle schepen die de haven van de stad aandeden. Nu was het bijna middernacht, dus was de Beurs uitgestorven, op de wachters na die rondom het gebouw en op de daken hun ronde liepen. Zij waren omgekocht om tijdens het beraad van vannacht de andere kant op te kijken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De Beurs was een van de weinige delen van de stad die niet waren opgedeeld en opgeëist in de eindeloze schermutselingen tussen de rivaliserende bendes van Ketterdam. Het zou dus neutraal terrein moeten zijn. Voor Inej voelde het echter niet neutraal. Het voelde als de stilte in het bos voordat de strik wordt aangetrokken en het konijn begint te gillen. Het voelde als een val.

'Dit is een vergissing,' zei ze.

Brede Bolliger schrok; hij had niet in de gaten gehad dat ze naast hem stond. Plotseling hoorde Inej om zich heen de naam fluisteren die de Droesemleden bij voorkeur voor haar gebruikten: de Schim.

'Geels voert iets in zijn schild,' zei ze.

'Natuurlijk.' Kaz' stem had de ruwe, schurende klank van steen schrapend over steen.

Inej vroeg zich altijd af of hij als kleine jongen ook al zo had geklonken. Als hij ooit een kleine jongen was geweest.

'Waarom dan hierheen komen vanavond?'

'Omdat Per Haskell het wil.'

Oude man, oude manieren, dacht Inej, maar ze zei het niet hardop. Ze vermoedde dat de andere Droesemleden er precies zo over dachten. 'Hij jaagt ons allemaal nog de dood in,' merkte ze op.

Jesper strekte zijn lange armen boven zijn hoofd en grijnsde, zodat zijn witte tanden fel tegen zijn donkere huid afstaken. Zijn geweer had hij nog niet afgegeven, en het silhouet van het wapen schuin over zijn rug maakte dat hij eruitzag als een onhandige, houterige vogel. 'Statistisch gezien jaagt hij waarschijnlijk maar een paar van ons de dood in.'

'Over zulke dingen moet je geen grappen maken,' antwoordde ze.

Kaz wierp haar een geamuseerde blik toe. Ze wist heus wel hoe ze klonk: streng, bemoeizuchtig, als een oud wijf dat vanuit haar deuropening de vreselijkste voorspellingen deed. Leuk vond ze het niet, maar ze wist ook dat ze gelijk had. En trouwens, oude vrouwen moesten wel íéts weten, anders zouden ze niet lang genoeg leven om rimpels te krijgen en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vanaf hun stoepje van alles te roepen.

'Jesper maakt geen grap, Inej,' zei Kaz. 'Hij maakt een kansberekening.'

Brede Bolliger liet zijn enorme knokkels knakken. 'Nou, op mij staan bij De Kooperom een biertje en een pan eieren te wachten, dus ik ben niet degene die vanavond de pijp uit gaat.'

'Wedje leggen?' vroeg Jesper.

'Ik ga niet gokken op m'n eigen dood.'

Kaz zette zijn hoed op zijn hoofd en liet als in een snel saluut zijn gehandschoende vingers langs de rand glijden. 'Waarom niet, Bolliger? Dat doen we elke dag.'

Hij had gelijk. Inejs schuld aan Per Haskell betekende dat ze voortdurend met haar leven gokte, namelijk elke keer dat ze een nieuwe klus of opdracht aannam, elke keer dat ze haar kamer in de Lat verliet. En vannacht was dat niet anders.

Toen de klokken van de Handelskerk begonnen te luiden tikte Kaz met zijn wandelstok op de klinkers. De groep werd stil. De tijd voor praten was voorbij.

'Geels is niet slim, maar toch nog net snugger genoeg om een lastpak te zijn,' zei Kaz. 'Wat je ook hoort, ga niet vechten tenzij ik het bevel geef. Blijf scherp.' Toen knikte hij kort naar Inej. 'En blijf uit het zicht.'

'Geen rouwklagers,' zei Jesper terwijl hij zijn geweer naar Rottie gooide.

'Geen begrafenissen,' fluisterde de rest van de Droesemleden ten antwoord. Het was hun manier om elkaar succes te wensen.

Voordat Inej in de schaduwen kon verdwijnen, tikte Kaz met zijn stok met de kraaienkop op haar arm. 'Let goed op de wachters op het dak. Kan best zijn dat Geels ze in z'n zak heeft.'

'Maar dan…' begon Inej, maar Kaz was al verdwenen.

Gefrustreerd stak Inej haar handen in de lucht. Ze had nog wel honderd vragen, maar zoals altijd hield Kaz alle antwoorden als kaarten stevig tegen zijn borst.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze rende naar de muur van de Beurs die aan de gracht grensde. Alleen de luitenants en hun secondanten mochten tijdens het beraad naar binnen. Voor het geval de Zwartvlerken kwaad in de zin hadden, zouden de andere Droesemleden echter vlak achter de Oostpoort staan wachten, met hun wapens in de aanslag. Ze wist dat Geels zijn troep zwaarbewapende Zwartvlerken bij de Westpoort had verzameld.

Inej zou zelf wel een weg naar binnen vinden. De regels over eerlijk spel tussen de bendes dateerden nog uit de tijd van Per Haskell. En trouwens, zij was de Schim; de enige wet waaraan zij gehoorzaamde was die van de zwaartekracht, en af en toe trok ze zich zelfs daar niets van aan.

Op de benedenverdieping van de Beurs zaten alleen pakhuizen zonder ramen, en dus zocht Inej een regenpijp uit om langs omhoog te klimmen. Om een of andere reden aarzelde ze voordat ze haar hand om de buis sloeg. Ze haalde een bottenlichtje uit haar zak en schudde er even mee, zodat er een bleekgroen schijnsel op de pijp viel. Die glom van de olie. Ze liep langs de muur om een andere mogelijkheid te zoeken en vond een stenen daklijst waar ze nog net bij kon, met bovenop een beeld van de drie vliegende vissen van Kertsj. Ze ging op haar tenen staan en voelde voorzichtig langs de bovenkant van de lijst. Overal lag gemalen glas. Ik word verwacht, dacht ze met grimmig plezier.

Het was minder dan twee jaar geleden dat ze zich bij de Droesem had aangesloten, een paar dagen na haar vijftiende verjaardag. Dat was toen een kwestie van overleven geweest, maar het deed haar goed om te weten dat ze in zo korte tijd al was uitgegroeid tot iemand om rekening mee te houden. Als de Zwartvlerken echter dachten dat ze de Schim met zulke trucjes konden tegenhouden, zaten ze er flink naast.

Ze haalde twee klimhaken uit de zakken van haar gewatteerde tuniek en wrikte eerst de ene en daarna de andere tussen de bakstenen. Zo hees ze zichzelf omhoog, terwijl haar tastende voeten de kleinste uitsteeksels en richeltjes in de stenen muur wisten te vinden. Toen ze als kind leerde om over het strakke koord te lopen was ze altijd blootsvoets geweest.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Daar waren de straten van Ketterdam echter te koud en te nat voor. Na een paar akelige valpartijen had ze een Fabrikator die in het geheim vanuit een kleine slijterij in de Wijnstraat werkte gevraagd om een paar leren schoentjes met genopte rubberzolen voor haar te maken. Ze sloten precies om haar voeten en gaven haar een veilige grip op elk oppervlak.

Op de eerste verdieping van de Beurs hees ze zichzelf op een vensterbank die net breed genoeg was om op te zitten.

Kaz had zijn best gedaan om haar de kneepjes bij te brengen, maar toch was ze niet zo'n handige inbreker als hij. Het kostte haar een paar pogingen om het slot de baas te worden. Eindelijk hoorde ze het bevredigende klikje, en het raam zwaaide open. Voor haar bevond zich een verlaten kantoor, de muren volgehangen met landkaarten waarop handelsroutes stonden aangegeven en schoolborden waarop aandelenprijzen en scheepsnamen waren genoteerd. Ze dook naar binnen, deed het raam achter zich dicht en zocht toen voorzichtig haar weg tussen lege bureaus met daarop alleen wat keurige stapeltjes orders en inventarislijsten.

Ze liep naar twee smalle openslaande deuren en stapte een balkon op dat over het centrale binnenplein van de Beurs uitkeek. Elk van de scheepskantoren had zo'n balkon. Hiervandaan kondigden omroepers nieuwe reizen aan, meldden de aankomst van goederen of hingen de zwarte vlag uit om aan te geven dat een schip met al zijn vracht op zee verloren was gegaan. Op de vloer van de Beurs barstte na zo'n mededeling altijd drukke handel los; loopjongens zorgden ervoor dat het nieuwtje in de hele stad werd verspreid en de prijs van goederen, termijncontracten en aandelen in komende vaarten steeg of daalde. Vannacht was echter alles stil.

De bries die vanuit de haven waaide, bracht de geur van de zee mee en streek langs de losse haartjes die uit Inejs vlecht waren ontsnapt. Beneden op het plein zag ze de zwaaiende lichtjes van lantaarns en hoorde ze het getik van Kaz' stok op de klinkers terwijl hij en zijn secondanten over de binnenplaats liepen. Aan de andere kant zag ze een tweede

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

groepje lantaarns hun kant op komen. De Zwartvlerken waren gearriveerd.

Inej zette haar capuchon op. Ze hees zichzelf op de reling en sprong toen geluidloos naar het naastliggende balkon, en daarna naar het volgende, om Kaz en de anderen om het plein heen te volgen, zo dichtbij als ze kon. Kaz' donkere jas wapperde in de zeebries en hij hinkte vannacht erger dan normaal, zoals altijd bij een omslag naar kouder weer. Ze hoorde het levendige geklets van Jesper en het lage, brommerige lachje van Brede Bolliger.

Toen ze dichter bij de andere kant van het plein kwam, zag Inej dat Geels Elzinger en Oomen had uitgekozen als secondanten, precies zoals ze had voorspeld. Inej kende de sterke en zwakke punten van ieder lid van de Zwartvlerken, en natuurlijk ook van Harleys Honden, de Deksels, de Scherpmeeuwen, de Duitenleeuwen en alle andere bendes die actief waren in de straten van Ketterdam. Het was haar taak om te weten dat Geels Elzinger vertrouwde omdat ze samen binnen de Zwartvlerken waren opgeklommen, en omdat Elzinger de bouw had van een stapel keien: ruim twee meter lang, een en al spieren en een breed, gehavend gezicht op een korte stierennek zo dik als een brugpijler.

Plotseling was ze blij dat Kaz Brede Bolliger bij zich had. Dat Kaz Jesper als een van zijn secondanten had uitgekozen, was geen verrassing. De nerveuze Jesper was altijd op zijn best in een gevecht, met of zonder zijn revolvers, en ze wist dat hij voor Kaz door het vuur ging. Ze was minder overtuigd geweest toen Kaz erop stond dat ook Brede Bolliger meeging. Brede Bol was uitsmijter bij De Kraai, perfect geschikt om zatlappen en nietsnutten het gokhuis uit te gooien, maar te log op zijn benen om in een echt gevecht veel uit te kunnen richten. Maar goed, hij was in elk geval lang genoeg om Elzinger recht in het gezicht te kunnen kijken.

Inej wilde niet al te veel gedachten vuilmaken aan Geels' andere secondant. Van Oomen kreeg ze de kriebels. Lichamelijk gezien was hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

lang niet zo intimiderend als Elzinger. Hij had meer de bouw van een vogelverschrikker – niet zozeer mager, maar alsof zijn lijf onder zijn kleren schots en scheef in elkaar was gezet. Er werd gefluisterd dat hij ooit met blote handen iemands schedel had gekraakt, vervolgens zijn handen aan zijn hemd had afgeveegd en was doorgegaan met drinken.

Inej probeerde de onrust in haar lijf te bedwingen door naar Kaz en Geels te luisteren, die wat met elkaar kletsten terwijl hun secondanten alle aanwezigen fouilleerden om er zeker van te zijn dat niemand een wapen droeg.

'Stoute jongen,' zei Jesper terwijl hij een onooglijk mesje uit Elzingers mouw haalde en het naar de andere kant van het plein smeet.

'Schoon,' verkondigde Brede Bolliger toen hij klaar was met Geels. Hij begon Oomen te bekloppen.

Kaz en Geels spraken over het weer en hun vermoeden dat De Kooperom met water aangelengde drank verkocht nu de huur verhoogd was, maar om de echte reden voor hun aanwezigheid cirkelden ze nog heen. In theorie zouden ze op deze manier nog wat verder kletsen, vervolgens hun excuses aanbieden, overeenkomen om de grenzen van de Vijfde Haven te respecteren en ten slotte met z'n allen vertrekken om samen ergens iets te gaan drinken… of in elk geval was dat wat Per Haskell had beweerd.

Maar ach, wat weet Per Haskell er nou van? dacht Inej terwijl ze naar de over het dak patrouillerende wachters speurde en in het donker hun gestalten probeerde te vinden. Haskell was de leider van de Droesem, maar tegenwoordig zat hij liever in zijn warme kamertje lauw bier te drinken, modelscheepjes te bouwen en eindeloze verhalen over zijn avonturen te vertellen aan iedereen die naar hem wilde luisteren. Hij leek te denken dat territoriumoorlogen nog net zo konden worden beslecht als vroeger: met een korte knokpartij, waarna er vriendelijk handen werden geschud. Al Inejs zintuigen vertelden haar op dit moment echter dat het vannacht niet zo zou verlopen. Haar vader zou hebben

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gezegd dat de schaduwen vannacht zo hun eigen zaakjes te regelen hadden. Er stond hier iets akeligs te gebeuren.

Kaz leunde met beide handen op de kraaienkop die de bovenkant van zijn wandelstok sierde. Hij leek volkomen op zijn gemak, hoewel zijn smalle gezicht onzichtbaar was onder de rand van zijn hoed. De meeste bendeleden uit de Ton waren gek op opsmuk: opzichtige vestjes, horlogekettingen vol nepedelstenen, broeken in alle kleuren en met de gekste patronen die je maar kon bedenken. Kaz was daarop een uitzondering: een toonbeeld van terughoudendheid, met eenvoudige donkere vestjes en broeken van strenge snit. Eerst had ze gedacht dat het een kwestie van smaak was, maar op den duur was ze gaan begrijpen dat het was om de spot te drijven met de fatsoenlijke kooplieden. Hij vond het leuk om er net zo uit te zien als zij.

'Ik ben een zakenman,' had hij tegen haar gezegd. 'Niet meer, niet minder.'

'Je bent een dief, Kaz.'

'Zei ik dat niet dan?'

Vanavond zag hij eruit als een priester die stond te preken voor een stelletje circusartiesten. Een jonge priester, dacht ze, alweer met een ongemakkelijk gevoel. Kaz had Geels afgedaan als oud en versleten, maar vannacht zag de luitenant van de Zwartvlerken er in elk geval niet zo uit. Hij had misschien kraaienpootjes bij zijn ogen en uitzakkende wangen onder zijn bakkebaarden, maar hij zag er ook ervaren en vol zelfvertrouwen uit. Naast hem leek Kaz… nou ja, zeventien.

'Laten we eerlijk wezen, ja? Het enige wat wij willen, is wat meer poet.' Geels tikte op de glimmende knopen van zijn lichtgroene vest. 'Het is niet eerlijk als jullie iedere koopgrage toerist die in de Vijfde Haven van een plezierbootje stapt alvast te pakken nemen.'

'De Vijfde Haven is van ons, Geels,' antwoordde Kaz. 'De Droesem mag de duiven die hier plezier komen maken als eerste plukken.'

Geels schudde zijn hoofd. 'Jij bent nog een jonkie, Brekker,' zei hij met

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een toegeeflijk lachje. 'Misschien begrijp je niet hoe deze dingen werken. De havens zijn eigendom van de stad, en wij hebben er net zo veel recht op als ieder ander. We moeten allemaal ons kostje bij elkaar schrapen.'

Feitelijk had hij gelijk, maar de Vijfde Haven was onbruikbaar geweest en zo goed als opgegeven door de stad toen Kaz hem overnam. Hij had hem laten uitbaggeren en vervolgens de steigers en de kade uitgebouwd; hij had zelfs een hypotheek op De Kraai moeten nemen om al het werk te kunnen doen. Per Haskell was tegen hem tekeergegaan en had hem een stommeling genoemd vanwege alle kosten, maar uiteindelijk had hij ingebonden. Volgens Kaz waren de exacte woorden van de oude man geweest: 'Pak al dat touw dan maar en hang jezelf ermee op.' In minder dan een jaar betaalde de onderneming zichzelf echter terug. Nu bood de Vijfde Haven niet alleen plek aan koopvaardijschepen, maar ook aan boten uit de hele wereld met aan boord toeristen en soldaten die niets liever wilden dan Ketterdam bekijken en proeven van alle pleziertjes die de stad te bieden had. De Droesem kreeg al die bezoekers als eerste te pakken en stuurde ze – mét hun portemonnees – naar de bordelen, taveernes en gokholen die in het bezit waren van de bende. De Vijfde Haven had de oude man heel erg rijk gemaakt en de Droesem een vaste positie als serieuze speler in de Ton opgeleverd; iets wat zelfs het succes van De Kraai nooit voor elkaar had gekregen. Al die winst bracht echter ook ongewenste aandacht met zich mee. Geels en de Zwartvlerken zorgden het hele jaar al voor problemen voor de Droesem; ze drongen de Vijfde Haven binnen en plukten duiven die niet van hen waren.

'De Vijfde Haven is van ons,' herhaalde Kaz. 'Daar valt niet over te onderhandelen. Jullie bemoeien je met ons verkeer vanaf de steigers, en jullie hebben een lading jurda onderschept die twee nachten geleden al binnen had moeten komen.'

'Geen idee waar je het over hebt.'

'Ik weet dat het je gemakkelijk afgaat, Geels, maar probeer bij mij niet de onnozelaar uit te hangen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Geels deed een stap naar voren. Jesper en Brede Bolliger waren onmiddellijk alert.

'Hou maar op met knokkels kraken, jongen,' zei Geels. 'We weten allemaal dat de oude man de ballen niet heeft voor een echt gevecht.'

Kaz' lachje was zo droog als het geritsel van dode bladeren. 'Alleen zit je nu met mij aan tafel, Geels, en ik ben hier niet om maar één hapje te proeven. Als jij oorlog wilt, zal ik ervoor zorgen dat je je hele portie krijgt.'

'En wat als jij er niet meer bij bent, Brekker? Iedereen weet dat jij de ruggengraat bent van Haskells onderneming. Breek die in tweeën en de Droesem zakt in elkaar.'

Jesper snoof. 'Ballen, ruggengraat. Wat komt er nu, galblaas?'

'Kop houden,' snauwde Oomen.

De regels dicteerden dat alleen nog de luitenants mochten spreken zodra tijdens een beraad de onderhandelingen eenmaal waren begonnen. Jesper zei geluidloos 'sorry' en deed toen met veel theater alsof hij zijn lippen op slot draaide.

'Ik zou haast zweren dat dat een dreigement was, Geels,' zei Kaz, 'maar ik wil het zeker weten voordat ik besluit wat ik eraan ga doen.'

'Nogal zeker van jezelf, hè Brekker?'

'Van mezelf en van niets anders.'

Geels barstte in lachen uit en gaf Oomen een por met zijn elleboog. 'Moet je dat brutale stuk vreten horen. Brekker, deze straten zijn niet van jou. Jochies zoals jij zijn net vlooien. Om de paar jaar verschijnt er een nieuwe lichting ongedierte, en dat valt vervolgens zijn meerderen lastig totdat een grote hond besluit eens flink te krabben. Ik zeg je, het duurt niet lang meer voor ik de jeuk zat ben.' Hij sloeg zijn armen over elkaar en het zelfingenomen plezier leek in golven van hem af te stromen. 'Wat als ik tegen je zei dat op dit moment twee wachters hun door de stad geleverde geweer op jou en je jongens gericht hebben?'

Inej voelde een golf van misselijkheid. Was dat wat Kaz bedoelde toen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij zei dat Geels de wachters misschien in zijn zak had?

Kaz keek even naar het dak. 'Stadswachters inhuren om je vuile zaakjes op te knappen? Ik zou zeggen dat dat een dure grap is voor een bende als de Zwartvlerken. Ik betwijfel of jullie schatkist groot genoeg is voor zoiets.'

Inej klom op de reling en liet met een sprong de veiligheid van het balkon achter zich, op weg naar het dak. Als ze deze nacht overleefde, zou ze Kaz vermoorden.

Op het dak van de Beurs stonden altijd twee stadswachters te posten. Een paar kruge van de Droesem en de Zwartvlerken was genoeg geweest om ervoor te zorgen dat ze zich niet met het beraad zouden bemoeien, een vrij gebruikelijke transactie. Geels hintte echter op iets heel anders. Was het hem werkelijk gelukt om de stadswachters zover te krijgen dat ze voor hem scherpschuttertje wilden spelen? In dat geval was de kans dat de Droesemleden deze nacht zouden overleven zojuist gekrompen tot een stipje zo klein als de punt van haar dolk.

Net als de meeste gebouwen in Ketterdam had de Beurs een steil, schuin dak om de zware regens te kunnen weerstaan, en dus patrouilleerden de wachters over het dak via een smal looppad waarvandaan je over het binnenplein uitkeek. Inej liet het voor wat het was. Het liep een stuk gemakkelijker, maar ze zou er veel te zichtbaar zijn. In plaats daarvan klom ze over de gladde dakpannen naar halverwege het dak en kroop toen met haar lichaam in een onhandige hoek opzij. Als een spin bewoog ze zich voort over het dak, met één oog op het looppad van de wachters en één oor op het gesprek beneden. Misschien was het bluf van Geels. Of misschien hingen er op dit moment inderdaad twee wachters over de reling met Kaz, Jesper of Brede Bolliger in het vizier.

''t Had wat voeten in de aarde,' gaf Geels toe. 'Onze club is momenteel vrij klein, en stadswachters omkopen is niet goedkoop. Het zal echter de moeite waard blijken, vanwege de trofee.'

'En de trofee ben ik?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'De trofee ben jij.'

'Ik voel me gevleid.'

'De Droesem houdt het nog geen week uit zonder jou.'

'Ik geef ze een maand, zo lang rollen ze nog wel door.'

Met veel kabaal dreunde er een gedachte door Inejs hoofd. Zou ik blijven als Kaz weg was? Of zou ik mijn schuld verder laten zitten? Het erop wagen met Per Haskells mannetjes? Als ze niet sneller opschoot, zou ze daar gauw achter komen.

'Zelfvoldane smerige rat.' Geels lachte. 'Mijn vingers jeuken om die grijns van je gezicht te vegen.'

'Doe dan,' zei Kaz.

Inej waagde een snelle blik omlaag. Zijn stem was veranderd, alle humor was eruit verdwenen.

'Zal ik ze een kogel in je goeie been laten jassen, Brekker?'

Waar zijn die wachters? dacht Inej terwijl ze haar tempo opvoerde. Ze spurtte over het steile dak. De Beurs strekte zich bijna over de hele lengte van de straat uit. Het terrein dat ze moest bestrijken was te groot.

'Hou op met dat geleuter, Geels. Zeg ze dat ze moeten schieten.'

'Kaz…' zei Jesper nerveus.

Wat voor spelletje speelde Kaz? Had hij dit verwacht? Ging hij er gewoon van uit dat zij op tijd bij de wachters zou zijn?

Opnieuw keek ze naar beneden. Geels straalde ronduit van verwachting. Hij haalde diep adem en zette een hoge borst op. Inejs benen weigerden dienst en ze moest vreselijk haar best doen om niet in één keer van het dak te glijden. Hij doet het. Straks zie ik Kaz voor mijn ogen sterven.

'Vuur!' schreeuwde Geels.

Een geweerschot galmde door de nacht. Brede Bolliger slaakte een kreet en zakte ineen op de klinkers.

'Verdomme!' schreeuwde Jesper. Hij liet zich op één knie naast Bolliger vallen en drukte een hand tegen de kogelwond in de buik van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de kreunende grote man. 'Waardeloze vetzak!' riep hij naar Geels. 'Je hebt zojuist neutraal terrein geschonden.'

'Wie zegt dat jullie niet eerst schoten?' antwoordde Geels. 'En wie zal het trouwens weten? Geen van jullie komt hier levend uit.'

Geels' stem klonk veel te hoog. Hij deed zijn best om beheerst te blijven, maar Inej hoorde de paniek in zijn woorden, de geschrokken vleugelslag van een opgejaagd vogeltje. Waarom? Nog maar een tel geleden was hij een en al bravoure geweest.

Op dat moment zag Inej dat Kaz nog op precies dezelfde plek stond. 'Je ziet er niet goed uit, Geels.'

'Met mij is alles prima,' zei Geels. Maar dat was niet zo. Hij zag bleek en trillerig. Zijn ogen schoten van links naar rechts alsof hij iets zocht op het donkere looppad op het dak.

'Is dat zo?' vroeg Kaz ontspannen. 'Het loopt niet precies zoals je had gepland, hè?'

'Kaz,' zei Jesper. 'Bolliger bloedt vreselijk…'

'Mooi,' zei Kaz.

'Kaz, hij heeft een chirurgijn nodig!'

Kaz wierp een terloopse blik op de gewonde man. 'Wat hij moet doen, is ophouden met dat gejammer over pijn in zijn buik en blij zijn dat ik Holst niet een kogel door zijn kop heb laten jagen.'

Zelfs vanaf haar plek op het dak zag Inej Geels ineenkrimpen.

'Dat is de naam van de wachter, toch?' vroeg Kaz. 'Willem Holst en Bert van Daal. De twee stadswachters die vannacht dienst hebben. Voor wie je de schatkist van de Zwartvlerken hebt omgekeerd om ze te kunnen omkopen?'

Geels zei niets.

'Willem Holst,' zei Kaz zo luid dat zijn stem ook op het dak duidelijk te horen was, 'houdt ongeveer net zo veel van gokken als Jesper, dus jullie geld was erg aanlokkelijk voor hem. Holst heeft echter grotere problemen… of zal ik ze "lusten" noemen? Ik zal niet in detail treden. Een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

geheim is niet als een munt: het behoudt zijn waarde niet als je het uitgeeft. Dus je zult me op mijn woord moeten geloven als ik zeg dat zelfs jij misselijk zou worden van deze gast. Heb ik gelijk of niet, Holst?'

De reactie was een volgend geweerschot. De kogel ketste tegen de klinkers vlak bij Geels' voeten. Geels liet een geschokt geblaat horen en sprong naar achteren.

Deze keer lukte het Inej beter om te bepalen waar het schot vandaan was gekomen. Het geweer was ergens aan de westkant van het gebouw afgevuurd. Als Holst daar was, betekende dat dat de andere wachter – Bert van Daal – aan de oostkant zat. Was het Kaz gelukt om hem ook ongevaarlijk te maken? Of rekende hij daarvoor op haar? Ze rende over het schuine dak.

'Schiet hem neer, Holst!' brulde Geels met wanhoop in zijn stem. 'Schiet hem door zijn kop!'

Kaz snoof minachtend. 'Denk je nou echt dat je geheim tegelijk met mij zou sterven? Toe dan, Holst,' riep hij. 'Jaag een kogel door mijn hoofd. Nog voordat ik de grond raak, rennen er al boodschappers naar je vrouw en je wachtcommandant.'

Er klonk geen schot.

'Hoe?' zei Geels bitter. 'Hoe wist je in vredesnaam wie er vanavond dienst hadden? Ik heb me blauw betaald om dat rooster te krijgen. Je kunt niet méér hebben geboden.'

'Laten we zeggen dat wat ik te bieden heb meer gewicht draagt.'

'Geld is geld.'

'Ik handel in informatie, Geels, de zaken die mannen doen wanneer ze denken dat er niemand kijkt. Schaamte heeft een grotere waarde dan welke munt dan ook.'

Kaz voerde een toneelstukje op, dat had Inej wel in de gaten; hij probeerde tijd te winnen terwijl zij over de dakpannen sprong.

'Maak je je zorgen om de tweede wachter? Die goeie ouwe Bert van Daal?' vroeg Kaz. 'Misschien staat hij zich daar boven wel af te vragen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wat hij zal doen. Mij neerschieten? Holst neerschieten? Of misschien heb ik hem ook omgekocht en maakt hij zich klaar om een gat in jouw borst te schieten, Geels.' Hij boog naar voren, alsof hij Geels een groot geheim toevertrouwde. 'Waarom geef je Van Daal niet het bevel? Dan kom je er vanzelf achter.'

Geels' mond ging open en dicht als een vis en toen brulde hij: 'Van Daal!'

Net toen Van Daal zijn mond opendeed om te antwoorden, schoof Inej achter hem en zette haar mes tegen zijn keel. Ze had maar net genoeg tijd gehad om zijn schaduw te ontdekken en over het dak naar beneden te glijden. Alle heiligen, Kaz hield er wel van om het spannend te maken.

'Ssssst,' fluisterde ze in Van Daals oor. Ze prikte zachtjes in zijn zij zodat hij de punt van haar tweede dolk tegen zijn nier voelde duwen.

'Alsjeblieft,' kreunde hij. 'Ik…'

'Ik hou er wel van als mannen smeken,' zei ze, 'alleen is dit niet het moment.'

Beneden zag ze Geels paniekerig naar adem happen. 'Van Daal!' riep hij opnieuw. Met een woedend gezicht draaide hij zich om naar Kaz. 'Iedereen altijd één stap voor, hè?'

'Geels, op jou ben ik een hele straatlengte vooruit, zou ik zeggen.'

Geels glimlachte echter alleen – een flauw glimlachje, strak maar tevreden. De glimlach van een overwinnaar, besefte Inej met hernieuwde angst.

'De race is nog niet gelopen.' Geels stak een hand in zijn jasje en haalde een zwaar, zwart pistool tevoorschijn.

'Eindelijk,' zei Kaz. 'De grote verrassing. Nou kan Jesper ophouden met als een jankend wijf over Bolliger te jammeren.'

Jesper staarde met een stomverbaasde, woedende blik naar het wapen. 'Bolliger heeft hem gefouilleerd. Hij… O, Brede Bol, jij idioot,' kreunde hij.

Inej geloofde haar ogen bijna niet. De wachter in haar armen liet een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kreetje horen. In haar woede en schrik had ze hem per ongeluk nog steviger beetgepakt. 'Rustig maar,' zei ze terwijl ze haar armen weer ontspande. Maar alle heiligen, wat wilde ze graag een mes ergens in steken. Brede Bolliger had Geels doorzocht. Zo'n pistool kon hij echt niet over het hoofd hebben gezien. Hij had hen verraden.

Was dat de reden dat Kaz erop had gestaan om Brede Bolliger vanavond hiernaartoe mee te nemen: zodat hij in de aanwezigheid van getuigen bevestigd zou krijgen dat Bolliger naar de Zwartvlerken was overgelopen? Het was in elk geval de reden dat hij Holst een kogel in Bolligers buik had laten jagen. Maar waarom? Iedereen wist nu dat Brede Bol een verrader was, maar er was nog altijd een pistool op Kaz' borst gericht.

Geels grijnsde spottend. 'Kaz Brekker, de geweldige boeienkoning. Hoe kom je hier nou weer uit, hè?'

'Via dezelfde weg waarlangs ik binnen ben gekomen.' Kaz negeerde het pistool en richtte zijn aandacht op de grote man op de grond. 'Weet je wat jouw probleem is, Bolliger?' Hij porde met de punt van zijn stok tegen de wond in zijn buik. 'Dat was geen retorische vraag. Weet je wat jouw grootste probleem is?'

Bolliger jankte: 'Neeeee…'

'Eén keertje raden dan,' fluisterde Kaz.

Brede Bol zei niets en liet alleen opnieuw een beverig gejank horen.

'Goed, dan zeg ik het zelf wel. Je bent lui. Ik weet dat. Iedereen weet dat. En dus moest ik me wel afvragen waarom mijn luie uitsmijter opeens twee keer per week vroeg opstond, om vervolgens drie kilometer extra te lopen voor een ontbijt bij Cilla's Keet, terwijl iedereen weet dat de gebakken eieren bij De Kooperom veel beter zijn. Brede Bol wordt een vroege vogel, de Zwartvlerken laten zich opeens in de Vijfde Haven zien en onderscheppen vervolgens onze grootste lading jurda. Het was niet al te ingewikkeld om alles bij elkaar op te tellen.' Hij zuchtte en zei tegen Geels: 'Dat krijg je als stomme mensen grote plannen maken, ja?'

'Maakt nu anders niet veel meer uit, hè?' antwoordde Geels. 'Dit

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wordt een smeerboel, ik schiet van dichtbij. Misschien krijgen je wachters mij of mijn jongens te pakken, maar jij ontkomt met geen mogelijkheid aan deze kogel.'

Kaz stapte naar voren zodat de loop van het pistool in zijn borst prikte. 'Met geen enkele mogelijkheid, Geels.'

'Denk je dat ik het niet zal doen?'

'O, ik denk dat je het maar al te graag zou doen, met een vrolijk deuntje in je pikzwarte hart. Maar je doet het niet. Niet vannacht.'

Geels' vinger kromde zich om de trekker.

'Kaz,' zei Jesper. 'Dat hele gedoe van "schiet me maar neer" begint me op de zenuwen te werken.'

Deze keer nam Oomen niet de moeite om Jesper af te bekken. Er was al één man neer. Er was neutraal terrein geschonden. De scherpe geur van kruit hing in de lucht – en daarmee een vraag, onuitgesproken in de stilte, alsof de man met de zeis zelf op het antwoord wachtte: hoeveel bloed zal er vannacht worden vergoten?

In de verte klonk een sirene.

'Bolsterstraat 19,' zei Kaz.

Geels had van zijn ene op zijn andere voet staan wippen, maar stond plotseling volkomen stil.

'Dat is het adres van je meisje, hè Geels?'

Geels slikte. 'Ik heb geen meisje.'

'O jawel, dat heb je wel,' jende Kaz. 'En ze is knap ook. Nou ja, knap genoeg voor een klootzak als jij. En ze lijkt heel lief. Je houdt van haar, hè?'

Zelfs vanaf het dak kon Inej het zweet op Geels' wasbleke gezicht zien glimmen.

'Natuurlijk hou je van haar. Zo'n keurig meisje zou een onderkruipsel uit de Ton eigenlijk geen blik waardig moeten keuren, maar zij is anders. Ze vindt je charmant. Moet dus haast wel gek zijn, volgens mij, maar liefde is nou eenmaal eigenaardig. Legt ze haar mooie hoofdje graag op

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

je schouder? Om te luisteren terwijl jij over je dag vertelt?'

Geels keek naar Kaz alsof hij hem nu pas werkelijk zag. De jongen met wie hij had staan praten was brutaal geweest, roekeloos, snel geamuseerd, maar niet angstaanjagend – niet echt. Nu was het monster hier, met een doodse blik in zijn ogen en voor de duvel niet bang. Kaz Brekker was verdwenen en Vuilehanden was langsgekomen voor het smerige werk.

'Ze woont in de Bolsterstraat, nummer 19,' zei Kaz met zijn gruizige, hese stem. 'Drie trappen op, geraniums voor de ramen. Er staan op dit moment twee Droesemleden voor haar deur te wachten, en als ik hier niet gezond en wel vandaan kom, zetten ze het huis van kelder tot zolder in de fik. Binnen een paar tellen staat de hele boel in de hens, van twee kanten komt het vuur, met arme Elise gevangen in het midden. Haar blonde haar vat waarschijnlijk het eerst vlam. Als de lont van een kaars.'

'Je bluft,' zei Geels, maar de hand met het pistool trilde.

Kaz stak zijn neus in de lucht en snoof diep. ''t Wordt al laat. Hoorde je die sirene? Ik ruik de haven in dat briesje, zee en zout, en misschien… Is dat nou rook wat ik ruik?' Er klonk plezier in zijn stem.

O, alle heiligen, Kaz, dacht Inej ellendig. Wat heb je nu weer gedaan?

Opnieuw kromde Geels' vinger zich om de trekker, en Inej verstijfde.

'Ik weet het, Geels, ik weet het,' zei Kaz vol medelijden. 'Al die plannen, al die voorbereidingen, al dat smeergeld, allemaal voor niks. Dat is wat je op dit moment denkt. Hoe vreselijk het zal voelen als je straks naar huis loopt, wetend wat je bent kwijtgeraakt. Hoe kwaad je baas zal zijn als je met lege handen aankomt, en ook nog eens zo veel armer. Hoe heerlijk het zal voelen om een kogel in mijn hart te pompen. Je kunt het doen. De trekker overhalen. Dan gaan we allemaal ten onder. Dan kunnen ze onze lijken samen naar Zeismans Schuit brengen om ze daar te verbranden, zoals ze met alle armen doen. Of je zet je trots opzij, gaat terug naar de Bolsterstraat, legt je hoofd op de schoot van je meisje, valt

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

in slaap met een hart dat nog altijd klopt, en droomt over wraak. Jij mag kiezen, Geels. Mogen we vanavond allemaal naar huis?'

Geels speurde Kaz' ogen af, en wat hij daar zag, veranderde zijn hele houding. Met afhangende schouders stond hij daar. Tot haar verbazing voelde Inej medelijden met hem. Hij was hier vol bravoure heen gekomen, een overlever, een kampioen van de Ton. Hij zou vertrekken als het zoveelste slachtoffer van Kaz Brekker.

'Jij krijgt nog wel wat je verdient, Brekker.'

'Zeker,' zei Kaz. 'Als er nog enige rechtvaardigheid bestaat op deze wereld. En we weten allemaal hoe het daarmee zit.'

Geels liet zijn arm zakken. Het pistool hing nutteloos langs zijn lichaam.

Kaz deed een stap naar achteren en veegde de voorkant van zijn overhemd af, de plek waar net de loop van het pistool nog rustte. 'Ga je generaal maar vertellen dat hij z'n Zwartvlerken voortaan uit de buurt van de Vijfde Haven moet houden en dat we verwachten dat hij ons compenseert voor die lading jurda die we zijn kwijtgeraakt, plus vijf procent vanwege wapens trekken op neutraal terrein en vijf procent extra omdat jullie zo'n ongelooflijk stel klootzakken zijn.'

Plotseling maakte Kaz' stok een scherpe boog door de lucht. Geels schreeuwde op het moment dat de botten in zijn pols verbrijzeld werden. Het pistool viel met veel gekletter op de klinkers.

'Ik liet m'n wapen zakken!' schreeuwde Geels, die zijn hand vastgreep. 'Ik liet mijn wapen zakken!'

'Als je nog eens je wapen trekt, breek ik je beide polsen, zodat je iemand moet inhuren om je te helpen pissen.' Kaz tikte met de kraaienkop van zijn stok tegen de rand van zijn hoed. 'Of misschien kun je de lieftallige Elise zover krijgen dat ze het voor je doet.'

Kaz hurkte neer naast Bolliger. De grote man jankte zacht.

'Kijk me aan, Bolliger. Aangenomen dat je vannacht niet doodbloedt, heb je tot morgenavond zonsondergang om uit Ketterdam te vertrekken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Als ik hoor dat je ook maar in de buurt van de stadsgrenzen rondhangt, vinden ze je dubbelgevouwen in een ton bij Cilla's Keet.' Daarna keek hij naar Geels. 'Als je Bolliger helpt, of als ik ontdek dat hij met de Zwartvlerken meedoet, dan kom ik achter je aan, als je dat maar weet.'

'Alsjeblieft, Kaz,' kreunde Bolliger.

'Je had een huis, maar hebt zelf een sloopkogel door de voordeur gesmeten, Bolliger. Voor medeleven moet je dus niet bij mij zijn.' Hij stond op en keek op zijn zakhorloge. 'Ik had niet verwacht dat dit allemaal zo lang zou duren. Ik kan maar beter snel gaan, anders krijgt die arme Elise het misschien nog te warm.'

Geels schudde zijn hoofd. 'Er is iets helemaal mis met jou, Brekker. Ik weet niet wat je bent, maar jij spoort echt niet.'

Kaz keek de man vragend aan. 'Jij komt uit de ommelanden, hè Geels? Naar de stad gekomen om je geluk te beproeven?' Met een gehandschoende hand streek hij de revers van zijn jasje glad. 'Nou, ik ben tuig zoals het alleen in de Ton gemaakt wordt.'

Ondanks het geladen pistool dat vlak voor de Zwartvlerken op de grond lag, draaide Kaz hun de rug toe en liep hinkend over de klinkers naar de Oostpoort.

Jesper hurkte naast Bolliger neer en klopte hem even vriendelijk op zijn wang. 'Idioot,' zei hij meewarig, waarna hij Kaz de Beurs uit volgde.

Vanaf het dak bleef Inej kijken terwijl Oomen Geels' pistool opraapte en in zijn holster stak en de Zwartvlerken zachtjes een paar woorden met elkaar wisselden.

'Niet weggaan,' smeekte Brede Bolliger. 'Laat me niet alleen.' Hij klampte zich vast aan de pijp van Geels' broek.

Geels schudde zijn been los. Ze lieten hem opgekruld op zijn zij liggen, bloedend op de klinkers.

Inej trok Van Daals geweer uit zijn handen en liet hem daarna los. 'Ga naar huis,' zei ze tegen de wachter.

Hij wierp één doodsbange blik over zijn schouder en rende toen het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

looppad op. Ver beneden hen sleepte Brede Bol zichzelf langzaam over het binnenplein van de Beurs. Hij was misschien stom genoeg om Kaz Brekker kwaad te maken, maar hij had tot nu toe weten te overleven in de Ton, en daar was wilskracht voor nodig. Misschien zou hij het redden.

Help hem, zei een stemmetje in haar binnenste. Tot een paar ogenblikken geleden was hij haar wapenbroeder geweest. Het leek verkeerd om hem de rug toe te keren. Ze zou naar hem toe kunnen gaan, kunnen aanbieden om hem snel uit zijn lijden te verlossen en zijn hand vast te houden terwijl hij stierf. Ze zou een chirurgijn kunnen halen om hem te redden.

In plaats daarvan zei ze een snel gebedje in de taal van haar heiligen en begon aan de steile klim omlaag langs de buitenmuur. Inej had medelijden met die jongen, die misschien eenzaam zou sterven, zonder iemand om hem in zijn laatste uren te troosten, of die het wellicht zou halen en de rest van zijn leven een banneling zou zijn. Het werk van vannacht was echter nog niet gedaan, en de Schim had geen tijd voor verraders.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

3
KAZ

Toen Kaz de Oostpoort uit kwam, werd hij met gejuich begroet. Jesper slenterde een eindje achter hem aan en was, als Kaz het een beetje kon beoordelen, bezig weg te zinken in een vreselijk rothumeur.

Dirix, Rottie en de anderen kwamen joelend en schreeuwend op hen afrennen, met Jespers revolvers in de lucht. De bende had nauwelijks iets gezien van het beraad met Geels, maar ze hadden het grootste gedeelte wel gehoord. Nu riepen ze: 'De Bolsterstraat staat in brand! De Droesem heeft geen water!'

'Niet te geloven dat hij zomaar afdroop!' riep Rottie spottend. 'Hij had een geladen pistool in zijn hand!'

'Hé, zeg op, wat wist je over die wachter?' smeekte Dirix.

'Kan niet het gebruikelijke zijn geweest.'

'Ik hoorde over een vent in Sloken die ervan hield om in de appelstroop rond te rollen en vervolgens met twee…'

'Ik zeg niks,' zei Kaz. 'Holst kan in de toekomst nog best eens nuttig zijn.'

De stemming was nerveus en hun gelach had het scherpe randje dat hoorde bij een bijna-ramp. Sommigen van hen hadden verwacht te moeten vechten en voelden nog altijd aandrang. Kaz wist echter dat er meer achter zat, en het was hem niet ontgaan dat niemand Brede Bolligers naam in de mond nam. Ze waren flink geschokt door zijn verraad, zowel door het feit zelf als door de straf die Kaz had uitgedeeld. Onder al

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

die onrust en het gejoel school angst. Mooi. Kaz ging ervan uit dat de Droesem bestond uit moordenaars, dieven en leugenaars. Hij moest er alleen voor zorgen dat ze er geen gewoonte van maakten om tegen hém te liegen.

Kaz stuurde twee van hen eropuit om een oogje op Brede Bol te houden en te controleren of hij – als hij nog overeind kwam – inderdaad de stad verliet. De rest kon terug naar de Lat en De Kraai om hun zorgen weg te drinken, rotzooi te trappen en over de gebeurtenissen van vannacht te praten. Ze zouden verslag doen van wat ze hadden gezien en de rest erbij verzinnen, en met elke versie zou Vuilehanden gestoorder en meedogenlozer worden. Kaz had echter nog meer te doen, en zijn eerste doel was nu de Vijfde Haven.

Jesper versperde hem de weg. 'Je had me over Brede Bolliger moeten vertellen,' fluisterde hij woedend.

'Zeg me niet wat ik moet doen, Jes.'

'Denk je soms dat ik ook een overloper ben?'

'Als ik dacht dat jij een overloper was, zou je net als Brede Bol op de grond van de Beurs je pens liggen vasthouden, dus hou verder je bek.'

Jesper schudde zijn hoofd en liet zijn handen op de revolvers rusten, die hij weer van Dirix had opgeëist. Als hij een slecht humeur had, hield hij altijd graag een wapen vast, als een kind dat troost zoekt bij een lievelingspop.

Het zou gemakkelijk zijn geweest om vrede te sluiten. Kaz had tegen Jesper kunnen zeggen dat hij heus wel wist dat hij geen overloper was, hem eraan kunnen herinneren dat hij hem zelfs zozeer vertrouwde dat hij hem als enige echte secondant had meegenomen naar een ontmoeting die heel fout had kunnen aflopen. In plaats daarvan zei hij: 'Ga nou maar, Jesper. In De Kraai ligt een krediet op je te wachten. Speel tot het ochtend wordt of tot je geluk op is, welke van de twee er eerst komt.'

Jesper keek hem boos aan, maar kon de honger in zijn blik niet verbergen. 'Alweer aan het omkopen?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik ben een gewoontemens.'

'Gelukkig voor jou ben ik dat ook.' Hij aarzelde nog net lang genoeg om te zeggen: 'Wil je ons niet mee hebben? Na vanavond zullen de jongens van Geels woest zijn.'

'Laat maar komen,' zei Kaz en zonder iets te zeggen liep hij de Nemstraat in. Als je niet na donker in je eentje door Ketterdam kon lopen, kon je net zo goed een bordje met 'slappeling' om je nek hangen en op de grond gaan liggen voor een pak slaag.

Hij voelde de ogen van de Droesemleden in zijn rug terwijl hij de brug over liep. Hij hoefde hun gefluister niet te verstaan om te weten wat ze zeiden. Ze wilden een borrel met hem drinken, hem horen uitleggen hoe hij wist dat Brede Bolliger was overgelopen naar de Zwartvlerken, luisteren naar zijn beschrijving van de blik in Geels' ogen toen hij het pistool liet vallen. Zulke dingen zouden ze van Kaz echter nooit te horen krijgen, en als hun dat niet beviel, zochten ze maar een andere bende.

Wat ze ook over hem dachten, vannacht zouden ze net iets trotser rechtop lopen. Dat was de reden dat ze bleven, de reden dat ze hem hun loyaliteit gaven, of iets wat daar in de verte op leek. Toen hij officieel lid van de Droesem werd, was hij twaalf en in die tijd was de bende een lachertje: straatjochies en verlopen zwervers die vanuit een krot balletjeballetje speelden en mensen voor een paar cent probeerden op te lichten in het ergste deel van de Ton. Hij had echter geen grootse bende nodig gehad, alleen een die hij groots kon maken. Een bende die hem nodig had.

Nu hadden ze hun eigen territorium en hun eigen gokhuis, en dat krot was inmiddels veranderd in de Lat, een droge, warme plek waar je een maaltijd kon krijgen of even kon wegkruipen als je gewond was. Nu werd de Droesem gevreesd. Dat had Kaz voor ze geregeld. En dus was hij ze niet ook nog eens flauwe kletspraatjes verschuldigd.

Trouwens, Jesper zou alle rimpels wel weer gladstrijken. Na een paar borrels en wat gewonnen potjes kaarten zou het goede humeur van de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

scherpschutter snel terugkeren. Hij kon ongeveer net zo goed tegen onenigheid als tegen drank, en hij was er een ster in om Kaz' overwinningen zo te laten klinken dat ze opeens aan iedereen toebehoorden.

Terwijl Kaz langs een van de grachtjes liep die naar de Vijfde Haven voerden, realiseerde hij zich… Alle heiligen, hij realiseerde zich dat hij zich bijna hoopvol voelde. Misschien moest hij bij een chirurgijn langs. De Zwartvlerken hapten nou al weken naar zijn kuiten, en vanavond had hij ze gedwongen hun kaarten op tafel te leggen. Met zijn been was het ook niet al te beroerd, ondanks de winterse kou. De pijn was er altijd, maar vannacht was het niet meer dan een dof kloppen. Toch vroeg hij zich stiekem af of het beraad misschien een soort test van Per Haskell was geweest. Haskell was er ongelooflijk goed in om zichzelf ervan te overtuigen dat hij het genie was dat de Droesem zo succesvol maakte, vooral wanneer een van zijn maten hem van alles in het oor fluisterde. Dat was geen prettig idee, maar morgen zou Kaz zich wel weer druk maken om Per Haskell. Op dit moment moest hij ervoor zorgen dat alles in de haven volgens plan verliep, en daarna ging hij naar de Lat om een keer goed te slapen.

Hij wist dat Inej hem schaduwde. Ze volgde hem al het hele eind vanaf de Beurs. Toch riep hij haar niet. Ze zou wel uit de schaduwen tevoorschijn komen als ze daar klaar voor was. Meestal hield hij van de stilte; van de meeste mensen zou hij zelfs graag hun lippen hebben dichtgenaaid. Als Inej het wilde, kon ze je haar stilte echter tot in je botten laten voelen. Het trok gewoon aan je lijf.

Het lukte Kaz een hele tijd om het te verdragen, tot voorbij de ijzeren reling van de Zentzbrug, waar overal stukjes touw met ingewikkelde knopen aan vast waren gebonden – zeemansgebeden voor een veilige terugkeer van zee. Bijgelovige flauwekul. Uiteindelijk hield hij het niet meer en zei: 'Nou, zeg op, Schim.'

Haar stem klonk uit de duisternis. 'Je hebt niemand naar de Bolsterstraat gestuurd.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Waarom zou ik?'

'Als Geels niet op tijd is…'

'Niemand zet Bolsterstraat nummer 19 in de fik.'

'Ik hoorde de sirene…'

'Een gelukkig toeval. Ik pak alle inspiratie die ik krijgen kan.'

'Dus het was toch bluf. Ze is nooit in gevaar geweest.'

Kaz had weinig zin om antwoord te geven, dus haalde hij zijn schouders op. Inej probeerde altijd drupjes fatsoen uit hem te persen. 'Als iedereen weet dat je een monster bent, hoef je je tijd niet te verspillen aan het doen van monsterlijke dingen.'

'Waarom heb je eigenlijk in dat beraad toegestemd als je wist dat het een val was?'

Ze was ergens rechts van hem en verplaatste zich geluidloos. Hij had andere bendeleden horen zeggen dat ze zich bewoog als een kat, maar hij vermoedde dat katten aandachtig aan haar voeten zouden zitten om van haar te kunnen leren.

'Ik zou vannacht een succes willen noemen,' zei hij. 'Jij niet?'

'Je bent bijna vermoord. En Jesper ook.'

'Geels heeft de schatkist van de Zwartvlerken omgekeerd om voor niets een berg smeergeld te betalen. We hebben een verrader ontmaskerd, onze vlag opnieuw stevig in de Vijfde Haven geplant en ik heb geen schrammetje. Het was een goeie nacht.'

'Hoe lang wist je al van Brede Bolliger?'

'Weken. We komen krap te zitten in onze mensen. Dat doet me eraan denken: stuur Rojakke de laan uit.'

'Waarom? Niemand is aan de tafels zo goed als hij.'

'Er zijn zat sukkels die met een pak kaarten overweg kunnen. Rojakke is me iets te snel. Hij roomt af.'

'Hij is een goede deler en heeft een gezin te onderhouden. Je zou hem kunnen waarschuwen, een vinger kunnen nemen.'

'Dan zou hij meteen geen goede deler meer zijn.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Als een kaartendeler erop werd betrapt dat hij geld van het gokhuis in eigen zak stak, sneed de vloerbaas een van zijn pinken af. Het was een van die belachelijke straffen die op een of andere manier regel waren geworden binnen de bendes. Het bracht de deler uit balans, dwong hem zijn schudtechniek opnieuw te perfectioneren en liet iedere toekomstige werkgever zien dat hij iemand was om in de gaten te houden. Het maakte hem echter ook onhandig aan de tafels. Het betekende dat hij al zijn aandacht bij simpele zaken moest houden, zoals de techniek van het delen, in plaats van op de spelers te kunnen letten.

In het donker kon Kaz Inejs gezicht niet zien, maar hij voelde haar afkeuring.

'Hebzucht is jouw god, Kaz.'

Daar moest hij bijna om lachen. 'Nee, Inej. Hebzucht buigt voor mij. Hebzucht is mijn dienaar en mijn hefboom.'

'Welke god dien je dan?'

'Iedere god die me geluk oplevert.'

'Volgens mij werken goden niet zo.'

'Volgens mij kan me dat geen zak schelen.'

Ze zuchtte vermoeid. Ondanks alles wat ze had doorgemaakt geloofde Inej nog altijd dat haar Sulische heiligen haar beschermden. Dat wist Kaz, en om een of andere reden hield hij ervan om haar te provoceren. Kon hij op dit moment haar gezicht maar zien. Het was altijd zo bevredigend om naar die kleine frons tussen haar zwarte wenkbrauwen te kijken.

'Hoe wist je dat ik op tijd bij Van Daal zou zijn?' vroeg ze.

'Omdat je altijd op tijd bent.'

'Je had me wel eerder mogen waarschuwen.'

'Ik dacht dat jouw heiligen de uitdaging wel op prijs zouden stellen.'

Een tijdlang zei ze niets, toen hoorde hij haar ergens achter hem. 'Mensen bespotten de goden totdat ze ze nodig hebben, Kaz.'

Hij zag haar niet weggaan, voelde alleen haar afwezigheid.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Kaz schudde geïrriteerd zijn hoofd. Te zeggen dat hij Inej vertrouwde, ging echt te ver, maar hij durfde wel toe te geven dat hij zo langzamerhand op haar rekende. Het was een intuïtief besluit geweest om haar contractschuld aan de Menagerie af te betalen, en de Droesem had diep in de buidel moeten tasten. Per Haskell had niet gemakkelijk overtuigd kunnen worden, maar Inej was een van de beste investeringen die Kaz ooit had gedaan. Dat ze er zo ongelooflijk goed in was om ongezien te blijven maakte haar tot een uitstekende geheimendief, de beste in de Ton. Het zat hem echter dwars dat ze zichzelf gewoon kon laten verdwijnen. Ze had niet eens een geur. Alle mensen droegen een geur bij zich, en die geuren vertelden verhalen: een vleugje carbolzeep op de vingers van een vrouw of rook van een houtvuur in haar haar, de natte wol van een mannenpak of een zweem kruit die opsteeg uit zijn manchetten. Niet bij Inej. Op raadselachtige wijze wist zij zichzelf volkomen onzichtbaar te maken. Ze was een waardevolle aanwinst. Waarom kon ze niet gewoon haar werk doen en hem haar buien besparen?

Plotseling wist Kaz dat hij niet alleen was. Hij bleef staan om te luisteren. Hij was een donker steegje in gelopen, dat werd doorsneden door een smerige gracht. Er waren hier geen straatlantaarns, geen mensen op straat, alleen de heldere maan en de schommelende bootjes die tegen de kademuur botsten. Hij had zijn waakzaamheid laten varen, zich door zijn gedachten laten afleiden.

Aan het einde van het steegje verscheen de donkere gestalte van een man.

'Waar gaat dit om?' vroeg Kaz.

De gestalte dook op hem af. Kaz zwiepte laag over de grond met zijn stok. Daarmee had hij de benen van zijn aanvaller moeten raken, maar in plaats daarvan zoefde het ding door niets dan lucht. Kaz struikelde, uit balans gebracht door de kracht van zijn zwaai.

Toen stond de man opeens vlak voor hem. Er sloeg een vuist tegen Kaz' kaak. Hij schudde met zijn hoofd om de sterretjes die daar ontploften

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kwijt te raken. Toen stapte hij naar achteren en haalde uit voor een nieuwe zwaai. Er was echter niemand. De verzwaarde knop van Kaz' wandelstok suisde door de lucht en sloeg tegen de muur.

Kaz voelde dat iemand rechts van hem de stok uit zijn handen trok. Was er meer dan één aanvaller?

En toen stapte er iemand dwars door de muur. Kaz' hoofd duizelde toen hij probeerde te verklaren wat hij zag: een wolk mist die veranderde in een mantel, laarzen, de bleke flits van een gezicht.

Geesten, dacht Kaz. Een kinderangst, maar hij wist het zeker. Jordie was eindelijk teruggekomen om wraak te nemen. Het is tijd om je schulden af te betalen, Kaz. Je krijgt nooit iets voor niets.

Die gedachte schoot door Kaz' hoofd, tegelijk met een vernederende, belachelijke golf van paniek, en toen was het spook bij hem en voelde hij de scherpe pijn van een naald die in zijn nek werd gestoken. Een geest met een injectienaald?

Dwaas, dacht hij. Toen werd alles zwart.

KAZ WERD WAKKER van de scherpe geur van ammoniak. Zijn hoofd schoot achteruit terwijl hij weer helemaal bij bewustzijn kwam.

De oude man voor hem droeg het gewaad van een universiteitschirurgijn. Hij had een flesje vlugzout in zijn hand en zwaaide ermee onder Kaz' neus. De stank was bijna ondraaglijk.

'Ga uit mijn buurt,' zei Kaz schor.

De chirurgijn keek hem onverschillig aan terwijl hij het flesje vlugzout in een leren buideltje terugstopte. Kaz strekte zijn vingers, maar meer kon hij niet doen. Hij zat vastgeketend op een stoel met zijn armen achter zijn rug. Door het spul waarmee ze hem hadden geïnjecteerd voelde hij zich nog altijd versuft.

De chirurgijn stapte opzij. Kaz knipperde een paar keer met zijn ogen om zijn blik helder te krijgen en zijn verbazing over de ongelooflijke luxe van zijn omgeving de baas te worden. Hij had verwacht dat

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij zou bijkomen in het hoofdkwartier van de Zwartvlerken of een andere rivaliserende bende. Dit was echter geen goedkoop glitterspul uit de Ton. Om je hoofdkwartier zo op te tuigen moest je echt geld hebben. Mahoniehouten panelen waarin schuimende golven en vliegende vissen waren uitgesneden, planken vol boeken, glas-in-loodramen, en hij wist bijna zeker dat daar een echte De Kappel hing. Een olieverfschilderij, zo'n stemmig portret van een dame met een boek open op haar schoot en een lammetje aan haar voeten. De man die hem van achter een enorm bureau opnam, had het welvarende uiterlijk van een koopman. Maar als dit zijn huis was, waarom stonden er dan gewapende leden van de stadswacht naast de deur?

Verdomme, dacht Kaz, sta ik onder arrest? In dat geval zou deze koopman nog opkijken. Dankzij Inej bezat Kaz informatie over alle rechters, schouten en hooggeplaatste raadsleden in Kertsj. Nog voor zonsopgang zou hij zijn cel alweer uit zijn. Alleen zat hij niet in een cel, hij was vastgebonden aan een stoel, dus wat was hier in vredesnaam aan de hand?

De man was ergens in de veertig, met een mager maar knap gezicht en een al flink wijkende haarlijn. Toen Kaz hem recht in de ogen keek, schraapte de koopman zijn keel en zette zijn vingertoppen tegen elkaar.

'Meneer Brekker. Ik hoop dat u zich niet al te beroerd voelt.'

'Haal die ouwe pestvent uit mijn buurt. Ik voel me prima.'

De koopman knikte even naar de chirurgijn. 'U kunt gaan. Stuur me de rekening maar. En natuurlijk zou ik uw discretie in deze kwestie zeer op prijs stellen.'

De chirurgijn pakte zijn tas en liep de kamer uit. Intussen stond de koopman op en pakte een stapel papieren van zijn bureau. Hij droeg hetzelfde jasje en vest als alle kooplui uit Kertsj: donker, verfijnd, opzettelijk streng. Het zakhorloge en de dasspeld vertelden Kaz echter alles wat hij weten moest: de gouden horlogeketting bestond uit zware schakels in de vorm van laurierbladeren en op de speld zat een enorme, prachtige robijn.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ik zal die vette steen uit z'n zetting wrikken en de speld dwars door je koopmansnek douwen omdat je me op een stoel hebt vastgebonden, dacht Kaz. Hij zei echter alleen: 'Van Eck.'

De man knikte. Geen buiging, natuurlijk. Kooplieden bogen niet voor tuig uit de Ton. 'Dus u kent me?'

Kaz kende de symbolen en kostbare juwelen van alle koopmanshuizen in Kertsj. De rode laurier was het wapen van Van Eck. Je hoefde niet gestudeerd te hebben om de link te leggen. 'Ik ken u. U bent een van de kooplieden die een voortdurende kruistocht voeren om de Ton schoon te vegen.'

Van Eck knikte opnieuw kort. 'Ik doe mijn best om mannen aan eerlijk werk te helpen.'

Kaz lachte. 'Wat is het verschil tussen gokken in De Kraai of speculeren op de vloer van de Beurs?'

'Het een is diefstal en het ander is handel.'

'Als een vent al zijn geld verliest, zou hij weleens moeite kunnen hebben om de twee uit elkaar te houden.'

'De Ton is een broeinest van vuiligheid, corruptie, geweld…'

'Hoeveel van de schepen die u op weg stuurt vanuit de haven van Ketterdam komen nooit meer terug?'

'Dat is niet…'

'Een op de vijf, Van Eck. Een op de vijf schepen die u eropuit stuurt voor koffie, jurda en zijde zinkt naar de bodem van de zee, loopt op de rotsen of valt ten prooi aan piraten. Een op de vijf bemanningen dood, hun lichamen drijvend in vreemde wateren, voer voor de diepzeevissen. En dan heb ik het nog niet over het geweld.'

'Ik ga geen ethische discussie aan met een melkmuil uit de Ton.'

Dat had Kaz ook niet echt verwacht. Hij was gewoon tijd aan het rekken terwijl hij testte hoe strak de boeien rond zijn polsen zaten. Hij liet zijn vingers zo ver hij kon langs de ketting glijden en vroeg zich intussen af waar Van Eck hem naartoe had laten brengen. Hoewel Kaz de man

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zelf nooit had ontmoet, had hij reden gehad om zowel binnen- als buitenkant van Van Ecks huis heel precies te leren kennen. Waar ze ook waren, het was in elk geval niet het huis van de koopman.

'U hebt me blijkbaar niet hierheen laten brengen om te filosoferen, dus waar gaat dit om?' Het was de vraag die aan het begin van elke samenkomst werd uitgesproken. Een begroeting door een gelijke, geen smeekbede van een gevangene.

'Ik heb een voorstel voor u. Of liever gezegd: de Raad heeft een voorstel.'

Kaz verborg zijn verbazing. 'Begint de Handelsraad haar onderhandelingen altijd met een pak slaag?'

'Beschouw het als een waarschuwing. En een demonstratie.'

Kaz dacht weer aan de gestalte in het steegje, en hoe die als een geest was opgedoemd en weer verdwenen. Jordie.

In stilte riep hij zichzelf tot de orde. Niet Jordie, sukkel. Concentreer je. Ze hadden hem te pakken gekregen omdat hij in een overwinningsroes verkeerde en afgeleid was. Dit was zijn straf, en het was geen fout die hij nog eens zou maken. Alleen verklaart dat nog niet dat spook, dacht hij. Voor nu zette hij die gedachte echter even opzij.

'Waar zou de Handelsraad mij in vredesnaam voor kunnen gebruiken?'

Van Eck bladerde door de papieren in zijn hand. 'Op uw tiende bent u voor het eerst gearresteerd,' zei hij met een blik op een van de documenten.

'Iedereen herinnert zich zijn eerste keer.'

'En later datzelfde jaar nog twee keer, en twee keer op uw elfde. Op uw veertiende werd u opgepakt toen de stadswacht een overval deed in een gokhuis, maar sindsdien hebt u niet meer vastgezeten.'

Dat klopte. Al drie jaar was niemand erin geslaagd Kaz te pakken te krijgen. 'Schoon schip gemaakt,' zei Kaz. 'Ik heb nu eerlijk werk en leid een vlijtig, godvruchtig leven.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Laat de naam van God erbuiten,' zei Van Eck rustig, maar in zijn ogen vonkte heel even de woede.

Een man van het geloof, zei Kaz tegen zichzelf, terwijl hij in gedachten alles naliep wat hij over Van Eck wist. Rijk, vroom, een weduwnaar die onlangs opnieuw was getrouwd met een bruid die niet veel ouder was dan Kaz zelf. En dan was er natuurlijk het mysterie van Van Ecks zoon.

Van Eck bladerde nog altijd door het dossier. 'U bent wedmakelaar voor prijsgevechten, paardenrennen en uw eigen kansspelen. U bent meer dan twee jaar lang vloerbaas geweest in De Kraai. U bent de jongste ooit die een wedkantoor leidt, en in die tijd hebt u de winst laten verdubbelen. U bent een chanteur…'

'Ik handel in informatie.'

'Een oplichter…'

'Ik creëer kansen.'

'Een pooier en een moordenaar…'

'Ik heb geen hoeren en ik dood alleen als daar reden toe is.'

'En welke reden mag dat dan wel zijn?'

'Dezelfde die u beweegt, koopman. Winst.'

'Hoe komt u aan uw informatie, meneer Brekker?'

'Je zou kunnen zeggen dat ik een kluiskraker ben.'

'Dan bent u wel een erg getalenteerde.'

'Dat ben ik ook.' Kaz leunde een beetje achterover. 'Ziet u, ieder mens is een kluis, een kluis vol geheimen en verlangens. Nou heb je mensen die het op de grove manier aanpakken, maar ik kies liever de voorzichtige benadering: op het juiste moment de juiste druk uitoefenen, op precies de juiste plek. Het luistert heel nauw.'

'Spreekt u altijd in metaforen, meneer Brekker?'

Kaz glimlachte. 'Het is geen metafoor.' Nog voordat de kettingen de vloer raakten, was hij al van de stoel opgestaan. Hij sprong op het bureau, griste met één hand een briefopener van het tafelblad en pakte met

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de andere de voorkant van Van Ecks overhemd vast. De dure stof verkreukelde in zijn vuist terwijl hij het scherpe blad tegen Van Ecks keel drukte. Kaz was duizelig en zijn gewrichten waren stijf nadat hij een tijd op de stoel vastgebonden had gezeten, maar alles zag er opeens een stuk zonniger uit met een wapen in zijn hand.

Van Ecks wachters stonden recht tegenover hem, allemaal met getrokken pistool of zwaard. Kaz kon het hart van de koopman onder de wollen stof van zijn pak voelen bonken.

'Ik geloof niet dat ik tijd hoef te verspillen aan dreigementen,' zei Kaz. 'Vertel me hoe ik bij de voordeur kom of anders neem ik u mee het raam uit.'

'Ik denk dat ik u van gedachten kan laten veranderen.'

Kaz schudde hem even door elkaar. 'Het kan me niet schelen wie u bent of hoe groot die robijn is. Niemand haalt me zomaar van mijn straten. En niemand probeert een deal met me te sluiten terwijl ik geketend ben.'

'Mikka!' riep Van Eck.

En toen gebeurde het opnieuw. Dwars door de muur liep een jongen de studeerkamer in. Hij was lijkbleek en droeg een geborduurd blauw Getijdekeerdersgewaad met op de revers een rood met gouden lintje, om aan te geven dat hij bij het huis van Van Eck in dienst was. Maar zelfs Grisha konden niet door muren wandelen.

Ze hebben me iets gegeven, dacht Kaz terwijl hij zijn best deed niet in paniek te raken. Ze hebben me een of ander middeltje gegeven. Of was het een goocheltruc, zoals ze die in de theaters aan de Oostduig vertoonden? Een in tweeën gezaagd meisje, duiven uit een theepot.

'Wat moet dit voorstellen?' gromde hij.

'Laat me los en dan zal ik het uitleggen.'

'Leg het nu meteen maar uit.'

Van Eck slaakte een korte, beverige zucht. 'Wat u ziet, zijn de gevolgen van *jurda parem*.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Jurda is gewoon een stimulerend middel.' De kleine gedroogde bloempjes werden verbouwd in Novyi Zem en verkocht in winkeltjes in heel Ketterdam. Toen hij net bij de Droesem zat, had Kaz erop gekauwd om wakker te blijven als hij ergens op de loer lag. Nog dagenlang erna zaten er oranje vlekken op je tanden. 'Het is onschuldig.'

'Jurda parem is iets heel anders en beslist niet onschuldig.'

'Dus u hebt me inderdaad iets gegeven?'

'Niet u, meneer Brekker. Mikka.'

Kaz keek naar de ziekelijke gelaatskleur van de Grisha. Hij had donkere kringen onder zijn ogen en de breekbare, beverige gestalte van iemand die al een aantal maaltijden heeft overgeslagen zonder zich daar erg druk over te maken.

'Jurda parem is familie van de gewone jurda,' vervolgde Van Eck. 'Het komt van dezelfde plant. We weten niet precies volgens welk procedé het middel wordt gemaakt, maar een wetenschapper genaamd Bo Yul-Bayur heeft een monster ervan naar de Handelsraad van Kertsj gestuurd.'

'Een Shu Hanees?'

'Ja. Hij wilde overlopen, dus stuurde hij ons dat monster om ons van de naar zijn zeggen buitengewone effecten van het middel te overtuigen. Alstublieft, meneer Brekker, dit is een zeer onaangename houding. Als u wilt, geef ik u een pistool, en dan kunnen we hier op een beschaafde manier over praten.'

'Een pistool en mijn stok.'

Van Eck gebaarde naar een van zijn wachters, die de kamer uit liep en een ogenblik later met Kaz' wandelstok terugkwam. Kaz was allang blij dat de man gewoon de deur gebruikte.

'Eerst het pistool,' beval Kaz. 'Langzaam.'

De wachter haalde zijn wapen uit de holster en gaf het Kaz met het handvat naar voren aan. In één snelle beweging pakte Kaz het en spande de haan, toen liet hij Van Eck los, gooide de briefopener op het bureau en griste zijn wandelstok uit de hand van de wachter. Aan het pistool had

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij in deze situatie meer, maar de opluchting die Kaz voelde toen hij zijn stok weer had, was onbeschrijfelijk.

Van Eck deed een paar stappen naar achteren om meer afstand te creëren tussen hemzelf en het geladen wapen van Kaz. Hij leek er niets voor te voelen om te gaan zitten. Kaz trouwens ook niet, dus bleef hij in de buurt van het raam, klaar om te vluchten als dat nodig zou zijn.

Van Eck haalde diep adem en probeerde zijn pak wat te fatsoeneren. 'Die stok is een prachtig stuk handwerk, meneer Brekker. Gemaakt door een Fabrikator?'

De stok was inderdaad het werk van een Grisha, met wat lood verzwaard tot het perfecte gewicht om botten mee te breken. 'Gaat u niets aan. Praten, Van Eck.'

De koopman schraapte zijn keel. 'Toen Bo Yul-Bayur ons het monster jurda parem stuurde, hebben we het aan drie Grisha gegeven, een van elke Orde.'

'Vrijwilligers?'

'Contract-Grisha,' gaf Van Eck toe. 'De eerste twee waren een Fabrikator en een Heler, onder contract bij raadslid Hoede. Mikka is een Getijdekeerder. Hij is van mij. U hebt gezien waartoe hij in staat is als hij het middel gebruikt heeft.'

Hoede. Waarom kwam die naam hem zo bekend voor?

'Ik weet niet wat ik precies heb gezien,' zei Kaz met een snelle blik op Mikka.

De ogen van de jongen waren strak op Van Eck gericht, alsof hij op zijn volgende opdracht wachtte. Of misschien op een volgende dosis.

'Een gewone Getijdekeerder kan stromingen beheersen, water of vocht uit de lucht of een naburige bron oproepen. Ze regelen de getijden in onze haven. Maar onder de invloed van jurda parem kan een Getijdekeerder zijn eigen verschijningsvorm veranderen, van vast naar vloeistof naar gas en andersom, en hetzelfde doen met andere objecten. Zelfs met een muur.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het liefst zou Kaz hem tegenspreken, maar hij kon wat hij zojuist had gezien niet op een andere manier verklaren. 'Hoe?'

'Lastig te zeggen. Bent u bekend met de versterkers die sommige Grisha dragen?'

'Ik heb ze wel gezien,' antwoordde Kaz. Dierenbotten, tanden, schubben. 'Naar ik hoor is er lastig aan te komen.'

'Heel lastig. Zij versterken echter alleen de kracht van een Grisha. Jurda parem verandert de perceptie van een Grisha.'

'En?'

'Grisha manipuleren materie op het meest fundamentele niveau. Dat noemen ze Elementaire Natuurwetenschap. Onder invloed van parem verlopen deze manipulaties veel sneller en preciezer. In theorie is jurda parem gewoon een stimulerend middel, net als zijn normale broertje. Het lijkt de zintuigen van een Grisha echter te scherpen en te perfectioneren. Ze kunnen met ongelooflijke snelheid verbindingen leggen. Er worden dingen mogelijk die gewoon niet zouden moeten kunnen.'

'En wat doet het met simpele zielen zoals u en ik?'

Van Ecks haren leken overeind te gaan staan omdat Kaz hen tweeën over één kam schoor, maar hij zei alleen: 'Het is dodelijk. Een normaal brein kan parem zelfs in de laagste dosis niet verdragen.'

'U zei dat u het middel aan drie Grisha hebt gegeven. Wat kunnen de anderen?'

'Hier,' zei Van Eck terwijl hij zijn hand naar een bureaula uitstak.

Kaz hief zijn pistool. 'Heel rustig.'

Overdreven langzaam stak Van Eck zijn hand in de la en haalde een goudklompje tevoorschijn. 'Dit was eerst lood.'

'Geloof het zelf.'

Van Eck haalde zijn schouders op. 'Ik kan u alleen vertellen wat ik heb gezien. De Fabrikator nam een brokje lood in zijn handen en even later hadden we dit.'

'En hoe weet u dat het echt is?' vroeg Kaz.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Het heeft hetzelfde smeltpunt als goud, hetzelfde gewicht en dezelfde zachtheid. Als het niet volkomen identiek is aan goud, hebben wij het verschil in elk geval niet kunnen ontdekken. Laat het maar testen als u wilt.'

Kaz duwde zijn stok onder zijn arm en pakte het zware klompje uit Van Ecks hand. Hij liet het in zijn zak glijden. Het maakte hem niet uit of het echt was of alleen een zeer overtuigende imitatie; met een klomp geel van dit formaat kon je op de straten van de Ton kopen wat je wilde.

'Die klomp kunt u overal vandaan hebben,' merkte Kaz op.

'Ik zou Hoedes Fabrikator hierheen kunnen halen om het u persoonlijk te laten zien, maar hij is niet in orde.'

Kaz' blik schoot naar het belabberd uitziende gezicht en bezwete voorhoofd van Mikka. Kennelijk had het middel ook nadelen.

'Oké, laten we zeggen dat dit allemaal waar is en geen goedkope kermistruc. Maar wat heeft dit met mij te maken?'

'Misschien hebt u gehoord dat de Shu Hanezen hun gehele schuld aan Kertsj in één keer hebben afbetaald met een plotseling binnengekomen lading goud? Over de moord op de handelsambassadeur uit Novyi Zem? De diefstal van documenten uit een militaire basis in Ravka?'

Dus dat was het geheim achter de moord op de ambassadeur in de wasruimte. En het goud in die drie schepen uit Shu Han moest door Fabrikators gemaakt zijn. Kaz had niets gehoord over Ravkaanse documenten, maar knikte toch.

'Wij denken dat al deze incidenten het werk zijn van Grisha die onder controle staan van de regering van Shu Han en bovendien onder invloed zijn van jurda parem.' Van Eck wreef over zijn kin. 'Meneer Brekker, ik wil dat u een ogenblik nadenkt over wat ik u vertel. Mannen die door muren kunnen lopen: geen kluis of fort zal ooit nog veilig zijn. Mensen die goud kunnen maken van lood – of van iets anders, trouwens – en die het materiaal waar de aarde van gemaakt is kunnen veranderen: de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

financiële markten zullen tot chaos vervallen. De wereldeconomie zal ineenstorten.'

'Heel opwindend. Wat wilt u van me, Van Eck? Moet ik een lading van het spul voor u stelen? Het recept ervan?'

'Nee, ik wil dat u de man steelt.'

'Moet ik Bo Yul-Bayur ontvoeren?'

'Hem redden. Een maand geleden ontvingen we een bericht van Yul-Bayur, waarin hij smeekte om asiel. Hij maakte zich zorgen om de plannen die zijn regering had met jurda parem, en we kwamen overeen dat we hem zouden helpen overlopen. We organiseerden een rendez-vous, maar op de afgesproken plek vond een schermutseling plaats.'

'Met de Shu Hanezen?'

'Nee, met Fjerden.'

Kaz fronste. De Fjerden moesten spionnen diep in Shu Han of Kertsj hebben als ze zo snel al op de hoogte waren van het middel en Bo Yul-Bayurs plannen. 'Dan stuurt u er toch een aantal van uw agenten op af?'

'De diplomatieke situatie ligt enigszins gevoelig. Het is van groot belang dat onze regering op geen enkele manier met Yul-Bayur in verband wordt gebracht.'

'U moet weten dat hij waarschijnlijk dood is. De Fjerden hebben een bloedhekel aan Grisha. Ze zouden kennis over een middel als dit nooit naar buiten laten komen.'

'Onze bronnen zeggen dat hij nog altijd in leven is en op berechting wacht.' Van Eck schraapte zijn keel. 'In het IJsfort.'

Een hele minuut lang staarde Kaz Van Eck aan, toen barstte hij in lachen uit. 'Nou, het was me een groot genoegen om door u bewusteloos geslagen en gevangengenomen te worden, Van Eck. U kunt er zeker van zijn dat uw gastvrijheid op een geschikt moment zal worden terugbetaald. En laat nu een van uw lakeien me naar de deur brengen.'

'We zijn bereid u vijf miljoen kruge te bieden.'

Kaz stak het pistool in zijn zak. Hij was nu niet meer bang voor zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

leven, alleen geïrriteerd dat deze klootzak zijn kostbare tijd had verspild. 'Misschien is het voor u een verrassing, Van Eck, maar wij grachtratten zijn net zo aan het leven gehecht als u.'

'Tien miljoen.'

'Wat heb ik aan een fortuin dat ik toch niet kan uitgeven omdat ik dood ben? Waar is mijn hoed? Heeft uw Getijdekeerder die in het steegje achtergelaten?'

'Twintig.'

Kaz was even stil. Hij had het eigenaardige gevoel dat de houten vissen op de muren midden in hun sprong waren blijven hangen om te luisteren. 'Twintig miljoen kruge?'

Van Eck knikt. Hij keek er niet erg blij bij.

'Niemand is ooit het IJsfort binnengedrongen.'

'En daarom hebben we u nodig, meneer Brekker. Het kan zijn dat Bo Yul-Bayur inmiddels dood is of dat hij al zijn geheimen aan de Fjerden heeft doorverteld, maar we denken dat we in elk geval nog een klein beetje tijd hebben om iets te doen voordat het geheim van jurda parem een rol gaat spelen.'

'Als de Shu Hanezen weten hoe ze het moeten maken…'

'Yul-Bayur beweerde dat hij erin geslaagd was zijn superieuren om de tuin te leiden en het exacte procedé geheim te houden. We denken dat ze werken met de beperkte voorraad die Yul-Bayur heeft achtergelaten.'

Hebzucht buigt voor mij, dacht Kaz. Misschien was hij toch iets te zelfverzekerd geweest op dat punt. Nu deed hebzucht precies wat Van Eck wilde. De hefboom was aan het werk en overwon langzaam Kaz' weerstand, manoeuvreerde hem naar de juiste plek.

Twintig miljoen kruge. Wat zou deze klus precies inhouden? Kaz wist helemaal niets over spionage of ruzies tussen regeringen, maar waarom zou Bo Yul-Bayur uit het IJsfort ontvoeren anders zijn dan kostbaarheden bevrijden uit de kluis van een koopman? We hebben het wel over de best bewaakte kluis in de wereld, zei hij tegen zichzelf. Hij zou

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een uitstekend gespecialiseerd team nodig hebben, een wanhopig team, dat zich niet zou laten afschrikken door de zeer reële mogelijkheid dat ze van deze klus nooit meer terug zouden keren. En hij zou niet alleen Droesemmensen kunnen kiezen. Binnen de bende had hij niet het talent dat hiervoor nodig was. En dat betekende dat hij, nog meer dan anders, een extra paar ogen in zijn rug nodig zou hebben.

Als ze het echter voor elkaar kregen, zou Kaz' deel van de buit – zelfs nadat Per Haskell zijn aandeel had gekregen – genoeg zijn om alles te veranderen, om eindelijk de droom ten uitvoer te brengen die hij al had sinds hij voor het allereerst uit een ijskoude haven klom met een brandend wraakgevoel in zijn hart. Zijn schuld aan Jordie zou eindelijk worden ingelost.

En er waren meer voordelen. De Raad van Kertsj zou bij hem in het krijt staan, om nog maar te zwijgen over wat het voor zijn reputatie zou betekenen als hij deze klus klaarde. Het ondoordringbare IJsfort binnendringen en een trofee stelen uit dat bastion van Fjerdaanse adel en militaire macht? Met zo'n succes op zijn naam en een dergelijke buit in handen zou hij Per Haskell niet meer nodig hebben. Hij kon zijn eigen onderneming beginnen.

Toch klopte er iets niet. 'Waarom ik? Waarom de Droesem? Er zijn bendes met meer ervaring.'

Mikka hoestte en Kaz zag bloed op zijn mouw.

'Ga toch zitten,' zei Van Eck vriendelijk. Hij hielp Mikka op een stoel en bood de Grisha zijn zakdoek aan. Hij gebaarde naar een wachter. 'Haal wat water.'

'Nou?' drong Kaz aan.

'Hoe oud bent u, meneer Brekker?'

'Zeventien.'

'U bent sinds uw veertiende niet meer gearresteerd, en aangezien ik weet dat u net zomin een eerlijke man bent als u destijds een eerlijke jongen was, kan ik alleen maar aannemen dat u de kwaliteit bezit die ik

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vooral nodig heb in een misdadiger: u laat zich niet pakken.' Van Eck glimlachte zwakjes. 'En dan is er nog de kwestie van mijn De Kappel.'

'Ik moet bekennen dat ik geen idee heb waar u op doelt.'

'Zes maanden geleden verdween er een olieverfschilderij van De Kappel ter waarde van honderdduizend kruge uit mijn huis.'

'Geen gering verlies.'

'Zeker niet, vooral gezien het feit dat men mij verzekerd had dat mijn galerijzaal niet binnen te komen was en dat de sloten op de deuren niet te kraken waren.'

'Ik meen me inderdaad te herinneren dat ik daarover heb gelezen.'

'Ja,' gaf Van Eck met een zucht toe. 'Trots kan gevaarlijk zijn. Ik wilde graag pronken met mijn aanwinst en laten zien wat ik allemaal had gedaan om die te beschermen. En toch: ondanks al mijn beveiligingsmaatregelen, ondanks de honden en alarmsystemen en het meest loyale personeel in heel Ketterdam, is mijn schilderij verdwenen.'

'Dat spijt me zeer.'

'Het is nog altijd niet op de markt opgedoken.'

'Misschien had uw dief al een koper.'

'Dat is natuurlijk mogelijk. Ik ben echter geneigd te geloven dat de dief het schilderij om een andere reden heeft meegenomen.'

'En welke reden zou dat kunnen zijn?'

'Alleen maar om te bewijzen dat hij het kon.'

'Dat lijkt me een dom risico om te nemen.'

'Tja, wie durft te raden naar de motieven van een dief?'

'Ik in elk geval niet.'

'Gezien alles wat ik over het IJsfort weet, is degene die mijn De Kappel heeft gestolen precies degene die ik nodig heb voor deze klus.'

'Dan kunt u hem beter inhuren. Of haar.'

'Zeker. Ik zal het echter met u moeten doen.' Van Eck staarde Kaz strak aan, alsof hij hoopte in zijn ogen een biecht te lezen. Na een tijdje vroeg hij: 'Zijn we het eens?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Niet zo snel. Hoe zit het met de Heler?'

Van Eck keek hem verbaasd aan. 'Wie?'

'U zei dat u het middel aan drie Grisha gaf, een van elke Orde. Mikka is een Getijdekeerder; hij is uw Etherealnik. De Alkemi die dat goud heeft gemaakt was een Materialnik. Dus wat is er met de Corporalnik gebeurd? De Heler?'

Van Eck kromp even ineen, maar zei toen simpel: 'Loopt u met me mee, meneer Brekker?'

Heel voorzichtig, met één oog op Mikka en de wachters, volgde Kaz Van Eck de studeerkamer uit de gang in. Het koopmanshuis straalde een en al rijkdom uit: donkere houten panelen op de muren, keurige zwart-witte tegels op de vloeren, alles getuigend van goede smaak, perfect ingetogen en onberispelijk vervaardigd. De sfeer was echter die van een kerkhof. De kamers waren leeg, de gordijnen dicht, de meubels bedekt met witte lakens, zodat elk schemerig vertrek dat ze passeerden eruitzag als een vergeten zeegezicht vol ijsbergen.

Hoede. Opeens wist hij waar hij de naam van kende. In Hoedes huis in de Geldstraat had vorige week een incident plaatsgevonden. Het hele terrein was afgezet en het had er gekrioeld van de stadswachters. Kaz had geruchten opgevangen over een uitbraak van vuurpokken, maar zelfs Inej was het niet gelukt om meer te achterhalen.

'Dit is het huis van raadslid Hoede,' zei Kaz met een huivering. Hij had weinig zin om besmet te raken, maar de koopman en zijn wachters leken zich nergens zorgen over te maken. 'Ik dacht dat het hier in quarantaine werd gehouden.'

'Wat hier is gebeurd is voor ons niet gevaarlijk. En als u uw werk goed doet, meneer Brekker, zal dat ook zo blijven.'

Van Eck ging hem voor door een deur, een keurig onderhouden tuin in waar het sterk rook naar net uitgekomen vroege krokussen. De geur sloeg Kaz als een klap in het gezicht. Alle herinneringen aan Jordie lagen toch al aan de oppervlakte, en heel even liep Kaz niet door de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

grachtentuin van een rijke koopman, maar door hoog voorjaarsgras dat tot zijn knieën kwam. De hete zon brandde op zijn wangen en de stem van zijn broer riep hem naar huis.

Kaz herpakte zich. Wat ik nodig heb, is een kop loeisterke, bittere koffie, dacht hij. Of misschien een echte klap in mijn gezicht.

Van Eck nam hem mee naar een boothuis aan de gracht. Het licht dat door kiertjes in de luiken scheen, vormde een patroon op het tuinpad. Naast de deur stond één enkele stadswachter op zijn post. Van Eck haalde een sleutel uit zijn zak en stak die in het zware hangslot. Kaz hield zijn mouw voor zijn gezicht toen de stank uit de afgesloten ruimte hem bereikte: urine, uitwerpselen. Daar kon geen krokus tegenop.

De ruimte werd verlicht door twee glazen lantaarns aan de muur. Een groepje wachters stond recht tegenover een grote ijzeren cel. Overal rond hun voeten lagen glasscherven. Sommige wachters droegen het paarse uniform van de stadswacht, andere het zeegroene tenue van Hoedes huis. Door wat ooit een observatieraam was geweest, vermoedde Kaz, zag hij in de cel nog een stadswachter staan, voor een lege tafel en twee omgevallen stoelen. Net als de anderen stond de wachter met zijn armen slap langs zijn lichaam met een uitdrukkingsloos gezicht voor zich uit te staren. Toen Van Eck een van de lantaarns iets hoger draaide, zag Kaz iemand in een paars uniform in elkaar gezakt en met gesloten ogen op de vloer liggen.

Zuchtend hurkte Van Eck naast het lichaam om het om te draaien. 'We zijn er alweer een kwijtgeraakt.'

De wachter was nog jong en had het dons van een beginnend snorretje op zijn bovenlip.

Van Eck riep de wachter die hen had binnengelaten erbij, en samen met een van Van Ecks eigen wachters tilde hij het lijk op en droeg het uit het kamertje. De andere wachters reageerden niet, ze bleven gewoon voor zich uit staren.

Kaz herkende een van hen: Henrik Dahlman, de commandant van de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

stadswacht. 'Dahlman?' vroeg hij, maar de man vertoonde geen enkele reactie. Kaz zwaaide met een hand voor het gezicht van de commandant en tikte hem daarna hard tegen het oor. Niets, hij knipperde alleen één keer langzaam en onverschillig met zijn ogen. Kaz pakte zijn pistool en richtte het op het voorhoofd van Dahlman. Hij spande de haan. De commandant vertrok geen spier, reageerde helemaal niet. Zelfs zijn pupillen vernauwden zich niet.

'Hij is zo goed als dood,' zei Van Eck. 'Schiet maar. Schiet een kogel in zijn kop. Hij zal geen kik geven en de anderen zullen ook niet reageren.'

Terwijl Kaz zijn wapen liet zakken, voelde hij een kilte in zijn botten kruipen. 'Wat is dit? Wat is er met ze gebeurd?'

'De Grisha was een Corporalnik die onder contract stond in het huishouden van raadslid Hoede. Omdat ze een Heler was en geen Hartenwringer, dacht hij dat zij een veilige keus was om de parem te testen.'

Best slim gedacht. Kaz had weleens Hartenwringers aan het werk gezien. Ze konden je cellen uiteenrijten, je hart in je borst laten openbarsten, de lucht uit je longen stelen of je hartslag zodanig vertragen dat je buiten bewustzijn raakte, en dat allemaal zonder je met een vinger aan te raken. Als zelfs maar een deel van wat Van Eck had verteld waar was, moest je er niet aan denken dat een van hen een dosis jurda parem zou krijgen. En dus hadden de kooplieden het middel liever op een Heler uitgetest. Kennelijk was ook dat echter niet volgens plan verlopen.

'U gaf haar het middel en toen vermoordde ze haar meester?'

'Niet helemaal.' Van Eck schraapte zijn keel. 'Ze hadden haar in die observatiecel gezet. Binnen enkele seconden nadat ze de parem had ingenomen wist ze de wachter in de cel in haar macht te krijgen…'

'Hoe?'

'Dat weten we niet precies. Maar welke methode ze ook gebruikte, ze wist er de andere wachters ook mee te onderwerpen.'

'Dat is onmogelijk.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dacht u? De hersenen zijn ook maar gewoon een orgaan, een klomp cellen en impulsen. Waarom zou een Grisha onder invloed van jurda parem niet ook die impulsen kunnen manipuleren?'

Kaz' ongeloof was kennelijk van zijn gezicht af te lezen.

'Kijk naar die mensen,' hield Van Eck vol. 'Ze zei tegen ze dat ze moesten wachten. En dat is precies wat ze hebben gedaan. Het énige wat ze sinds dat moment hebben gedaan.'

Kaz bekeek het stille groepje wat beter. Hun ogen waren niet leeg en levenloos, hun lichamen waren niet volkomen stil. Ze leken vol verwachting. Hij onderdrukte een huivering. Hij had eigenaardige dingen gezien, ongelooflijke dingen, maar nooit zoiets als dit hier vanavond. 'Wat is er met Hoede gebeurd?'

'Ze beval hem de deur open te maken, en toen hij dat had gedaan gaf ze hem opdracht zijn eigen duim af te snijden. De enige reden dat we weten wat er is gebeurd, is dat er een keukenjongen bij was. Het Grishameisje liet hem ongedeerd, maar hij beweert dat Hoede glimlachend op zijn eigen duim begon in te hakken.'

Het idee dat een Grisha in je hoofd liep te rotzooien beviel Kaz helemaal niet, maar het zou hem niet verbazen als Hoede zijn lot had verdiend. Tijdens de Ravkaanse burgeroorlog waren veel Grisha de strijd ontvlucht. Ze betaalden hun reis naar Kertsj door contractarbeider te worden, zonder te beseffen dat ze zichzelf daarmee in feite als slaaf verkochten.

'Is de koopman dood?'

'Raadslid Hoede heeft veel bloed verloren, maar hij verkeert in dezelfde toestand als deze mannen. Hij is samen met zijn gezin en zijn huispersoneel de stad uit gebracht.'

'Is de Grisha teruggegaan naar Ravka?' vroeg Kaz.

Van Eck gebaarde dat Kaz het griezelige boothuis uit moest lopen en deed de deur achter hen op slot. 'Misschien heeft ze dat wel geprobeerd,' zei hij terwijl ze door de tuin terugwandelden langs de zijkant van het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

huis. 'We weten dat ze een bootje heeft meegenomen en vermoeden dat ze van plan was naar Ravka te gaan, maar twee dagen geleden vonden we haar lichaam, dat was aangespoeld in de buurt van de Derde Haven. We denken dat ze is verdronken toen ze de stad weer probeerde in te komen.'

'Waarom zou ze hier terugkomen?'

'Voor meer jurda parem.'

Kaz dacht aan Mikka's glinsterende ogen en wasbleke huid. 'Is het zo verslavend?'

'Het lijkt erop dat daar maar één dosis voor nodig is. Zodra het middel is uitgewerkt, is het lichaam van de Grisha verzwakt, maar het verlangen naar meer is hevig. Het is tamelijk slopend.'

'Tamelijk slopend' leek Kaz zacht uitgedrukt. De Getijdenraad bepaalde wie er de havens van Ketterdam in en uit ging. Als de bedwelmde Heler 's nachts had geprobeerd om in een sloep terug te keren, had ze weinig kans gemaakt tegen de sterke stroming. Kaz dacht aan Mikka's uitgemergelde gezicht, aan hoe zijn kleren om zijn lijf slobberden. Dat had het middel met hem gedaan. Hij verkeerde in een roes van de jurda parem en smachtte naar een volgende dosis. Hij zag eruit alsof hij elk moment kon omvallen. Hoe lang kon een Grisha zoiets volhouden?

Dat was een interessante vraag, maar op het moment niet relevant. Ze waren aangekomen bij het hek aan de voorkant van het huis. Het was tijd om spijkers met koppen te slaan.

'Dertig miljoen kruge,' zei Kaz.

'We hadden twintig gezegd!' sputterde Van Eck tegen.

'Ú hebt twintig gezegd. Het is wel duidelijk dat u ten einde raad bent.' Kaz wierp een blik in de richting van het boothuis, waar een hele groep mannen alleen nog maar stond te wachten op de dood. 'En ik begrijp nu waarom.'

'De Raad laat niets van me heel.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ze prijzen u de hemel in als u Bo Yul-Bayur eenmaal veilig verstopt hebt op de plek waar u hem wilt hebben.'

'Novyi Zem.'

Kaz haalde zijn schouders op. 'Al stopt u hem in een koffiepot, mij maakt het niets uit.'

Van Eck keek hem strak aan. 'U hebt gezien wat dit middel kan aanrichten. Ik verzeker u dat dit pas het begin is. Als jurda parem op deze wereld wordt losgelaten, is oorlog onvermijdelijk. Onze handelslijnen zullen vernietigd worden en onze markten zullen instorten. Kertsj zal het niet overleven. Al onze hoop is op u gevestigd, meneer Brekker. Als u faalt, zal de hele wereld daaronder lijden.'

'O, het is nog veel erger, Van Eck. Als ik faal, krijg ik geen geld.'

De blik van afschuw op het gezicht van de koopman verdiende zijn eigen De Kappel, om voor de eeuwigheid te worden vastgelegd.

'Niet zo teleurgesteld kijken! Bedenk maar hoe ellendig u zich zou voelen als u had ontdekt dat deze grachtrat wel vaderlandslievende trekjes bezat. Dan had u misschien die minachtende grijns van uw gezicht moeten vegen en me met iets meer respect moeten behandelen.'

'Bedankt dat u me die ellende bespaart,' zei Van Eck geringschattend. Hij duwde het hek open, maar bleef toen nog even staan. 'Ik vraag me af wat een jongen met uw intelligentie onder andere omstandigheden had kunnen bereiken.'

Vraag dat maar aan Jordie, dacht Kaz bitter. Hij haalde echter alleen zijn schouders op. 'Ach, waarschijnlijk zou ik van hogergeplaatste sukkels stelen. Dertig miljoen kruge.'

Van Eck knikte. 'Dertig. Afspraak is afspraak.'

'Afspraak is afspraak,' zei Kaz.

Ze schudden elkaar de hand.

Toen Van Ecks keurig gemanicuurde hand Kaz' in leer gehulde vingers vastpakte, kneep de koopman zijn ogen tot spleetjes. 'Waarom draagt u altijd handschoenen, meneer Brekker?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Kaz trok een wenkbrauw op. 'U hebt de verhalen ongetwijfeld gehoord.'

'Het ene nog grotesker dan het andere.'

Kaz had ze ook gehoord. Brekkers handen waren bevlekt met bloed. Brekkers handen zaten vol littekens. Brekker had klauwen, geen vingers, omdat hij half duivel was. Brekkers aanraking brandde als zwavel; zijn blote huid hoefde maar langs je te strijken of je vlees verschrompelde en stierf af.

'Kies er maar een,' zei Kaz terwijl hij in het nachtelijk duister verdween, in gedachten al bij de dertig miljoen kruge en de mensen die hij nodig had om hem te helpen die binnen te halen. 'Er zit genoeg waarheid in allemaal.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

4
Inej

Inej wist precies op welk moment Kaz de Lat binnenkwam. Zijn aanwezigheid leek haast te weergalmen door de benauwde kamertjes en hoekige gangetjes, waar elke schurk, dief, sjacheraar, oplichter en zwendelaar meteen op zijn hoede was. De lievelingsluitenant van Per Haskell was thuis.

De Lat stelde weinig voor, een huis zoals er wel meer stonden in het slechtste gedeelte van de Ton: drie krappe, op elkaar gestapelde verdiepingen met daarboven nog een zolder en een schuin dak. De meeste panden in dit gedeelte van de stad waren gebouwd zonder fundament, veel ervan op moerassig land waarin willekeurig wat grachten waren gegraven. Ze leunden schots en scheef tegen elkaar aan als aangeschoten vrienden in een café. Inej had er heel wat bezocht tijdens haar klusjes voor de Droesem en wist dat de meeste van binnen ook niet veel soeps waren: koud en vochtig, pleisterwerk dat van de muren viel, gaten in de ramen zo groot dat regen en sneeuw gewoon naar binnen waaiden. Kaz had echter met zijn eigen geld alle tochtgaten laten repareren en de muren geïsoleerd. De Lat was lelijk, schots en scheef, en bovendien veel te vol, maar het was er wel heerlijk droog.

Inejs kamer was op de tweede verdieping, een smal hokje met nauwelijks genoeg ruimte voor een bed en een hutkoffer, maar wel een raam waardoor je uitkeek over de schuine daken en scheve schoorstenen van de Ton. Als de wind opstak en de deken van steenkolenrook wegblies die vaak over de stad hing, kon ze zelfs een blauw stukje haven zien.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hoewel het nog maar een paar uurtjes duurde voordat de zon weer opging, was iedereen in de Lat klaarwakker. Het enige moment waarop het stil was in huis waren de rustige middaguurtjes. Vannacht gonsde het hele pand van het nieuws over de krachtmeting in de Beurs, het lot van Brede Bolliger en nu ook nog het ontslag van de arme Rojakke.

Na haar gesprek met Kaz was Inej meteen op zoek gegaan naar de kaartendeler van De Kraai. Hij had aan de tafels gestaan en deelde juist een potje driemansdoorn aan Jesper en twee Ravkaanse toeristen. Toen het potje klaar was, stelde Inej voor om in een van de besloten gokruimtes te praten, om hem zo een pijnlijk ontslag voor de ogen van zijn vrienden te besparen, maar Rojakke wilde er niets van horen.

'Da's zo onterecht!' brulde hij toen ze hem Kaz' boodschap doorgaf. 'Ik speel nooit niet vals!'

'Dat moet je maar met Kaz opnemen,' antwoordde Inej zachtjes.

'En een beetje dimmen alsjeblieft,' voegde Jesper eraan toe met een blik op de toeristen en zeelui aan de naburige tafeltjes. In de Ton werd voortdurend gevochten, maar niet op de vloer van De Kraai. Als je mot had, regelde je dat buiten, waar je niet het gevaar liep hun heilige bezigheid in de war te schoppen, namelijk vette duiven geld afhandig maken.

'Waar is Brekker?' gromde Rojakke.

'Dat weet ik niet.'

'Jij weet altijd alles van iedereen,' zei Rojakke spottend. Hij boog naar voren zodat ze de stank van bier en uien in zijn adem kon ruiken. 'Daar betaalt Vuilehanden je toch voor?'

'Ik weet niet waar hij is of wanneer hij terugkomt. Wat ik wel weet, is dat je niet hier wilt zijn als dat gebeurt.'

'Geef me mijn centen. Ik heb nog geld te goed voor mijn laatste dienst.'

'Je hebt helemaal niks te goed van Brekker.'

'Durft-ie het niet eens zelf te komen zeggen? Stuurt-ie een klein meisje om me op straat te schoppen? Misschien moet ik wat geld uit jouw zak kloppen.' Hij probeerde haar bij haar kraag te pakken, maar ze kon

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gemakkelijk wegduiken. Meteen greep hij nog een keer naar haar.

Vanuit haar ooghoeken zag Inej dat Jesper opstond van zijn stoel, maar ze gebaarde dat dat niet nodig was en liet haar vingers in de boksbeugel glijden die ze in haar rechterbroekzak bewaarde. Met een snelle uithaal sloeg ze Rojakke tegen de linkerwang.

Zijn hand vloog naar zijn gezicht. 'Hé, ik dee niks! Het waren maar praatjes.'

Mensen keken inmiddels hun kant op, dus sloeg ze hem nog eens. Wat de regels in De Kraai ook voorschreven, dit ging voor. Toen Kaz haar voor het eerst meenam naar de Lat, had hij haar gewaarschuwd dat hij niet op haar kon letten, dat ze op zichzelf aangewezen was, en dat had ze in haar oren geknoopt.

Het was misschien eenvoudiger geweest om gewoon weg te lopen als ze haar toeriepen of dicht bij haar kwamen staan om een kus te vragen, maar als je dat deed, had je binnen de kortste keren een hand in je blouse of duwden ze je tegen een muur om meer te proberen. En dus liet ze geen enkele belediging of toespeling onbeantwoord. Altijd sloeg ze als eerste, en hard ook. Soms kwam zelfs een van haar messen erbij te pas. Het was vermoeiend, maar voor de Kertsj was niets heilig behalve de handel, dus had ze haar uiterste best gedaan om ervoor te zorgen dat bij respectloos gedrag jegens haar het risico hoger was dan de beloning.

Rojakke voelde met zijn vingers aan zijn wang, waar waarschijnlijk een lelijke blauwe plek zou verschijnen. Hij keek verrast en leek zich verraden te voelen. 'Ik dacht dat wij maatjes waren,' protesteerde hij.

Het treurige was dat ze dat ook inderdaad waren. Inej mocht Rojakke. Op dit moment was hij echter niet veel meer dan een bange man die zich groter wilde voelen dan een ander.

'Rojakke, ik heb jou bezig gezien met een spel kaarten. Jij kunt in elk gokhuis aan de slag. Ga naar huis en wees dankbaar dat Kaz zijn schulden niet int door een lichaamsdeel af te snijden, hm?'

Rojakke vertrok, enigszins wankel op zijn benen en met een hand

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

tegen zijn wang, als een beteuterd jochie.

Jesper slenterde naar haar toe. 'Hij heeft gelijk, weet je dat? Kaz zou zijn vuile werk niet door jou moeten laten opknappen.'

'Het is allemaal vuil werk.'

'En toch doen we het,' zei hij met een zucht.

'Je ziet er doodmoe uit. Ga je nog wel slapen vannacht?'

Jesper gaf haar een knipoog. 'Niet zolang er gekaart wordt. Blijf, speel ook mee. Kaz betaalt wel voor je.'

'Meen je dat nou, Jesper?' zei ze terwijl ze haar capuchon opzette. 'Als ik wil zien hoe mannen hun eigen kuil graven, zoek ik wel een kerkhof.'

'Kom op, Inej,' riep hij haar nog achterna toen ze door de grote dubbele deuren de straat op liep. 'Jij brengt geluk!'

Alle heiligen, dacht ze, als hij dat gelooft, moet hij wel echt wanhopig zijn. Ze had lang geleden haar geluk achtergelaten in een Sulisch kamp aan de kust van West-Ravka en betwijfelde of ze een van tweeën ooit nog terug zou zien.

Nu verliet Inej haar piepkleine kamertje in de Lat en liep over de trapleuningen naar beneden. Er was geen enkele reden om in dit huis stiekem te doen, maar stil zijn was een gewoonte en de trappen hier kraakten en piepten als parende muizen. Toen ze op de overloop van de eerste verdieping aankwam en de drukte beneden zag, bleef ze staan.

Kaz was langer weggebleven dan iedereen had verwacht, en zodra hij de schemerige hal binnenkwam, werd hij staande gehouden door mensen die hem met zijn overwinning op Geels wilden feliciteren of vroegen of er nog nieuws was over de Zwartvlerken.

'Het gerucht gaat dat Geels nu al een troep verzamelt om ons aan te vallen,' zei Anika.

'Laat hem lekker!' bromde Dirix. 'Ik heb hier een knuppel met zijn naam erop.'

'Voorlopig doet Geels niks,' zei Kaz terwijl hij verder de gang in liep. 'Hij heeft niet genoeg mensen om het op straat tegen ons op te nemen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en zijn geld is op, dus hij kan niet meer personeel aannemen. Zou jij niet onderweg moeten zijn naar De Kraai?'

Eén opgetrokken wenkbrauw was genoeg om Anika snel de deur uit te sturen, met Dirix achter haar aan. Anderen kwamen hem feliciteren of uitten dreigementen tegen de Zwartvlerken. Niemand ging echter zo ver dat hij Kaz op de rug klopte – waarschijnlijk de beste manier om snel je hand kwijt te raken.

Inej wist dat Kaz eerst bij Per Haskell langs zou gaan, dus in plaats van ook de laatste trap af te dalen, liep ze verder over de overloop. Daar was een kast, volgestouwd met van alles en nog wat: oude stoelen met kapotte leuningen, canvaszeilen vol verfspetters. Inej schoof een emmer vol schoonmaakspullen opzij die ze daar met opzet had neergezet omdat ze wist dat toch niemand in de Lat eraan zou komen. Via het rooster eronder had je perfect zicht op Per Haskells kantoor. Een beetje schuldig voelde ze zich wel dat ze Kaz afluisterde, maar hij was degene die een spion van haar had gemaakt. Je kon niet eerst een valk trainen en vervolgens verwachten dat je vogel niet op jacht ging.

Door het rooster hoorde ze Kaz' klop op Per Haskells deur en vervolgens zijn begroeting.

'Terug én nog in leven?' informeerde de oude man. Ze kon hem nog net zien zitten in zijn lievelingsstoel, prutsend aan een modelscheepje waar hij nu al een groot deel van het jaar mee bezig was, en zoals altijd met een pul bier binnen handbereik.

'We zullen geen problemen meer hebben met de Vijfde Haven.'

Haskell gromde iets en ging verder met zijn modelscheepje. 'Sluit de deur.'

Inej hoorde de deur dichtgaan, en de geluiden uit de gang werden zachter. Ze kon de bovenkant van Kaz' hoofd zien. Zijn donkere haar was nat; kennelijk regende het.

'Je had me toestemming moeten vragen voor je met Bolliger afrekende,' zei Haskell.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Als ik dat had gedaan, was er misschien gekletst…'

'Denk je dat ik dat zou laten gebeuren?'

Kaz haalde zijn schouders op. 'Dit huis is net als alles in Ketterdam. Het lekt.'

Inej had durven zweren dat hij recht naar het luchtrooster keek terwijl hij het zei.

'Het bevalt me niks, jongen. Brede Bolliger was mijn soldaat, niet die van jou.'

'Natuurlijk,' zei Kaz, maar ze wisten alle twee dat dat niet waar was. Haskells Droesem was de oude garde: zwendelaars en schurken uit een andere tijd. Bolliger had bij de troep van Kaz gehoord: nieuw bloed, jong en nooit bang. Misschien iets te zelden bang.

'Je bent slim, Brekker, maar je moet leren om geduld te hebben.'

'Ja, meneer.'

De oude man lachte kort. 'Ja, meneer. Nee, meneer,' zei hij spottend. 'Als jij ineens beleefd begint te doen, weet ik dat je iets bekokstooft. Waar ben je mee bezig?'

'Een klus,' antwoordde Kaz. 'Misschien moet ik een tijdje weg.'

'Veel geld?'

'Heel veel.'

'Veel risico?'

'Dat ook. Maar je krijgt je twintig procent echt wel.'

'Je doet geen grote dingen zonder mijn toestemming, begrepen?' Waarschijnlijk had Kaz geknikt, want Per Haskell leunde achterover in zijn stoel en nam een slok bier. 'Gaan we erg rijk worden?'

'Zo rijk als heiligen met gouden kroontjes.'

De oude man snoof. 'Zolang ik maar niet als een heilige hoef te leven.'

'Ik praat wel even met Pim,' zei Kaz. 'Hij kan de zaakjes hier regelen terwijl ik weg ben.'

Inej fronste. Waar ging Kaz heen? Tegen haar had hij niets gezegd over een grote klus. En waarom Pim? Bij de gedachte schaamde ze zich

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een beetje. Ze kon haar vaders stem bijna horen: wil je zo graag dievenkoningin worden, Inej? Doen wat ze moest doen – en goed bovendien – was nog tot daaraan toe, maar om ook echt te willen slagen? Ze wilde helemaal geen vaste plek binnen de Droesem. Ze wilde haar schulden afbetalen en weggaan uit Ketterdam, dus wat kon het haar schelen als Kaz de bende in zijn afwezigheid liever door Pim liet leiden? Omdat ik slimmer ben dan Pim, dacht ze. Omdat Kaz mij meer vertrouwt. Maar ja, misschien had hij er geen vertrouwen in dat zijn mannen een meisje zoals zij zouden volgen, nog maar twee jaar weg uit het bordeel, nog niet eens zeventien jaar oud. Ze droeg altijd lange mouwen, en het foedraal van haar mes bedekte voor het grootste deel het litteken aan de binnenkant van haar linkeronderarm, waar ooit de tatoeage van de Menagerie had geprijkt, maar ze wisten allemaal dat het er zat.

Kaz verliet Haskells kamer en Inej sloop snel de kast uit om hem op te wachten.

Hinkend kwam hij de trap op. 'Rojakke?' vroeg hij terwijl hij langs haar liep en aan de tweede trap begon.

'Vertrokken.' Ze liep achter hem aan.

'Schopte hij nog veel herrie?'

'Niets wat ik niet aankon.'

'Dat vroeg ik niet.'

'Hij was boos. Misschien komt hij terug om problemen te zoeken.'

'Daar hebben we nooit een tekort aan, problemen,' zei Kaz terwijl ze op de bovenste verdieping aankwamen.

De kamers op zolder waren omgebouwd tot een kantoor en slaapkamer voor hemzelf. Ze wist dat al die trappen een ramp waren met zijn slechte been, maar hij leek het prettig te vinden om een hele verdieping voor zich alleen te hebben.

Hij liep het kantoortje in en zei zonder achterom te kijken: 'Doe de deur dicht.'

Het grootste gedeelte van de kamer werd in beslag genomen door een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

provisorisch bureau – een oude pakhuisdeur op twee stapels fruitkratjes – dat vol lag met stapels papier. Sommige vloerbazen gebruikten tegenwoordig telmachientjes, ratelende apparaten vol stroeve koperen knoppen en rollen papier, maar Kaz hield alle zaken van De Kraai bij in zijn hoofd. Hij had ook wel boeken, maar dat was alleen voor de oude man en omdat hij dan iets had om naar te wijzen als hij iemand bij zich riep die vals speelde, of als hij op zoek was naar nieuwe investeerders.

Dat was een van de grote veranderingen die Kaz bij de bende had ingevoerd. Hij had heel gewone winkeliers en eerlijke zakenlui de kans gegeven om aandelen in De Kraai te kopen. In eerste instantie waren ze sceptisch geweest, ervan overtuigd dat het een zwendel was, maar het was hem gelukt ze te strikken met heel kleine aandelen. Op die manier had hij genoeg kapitaal weten te verzamelen om het vervallen oude pand te kopen, het op te knappen en de zaak aan de gang te krijgen. Die vroege investeerders hadden veel geld opgestreken. Of zo ging in elk geval het verhaal. Inej wist nooit zeker welke verhalen over Kaz waar waren en welke geruchten hij voor zijn eigen doeleinden persoonlijk de wereld in bracht. Wist zij veel, misschien had hij wel met een list een arme eerlijke handelaar al zijn spaargeld afhandig gemaakt om daarmee De Kraai succesvol te maken.

'Ik heb een klus voor je,' zei Kaz terwijl hij door de cijfers van de afgelopen dag bladerde. Al na één enkele snelle blik was elk vel in zijn geheugen opgeslagen. 'Wat zou je zeggen van vier miljoen kruge?'

'Zo veel geld is eerder een vloek dan een geschenk.'

'Mijn kleine Sulische idealist. Laat me raden, het enige wat je nodig hebt, is een volle maag en een weg die voor je openligt?' zei hij met spottende stem.

'En een gerust hart, Kaz.' Dat was het moeilijkste gedeelte.

Nu lachte hij voluit. Hij liep door de tussendeur naar zijn slaapkamertje. 'Hoop daar maar niet op. Ik heb liever het geld. Maar wil je het of wil je het niet?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Jij geeft meestal niets cadeau. Wat is het voor klus?'

'Een onmogelijke opdracht, een vrijwel zekere dood, een slagingskans van bijna nul, maar als we het voor elkaar krijgen…' Hij was even stil, zijn vingers op de knopen van zijn vest, zijn blik afwezig, bijna dromerig.

Het kwam niet vaak voor dat ze zo veel opwinding in zijn hese stem hoorde. 'Als we het voor elkaar krijgen…?' herhaalde ze.

Hij grijnsde naar haar, met een glimlach zo onverwacht en overweldigend als een donderslag. Zijn ogen waren bijna zwart, als bittere koffie. 'Dan zijn we koningen en koninginnen, Inej. Koningen en koninginnen.'

'Hm,' zei ze vaag. Ze deed alsof ze een van haar messen bestudeerde, vastbesloten om die grijns te negeren.

Kaz was geen opgetogen lachend jongetje dat plannen maakte voor een toekomst met haar. Hij was een gevaarlijke speler die altijd manipuleerde. Altijd, zei ze streng tegen zichzelf. Toen Kaz zijn vest en overhemd uittrok, wendde Inej haar blik af en maakte een nette stapel van een hoopje papieren op het bureau. Ze wist niet goed of ze zich gevleid of beledigd moest voelen dat hij zich niets van haar aanwezigheid leek aan te trekken.

'Hoe lang zijn we weg?' vroeg ze, terwijl ze door de deuropening een snelle blik op hem wierp. Hij had spieren als kabels en veel littekens, maar slechts twee tatoeages: de kraai met glas van de Droesem op zijn onderarm, en erboven, op zijn biceps, een zwarte R. Ze had hem nooit gevraagd wat de letter betekende.

Toen hij zijn leren handschoenen uittrok en een waslap in de wasbak doopte, waren het zijn handen die haar aandacht trokken. Hij deed de handschoenen alleen in deze vertrekken uit, en voor zover ze wist voor niemand anders' ogen dan die van haar. Als hij al iets verborg, kon zij echter niet ontdekken wat, want ze zag alleen de slanke vingers van een man die elk slot wist te openen en een dik litteken van een of ander straatgevecht van lang geleden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Een paar weken, misschien een maand,' antwoordde hij terwijl hij de natte lap onder zijn armen door haalde en ermee over zijn harde, gespierde borst veegde. Water drupte van zijn bovenlijf.

Alle heiligen, dacht Inej met gloeiende wangen. In haar tijd bij de Menagerie was ze haar kuisheid allang kwijtgeraakt, maar serieus, er waren grenzen. Wat zou Kaz ervan vinden als zij zich voor zijn ogen uitkleedde en zich begon te wassen? Waarschijnlijk zou hij zeggen dat ik niet op het bureau moest druppelen, dacht ze met een boos gezicht.

'Een maand?' zei ze. 'Weet je zeker dat je wel weg moet gaan nu de Zwartvlerken zo opgefokt zijn?'

'Dit is een goeie gok. En over gokken gesproken: trommel Jesper en Muzzen op. Ik wil ze hier zien met zonsopgang. En Wylan moet morgenavond in De Kraai op me wachten.'

'Wylan? Als dit een grote klus is…'

'Doe het nou maar gewoon.'

Inej vouwde haar armen over elkaar. Het ene moment liet hij haar blozen en een tel later kon ze hem wel vermoorden. 'Ga je me nog iets meer vertellen?'

'Als we allemaal bij elkaar zijn.' Hij trok een schoon overhemd aan, maar aarzelde even toen hij het bovenste knoopje dichtmaakte. 'Dit is geen opdracht, Inej. Het is een klus die je wel of niet kunt aannemen, wat je zelf wilt.'

Meteen ging er een alarmbel bij haar af. Elke dag begaf ze zich in de straten van de Ton in het gevaar. Ze had voor de Droesem gemoord, gestolen, zowel goede als slechte mensen ten val gebracht, maar nooit had Kaz er ook maar op gezinspeeld dat haar opdrachten iets anders waren dan bevelen die ze moest opvolgen. Dat was de prijs waarmee ze had ingestemd toen Per Haskell haar contract overnam en haar daarmee uit de Menagerie bevrijdde. Dus wat was er anders aan deze klus?

Kaz was klaar met zijn knoopjes, trok een donkergrijs vest aan en gooide iets naar haar toe. Het schitterde terwijl het door de lucht vloog

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en ze ving het met één hand. Toen ze haar vuist opende, zag ze een enorme dasspeld met een robijn omgeven door gouden laurierbladeren.

'Verkoop hem,' zei Kaz.

'Van wie is hij?'

'Nu van ons.'

'Van wie was hij?'

Kaz zweeg. Hij pakte zijn jas en veegde met een borstel de opgedroogde modder eraf. 'Iemand die beter had moeten nadenken voordat hij me liet bespringen.'

'Bespringen?'

'Je hoorde me wel.'

'Is iemand je te slim af geweest?'

Hij keek haar aan en knikte één keer.

Een ongemakkelijk gevoel kroop als een slang haar lijf in en rolde zich op in akelige, ritselende lussen. Niemand was Kaz te slim af. Niets in de stegen van de Ton was harder en angstaanjagender dan hij. Daar vertrouwde ze op. En hij ook.

'Het zal niet nog eens gebeuren,' beloofde hij. Kaz trok een schoon paar handschoenen aan, pakte zijn wandelstok en liep naar de deur. 'Over een paar uur ben ik terug. Leg de De Kappel die we uit Van Ecks huis hebben gejat in de kluis. Volgens mij ligt hij opgerold onder mijn bed. O, en bestel een nieuwe hoed voor me.'

'Alsjeblieft.'

Met een diepe zucht bereidde Kaz zich voor op de drie pijnlijke trappen. Hij keek over zijn schouder en zei: 'Alsjeblieft, mijn lieve Inej, allergrootste schat van me, wil je misschien zo goed zijn om een nieuwe hoed voor me te organiseren?'

Inej wierp een veelzeggende blik op zijn stok. 'Goeie reis naar beneden,' zei ze, om vervolgens snel op de leuning te springen en omlaag te glijden, de ene trap na de andere, zo soepel als een boterklontje langs de rand van de pan.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

5
KAZ

KAZ VOLGDE DE Oostduig naar de haven, door het begin van de gokwijk van de Ton. Het beruchte doolhof van smalle straatjes en grachtjes dat bekendstond als de Ton werd aan weerszijden begrensd door twee brede grachten, de Oostduig en de Westduig, beide gericht op een ander, zeer specifiek publiek. De huizen in de Ton waren anders dan in de rest van Ketterdam: groter, breder en geschilderd in bonte kleuren, schreeuwend om de aandacht van de voorbijgangers – de Schatkoffer, de Gouden Bocht, Weddells Rivierboot. De beste gokhuizen vond je verder naar het noorden, in de dure panden van het Deksel, het gedeelte van de gracht dat het dichtst bij de havens lag, op een gunstige locatie om de toeristen en zeelui die aanmeerden te lokken.

Maar niet De Kraai, peinsde Kaz terwijl hij omhoogkeek naar de zwart met rode gevel. Het had veel moeite gekost om toeristen en goklustige kooplui voor amusement zo ver naar het zuiden te lokken. Nu was het echter bijna vier uur 's nachts, en nog altijd was het een drukte van belang op de straat voor de gokgelegenheid. Kaz keek naar de drommen mensen die langs de zwarte zuilen van het portiek stroomden, onder het waakzame oog van de kraai van geoxideerd zilver die boven de ingang zijn vleugels spreidde. Lang leve de duiven, dacht hij. Lang leve al die aardige, gulle mensen die bereid zijn hun beurs te legen in de schatkist van de Droesem en dan ook nog zeggen dat ze zo'n geweldige tijd hebben gehad.

Voor het gokhuis zag hij de stoepiers naar mogelijke klanten

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

roepen en ze gratis drankjes, potten hete koffie en de beste deal in heel Ketterdam aanbieden. Hij knikte even naar ze en liep toen verder naar het noorden.

Er was maar één andere gokhal aan de Duig die hem interesseerde: het Paleis van Smaragd, de trots van Pekka Rollins. Het pand had een afschuwelijke kleur groen en was opgetuigd met namaakbomen vol nepgouden en -zilveren munten. Alles aan de gokhal leek een eerbetoon aan Rollins' Kaelische afkomst en zijn bende, de Duitenleeuwen. Zelfs de meisjes achter de kassa en aan de tafels droegen groene zijden glitterjurkjes en hadden hun haar in een onnatuurlijk donkerrode tint geverfd, om zo veel mogelijk te lijken op de vrouwen van het Wandelende Eiland. Terwijl Kaz langs de Smaragd liep en naar de nepgouden munten keek, liet hij de woede zijn lijf in stromen. Die woede had hij vannacht nodig, om hem eraan te herinneren wat hij was kwijtgeraakt en wat er voor hem te winnen viel. Hij had het gevoel nodig om hem voor te bereiden op deze roekeloze onderneming.

'Steen voor steen,' mompelde hij tegen zichzelf. Het waren de enige woorden waarmee hij zijn razernij in toom kon houden, die hem ervan weerhielden om door de opzichtige goud met groene deuren van de Smaragd naar binnen te lopen, een privéonderhoud met Rollins te eisen en hem vervolgens de keel door te snijden. Steen voor steen. Dat was de belofte die hem 's nachts liet slapen, die hem overdag voortdreef, die Jordies geest op een afstandje hield. Een snelle dood was namelijk veel te goed voor Pekka Rollins.

Kaz keek een tijdje naar de klanten die door de deuren van de Smaragd in en uit liepen en zag daartussen ook een paar van zijn eigen lokvogels: mannen en vrouwen die hij inhuurde om Pekka's klanten naar het zuiden te lokken met de belofte van betere deals, grotere winsten, mooiere meisjes.

'Waar kom jij vandaan? Je ziet eruit alsof je dik gewonnen hebt,' zei een ervan tegen een ander, veel luider dan nodig was.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ben net terug uit De Kraai. In nog geen twee uur heb ik honderd kruge van het huis gewonnen.'

'Dat meen je niet!'

'Echt wel! Ik ben alleen even de Duig op gelopen voor een biertje en omdat ik met een vriend had afgesproken. Waarom ga je niet met ons mee? Dan gaan we met z'n allen terug.'

'De Kraai! Wie had dat gedacht?'

'Kom mee, ik trakteer je op een biertje. Ik trakteer iedereen op een biertje!'

En lachend liepen ze samen weg, terwijl alle toeristen om hen heen zich afvroegen of ze misschien ook een paar bruggen verder moesten gaan om te zien of het geluk hun daar beter gezind was. Kaz' dienaar, de hebzucht, lokte hen als een rattenvanger met zijn fluit naar het zuiden.

Hij zorgde er wel voor dat hij zijn lokvogels goed rouleerde en dat er regelmatig andere gezichten bij zaten, zodat Pekka's stoepiers en uitsmijters niets in de gaten kregen. Zo liet hij de clientèle van de Smaragd klant voor klant weglopen. Het was een van de talloze kleine manieren die hij had gevonden om zichzelf sterker te maken ten koste van Pekka. Om dezelfde reden onderschepte hij zijn ladingen jurda, vroeg hij hem geld voor de toegang tot de Vijfde Haven en dook hij voortdurend onder zijn huurprijzen om ervoor te zorgen dat Pekka's huurpanden leeg bleven staan. Langzaam, heel langzaam rafelde hij zo de draadjes uit die het weefsel van Pekka's leven vormden.

Ondanks de leugens die hij over zichzelf verspreidde en zijn beweringen eerder vannacht tegenover Geels, was Kaz geen geboren tuig uit de Ton. Hij kwam niet eens uit Ketterdam. Hij was negen geweest en Jordie dertien toen ze in de stad aankwamen, met de cheque van de verkoop van hun vaders boerderij veilig in de binnenzak van Jordies oude jas genaaid. Kaz zag het nog precies voor zich, hoe hij daar met schitterende ogen over de Duig was gelopen, zijn hand in die van Jordie zodat hij niet door de drommen mensen zou worden meegesleurd. Hij verafschuwde

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de jongetjes die ze geweest waren, twee domme duiven die erop wachtten geplukt te worden. Die jongens waren er allang niet meer, maar Pekka Rollins was er nog wel om te straffen.

Ooit zou Rollins op zijn knieën naar Kaz toe komen en hem om hulp smeken. Als Kaz deze klus voor Van Eck klaarde, zou die dag heel wat eerder aanbreken dan hij ooit had durven hopen. Steen voor steen zal ik je kapotmaken, dacht hij.

Als Kaz echter enige hoop wilde hebben om het IJsfort binnen te dringen, moest hij het juiste team om zich heen verzamelen, en wat hij het komende uur van plan was, kon hem weleens helpen om twee heel belangrijke stukjes van de puzzel veilig te stellen.

Hij liep een van de kleinere zijgrachtjes op. De toeristen en kooplui bleven liever in de goed verlichte grotere dwarsstraten, dus was hier minder voetverkeer en kwam hij sneller vooruit. Al snel doemden de lichtjes van de Westduig op. Langs de gracht was het bomvol met mannen en vrouwen van allerlei pluimage en uit de meest uiteenlopende landen, op zoek naar vertier.

Muziek zweefde naar buiten uit salons waarvan de deuren waren opengegooid en waar mannen en vrouwen op sofa's lagen in weinig meer dan zijden niemendalletjes en opzichtige prulsieraden. Tengere acrobaten in glitterkleding bungelden aan koorden boven de gracht, terwijl straatartiesten op hun viool speelden in de hoop een paar munten van de voorbijgangers te vangen. Straatventers riepen naar de ranke privégondels van rijke kooplieden in de gracht en de grotere boten die toeristen en zeelui vanaf het Deksel de stad in brachten.

Veel toeristen gingen de bordelen aan de Westduig helemaal niet in. Ze kwamen hier alleen om mensen te kijken, een bezienswaardigheid op zich. Veel klanten kozen ervoor om dit gedeelte van de Ton in vermomming te bezoeken, met sluiers, maskers of capes waarachter niet meer dan de glinstering van hun ogen zichtbaar was. Ze kochten hun kostuum in een van de gespecialiseerde winkeltjes langs de belangrijkste

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

grachten en verdwenen soms een dag of een week – of zolang hun geld nog niet op was – uit het zicht van hun metgezellen. Ze kleedden zich als Heer Karmozijn of de Verloren Bruid, of ze droegen het groteske masker met uitpuilende ogen van de Gek – allemaal karakters uit de *Komedie Brute*. En dan had je nog de Jakhalzen, een groep luidruchtige mannen en jongens die met de roodgelakte maskers van Sulische waarzeggers door de Ton dansten en sprongen.

Kaz herinnerde zich de eerste keer dat Inej de maskers achter een winkelruit had zien liggen. Ze had haar minachting niet kunnen verbergen. 'Er zijn maar heel weinig echte Sulische waarzeggers. Het zijn heilige mannen en vrouwen. Die maskers die hier als feestartikelen worden verkocht, zijn heilige symbolen.'

'Ik heb Sulische waarzeggers gezien die op rondreizende kermissen en plezierboten werkten, Inej. Die leken me niet erg heilig.'

'Dat zijn lui die doen alsof. Die de clown spelen voor jou en jouw soort.'

'Mijn soort?' Kaz lachte.

Ze maakte een gebaar van afkeer. '*Shevrati*. Niets-weters. Achter die maskers lachen ze jullie uit.'

'Mij niet, Inej. Ik denk er niet over goed geld neer te tellen om mijn toekomst te laten voorspellen. Niet voor een oplichter en niet voor een heilige.'

'Het lot heeft plannen voor ons allemaal, Kaz.'

'Heeft het lot jou bij je familie weggehaald en in een huis van plezier in Ketterdam neergezet? Of was dat gewoon heel dikke pech?'

'Dat weet ik nog niet zeker,' had ze koeltjes gezegd.

Kaz zocht zich een weg door de mensenmenigte, een schaduw te midden van een werveling van kleuren. Alle grote huizen van plezier hadden hun eigen specialiteit, bij het ene wat duidelijker dan bij het andere. Hij passeerde de Blauwe Iris, de Kromme Kat, de Smidse met z'n mannen met baarden hangend uit de ramen, de Obscura, de Wilgenroede,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

het Huis van de Ongerepte Sneeuw met z'n onschuldig ogende blondjes, en natuurlijk de Menagerie, ook wel Huis der Exotica genoemd, waar Inej onder dwang haar nepzijden Sulische mini-jurkjes had moeten dragen. In de vergulde salon zag hij hoe tante Heleen met haar pauwenveren en haar beroemde diamanten de klanten ontving. Ze was de baas van de Menagerie: ze rekruteerde de meisjes en zorgde dat ze zich braaf gedroegen. Zodra ze Kaz zag, perste ze haar lippen tot een zuinig streepje en hief haar glas, in een gebaar dat eerder een dreigement dan een toost leek. Hij schonk haar geen aandacht en liep verder.

Het Huis van de Witte Roos was een van de chiquere etablissementen aan de Westduig. Het had zijn eigen aanlegsteiger, en de glanzende witte gevel leek eerder die van een koopmanshuis dan van een bordeel. In de plantenbakken voor de ramen groeiden altijd weelderige witte klimrozen, die een zware, zoete geur over dit gedeelte van de gracht verspreidden.

In de salon hing een nog sterkere parfumlucht. Enorme albasten vazen puilden uit van meer witte rozen, en op ivoorwitte banken zaten mannen en vrouwen te wachten – sommige gemaskerd of gesluierd, andere met onbedekt gezicht – nippend van hun bijna kleurloze wijn en knabbelend aan vanillecakejes gedrenkt in amandellikeur.

De jongen achter de balie droeg een roomwit fluwelen pak met een witte roos in zijn knoopsgat. Hij had wit haar en kleurloze ogen. Afgezien van de ogen zag hij eruit als een albino, maar Kaz wist toevallig dat zijn uiterlijk was aangepast door een zekere Grisha die hier in dienst was.

'Meneer Brekker,' zei de jongen, 'Nina ontvangt momenteel een cliënt.'

Kaz knikte en glipte een gangetje in, achter een pot met een rozenboompje. Met moeite weerstond hij de aandrang om zijn kraag voor zijn neus te slaan. Oom Felix, de hoerenwaard van de Witte Roos, zei altijd graag dat zijn meisjes net zo zoet waren als zijn rozen, maar de enigen die zich daardoor bij de neus lieten nemen waren de klanten. De witte

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

roos die je hier overal zag, de enige soort die sterk genoeg was om in het natte weer van Ketterdam te overleven, had van nature helemaal geen geur. Alle bloemen werden met de hand geparfumeerd.

Kaz liet zijn vingers over de panelen achter het rozenboompje glijden en duwde met zijn duim tegen een inkeping in de muur. Meteen gleed de wand open, en hij liep de wenteltrap op die alleen bestemd was voor gebruik door het personeel.

Nina's kamer bevond zich op de tweede verdieping. De deur naar de slaapkamer ernaast stond open en de kamer was vrij, dus glipte Kaz naar binnen. Hij schoof een stilleven opzij en duwde zijn gezicht tegen de muur. Zulke kijkgaatjes vond je in alle bordelen. Ze waren een goede manier om je ervan te verzekeren dat er niets met je werknemers gebeurde en dat ze eerlijk bleven, en ze boden genot aan iedereen die ervan hield om toe te kijken hoe anderen aan hun gerief kwamen. Kaz had al te veel achterbuurttypes gezien die in donkere hoekjes en steegjes op zoek waren naar bevrediging, dus de aantrekkingskracht ervan ontging hem volledig. En trouwens, hij wist dat je zwaar teleurgesteld zou zijn als je door dit kijkgaatje keek in de verwachting iets opwindends te zien.

Een kleine, kale man zat volledig gekleed aan een ronde tafel met daarover een ivoorkleurig kleedje. Zijn handen lagen netjes gevouwen naast een zilveren koffieblad, zo te zien onaangeroerd. Nina Zenik zat achter hem, gekleed in de rode zijden kefta die aangaf dat ze een Hartenwringer was. Eén hand had ze tegen zijn voorhoofd gedrukt, de andere lag in zijn nek. Ze was lang en had het figuur van een weelderig vormgegeven scheepsboegbeeld. Beide aanwezigen zwegen, alsof ze aan het tafeltje vastgevroren zaten. Er stond niet eens een bed in de kamer, alleen een smalle canapé, waarop Nina zich elke avond opkrulde.

Toen Kaz Nina ooit eens vroeg waarom, zei ze eenvoudig: 'Ik wil niet dat iemand rare dingen in zijn hoofd haalt.'

'Een man heeft geen bed nodig om rare dingen in zijn hoofd te halen, Nina.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina knipperde even met haar lange wimpers. 'Wat weet jij daar nou van, Kaz? Trek die handschoenen maar eens uit, en dan zullen we zien wat er zoal in ons hoofd opkomt.'

Kaz had zijn koele blik op haar laten rusten tot ze haar ogen neersloeg. Hij kwam hier niet om met Nina Zenik te flirten, en hij wist toevallig dat zij in het geheel niet in hem geïnteresseerd was. Nina flirtte gewoon graag met alles en iedereen. Hij had haar ooit zien lonken naar een achter een winkelruit uitgestald paar schoenen dat ze mooi vond.

Minutenlang zaten Nina en de kale man zo zwijgend naast elkaar, en toen de klok het hele uur sloeg, stond hij op en kuste haar hand.

'Ga,' zei ze op plechtige toon. 'Ga in vrede.'

De kale man kuste nogmaals haar hand. 'Bedankt.'

Zodra de klant door de gang was verdwenen stapte Kaz de slaapkamer uit en klopte op Nina's deur.

Voorzichtig deed ze open, met de ketting er nog op. 'O,' zei ze toen ze Kaz zag. 'Jij.'

Ze leek niet bijzonder blij om hem te zien. Als Kaz Brekker voor je deur stond, betekende dat zelden iets goeds. Ze maakte het kettinkje los en liet hem zelf de deur openduwen en binnenkomen terwijl ze de rode kefta uit gooide. Eronder droeg ze een onderjurk van satijn zo dun dat het nauwelijks voor stof kon doorgaan. 'Alle heiligen, wat heb ik een hekel aan dat ding.' Ze schopte de kefta opzij en trok een verschoten kamerjas uit een la.

'Wat is er mis mee?' vroeg Kaz.

'Hij is niet goed gemaakt. En hij jeukt.' De kefta kwam uit Kertsj, niet uit Ravka: een kostuum, geen uniform.

Kaz wist dat Nina het gewaad nooit op straat droeg; dat was gewoon te riskant voor Grisha. Haar lidmaatschap van de Droesem betekende dat iedereen die haar iets aandeed vergelding door de bende riskeerde, maar daar had Nina weinig aan als ze al lang en breed op een slavenschip zat op weg naar god-weet-waar.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina liet zich op een stoel aan het tafeltje vallen, wrong haar voeten uit haar met glittersteentjes bestikte sandaaltjes en woelde met haar tenen door het dikke witte tapijt. 'Aaah,' zei ze tevreden. 'Dat is beter.' Ze stak een van de cakejes die op het dienblad lagen in haar mond en mompelde: 'Wat wil je van me, Kaz?'

'Er zitten kruimels in je decolleté.'

'Kan me niet schelen,' zei ze terwijl ze nog een hap cake nam. 'Te veel trek.'

Kaz schudde zijn hoofd, geamuseerd en onder de indruk van de snelheid waarmee Nina haar rol van wijze Grisha-priesteres van zich af wierp. Ze had haar roeping als actrice gemist. 'Was dat Van Aakster, de koopman?'

'Ja.'

'Zijn vrouw is een maand geleden overleden en sindsdien gaat het bergafwaarts met zijn zaken. Kunnen we een ommekeer verwachten nu hij jou bezoekt?'

Nina had geen bed nodig omdat ze zich had gespecialiseerd in emoties. Ze handelde in vreugde, kalmte, zelfvertrouwen. De meeste Corporalki richtten zich op het lichaam – om het te doden of te genezen – maar Nina had behoefte gehad aan een baantje waarmee ze zonder al te veel problemen in Ketterdam kon blijven. Dus in plaats van haar leven op het spel te zetten en bakken met geld te verdienen als huurling, vertraagde ze de hartslag van haar klanten, kalmeerde hun ademhaling en liet hun spieren ontspannen. Daarnaast dreef ze ook nog een lucratief handeltje als Coupeuse, waarbij ze zich bezighield met de rimpels en hangwangen van de rijke inwoners van Kertsj, maar haar voornaamste bron van inkomsten was het veranderen van stemmingen. Mensen die bij haar kwamen waren eenzaam, in de rouw of zomaar verdrietig, maar tegen de tijd dat ze vertrokken, voelden ze zich opgewekt en bevrijd van zorgen. Het effect hield niet erg lang aan, maar soms was de illusie van geluk voldoende om haar klanten het gevoel te geven dat ze de volgende dag

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

weer het hoofd konden bieden. Nina beweerde dat het iets met klieren te maken had, maar Kaz hoefde niet te weten hoe het precies zat, zolang ze maar verscheen zodra hij haar nodig had en Per Haskell op tijd zijn percentage betaalde.

'Ik verwacht dat je wel enige verandering zult zien,' antwoordde Nina. Ze at het laatste cakeje op, likte gulzig haar vingers af, zette het dienblad buiten voor de deur en belde om een dienstmeisje. 'Van Aakster kwam eind vorige week voor het eerst en is sindsdien elke dag langs geweest.'

'Uitstekend.' Kaz nam zich voor wat van de gekelderde aandelen in Van Aaksters bedrijf te kopen. Ook als de verandering in de stemming van de man alleen maar het resultaat was van Nina's ingrijpen, zouden de zaken ongetwijfeld beter gaan lopen. Hij aarzelde en zei toen: 'Je zorgt dat hij zich beter voelt, verzacht zijn pijn en zo… maar kun je hem er ook toe bewegen om iets te doen? Misschien hem zijn vrouw laten vergeten?'

'En de paden in zijn geest veranderen? Doe niet zo belachelijk.'

'De hersenen zijn ook maar gewoon een orgaan,' citeerde Kaz Van Eck.

'Ja, maar wel een ongelooflijk complex orgaan. De gedachten van een ander mens beheersen of veranderen… Dat is wel even iets anders dan een hartslag vertragen of zorgen dat er een stofje vrijkomt waardoor je stemming verbetert. Daarbij zijn er veel te veel variabelen. Geen enkele Grisha kan dat.'

Nog niet, verbeterde Kaz haar in gedachten. 'Dus je behandelt het symptoom, niet de oorzaak.'

Ze haalde haar schouders op. 'Hij ontloopt het verdriet, hij verwerkt het niet. Als ik zijn enige oplossing ben, zal hij nooit echt over haar dood heen komen.'

'En stuur je hem dan op een gegeven moment weg? Adviseer je hem een nieuwe vrouw te vinden in plaats van jouw deur plat te lopen?'

Ze haalde een borstel door haar lichtbruine haar en keek hem via de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

spiegel aan. 'Is Per Haskell van plan me mijn schuld kwijt te schelden?'

'Absoluut niet.'

'Nou, dan zal ik Van Aakster op zijn eigen manier moeten laten rouwen. Over een half uur komt mijn volgende klant, Kaz. Wat wil je van me?'

'Die klant wacht wel. Wat weet je over jurda parem?'

Nina haalde haar schouders op. 'Er gaan geruchten over, maar die klinken mij nogal onzinnig in de oren.'

Met uitzondering van de leden van de Getijdenraad kenden alle Grisha die in Ketterdam werkten elkaar en wisselden ze regelmatig informatie met elkaar uit. De meesten waren ergens voor op de vlucht en trokken liefst zo min mogelijk aandacht van de slavenhandelaars of de Ravkaanse overheid.

'Het zijn niet alleen geruchten.'

'Vliegende Stormblazers? Getijdekeerders die oplossen in de mist?'

'Fabrikators die lood veranderen in goud.' Hij stak zijn hand in zijn zak en gooide het klompje goud naar haar toe. 'Het is echt.'

'Fabrikators maken textiel. Ze rommelen wat met metalen en materialen. Ze kunnen niet de ene chemische stof in de andere veranderen.' Ze hield het klompje tegen het licht. 'Dit kun je overal vandaan hebben,' merkte ze op, net zoals hij een paar uur eerder bij Van Eck had gedaan.

Zonder uitnodiging ging Kaz op de fluwelen canapé zitten en strekte zijn manke been uit. 'Jurda parem bestaat echt, Nina, en als je nog altijd de brave kleine Grisha-soldaat bent die ik denk dat je bent, zul je van me willen horen wat het met mensen zoals jij doet.'

Ze liet het goudklompje over haar handpalm rollen, sloeg toen haar kamerjas steviger om zich heen en kroop op het uiteinde van de canapé. Opnieuw verbaasde Kaz zich over haar transformatie. In deze vertrekken speelde ze meestal de rol die haar klanten wilden zien: de machtige, wijze Grisha die altijd sereen leek. Maar zoals ze hier zat, haar wenkbrauwen gefronst en haar voeten onder zich getrokken, zag ze eruit als

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wie ze werkelijk was: een meisje van zeventien, opgegroeid in de beschermde luxe van het Kleine Paleis maar nu ver van huis, voor wie elke dag opnieuw een worsteling was.

'Vertel dan maar,' zei ze.

Kaz vertelde. De details van Van Ecks voorstel hield hij voor zich, maar hij vertelde haar alles over Bo Yul-Bayur, jurda parem en de verslavende eigenschappen van het middel. Speciale nadruk legde hij op de recente diefstal van Ravkaanse militaire documenten.

'Als dit allemaal waar is, moet Bo Yul-Bayur geëlimineerd worden.'

'Dat is niet de klus, Nina.'

'Dit gaat niet om geld, Kaz.'

Het ging altijd om geld. Kaz wist echter dat op dit moment een ander soort druk nodig was. Nina hield van haar land en van haar volk. Ze geloofde nog altijd in de toekomst van Ravka en in het Tweede Leger, de militaire elite van Grisha die tijdens de burgeroorlog bijna uit elkaar was gevallen. Nina's vrienden in Ravka dachten dat ze dood was, slachtoffer van Fjerdaanse heksenjagers, en voorlopig wilde ze graag dat dat zo bleef. Kaz wist echter dat ze op een dag hoopte terug te keren.

'Nina, we gaan Bo Yul-Bayur hierheen halen, en ik heb een Corporalnik nodig om dat voor elkaar te krijgen. Ik wil jou in mijn team.'

'Als je hem vindt, waar hij zich ook verstopt, zou het oneindig onverantwoordelijk zijn om hem in leven te laten. Mijn antwoord is nee.'

'Hij verstopt zich niet. De Fjerden houden hem gevangen in het IJsfort.'

Nina was even stil. 'Dan is hij zo goed als dood.'

'Daar denkt de Handelsraad anders over. Ze zouden nooit al deze moeite doen of zo'n grote beloning uitloven als ze dachten dat hij al geëxecuteerd was. Van Eck maakte zich zorgen, dat kon ik zien.'

'De koopman die je hebt gesproken?'

'Ja. Hij beweert dat hun informatie klopt. En als het niet zo is, nou ja, dan is dat mijn probleem. Maar als Bo Yul-Bayur inderdaad nog in leven

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

is, gaat iemand hem proberen uit het IJsfort te bevrijden. Dus waarom niet wij?'

'Het IJsfort,' herhaalde Nina, en Kaz wist dat ze de puzzelstukjes in elkaar begon te passen. 'Je hebt niet alleen een Corporalnik nodig, hè?'

'Nee. Ik heb ook iemand nodig die het fort kent als zijn broekzak.'

Ze sprong overeind en ijsbeerde door de kamer, haar handen in haar zij en haar kamerjas wapperend achter zich aan. 'Je bent echt een rotzak, weet je dat? Hoe vaak ben ik niet bij je geweest om je te smeken Matthias te helpen? En nu jij zelf iets wilt…'

'Per Haskell runt geen liefdadigheidsorganisatie.'

'Schuif dit niet op de oude man,' snauwde ze. 'Als je me had willen helpen, had je dat kunnen doen, dat weet ik.'

'En waarom zou ik dat doen?'

Bliksemsnel draaide ze zich naar hem om. 'Omdat… Omdat…'

'Wanneer heb ik ooit iets voor niets gedaan, Nina?'

Ze deed haar mond open en sloot hem toen weer.

'Weet je wel hoeveel gunsten ik daarvoor had moeten vragen? Hoeveel smeergeld ik had moeten betalen om Matthias Helvar uit de gevangenis te krijgen? De prijs was te hoog.'

'En nu?' wist ze uit te brengen. Haar ogen vonkten van woede.

'Nu is Helvars vrijheid iets waard.'

'Dat is…'

Hij stak een hand op om haar te onderbreken. 'Iets waard voor mij.'

Nina drukte haar handen tegen haar slapen. 'Zelfs als je bij hem weet te komen zal hij je nooit willen helpen.'

'Dat is een kwestie van de juiste druk uitoefenen, Nina.'

'Jij kent hem niet.'

'O nee? Hij is gewoon een mens, net als ieder ander, gedreven door hebzucht, trots en pijn. Uitgerekend jij zou dat toch moeten begrijpen.'

'Helvar wordt gedreven door eer, en alleen door eer. Daar kan geen smeergeld of intimidatie tegenop.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat was misschien ooit waar, Nina, maar het is een lang jaar geweest. Helvar is erg veranderd.'

'Heb je hem gezien?' Haar groene ogen waren groot en vol verlangen.

Kijk, dacht Kaz, de Ton heeft nog niet alle hoop uit je geslagen. 'Ja.'

Nina haalde diep adem. 'Hij wil wraak, Kaz.'

'Dat is wat hij wíl, niet wat hij nódig heeft,' zei Kaz. 'Om de juiste druk te kunnen uitoefenen, moet je het verschil kennen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

6
NINA

Het misselijke gevoel in Nina's maag had niets te maken met de schommelingen van het roeibootje. Ze ademde diep in en concentreerde zich op de lichtjes van de Ketterdamse haven die achter hen verdwenen, en op het regelmatige geplas van de riemen in het water. Naast haar deed Kaz zijn masker en mantel goed, terwijl Muzzen hen in een niet-aflatend agressief tempo naar Terrenjel roeide, een van de kleine eilandjes uit de kust van Kertsj, en daarmee dichter naar de Hellepoort en Matthias.

Laag boven het water hingen vochtige, kronkelende mistslierten. De mist voerde de geur van teer en machines van de scheepsdokken op Imperjum mee, en nog iets anders: de zoete stank van brandende lichamen op Zeismans Schuit, het eilandje waar Ketterdam zich ontdeed van de doden die te arm waren geweest om op de begraafplaatsen buiten de stad te worden begraven. Walgelijk, dacht Nina terwijl ze haar mantel dichter om zich heen trok. Waarom iemand in deze stad wilde wonen was haar een raadsel.

Muzzen neuriede vrolijk tijdens het roeien. Nina kende hem alleen oppervlakkig; hij was een uitsmijter en vechtersbaas, net als de ongelukkige Brede Bolliger. Ze kwam zo weinig mogelijk in de Lat en De Kraai. Kaz noemde haar om die reden een snob, maar het kon haar niet veel schelen wat Kaz Brekker over haar voor- en afkeuren te zeggen had. Ze wierp een blik op Muzzens brede schouders. Ze vroeg zich af of Kaz hem alleen vanwege zijn roeikwaliteiten had meegenomen, of omdat hij vannacht problemen verwachtte.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Natuurlijk komen er problemen, dacht ze. Ze gingen inbreken in een gevangenis. Het werd geen feestje. Dus waarom waren ze dan wel zo gekleed?

Ze had Kaz en Muzzen om middernacht in de Vijfde Haven getroffen, en toen ze aan boord van het roeibootje was gestapt, had Kaz haar een blauwe zijden cape met bijpassende sluier gegeven – de kenmerkende attributen van de Verloren Bruid, een van de kostuums die bezoekers aan de Ton tijdens hun uitspattingen graag aantrokken. Zelf droeg hij een wijde oranje mantel en, nu nog boven op zijn hoofd, het masker van de Gek. Muzzen had precies hetzelfde aan. Ze hadden alleen nog een podium nodig en dan konden ze een van de duistere, woeste scènes uit de *Komedie Brute* spelen die de Kertsj zo hilarisch leken te vinden.

Kaz gaf haar een duwtje. 'Doe je sluier omlaag.' Zelf trok hij zijn masker voor zijn gezicht. In de mist zagen de lange neus en uitpuilende ogen er extra monsterlijk uit.

Ze stond juist op het punt om te vragen waar die kostuums voor nodig waren, toen ze zich realiseerde dat ze niet alleen waren. Door de mistflarden heen ontdekte ze andere bootjes op het water, met daarin nog meer Gekken, meer Bruiden, een Heer Karmozijn en een Scarabeekoningin. Wat moesten al die mensen in de Hellepoort?

Kaz had geweigerd haar uit te leggen wat zijn plan precies inhield, en toen ze bleef aandringen had hij simpelweg gezegd: 'Stap in de boot.' Dat was typisch Kaz. Hij wist dat hij haar niets hoefde te vertellen omdat de lokroep van Matthias' mogelijke vrijheid de stem van haar gezonde verstand allang had overschreeuwd. Al bijna een jaar probeerde ze Kaz zover te krijgen dat hij Matthias uit de gevangenis bevrijdde. En nu kon hij Matthias zelfs meer bieden dan vrijheid, al was de prijs een stuk hoger dan ze had verwacht.

Toen ze de rotsige ondiepten van Terrenjel naderden, waren er slechts een paar lichtjes te zien. Verder was er alleen de duisternis, en het geluid van de brekende golven.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Kon je niet gewoon de gevangenisdirecteur omkopen?' mompelde ze tegen Kaz.

'Hij hoeft niet te weten dat hij iets heeft wat ik graag wil.'

Toen de onderkant van de boot over het zand schraapte, renden twee mannen naar het sloepje toe om hen verder op de oever te trekken. De andere bootjes die ze had gezien gingen in dezelfde baai aan land en werden door meer grommende en vloekende mannen het strand op getrokken. Door het gaas van haar sluier kon ze hun gezichten niet goed onderscheiden, maar Nina zag de tatoeages op hun onderarmen: een woeste kater opgekruld tot een kroon – het symbool van de Duitenleeuwen.

'Betalen,' zei een van hen terwijl ze uit hun bootje klauterden.

Kaz overhandigde hem een stapel kruge en zodra het geld was geteld gebaarde de Duitenleeuw dat ze verder konden lopen.

Ze volgden een rij fakkels omhoog langs een hobbelig paadje dat naar de beschutte kant van de gevangenis leidde. Nina liet haar hoofd in haar nek zakken om te kunnen kijken naar de hoge zwarte torens van het fort dat de Hellepoort werd genoemd, een donkere vuist van steen die uit de zee omhoogstak. Ze had de gevangenis al eens eerder vanaf het water gezien, toen ze een visser had betaald om haar naar het eiland te varen. Toen ze hem echter vroeg om haar wat dichterbij te brengen, weigerde hij. 'De haaien hier zijn veel te fel,' beweerde hij. 'Die hebben zich volgevreten aan de boeven.' Nina huiverde bij de herinnering.

Er stond een deur open, en een ander lid van de Duitenleeuwen ging Nina en de anderen voor naar binnen. Ze kwamen uit in een donkere, verrassend schone keuken met langs de muren enorme vaten, die eerder geschikt leken om de was in te doen dan om in te koken. Het rook vreemd hier, naar azijn en salie. Als in de keuken van een koopman, dacht Nina. De Kertsj geloofden dat werken een vorm van bidden was. Misschien kwamen de koopmansvrouwen hier om de vloeren, muren en ramen te schrobben, en zo met zeep en water en hun kapotgeboende handen Ghezen, de god van vlijt en handel, te eren. Nina weerstond

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de neiging om te kokhalzen. Ze konden schrobben wat ze wilden, maar onder die gezonde geur rook je nog altijd de onuitwisbare stank van schimmel, urine en ongewassen lijven. Er zou een wonder voor nodig zijn om die hier weg te krijgen.

Ze liepen verder door een bedompte gang. Nina verwachtte dat ze naar de cellen zouden gaan, maar in plaats daarvan kwamen ze door een volgende deur op een hoog stenen looppad, dat het hoofdgebouw van de gevangenis met een tweede toren verbond.

'Waar gaan we naartoe?' fluisterde Nina.

Kaz gaf geen antwoord. Een windvlaag blies haar sluier omhoog en zoute druppels sloegen tegen haar wangen.

Toen ze de tweede toren binnengingen, dook er uit de schaduwen een gestalte op.

Nina wist nog maar net een gil binnen te houden. 'Inej,' zei ze beverig.

Hoewel het Sulische meisje de hoorns en hoogsluitende tuniek van de Grijze Imp droeg, herkende Nina haar toch. Niemand anders bewoog zich zo, alsof de hele wereld van rook was en zij er gewoon dwars doorheen liep.

'Hoe ben jij hier gekomen?' fluisterde Nina.

'Ik ben eerder al meegevaren op een voorraadschuit.'

Knarsetandend vroeg Nina: 'Dus mensen komen gewoon voor de lol naar de Hellepoort?'

'Ja, eens per week wel.' Inej knikte, zodat de kleine duivelshoorntjes op haar hoofd op en neer deinden.

'Hoe bedoel je, eens per…'

'Wees eens stil,' bromde Kaz.

'Hou je mond, Brekker,' fluisterde Nina woest. 'Als het zo gemakkelijk is om de Hellepoort in te komen…'

'Het probleem is niet hoe je binnenkomt, maar hoe je weer buiten raakt. En nou je kop houden en opletten.'

Nina slikte haar woede in. Ze moest vertrouwen op Kaz en hoe hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

alles geregeld had. Hij had er wel voor gezorgd dat ze geen andere keuze had.

Ze liepen een smal gangetje in. Deze toren voelde heel anders dan de andere: ouder, met ruwe, uitgehakte stenen muren die zwartgeblakerd waren door rokende fakkels. De Duitenleeuw die hun gids was, duwde een zware ijzeren deur open en gebaarde dat ze hem een steile trap af moesten volgen. De stank van lijven en afval was hier nog erger, gevangen in het alom aanwezige vocht van het zoute zeewater.

De wenteltrap bracht hen steeds dieper het binnenste van de rots in. Nina greep zich vast aan de muur. Er was geen leuning, en hoewel ze de bodem niet kon zien, vermoedde ze dat een val niet erg prettig zou zijn. Ver hoefden ze niet te lopen, maar tegen de tijd dat ze bij hun bestemming aankwamen, stond ze te trillen op haar benen en zaten haar spieren in de knoop, niet zozeer van inspanning als wel door de wetenschap dat Matthias ergens in dit verschrikkelijke oord verbleef. Hij is hier, dacht ze. Hij is hier in dit gebouw.

'Waar zijn we?' fluisterde ze terwijl ze gebukt door nauwe stenen tunnels liepen en donkere grotten met ijzeren tralies ervoor passeerden.

'Dit is de oude gevangenis,' vertelde Kaz. 'Toen ze de nieuwe toren bouwden, hebben ze deze laten staan.'

Uit een van de cellen hoorde ze gekreun. 'Zetten ze hier nog steeds gevangenen vast?'

'Alleen de ergste.'

Ze tuurde tussen de tralies van een lege cel door. Er hingen boeien aan de muur, donker van het roest en misschien ook wel van het bloed.

Door de muren heen bereikte opeens een geluid Nina's oren, een regelmatig gedreun. Eerst dacht ze dat het de oceaan was, maar toen drong tot haar door dat het stemmen waren. Ze kwamen uit in een halfronde gang. Aan haar rechterkant bevonden zich nog meer oude cellen, maar door een rij bogen aan de linkerkant stroomde licht de tunnel in, en erdoorheen zag ze een wilde, brullende menigte.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De Duitenleeuw leidde hen door de tunnel naar de derde boog, waar een gevangeniswachter in een blauw met grijs uniform stond, met een geweer over zijn schouder. 'Hier zijn er nog vier voor je!' schreeuwde de Duitenleeuw boven de menigte uit. Toen draaide hij zich om naar Kaz. 'Als jullie weg moeten, roept de wachter iemand om mee te lopen. Niemand gaat hier zonder gids lopen ronddwalen, begrepen?'

'Natuurlijk, natuurlijk, ik zou het niet in m'n hoofd halen,' zei Kaz van achter zijn belachelijke masker.

'Veel plezier,' zei de Duitenleeuw met een akelige grijns.

De gevangeniswachter gebaarde dat ze verder mochten lopen.

Toen Nina onder de boog door liep, was het alsof ze in een bizarre nachtmerrie terechtkwam. Ze stonden op een uitstekende stenen richel waarvandaan je neerkeek op een ondiep, ruw uitgehakt amfitheater. De bodem van de toren was uitgehold om er een arena in te kunnen maken. Alleen de zwarte muren van de oude gevangenis stonden nog overeind, het dak was al tijden geleden ingestort of weggebroken zodat je hoog boven je de nachthemel kon zien, bewolkt en zonder ook maar één enkele ster. Het was alsof je in de uitgeholde stam van een gigantische, al eeuwenlang dode boom stond waarin het galmde van de echo's.

Om haar heen zag ze nog meer richels, vol met gemaskerde en gesluierde mannen en vrouwen, die met hun voeten stampten terwijl beneden de actie plaatsvond. Het felle licht van fakkels bescheen de muren rond de vechtkuil, en het zand op de vloer van de arena was rood en vochtig op de plekken waar bloed gevloeid was.

Voor de donkere ingang van een grot stond een magere man met een baard geboeid naast een groot houten wiel waarop langs de rand kleine tekeningen van dieren stonden. Je kon zien dat hij ooit sterk was geweest, maar nu hing zijn huid in slappe plooien om zijn lijf en van zijn spieren was weinig over. Naast hem stond een jongere man in een mottige mantel gemaakt van leeuwenhuid. Door de openstaande bek van de grote kat kon je zijn gezicht zien. Tussen de oren van de leeuw was een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

fel schitterende gouden kroon bevestigd, en de ogen van het dier waren vervangen door glimmende zilveren duiten.

'Draai aan het wiel!' beval de jongeman.

De gevangene tilde zijn geboeide handen op en gaf een flinke slinger aan het rad. Een rode naald tikte met een vrolijk, ratelend geluid langs de rand van het draaiende wiel tot het uiteindelijk langzaam tot stilstand kwam. Nina kon niet goed zien naar welk symbool de naald wees, maar het publiek brulde en de oude man liet zijn schouders zakken terwijl een wachter naar voren kwam om zijn ketenen los te maken.

De gevangene gooide de kettingen opzij in het zand, en een tel later hoorde Nina het: een gebrul dat zelfs boven het opgewonden gejoel van de menigte uit kwam. De man in de leeuwencape en de wachter klommen snel op een touwladder, waarmee ze uit de kuil op een veilige richel werden gehesen, terwijl de gevangene een armzalig uitziend mes opraapte uit een bloederig hoopje wapens dat in het zand lag. Hij liep zo ver als maar kon uit de buurt van het gat van de tunnel.

Nooit eerder had Nina een wezen gezien als het beest dat nu vanuit de tunnel het licht in kroop. Het was een soort reptiel, met een dik, grijsgroen geschubd lijf, een brede platte kop en gele ogen met zwarte spleetjes. Met zijn lichaam laag tussen zijn poten bewoog het zich langzaam kronkelend over de grond. Om zijn brede bek zat een witte korst, en toen het beest zijn kaken opende om opnieuw te brullen, droop er iets nats, wits en schuimends van zijn scherpe tanden.

'Wat is dat voor iets?' vroeg Nina.

'*Rinca moten*,' zei Inej. 'Een woestijnhagedis. Het gif uit zijn bek is dodelijk.'

'Hij lijkt nogal langzaam.'

'Ja. Dat lijkt zo.'

Met zijn mes voor zich uit sprong de gevangene naar voren. De grote hagedis bewoog zich zo snel dat Nina hem nauwelijks kon volgen. Het ene moment dook de gevangene op het beest af, en een oogwenk later was

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de hagedis aan de andere kant van de arena. Enkele tellen later was het dier al op de gevangene gedoken en duwde het zijn schreeuwende slachtoffer tegen de grond. Het gif droop over het gezicht van de oude man en liet rokende sporen achter op de plekken waar het zijn huid had geraakt.

Er klonk een misselijkmakend gekraak toen het beest zijn volle gewicht op de gevangene liet zakken. Toen begon hij langzaam aan de schouder van zijn krijsende slachtoffer te knagen.

Het publiek was in een luid boe-geroep losgebarsten.

Nina kon er niet naar kijken en wendde haar blik af. 'Wat is dit?'

'Welkom bij de Helleshow,' zei Kaz. 'Pekka Rollins kreeg het idee een paar jaar geleden en legde het aan het juiste raadslid voor.'

'Weet de Handelsraad hiervan?'

'Natuurlijk weten ze hiervan, Nina. Er valt veel geld mee te verdienen.'

Nina balde haar vuisten. Dat neerbuigende toontje maakte altijd dat ze Kaz een mep wilde verkopen.

Pekka Rollins' naam kende ze wel. Hij was regerend koning van de Ton, de eigenaar van niet één maar twee gokpaleizen – het ene zeer luxueus, het andere gericht op zeelui met iets minder geld te besteden – en een aantal van de duurdere bordelen. Toen Nina een jaar geleden in Ketterdam aankwam, ver van huis, had ze geen vrienden en geen geld. Haar eerste week bracht ze door in de rechtszalen van Kertsj vanwege de aanklachten tegen Matthias. Zodra ze klaar was met haar getuigenis dumpten ze haar echter zonder veel omhaal in de Eerste Haven, met net genoeg geld om een kaartje te kopen voor een schip terug naar Ravka. Maar hoe wanhopig graag ze ook naar haar eigen land was teruggegaan, ze wist dat ze Matthias niet in de Hellepoort kon laten wegkwijnen.

Ze had geen idee gehad wat ze moest doen, maar kennelijk gonsde het in de stad al van de geruchten dat er in Ketterdam een nieuwe Grisha rondliep, een Corporalnik. De mannen van Pekka Rollins wachtten haar in de haven op en beloofden haar bescherming en een onderkomen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze namen haar mee naar het Paleis van Smaragd, waar Pekka persoonlijk grote druk op Nina uitoefende om zich bij de Duitenleeuwen aan te sluiten, en haar een baan aanbood in de Snoepwinkel. Het scheelde niet veel of ze had ja gezegd, want ze had het geld hard nodig en was als de dood voor de slavenhandelaars die door de straten patrouilleerden. Die nacht klom Inej echter door haar raam op de bovenste verdieping van het Paleis van Smaragd naar binnen, met een voorstel van Kaz Brekker in de hand.

Nina had nooit begrepen hoe het Inej was gelukt om midden in de nacht zes verdiepingen langs de natte, glibberige stenen omhoog te klimmen, maar de voorwaarden van de Droesem waren veel gunstiger dan het aanbod van Pekka en zijn Duitenleeuwen. Het was een contract dat ze, als ze een beetje slim met haar geld omging, misschien in een jaar of twee zou kunnen afbetalen. En Kaz had bovendien de juiste persoon gestuurd om haar over te halen: een Sulisch meisje, slechts een paar maanden jonger dan Nina, dat in Ravka was opgegroeid en een vreselijk jaar lang als contractarbeider in de Menagerie had gewerkt.

'Wat kun je me over Per Haskell vertellen?' vroeg Nina haar die nacht.

'Niet veel,' gaf Inej toe. 'Hij is niet beter of slechter dan de meeste bazen in de Ton.'

'En Kaz Brekker?'

'Een leugenaar, een dief en volkomen gewetenloos. Maar hij houdt zich aan zijn afspraken.'

Nina kon de overtuiging in haar stem horen. 'Heeft hij je uit de Menagerie bevrijd?'

'Vrijheid bestaat niet in de Ton, alleen goede voorwaarden. De meisjes van tante Heleen verdienen nooit genoeg om hun contract af te kopen. Daar zorgt ze wel voor. Ze…' Inej stopte, en Nina kon de woede die door haar lijf stroomde gewoon voelen. 'Kaz wist Per Haskell over te halen om mijn contract over te nemen. Ik zou zijn gestorven in de Menagerie.'

'Misschien sterf je nu bij de Droesem.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inejs donkere ogen glinsterden. 'Misschien. Maar dan sterf ik wel staand en met een mes in mijn hand.'

De volgende ochtend hielp Inej Nina om stiekem uit het Paleis van Smaragd weg te glippen. Ze gingen naar Kaz Brekker, en ondanks zijn koele omgangsvormen en die vreemde leren handschoenen stemde ze ermee in om zich bij de Droesem aan te sluiten en vanuit de Witte Roos te werken. Minder dan twee dagen later stierf er een meisje in de Snoepwinkel, gewurgd in haar bed door een als Heer Karmozijn vermomde klant die nooit werd gevonden.

Nina had Inej vertrouwd, en tot nu toe had ze daar geen spijt van gehad, hoewel ze op dit moment woedend was op iedereen. Ze keek toe terwijl een groep Duitenleeuwen met lange speren in de woestijnhagedis porden. Kennelijk was het monster na zijn maaltje verzadigd, want het liet zich terug de tunnel in jagen. Met zijn dikke lijf schommelde hij langzaam kronkelend naar binnen.

Het publiek bleef boe roepen terwijl wachters de arena in liepen om op te ruimen wat er van de gevangene over was. Sliertjes rook kringelden nog altijd omhoog van zijn vlees.

'Waarom klagen ze zo?' vroeg Nina boos. 'Dit is toch waarvoor ze gekomen zijn?'

'Ze wilden een gevecht,' antwoordde Kaz. 'Ze hadden verwacht dat hij het langer zou uithouden.'

'Dit is walgelijk.'

Kaz haalde zijn schouders op. 'Het enige walgelijke eraan is dat ik het niet als eerste heb bedacht.'

'Die mannen zijn geen slaven, Kaz. Het zijn gevangenen.'

'Het zijn moordenaars en verkrachters.'

'En dieven en oplichters. Jouw mensen.'

'Nina, lieverd, niemand dwingt ze om te vechten. Ze staan in de rij voor een kansje. Ze verdienen er beter eten mee, een eenpersoonscel, drank, jurda, afspraakjes met meisjes van de Westduig.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Muzzen liet zijn knokkels kraken. 'Zo te horen hebben ze het beter dan wij in de Lat.'

Nina keek naar de roepende, schreeuwende mensen, de klantenlokkers die tussen de rijen door liepen om weddenschappen af te sluiten. De gevangenen van de Hellepoort stonden misschien in de rij voor een gevecht, maar Pekka Rollins verdiende hier het echte geld.

'Helvar gaat toch niet… Helvar vecht toch niet in de arena?'

'We zijn hier niet voor de gezellige sfeer,' zei Kaz.

Een mep was bij lange na niet voldoende. 'Je weet dat ik maar met mijn vingers hoef te knippen om je in je broek te laten pissen, hè?'

'Rustig, Hartenwringer. Ik hou van deze broek. En als jij met mijn organen gaat rotzooien, ziet Matthias Helvar nooit meer het daglicht.'

Nina blies haar adem uit en besloot dan maar woedend voor zich uit te staren.

'Nina…' mompelde Inej.

'Begin jij niet ook nog eens.'

'Het komt heus in orde. Laat Kaz nou maar gewoon doen waar hij goed in is.'

'Hij is vreselijk.'

'Maar wel effectief. Boos zijn op Kaz omdat hij zo meedogenloos is, is net zoiets als boos zijn op een kachel omdat die zo heet is. Je weet hoe hij in elkaar steekt.'

Nina sloeg haar armen over elkaar. 'Ik ben ook kwaad op jou.'

'Op mij? Waarom?'

'Dat weet ik nog niet, maar ik ben het gewoon.'

Inej kneep even in Nina's hand en na een kort ogenblik kneep Nina terug. Gedurende het volgende gevecht en dat daarna keek ze als verdoofd toe. Ze zei tegen zichzelf dat ze er klaar voor was om hem weer te zien, om hem hier, op deze wrede plek, terug te zien. Ze was tenslotte een Grisha en een soldaat van het Tweede Leger. Ze had wel erger meegemaakt.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen Matthias echter daar beneden uit de donkere tunnel kwam, wist ze dat ze het mis had. Nina herkende hem meteen. Elke nacht van het afgelopen jaar had ze bij het inslapen aan Matthias' gezicht gedacht: ze herkende zijn goudblonde wenkbrauwen en zijn scherpe jukbeenderen uit duizenden. Kaz had echter niet gelogen: Matthias was erg veranderd. De jongen die met woedende blik naar het publiek staarde, was een vreemde.

Nina herinnerde zich de eerste keer dat ze Matthias zag, in een door de maan verlicht Kaelisch bos. Zijn schoonheid scheen haar zo oneerlijk toe. In een ander leven had ze misschien kunnen geloven dat hij was gekomen om haar te redden, een schitterende held met gouden lokken en ogen zo bleekblauw als de gletsjers in het noorden. De taal die hij uitsloeg vertelde haar echter wie hij werkelijk was, net als de walging op zijn gezicht elke keer dat zijn blik op haar rustte. Matthias Helvar was een *drüskelle*, een van de Fjerdaanse heksenjagers die als taak hadden om Grisha op te sporen, waarna ze veroordeeld en geëxecuteerd werden. Voor haar had hij echter altijd geleken op een heilige soldaat met gouden stralenkrans.

Nu zag hij eruit als wat hij werkelijk was: een moordenaar. Zijn ontblote bovenlijf leek uit staal gesmeed, en hoewel ze wist dat het onmogelijk was, scheen hij groter, alsof de structuur van zijn lichaam was veranderd. Zijn huid was goudkleurig geweest, als honing; nu zag hij onder alle vieziheid wit als een vissenbuik. En zijn haar… Hij had zulk prachtig haar gehad, dik, goudblond en lang, zoals alle Fjerdaanse soldaten het droegen. Nu was zijn hoofd kaalgeschoren, net als bij de andere gevangenen, waarschijnlijk tegen de luizen. De wachter die hem onder handen had genomen, had er een zooitje van gemaakt. Zelfs van deze afstand zag ze wondjes en sneetjes op zijn schedel, en kleine streepjes met blonde stoppels op plekken die het scheermes had overgeslagen. En toch was hij nog altijd prachtig.

Met een woedende blik keek hij naar het publiek en vervolgens gaf hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zo'n harde slinger aan het rad dat het ding bijna omviel.

Tik tik tik tik. Slangen. Tijger. Beer. Wild zwijn. Het rad tikte vrolijk verder, vertraagde en stopte toen eindelijk.

'Nee,' zei Nina toen ze de tekening zag waar de naald naar wees.

'Het had erger kunnen zijn,' zei Muzzen. 'Hij had ook opnieuw op de woestijnhagedis terecht kunnen komen.'

Ze greep door Kaz' mantel heen zijn arm beet en voelde dat hij zijn spieren spande. 'Je moet hier een einde aan maken.'

'Laat me los, Nina.' Zijn rauwe, gruizige stem klonk zacht, maar ze hoorde de dreiging die erin school.

Ze liet haar hand vallen. 'Alsjeblieft, je begrijpt het niet. Hij…'

'Als hij dit overleeft, zal ik Matthias Helvar hier vannacht uit zien te krijgen, maar dit gedeelte moet hij zelf opknappen.'

Nina schudde gefrustreerd haar hoofd. 'Je begrijpt het niet.'

De wachter maakte Matthias' boeien los en sprong zodra de kettingen in het zand vielen samen met de omroeper de touwladder op zodat ze in veiligheid gebracht konden worden. Het publiek schreeuwde en stampte. Matthias bleef echter stil en roerloos staan, zelfs toen het hek openging, zelfs toen de wolven de tunnel uit renden. Het waren er drie, grauwend en happend, en ze struikelden bijna over elkaar om zo snel mogelijk bij hem te zijn.

Op het allerlaatste moment zakte Matthias door zijn knieën, wierp met zijn lichaam de eerste wolf in het zand en rolde toen weer overeind om het bebloede mes op te rapen dat de vorige vechter in het zand had laten liggen. Hij sprong overeind met het mes voor zich uit, maar Nina zag zijn tegenzin. Hij hield zijn hoofd schuin en de blik in zijn blauwe ogen was smekend, alsof hij zwijgend probeerde te onderhandelen met de twee wolven die om hem heen cirkelden. Maar wat zijn smeekbede ook inhield, er werd niet naar geluisterd. De wolf rechts van hem sprong. Matthias dook in elkaar en draaide zich om, terwijl hij zijn mes diep in de buik van de wolf duwde. Het dier jankte van ellende, en Matthias

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

leek even te huiveren. Daardoor verloor hij kostbare seconden. De derde wolf was al bij hem en wierp hem omver in het zand. Zijn tanden drongen diep in zijn schouder. Matthias rolde om en nam de wolf met zich mee. De wolf hapte naar hem, maar Matthias greep zijn kaken beet. Met enorme kracht en een grimmig gezicht trok hij ze met zijn gespierde armen uit elkaar. Nina kneep haar ogen dicht. Er klonk een misselijkmakend gekraak. Het publiek brulde.

Matthias boog zich over de wolf heen. De kaak van het dier was gebroken en schokkend van pijn lag de wolf op de grond. Matthias pakte een steen en sloeg er hard mee tegen de schedel van het arme dier. Meteen lag het stil en Matthias' schouders zakten omlaag. Het publiek joelde en stampte met de voeten. Alleen Nina wist hoeveel hem dit had gekost, dat hij ooit een drüskelle was geweest. Wolven waren heilig voor zijn mensen; ze werden gefokt voor de strijd, net als hun enorme paarden. Ze waren vrienden, metgezellen, die zij aan zij met hun drüskellemeesters vochten.

De eerste wolf had zich hersteld en sloop om hem heen. Doe iets, Matthias, dacht ze vertwijfeld. Hij kwam overeind, maar zijn bewegingen waren langzaam, vermoeid. Zijn hart lag niet in het gevecht. Zijn tegenstanders waren magere, wilde grijze wolven, maar toch familie van de witte wolven in het Fjerdaanse noorden. Matthias had geen mes, alleen de bebloede steen in zijn hand, en de overgebleven wolf sloop tussen hem en het stapeltje wapens in door de arena. De wolf liet zijn kop zakken en ontblootte zijn tanden.

Matthias dook naar links. De wolf sprong op hem af en zette zijn tanden in zijn zij. Kreunend sloeg Matthias met een klap tegen de grond. Heel even dacht Nina dat hij het misschien zou opgeven en zich door de wolf zou laten doden. Toen stak hij zijn hand uit, krabbelend met zijn vingers door het zand, op zoek naar iets. Zijn vingers sloten zich om de boeien die eerder om zijn polsen hadden gezeten.

Hij trok ze naar zich toe, sloeg de ketting om de hals van de wolf en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

trok. De aderen in zijn nek stonden strak van de spanning. Zijn bebloede gezicht had hij tegen de vacht van de wolf geduwd, zijn ogen waren dicht en zijn lippen bewogen. Wat zei hij? Een drüskelle-gebed? Een afscheidsgroet?

De achterpoten van de wolf schopten in het zand. Zijn angstige ogen rolden, zodat het wit ervan fel afstak tegen zijn samengeklitte vacht. Uit zijn keel klonk een hoog gejank. En toen was het voorbij. Het lichaam van de wolf werd slap. Beide strijders lagen roerloos in het zand. Matthias hield zijn ogen dicht en zijn gezicht was nog altijd tegen de vacht van het dier gedrukt.

Het publiek bulderde enthousiast. De touwladder werd neergelaten en de omroeper sprong omlaag, trok Matthias overeind en greep zijn pols om zijn hand triomfantelijk in de lucht te steken. De omroeper gaf hem een duwtje en Matthias tilde zijn hoofd op. Nina hield haar adem in.

Tranen vormden strepen in het vuil op Matthias' gezicht. De woede was verdwenen, en het was alsof daarmee ook een vlam in hem was uitgegaan. Zijn zeeblauwe ogen waren koeler dan ze ze ooit had gezien, ontdaan van elk gevoel, van alles wat maar menselijk was. Dit was wat de Hellepoort met hem had gedaan. En dat was haar schuld.

De wachters grepen Matthias opnieuw vast, trokken de ketting met de boeien van de nek van de wolf en sloegen de boeien weer om zijn polsen. Terwijl hij werd weggevoerd brulde het publiek ontevreden en scandeerde: 'Meer! Meer!'

'Waar brengen ze hem heen?' vroeg Nina met trillende stem.

'Naar een cel, waar hij kan uitrusten van het gevecht,' antwoordde Kaz.

'Wie zorgt er voor zijn verwondingen?'

'Ze hebben chirurgijns. We wachten, zodat we zeker weten dat hij alleen is.'

Ik zou hem kunnen genezen, dacht ze. Binnen in haar klonk echter een andere stem, duister en vol spot: zelfs jij kunt niet zo dwaas zijn,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina. Geen enkele Heler kan die jongen genezen. Daar heb jij wel voor gezorgd.

De minuten verstreken en ze had het gevoel dat ze elk moment uit haar vel kon springen. De anderen keken naar het volgende gevecht – Muzzen gretig, met gebalde vuisten speculerend over de uitkomst, Inej stil en roerloos als een standbeeld, Kaz ondoorgrondelijk als altijd, plannen smedend van achter dat afzichtelijke masker. Nina vertraagde haar eigen ademhaling, dwong haar hartslag langzamer te gaan, probeerde zichzelf te kalmeren, maar het lukte haar niet om de opstand in haar hoofd tot bedaren te brengen.

Eindelijk stootte Kaz haar aan. 'Klaar, Nina? Eerst de wachter.'

Ze wierp een blik op de gevangeniswachter die naast de doorgang stond. 'Hoe moet hij neer?' Dat was een vaste uitdrukking in de Ton: hoe erg wil je hem toegetakeld hebben?

'Oogjes dicht.' Sla hem buiten westen, maar hou hem verder heel.

Ze volgden Kaz onder de boog door waardoor ze binnen waren gekomen. De rest van het publiek lette niet op hen; iedereen keek naar het gevecht beneden.

'Begeleiding nodig?' vroeg de wachter terwijl ze naar hem toe liepen.

'Ik had een vraag,' zei Kaz.

Onder haar mantel tilde Nina haar handen op, tot ze het bloed in de aderen van de wachter voelde, het weefsel van zijn longen.

'Over je moeder, en of alle geruchten waar zijn.'

Nina voelde de hartslag van de wachter versnellen en zuchtte. 'Je kunt het ook nooit gemakkelijk maken, hè Kaz?'

De wachter stapte met geheven geweer naar voren. 'Wat zei je? Ik…' Zijn oogleden zakten omlaag. 'Niemand bele…'

Nina vertraagde zijn hartslag en hij kiepte voorover.

Muzzen greep hem vast voor hij kon vallen en Inej sloeg de mantel om

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hem heen die Kaz even daarvoor nog had gedragen. Het verraste Nina maar heel even dat Kaz eronder het uniform van een gevangeniswachter bleek te dragen.

'Had je hem niet gewoon kunnen vragen hoe laat het was of zo?' vroeg Nina. 'En waar heb je dat uniform vandaan?'

Inej liet het Gekkenmasker voor het gezicht van de wachter glijden. Daarna sloeg Muzzen een arm om de man heen, hem ondersteunend alsof de wachter een slok te veel ophad. Ze zetten hem neer op een van de bankjes die tegen de achterwand stonden.

Kaz trok even aan de mouwen van zijn uniform. 'Nina, mensen vinden het heerlijk om hun lot in handen te leggen van mensen in mooie kleren. Ik heb uniformen van de stadswacht en de havenpolitie, en het tenue van elk koopmanshuis aan de Geldstraat. Laten we gaan.'

Ze glipten de gang in.

In plaats van langs dezelfde weg terug te gaan, liepen ze tegen de wijzers van de klok in de oude toren rond. Links van hen schudde de muur van de arena van alle schreeuwende stemmen en stampende voeten. De wachters die bij elke doorgang op wacht stonden, schonken hun nauwelijks aandacht, hoewel een paar van hen even knikten naar Kaz, die het tempo hoog hield en zijn gezicht achter zijn kraag verborg.

Nina was zo diep in gedachten dat ze bijna niet zag dat Kaz een hand opstak om aan te geven dat ze langzamer moesten lopen. Ze waren net een bocht tussen twee bogen door gegaan en liepen in de schaduw. Voor hen kwam een chirurgijn uit een cel, begeleid door twee wachters, van wie eentje een lantaarn droeg.

'Hij zal de hele nacht wel doorslapen,' zei de chirurgijn. 'Zorg ervoor dat hij morgenochtend iets drinkt en controleer zijn pupillen. Ik heb hem een krachtig slaapmiddel moeten geven.'

Toen de mannen de andere kant op liepen, gebaarde Kaz dat ze verder konden. De deur in de rotsen was van massief ijzer, met alleen een smalle spleet waar de maaltijden van de gevangene door naar binnen werden

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

geschoven. Kaz boog zich over het slot.

Nina wierp een blik op de kale ijzeren deur. 'Het is hier echt barbaars.'

'De goeie vechters slapen meestal in de oude toren,' antwoordde Kaz. 'Zo blijven ze uit de buurt van de rest van de gevangenen.'

Nina keek naar links en naar rechts, waar helder licht door de bogen van de arena stroomde. Naast al die doorgangen stonden wachters, weliswaar afgeleid, maar in feite hoefden ze hun hoofd maar even om te draaien. Wat zou er gebeuren als ze hier werden betrapt? Zouden de wachters de moeite nemen om ze aan de stadswacht over te dragen zodat ze konden worden berecht, of zouden ze hen gewoon dwingen de ring in te gaan om daar door een tijger te worden verslonden? Of misschien door iets veel lulligers, dacht ze somber. Een troep boze woelmuizen.

Kaz had maar een paar tellen nodig om het slot open te krijgen. Piepend zwaaide de deur open en ze glipten naar binnen.

In de cel was het aardedonker. Heel even bleef dat zo, toen flakkerde naast haar de koude groene gloed van een bottenlichtje op. Inej hield het glazen bolletje omhoog. Het spul dat erin zat, was gemaakt van de gedroogde, gemalen botjes van lichtgevende diepzeevissen. Ze werden veel gebruikt door bendeleden in de Ton die niet in een donker steegje overvallen wilden worden, maar geen zin hadden om met grote lantaarns te slepen.

In elk geval is het schoon, dacht Nina toen haar ogen langzaam aan de duisternis wenden. Kaal en ijskoud, maar niet smerig. Ze zag een stapel paardendekens liggen, en tegen de muur stonden twee emmers, een ervan met een bloederige lap over de rand.

Dit was dus waar de mannen van de Hellepoort voor vochten: een eigen cel, een deken, schoon water, een pisemmer.

Matthias sliep met zijn rug tegen de muur. Zelfs in het zwakke schijnsel van het bottenlichtje kon ze zien dat zijn gezicht begon op te zwellen. Op zijn wonden was een zalfje gesmeerd, calendula. Ze herkende de geur.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina liep naar hem toe, maar Kaz hield haar met een hand op haar arm tegen. 'Laat Inej eerst de schade opnemen.'

'Ik kan…' begon Nina.

'Jij moet aan de slag met Muzzen.'

Inej gooide Kaz de stok met de kraaienkop toe die ze blijkbaar onder haar Grijze Imp-kostuum had verstopt, en knielde daarna met het bottenlichtje naast Matthias' lichaam neer. Muzzen zette een stap naar voren. Hij deed zijn mantel en hemd uit en trok het Gekkenmasker van zijn gezicht. Zijn hoofd was geschoren en hij droeg een gevangenisbroek.

Terwijl Nina naar Matthias en vervolgens naar Muzzen keek, snapte ze wat Kaz van plan was. De twee jongens waren ongeveer even lang en hadden dezelfde bouw, maar daar hield elke gelijkenis dan ook op.

'Dat kun je niet menen… Muzzen kan Matthias' plaats toch niet innemen?'

'Hij is hier niet vanwege zijn sprankelende conversatie,' antwoordde Kaz. 'Je zult Helvars verwondingen moeten namaken. Inej, wat is de schade?'

'Kapotte knokkels, afgebroken tand, twee gebroken ribben,' antwoordde Inej. 'Derde en vierde aan de linkerkant.'

'Links voor hem of voor jou?' vroeg Kaz.

'Voor hem.'

'Dit gaat echt niet werken,' zei Nina gefrustreerd. 'Ik kan de verwondingen aan Helvars lichaam namaken, maar ik ben niet goed genoeg om Muzzen op hem te laten lijken.'

'Vertrouw me nou maar, Nina.'

'Ik vertrouw je nog niet genoeg om je mijn veters te laten strikken, want dan pik je ze waarschijnlijk, Kaz.' Ze tuurde naar Muzzens gezicht. 'Zelfs als ik zijn gezicht laat opzwellen, trappen ze er niet in.'

'Vannacht zal het lijken alsof Matthias Helvar – of liever, onze eigen Muzzen – besmet is geraakt met de vuurpokken, de wolvenvariant, die zowel door honden als door wolven wordt overgebracht. Wanneer zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wachters morgenochtend ontdekken dat hij zo onder de zweren zit dat hij onherkenbaar is geworden, zullen ze hem minstens een maand in quarantaine zetten om te zien of hij de koorts overleeft en om te wachten tot het besmettingsgevaar geweken is. In de tussentijd is Matthias bij ons. Snap je?'

'Dus ik moet zorgen dat het lijkt of Muzzen de vuurpokken heeft?'

'Ja, en doe het snel, Nina, want over een minuut of tien zal het hier nogal hectisch worden.'

Nina staarde hem aan. Wat was Kaz van plan? 'Ik kan van alles met hem doen, maar dat blijft nooit een maand zo. Ik kan hem geen permanente koorts geven.'

'Mijn contactpersoon in de ziekenboeg zal ervoor zorgen dat hij ziek genoeg blijft. Hij hoeft alleen de diagnose te doorstaan. En ga nu maar aan de slag.'

Nina nam Muzzen uitgebreid op. 'Dit gaat veel pijn doen, alsof je zelf hebt gevochten,' waarschuwde ze.

Hij vertrok zijn gezicht en zette zich schrap. 'Ik kan het hebben.'

Ze zuchtte even, maar tilde toen geconcentreerd haar handen op. Met een scherpe beweging van haar rechterhand boven haar linker brak ze Muzzens ribben.

Kreunend klapte hij voorover.

'Brave jongen,' zei Kaz. 'Een echte kampioen. Nu de knokkels, daarna het gezicht.'

Nina zorgde voor blauwe plekken en snijwonden op Muzzens knokkels en armen, precies zoals de wonden die Inej beschreef. 'Ik heb nog nooit vuurpokken van dichtbij gezien,' zei ze. Ze kende alleen de illustraties uit de boeken die ze in de anatomische lessen in het Kleine Paleis gebruikten.

'Wees blij,' zei Kaz grimmig. 'En schiet nou maar op.'

Ze probeerde zich de plaatjes zo goed mogelijk te herinneren. Ze liet Muzzens gezicht en borst opzwellen, de huid barsten en blaren ontstaan,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

totdat de zwelling en zweren zo erg waren dat hij werkelijk onherkenbaar was. De grote man kreunde.

'Waarom laat iemand zoiets in vredesnaam met zich doen?' mompelde Nina.

Het opgezwollen vlees van Muzzens gezicht trilde, en Nina vermoedde dat hij probeerde te glimlachen. 'Het verdient goed,' zei hij moeizaam.

Ze zuchtte. Een andere reden was er niet voor iemand uit de Ton. 'Goed genoeg om je in de Hellepoort te laten opsluiten?'

Kaz tikte met zijn stok op de vloer. 'Kappen nou, Nina. Als Helvar meewerkt, zijn hij en Muzzen alle twee vrij zodra deze klus achter de rug is.'

'En als Helvar niet wil?'

'Dan gaat hij terug zijn cel in en krijgt Muzzen toch betaald. En ik neem hem mee voor een ontbijt bij De Kooperom.'

'Mag ik wafels?' mompelde Muzzen.

'We nemen allemaal wafels. En whisky. Als deze klus niet doorgaat, wil niemand nuchter in mijn buurt zijn. Klaar, Nina?'

Nina knikte, en Inej nam haar plaats in om Muzzen te verbinden, precies zoals Matthias.

'Oké,' zei Kaz. 'En nu Helvar.'

Nina hurkte naast Matthias neer, terwijl Kaz naast haar ging staan met het bottenlichtje. Zelfs in zijn slaap zag Matthias' gezicht er gepijnigd uit; zijn lichte wenkbrauwen waren gefronst. Ze liet haar handen over zijn gewonde kaak glijden en weerstond de aandrang om ze daar te laten liggen.

'Niet zijn gezicht, Nina. Ik wil dat hij mobiel is, knap hoeft echt niet. Genees hem vlug en alleen voor zover nodig is om te kunnen lopen. Hij mag niet kwiek genoeg zijn om ons problemen te bezorgen.'

Nina trok de deken omlaag en ging aan het werk. Gewoon zomaar een lichaam, zei ze tegen zichzelf. Ze werd voortdurend midden in de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

nacht door Kaz geroepen om gewonde leden van de Droesem te genezen die hij liever niet naar een officiële chirurgijn bracht: meisjes met steekwonden, jongens met gebroken benen of een kogel in hun lijf, slachtoffers van een botsing met de stadswacht of een andere bende. Doe gewoon alsof het Muzzen is, zei ze tegen zichzelf. Of Brede Bolliger of een andere dwaas. Je kent deze jongen niet. En eigenlijk was dat ook zo. De jongen die ze kende, was misschien het fundament, maar daarop was nu iets heel nieuws gebouwd.

Voorzichtig raakte ze zijn schouder aan. 'Helvar.'

Hij verroerde zich niet.

'Matthias.' Ze kreeg een brok in haar keel en voelde de pijn van dreigende tranen. Ze drukte een kus op zijn slaap. Ze wist dat Kaz en de anderen stonden te kijken en dat ze zichzelf voor schut zette, maar na al die tijd lag hij eindelijk voor haar, zo vreselijk gebroken. 'Matthias,' herhaalde ze.

'Nina?' Zijn stem klonk rauw, maar net zo heerlijk als ze zich herinnerde.

'O, alle heiligen, Matthias,' fluisterde ze. 'Word alsjeblieft wakker.'

Zijn ogen gingen open, wazig, van het allerlichtste blauw. 'Nina,' zei hij zacht. Met zijn knokkels streek hij langs haar wang; voorzichtig legde hij zijn ruwe hand tegen haar gezicht, vol ongeloof. 'Nina?'

Haar ogen vulden zich met tranen. 'Ssst, Matthias. We gaan je hieruit halen.'

Voordat ze met haar ogen kon knipperen had hij haar bij haar schouders vastgegrepen en tegen de grond geduwd. 'Nina,' gromde hij.

Toen legde hij zijn handen om haar keel.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL TWEE

DIENAAR EN HEFBOOM

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

7
MATTHIAS

MATTHIAS DROOMDE ALWEER. Hij droomde van haar.

In al zijn dromen joeg hij op haar, soms door frisse groene voorjaarsweiden, maar meestal over de ijsvelden, zonder enige aarzeling tussen rotsblokken en spleten door zigzaggend. Altijd joeg hij op haar, en altijd kreeg hij haar te pakken. In de goede dromen wierp hij haar tegen de grond, wurgde haar en keek met een hart vol wraakzucht toe terwijl het leven uit haar ogen wegsijpelde – eindelijk, eindelijk. In de nare dromen kuste hij haar.

In die dromen verzette ze zich niet. Ze lachte, alsof de jacht een spelletje was, alsof ze van tevoren al wist dat hij haar te pakken zou krijgen, alsof ze dat juist wilde en er geen plek was waar ze liever wilde zijn dan onder zijn lichaam. Ze verwelkomde hem, vlijde zich in zijn armen. Hij kuste haar, begroef zijn gezicht in de zoete kromming van haar hals. Haar krullen streken langs zijn wangen en hij voelde dat al zijn wonden, alle pijn, alles wat slecht was, zou verdwijnen als hij haar nou maar iets langer kon vasthouden.

'Matthias,' fluisterde ze dan, zijn naam zo zacht op haar lippen. Dat waren de ergste dromen, en als hij wakker werd, haatte hij zichzelf bijna net zo erg als hij haar haatte. Het besef dat hij zichzelf kon verraden, zelfs in zijn slaap opnieuw zijn land kon verraden, het besef – na alles wat zij had gedaan – dat iets zieks diep binnen in hem nog altijd naar haar verlangde… dat was gewoon te veel.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Vannacht was een akelige droom, heel akelig. Ze droeg een gewaad van blauwe zijde, kostbaarder dan alle kleding waarin hij haar ooit had gezien; een sluier van gaas lag omhooggeslagen over haar haar en het lamplicht glinsterde erop, als gevangen regendruppels. *Djel*, wat rook ze heerlijk. Nog altijd naar vochtig mos, maar ook naar parfum. Nina was dol op luxe en dit was iets heel duurs – rozen en nog iets anders, iets wat zijn armeluisneus niet herkende. Ze drukte haar zachte lippen tegen zijn slaap en hij durfde te zweren dat ze huilde.

'Matthias.'

'Nina,' bracht hij uit.

'O, alle heiligen, Matthias,' fluisterde ze. 'Word alsjeblieft wakker.'

En toen was hij wakker, en hij wist dat hij gek geworden was, want ze was hier, in zijn cel, geknield naast hem met haar hand zachtjes rustend op zijn borst.

'Matthias, alsjeblieft.'

Het geluid van haar stem die hem smeekte. Hierover had hij gedroomd. Soms smeekte ze om genade. Soms waren het andere dingen waar ze om vroeg.

Voorzichtig raakte hij haar gezicht aan. Haar huid was zo zacht. Hij had haar daar ooit om uitgelachen. Een echte soldaat had niet zo'n huid, had hij tegen haar gezegd – zo goed verzorgd, in de watten gelegd. Hij had de weelderigheid van haar lichaam bespot, omdat hij zich schaamde voor zijn eigen reactie op haar. Hij legde zijn hand om haar warme wang, voelde de zachte streling van haar haar. Zo fijn. Zo echt. Het was niet eerlijk.

Op dat moment ontdekte hij het bloederige verband om zijn handen. Pijn stroomde door zijn lijf terwijl zijn hoofd helemaal helder werd – gebroken ribben, pijnlijke knokkels. Er was een stukje van een tand afgebroken. Hij wist niet zeker wanneer, maar hij had zijn tong eraan gesneden. In zijn mond proefde hij nog de koperachtige smaak van bloed. De wolven. Ze hadden hem gedwongen wolven te doden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij was wakker.

'Nina?'

Er stonden tranen in haar prachtige groene ogen. Woede stroomde door zijn lijf. Ze had geen recht op tranen, geen recht op medelijden.

'Ssst, Matthias. We gaan je hieruit halen.'

Wat was dit voor spelletje, voor nieuwe wreedheid? Hij had net geleerd om in deze afschuwelijke plek te overleven, en nu kwam zij om voor een nieuwe marteling te zorgen.

Hij dook naar voren, gooide haar op de grond en sloeg zijn handen stevig om haar keel, terwijl hij schrijlings op haar zat en met zijn knieën haar armen tegen de grond drukte. Hij wist maar al te goed dat Nina dodelijk was met haar handen vrij. 'Nina,' bracht hij uit.

Ze klauwde naar zijn handen.

'Heks,' siste hij terwijl hij zich over haar heen boog. Hij zag haar ogen groter en haar gezicht steeds roder worden. 'Smeek me,' zei hij. 'Smeek me om je leven.'

Toen hoorde hij een klikje, en een raspende stem zei: 'Blijf van haar af, Helvar.'

Iemand achter hem had een wapen in zijn nek geduwd. Matthias keurde hem geen blik waardig. 'Toe dan, schiet maar,' zei hij. Hij klemde zijn vingers nog steviger rond Nina's nek. Niemand zou hem dit ontnemen. Niemand.

Verrader, heks, gruwel. Al die woorden schoten hem te binnen, maar ook andere drongen zijn bewustzijn in: mooiste, betoverende. *Roëd fetla*, had hij haar genoemd, rood vogeltje, vanwege de kleur van haar Grisha-orde. De kleur waar ze zo van hield. Hij kneep nog harder om die zwakke stem in hem het zwijgen op te leggen.

'Als je inderdaad gek bent geworden, gaat dit heel wat lastiger worden dan ik dacht,' zei de schorre stem.

Hij hoorde een suizend geluid, alsof er iets door de lucht vloog, en toen vlijmde er een stekende pijn door zijn linkerschouder. Het was alsof

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij door een heel klein vuistje was gestompt, maar zijn hele arm werd gevoelloos. Kreunend viel hij naar voren, met één hand nog altijd om Nina's hals geklemd. Hij zou boven op haar zijn gevallen als iemand hem niet aan de kraag van zijn hemd achteruit had getrokken.

Voor hem stond een jongen met glinsterende donkere ogen, gekleed in een wachtersuniform. In één hand had hij een pistool, in de andere een wandelstok. De knop ervan was gesneden in de vorm van een kraaienkop, met een wrede, scherpe snavel.

'Beheers je een beetje, Helvar. We zijn hier om je te bevrijden. Ik kan met je been doen wat ik ook met je arm heb gedaan, en dan moeten we je naar buiten slepen, of je kunt vertrekken als een man, op eigen benen.'

'Niemand komt de Hellepoort uit,' zei Matthias.

'Vannacht wel.'

Matthias ging rechtop zitten en keek om zich heen terwijl hij zijn gevoelloze arm vastgreep. 'Je kunt niet gewoon met me naar buiten lopen. De gevangeniswachters zullen me herkennen,' gromde hij. 'Ik ben niet van plan mijn privileges kwijt te raken, alleen maar om door jou te worden meegesleept naar Djel weet waar.'

'Je krijgt een masker op.'

'Als de wachters controleren…'

'Ze krijgen het veel te druk om te controleren,' zei de vreemde, bleke jongen.

En toen begon het geschreeuw.

Matthias' hoofd schoot omhoog. Hij hoorde dreunende voetstappen vanuit de arena. Het geluid zwol aan als een golf toen mensen de gang voor zijn cel in renden. Hij hoorde wachters schreeuwen en daarna het gebrul van een grote kat, een trompetterende olifant.

'Je hebt de kooien opengezet.' Nina's stem trilde van ongeloof, hoewel je bij haar nooit wist of iets echt was of toneelspel.

Hij weigerde haar kant op te kijken. Als hij dat deed, zou hij elk gevoel

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

voor realiteit verliezen. Het lukte hem nu al nauwelijks om niet gek te worden.

'Jesper had tot drie uur moeten wachten,' zei de bleke jongen.

'Het is drie uur, Kaz,' antwoordde een tenger meisje dat in de hoek stond. Ze had het donkere haar en de diep gebronsde huid van een Sulinees. Tegen haar aan geleund stond iemand met een opgezwollen gezicht en overal verband.

'Sinds wanneer is Jesper punctueel?' klaagde de jongen met een blik op zijn horloge. 'Kom overeind, Helvar.' Hij stak een gehandschoende hand naar hem uit.

Matthias staarde naar de hand. Dit is een droom, dacht hij, de vreemdste droom die ik ooit heb gehad, maar toch een droom. Of misschien was hij door het doden van de wolven toch eindelijk gek geworden. Vannacht had hij zijn familie vermoord. Geen enkel gefluisterd gebed voor hun ongetemde ziel kon dat goedmaken.

Hij keek op naar de bleke demon met de zwarte handschoenen. Kaz, had ze hem genoemd. Zou hij Matthias uit deze nachtmerrie bevrijden of hem alleen de volgende hel in slepen? Kies, Helvar.

Matthias greep de hand van de jongen vast. Als dit echt was en geen illusie zou hij ontsnappen aan de val die deze mensen voor hem hadden gezet. Hij hoorde Nina langzaam uitademen. Was ze opgelucht? Ongeduldig? Hij schudde zijn hoofd. Met haar zou hij later afrekenen. Het kleine gebronsde meisje sloeg een mantel om Matthias' schouders en zette een lelijk snavelmasker op zijn hoofd.

In de gang voor de cel was het een enorme chaos. Gekostumeerde mannen en vrouwen renden gillend en duwend langs om zo snel mogelijk uit de buurt van de arena te raken. Wachters hadden hun wapens getrokken en hij hoorde dat er schoten werden afgevuurd. Hij was duizelig en hij had vreselijke pijn in zijn zij. Zijn linkerarm was nog steeds gevoelloos.

Kaz gebaarde naar de doorgang helemaal rechts van hen en maakte

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

duidelijk dat ze tegen de stroom in moesten lopen, terug de arena in. Het kon Matthias niets schelen. Hij kon ook dwars door de menigte dringen, die trap daar op gaan en een boot zoeken. En daarna? Het maakte niet uit. Er was geen tijd om plannen te maken.

Hij stapte het gewoel in, maar werd onmiddellijk naar achteren getrokken.

'Jongens zoals jij moeten geen plannetjes bedenken, Helvar,' zei Kaz. 'Die trap leidt naar een smal stuk, als een flessenhals. Denk je dat de wachters niet onder je masker zullen kijken voordat ze je doorlaten?'

Matthias keek hem boos aan, maar volgde toen de anderen door de mensenmassa heen. Kaz' hand lag op zijn rug.

Als het in de gang een chaos was geweest, was het in de arena de ultieme waanzin. Matthias zag hyena's over de richels rennen en springen. Eentje vrat aan een lijk in een karmozijnrode mantel. Een olifant stormde op de muur van de arena af en liet toeterend van frustratie een enorme stofwolk oprijzen. Hij zag een witte beer, en onder een overhangende rand een van de grote junglekatten uit de Zuidelijke Koloniën, ineengedoken en met ontblote tanden. Hij wist dat er in de kooien ook slangen zaten. Hij hoopte maar dat die vent, Jesper, niet zo dom was geweest om die ook vrij te laten.

Ze ploeterden door het zand van de arena waar Matthias de afgelopen zes maanden voor privileges had gevochten, maar toen ze bijna bij de tunnel waren, kwam de woestijnhagedis op hen afstormen. Schuimend wit gif droop uit zijn bek, en zijn dikke staart sloeg tegen de grond. Voordat Matthias ook maar kon bedenken wat hij zou doen, was het bronzen meisje al over de rug van het beest gesprongen en had ze twee glinsterende dolken tussen de schubben van zijn pantser gemikt. Kreunend viel de hagedis op zijn zij. Matthias voelde een steek van verdriet. Het was een grotesk schepsel en hij had nooit een strijder zijn aanval zien overleven, maar het was ook een levend wezen. Tot nu tóé heb je nooit een strijder zien overleven, verbeterde hij zichzelf. Voor de dolken

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

van dat bronzen meisje kon je blijkbaar maar beter uitkijken.

Hij had aangenomen dat ze de arena zouden oversteken, vervolgens langs de richels weer omhoog zouden lopen om de mensenmenigte die de tunnel blokkeerde te vermijden, en daarna misschien gewoon de trap zouden bestormen in de hoop om langs de wachters te komen die ongetwijfeld boven stonden te wachten. In plaats daarvan ging Kaz hun voor de tunnel in, langs de kooien. De kooien waren oude cellen die telkens opnieuw werden omgebouwd voor de beesten die door de meesters van de Helleshow die week te pakken waren genomen. Oude circusdieren, zelfs ziek vee dat nergens anders heen kon, schepsels uit het bos en van het platteland. Terwijl ze langs de open deuren raceten, zag hij vanuit de schaduwen een paar gele ogen op hem loeren, maar hij rende alweer verder. Hij vervloekte zijn gevoelloze arm en het feit dat hij geen wapen had. Hij was vrijwel machteloos. Waar bracht deze Kaz hen heen? Ze liepen met een boogje om een wild zwijn heen dat aan een wachter stond te vreten, en passeerden daarna een gevlekte kat die wel naar hen siste en spuugde, maar niet dichterbij kwam.

Toen rook hij, dwars door de dierenlucht en de stank van hun uitwerpselen heen, de scherpe geur van zout water. Hij hoorde golven ruisen. Opeens gleed hij uit en hij zag dat de stenen onder zijn voeten nat waren. Hij was dieper in de tunnel dan ze hem ooit hadden laten gaan. Kennelijk kwam de tunnel uit bij de zee. Wat Nina en haar mensen ook met hem van plan waren, ze namen hem in elk geval mee de diepe krochten van de Hellepoort uit.

In het groene licht van de bollen die Kaz en het bronzen meisje bij zich hadden, zag hij verderop een bootje liggen. Het leek erop dat er een wachter in zat, maar de man stak een hand op en gebaarde dat ze moesten komen.

'Je was te vroeg, Jesper,' zei Kaz terwijl hij Matthias naar de boot duwde.

'Ik was op tijd.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Voor jou is dat te vroeg. Als je van plan bent me nog eens te imponeren, kun je me beter van tevoren waarschuwen.'

'De dieren zijn vrij en ik heb een boot voor je geregeld. Volgens mij hoor je nu dank je wel te zeggen.'

'Dank je wel, Jesper,' zei Nina.

'Graag gedaan, schoonheid. Zie je, Kaz? Zo doen beschaafde mensen dat.'

Matthias luisterde maar half. De vingers van zijn linkerhand tintelden en langzaam keerde het gevoel erin terug. Hij kon niet met hen allemaal vechten, niet in deze toestand en tegen gewapende tegenstanders. Maar Kaz en de jongen in de boot, Jesper, leken de enigen met pistolen te zijn. Touw losgooien, Jesper uitschakelen, dacht hij. Daarna zou hij een wapen hebben en bovendien de boot. En Nina kan je hart stilzetten voordat je ook maar de kans hebt gekregen om de riemen te pakken, zei hij tegen zichzelf. Oké, dan schiet je haar eerst neer. Jaag een kogel door haar hart. Blijf lang genoeg staan om haar te zien vallen en keer deze plek dan voor altijd de rug toe. Hij kon het doen. Hij wist dat hij het kon. Hij hoefde ze alleen maar even af te leiden.

Het bronzen meisje stond rechts van hem. Ze kwam maar nauwelijks tot zijn schouder. Zelfs met zijn verwondingen kon hij haar in het water duwen zonder zijn evenwicht te verliezen of haar werkelijke schade toe te brengen.

Dump het meisje. Maak de boot los. Schakel de schutter uit. Dood Nina. Dood Nina. Dood Nina. Hij haalde diep adem en gooide zich met zijn hele gewicht tegen het bronzen meisje aan.

Het meisje stapte opzij alsof ze had geweten wat hij van plan was en haakte lui een voet achter zijn enkel.

Matthias kreunde luid toen hij met een harde klap op de stenen terechtkwam.

'Matthias…' Nina deed een stap naar voren.

Hij krabbelde achteruit, waardoor hij bijna in het water viel. Als ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hem nog eens aanraakte, zou hij gek worden. Nina bleef staan, en aan haar gezicht was duidelijk te zien hoe gekwetst ze was. Ze had het recht niet.

'Onhandig, die jongen,' merkte het bronzen meisje onbewogen op.

'Schakel hem uit, Nina,' beval Kaz.

'Niet doen,' protesteerde Matthias. Paniek beving hem.

'Je bent stom genoeg om de boot te laten kapseizen.'

'Blijf uit mijn buurt, heks,' gromde Matthias tegen Nina.

Nina knikte kort naar hem. 'Met alle plezier.' Ze stak haar handen omhoog en Matthias voelde zijn oogleden zwaar worden terwijl ze hem buiten bewustzijn bracht.

'Dood Nina,' mompelde hij.

'Slaap lekker.' Haar stem was een wolf die hem op de hielen zat. Het dier joeg hem de duisternis in.

In een kamer zonder ramen, behangen met zwarte en rode kleden, luisterde Matthias zwijgend naar de vreemde woorden die uit de mond van de bleke, eigenaardige jongen kwamen. Matthias wist alles van monsters, en na één blik op Kaz Brekker had hij geweten dat dit een schepsel was dat te lang in het donker had doorgebracht en dat toen het daarna het licht weer in kroop iets mee terug had genomen. Matthias voelde het aan alles. Hij wist dat anderen lachten om het bijgeloof van de Fjerden, maar hij vertrouwde op zijn instinct. Dat wil zeggen: vroeger, vóór Nina. Dat was een van de ergste gevolgen geweest van haar verraad, dat hij voortaan voortdurend aan zichzelf twijfelde. In de Hellepoort, waar instinct alles was, had die twijfel hem bijna de das omgedaan.

In de gevangenis had hij Brekkers naam wel gehoord, en ook de woorden waarmee die in één adem werd genoemd: crimineel wonderkind, meedogenloos, amoreel. Ze noemden hem Vuilehanden omdat er geen zonde was die hij niet zou begaan voor de juiste prijs. En nu had deze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

demon het erover om het IJsfort binnen te dringen, om Matthias landverraad te laten plegen. Alweer, verbeterde Matthias zichzelf. Ik zou alweer landverraad plegen.

Hij hield zijn ogen strak op Brekker gericht, maar was zich pijnlijk bewust van Nina, die hem vanaf de andere kant van de kamer opnam. Nog altijd kon hij haar rozenparfum ruiken, in zijn neus en zelfs in zijn mond; de sterke bloemengeur lag op zijn tong, alsof hij haar proefde.

Matthias was vastgebonden op een stoel wakker geworden, in een kamer die eruitzag als een vertrek in een gokhuis. Nina moest hem hebben gewekt uit de verdoving waarin ze hem zelf had gebracht. Zij was er, en ook het bronzen meisje. Jesper, de slungelige jongen uit de boot, zat met zijn magere knieën opgetrokken in een hoek, en aan een ronde kaarttafel zat een jongen met rossig blonde krullen doelloos op een stukje papier te kliederen, en af en toe op zijn duim te kauwen. Over de tafel lag een karmijnrood kleed met een patroon van zwarte kraaien, en tegen een zwartgelakte muur stond een wiel dat leek op het rad dat in de arena van de Helleshow werd gebruikt, alleen met andere tekens erop. Matthias had het vermoeden dat iemand – waarschijnlijk Nina – zich om zijn verwondingen had bekommerd terwijl hij buiten westen was. Alleen al van de gedachte werd hij misselijk. Beter pure pijn lijden dan bezoedeld worden door Grisha.

Toen was Brekker gaan praten. Over een verdovend middel dat jurda parem heette, over een onwaarschijnlijk hoge beloning, en over het absurde idee om het IJsfort binnen te vallen. Matthias wist niet wat feit was en wat fictie, maar eigenlijk deed dat er ook niet toe. Toen Brekker eindelijk klaar was, zei Matthias simpelweg: 'Nee.'

'Geloof me als ik dit zeg, Helvar: uit eigen ervaring weet ik dat buiten westen geslagen worden en in een vreemde omgeving bijkomen niet de aardigste manier is om een samenwerking te beginnen, maar veel andere opties gaf je ons niet, dus probeer je geest even voor de mogelijkheden open te stellen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Al kwam je op je knieën bij me smeken, mijn antwoord zou hetzelfde zijn.'

'Je begrijpt toch dat ik je binnen enkele uren weer in de Hellepoort kan hebben? Zodra Muzzen in de ziekenboeg ligt, is het simpel om jullie om te ruilen.'

'Doe maar. Ik kan niet wachten om de gevangenisdirecteur over jullie belachelijke plannen te vertellen.'

'Hoezo denk je dat je teruggaat met je tong nog in je mond?'

'Kaz…' protesteerde Nina.

'Doe wat je wilt,' zei Matthias. Hij was niet van plan zijn land nogmaals te verraden.

'Ik zei het je toch,' zei Nina.

'Doe niet alsof je me kent, heks,' snauwde hij, zijn ogen nog altijd op Brekker gericht. Hij wilde niet naar haar kijken. Dat weigerde hij.

In zijn hoekje ontvouwde Jesper zijn slungelige lijf. Nu ze weg waren uit de duisternis van de Hellepoort kon Matthias zien dat hij een diepbruine huid had, Zemeens waarschijnlijk, en opvallende grijze ogen. Qua bouw leek hij wel een ooievaar. 'Zonder hem hebben we helemaal geen klus,' zei Jesper. 'We kunnen niet blind in het IJsfort inbreken.'

Matthias zou hem het liefst uitlachen. 'Je kunt helemaal niet in het IJsfort inbreken.'

Het IJsfort was geen gewoon gebouw. Het was een fort, de eeuwenoude burcht van de Fjerden, thuisbasis van een ononderbroken rij koningen en koninginnen, bewaarplaats van hun grootste schatten en heiligste religieuze relieken. Het was ondoordringbaar.

'Kom op, Helvar,' zei de demon. 'Er is toch vast wel iets wat jij wilt. De zaak is in elk geval edel genoeg voor een religieus fanatiekeling als jij. Fjerda denkt dan misschien een draak bij de staart gegrepen te hebben, maar het lukt ze nooit om vast te houden. Zodra Bo Yul-Bayur het spul nog eens maakt, zal jurda parem op de markt komen en dan is het slechts een kwestie van tijd voordat ook anderen leren hoe je het produceert.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat zal nooit gebeuren. Yul-Bayur zal worden berecht, en als hij schuldig wordt bevonden, wordt hij ter dood gebracht.'

'Schuldig waaraan?' vroeg Nina zacht.

'Misdaden tegen de mensen.'

'Welke mensen?'

Hij hoorde de nauwelijks ingehouden woede in haar stem. 'Echte, normale mensen,' antwoordde Matthias. 'Mensen die leven in harmonie met de wetten van deze wereld, in plaats van ze om te buigen voor hun eigen gewin.'

Nina maakte een afkeurend snuifgeluid. De anderen keken alleen geamuseerd en grijnsden naar de arme, achterlijke Fjerd. Brum had Matthias gewaarschuwd dat het in de wereld wemelde van de leugenaars, genotzoekers en ongelovige heidenen. En deze kamer leek er vol mee te zitten.

'Je bent veel te kortzichtig wat dit betreft, Helvar,' zei Brekker. 'Een ander team kan Yul-Bayur eerder te pakken krijgen. De Shu Hanezen. Misschien de Ravkanen. En allemaal hebben ze zo hun eigen motieven. Grensgeschillen en oude rivaliteiten kunnen de Kertsj helemaal niets schelen. Het enige waar de Handelsraad zich druk om maakt, is de handel. Zij willen ervoor zorgen dat jurda parem een gerucht blijft, niets meer.'

'O, dus een stelletje criminelen naar het hart van Fjerda leiden om daar een kostbare gevangene te ontvoeren is een vaderlandslievende daad?' zei Matthias spottend.

'Ik neem aan dat de belofte van vier miljoen kruge je ook niet zal overhalen.'

Matthias spoog op de grond. 'Je mag je geld houden. Stik erin.' Toen kreeg hij opeens een idee – gemeen, barbaars, maar misschien wel het enige waardoor hij met vrede in zijn hart naar de Hellepoort zou kunnen terugkeren, al zou hij misschien geen tong meer in zijn mond hebben. Hij boog achterover, zo ver als dat ging met zijn boeien, en richtte

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

al zijn aandacht op Brekker. 'Ik heb een voorstel voor je.'

'Ik luister.'

'Ik ga niet met je mee, maar lever je wel een plattegrond van het IJsfort. Daarmee moet je in elk geval langs de eerste controlepost kunnen komen.'

'En wat moet deze waardevolle informatie me kosten?'

'Ik hoef je geld niet. Ik geef je de plattegrond voor niets.' Matthias schaamde zich diep voor zijn volgende woorden, maar zei ze toch: 'Als je me Nina Zenik laat doden.'

Met een geluid van walging liet het bronzen meisje haar minachting blijken, en de jongen aan tafel hield met open mond op met tekenen. Kaz leek echter totaal niet verrast. Eerder tevreden. Matthias had het ongemakkelijke gevoel dat de demon precies had geweten hoe dit zou aflopen.

'Ik kan je iets veel beters geven,' zei Kaz.

Wat zou er beter zijn dan wraak? 'Er is verder niets wat ik wil.'

'Ik kan weer een drüskelle van je maken.'

'O, je bent een tovenaar? Een *wej*-geest die wensen kan laten uitkomen? Ik ben bijgelovig, niet stom.'

'Een mens kan ook best alle twee zijn, hoor, maar daar gaat het nu niet om.' Kaz liet een hand in zijn donkere jas glijden. 'Hier.' Hij gaf het bronzen meisje een papiertje.

Nog een demon. Deze liep met geruisloze voeten, alsof ze vanuit de volgende wereld hierheen was gezweefd en niemand zo verstandig was geweest om haar terug te sturen. Ze hield het papier voor zijn gezicht zodat hij het kon lezen. Het document was opgesteld in het Kertsj en Fjerdaans. Kertsj kon hij niet lezen – hij had alleen wat van de taal opgepikt in de gevangenis – maar het Fjerdaans was duidelijk genoeg, en terwijl zijn ogen langs de regels gleden, begon Matthias' hart te bonken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

In het licht van nieuw bewijs wordt Matthias Benedik Helvar volledig en per direct vrijgesproken van alle aanklachten van slavenhandel. Hij zal worden vrijgelaten op deze dag, ____ , met verontschuldigingen van de rechtbank, en worden voorzien van vervoer naar zijn geboorteland of een bestemming naar keuze, met alle mogelijke haast en de oprechte verontschuldigingen van deze rechtbank en de regering van Kertsj.

'Wat voor nieuw bewijs?'

Kaz leunde achterover in zijn stoel. 'Het lijkt erop dat Nina Zenik haar getuigenis heeft herroepen. Ze zal worden aangeklaagd wegens meineed.'

Nu keek Matthias wel naar haar; hij kon het niet helpen. Zijn vingers hadden blauwe plekken op haar prachtige hals achtergelaten. Hij zei tegen zichzelf dat hij daar blij om moest zijn. 'Meineed? Hoe lang moet je daarvoor zitten, Zenik?'

'Twee maanden,' antwoordde ze zacht.

'Twee maanden?' Hij barstte in lachen uit, lang en hard. Zijn lichaam schokte ervan, alsof een gif zijn spieren deed samentrekken.

De anderen keken nogal bezorgd naar hem.

'Hoe gek is die vent eigenlijk?' vroeg Jesper. Hij trommelde met zijn vingers op de parelmoeren handvatten van zijn revolvers.

Brekker haalde zijn schouders op. 'Betrouwbaar zou ik hem niet willen noemen, maar hij is het enige wat we hebben.'

Twee maanden. Waarschijnlijk in een fijne gevangenis waarin ze alle wachters onmiddellijk om haar vinger wond, zodat ze haar vers brood brachten en haar kussens opschudden. Of misschien zou ze ze overhalen om haar alleen een boete te laten betalen, die haar rijke Grisha-meesters in Ravka voor haar konden voldoen.

'Ze is niet te vertrouwen, dat weet je toch?' zei hij tegen Brekker. 'Alle geheimen die je van Bo Yul-Bayur te weten hoopt te komen, zal ze aan Ravka doorspelen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Laat mij daar maar over piekeren, Helvar. Doe jij nou maar gewoon jouw deel, en dan komen de geheimen van Yul-Bayur en jurda parem in handen van die mensen die er het best voor kunnen zorgen dat ze nooit meer zullen worden dan geruchten.'

Twee maanden. Nina zou haar straf uitzitten en vier miljoen kruge rijker naar Ravka terugkeren, zonder ooit nog een gedachte aan hem vuil te maken. Maar als dit document echt was, kon hij ook naar huis.

Naar huis. Hij had er vaak genoeg over gefantaseerd dat hij uit de Hellepoort zou ontsnappen, maar hij had nooit echt nagedacht over een werkelijke vlucht. Wat voor leven wachtte hem daar buiten nog, met de aanklacht een slavenhandelaar te zijn als een gewicht om zijn nek? Hij zou nooit naar Fjerda kunnen terugkeren. En zelfs als hij wel met de schande kon leven, zou hij elke dag door het leven moeten gaan als vluchteling voor de Fjerdaanse overheid, ten dode opgeschreven. Hij wist dat hij in Novyi Zem misschien een karig bestaan zou kunnen opbouwen, maar wat had dat eigenlijk voor zin?

Dit was iets heel anders. Als die demon Brekker de waarheid sprak, kon Matthias straks naar huis. Verlangen roerde zich in zijn borst – het verlangen om zijn eigen taal te horen spreken, zijn vrienden terug te zien, *semla* gevuld met zoete amandelspijs te proeven, de bijtende noordenwind te voelen die over het ijs aan kwam bulderen. Om terug te keren naar huis en met open armen ontvangen te worden, zonder enig eerverlies. Als zijn naam gezuiverd was, kon hij terugkeren naar een leven als drüskelle. En de prijs daarvoor zou landverraad zijn.

'Wat als Bo Yul-Bayur al dood is?' vroeg hij aan Brekker.

'Van Eck houdt bij hoog en bij laag vol van niet.'

Hoe kon de koopman over wie Kaz sprak werkelijk begrijpen hoe zulke zaken in Fjerda gingen? Als er nog geen rechtszaak was geweest, zou die snel komen, en Matthias kon zo wel voorspellen hoe die afliep. Zijn mensen zouden een man die zulke vreselijke dingen wist nooit vrijspreken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Maar wat als het wel zo is, Brekker?'

'Dan krijg je het vrijlatingsdocument ook.'

Zelfs als hun beoogde doelwit al op weg was naar het hiernamaals zou Matthias vrijgelaten worden. Maar tegen welke prijs? Hij had eerder fouten gemaakt. Hij was dom genoeg geweest om Nina te vertrouwen. Hij was zwak geweest, en die schaamte zou hij de rest van zijn leven met zich meedragen. Hij had echter voor zijn stommiteit geboet, met bloed en ellende en de stank van de Hellepoort. En zijn misdaden waren futiliteiten geweest, acties van een naïeve jongen. Dit was vele malen erger. De geheimen van het IJsfort prijsgeven, zijn geboorteland terugzien maar alleen in de wetenschap dat elke stap die hij er zette een daad van landverraad was… Kon hij dat werkelijk doen?

Brum zou deze mensen in het gezicht hebben uitgelachen, het document aan stukken hebben gescheurd. Maar Kaz Brekker was slim. Het was wel duidelijk dat hij goede bronnen bezat. Stel dat Matthias nee zei, maar dat Brekker en zijn team tegen alle waarschijnlijkheid in toch het IJsfort binnen wisten te komen en de Shu Hanees ontvoerden? Of wat als Brekker gelijk had en een ander land de wetenschapper eerder te pakken kreeg? Zo te horen was parem te verslavend om echt van nut te zijn voor de Grisha, maar wat als het procedé om het te maken in Ravkaanse handen viel en ze erin slaagden het middel aan te passen? Om zo de Ravkaanse Grisha en hun Tweede Leger nog sterker te maken? Als hij aan de missie meedeed, kon Matthias ervoor zorgen dat Bo Yul-Bayur nooit meer levend buiten de muren van het IJsfort kwam, of anders kon hij tijdens de reis terug naar Kertsj misschien een 'ongeluk' regelen.

Vóór Nina, voor de Hellepoort, zou hij dit nooit hebben overwogen. Maar nu, realiseerde hij zich, kon hij dit dealtje met zichzelf sluiten. Hij zou zich bij de troep van de demon aansluiten, zijn vrijlating verdienen en als hij eenmaal weer een drüskelle was, zou Nina Zenik zijn eerste doelwit zijn. Hij zou haar achtervolgen in Kertsj, in Ravka, of in welke uithoek van de wereld ze ook maar dacht veilig te zijn. Hij zou op Nina

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Zenik jagen tot hij haar te pakken kreeg en haar vervolgens op alle mogelijke manieren laten boeten. De dood zou te goed voor haar zijn. Hij zou haar in de meest ellendige cel in het IJsfort laten smijten, waar ze nooit meer warm zou worden. Hij zou met haar spelen, zoals zij met hem had gespeeld. Hij zou aanbieden haar te redden en vervolgens weigeren het ook echt te doen. Hij zou vriendelijk voor haar zijn en haar kleine attenties geven, en die vervolgens weer van haar afpakken. Hij zou genieten van elke traan die ze vergoot, en die zoete bloemengeur op zijn tong vervangen door de zoute smaak van haar verdriet.

Toch smaakten de woorden bitter in Matthias' mond toen hij zei: 'Ik doe het.'

Brekker knipoogde naar Nina, en Matthias zou het liefst zijn tanden uit zijn mond slaan. Zodra ik Nina haar aandeel aan ellende heb bezorgd, kom ik achter jou aan, dacht hij. Hij had genoeg heksen gevangen; hoe anders kon het zijn om een demon te verslaan?

Het bronzen meisje vouwde het document op en gaf het terug aan Brekker, die het in zijn borstzakje stopte. Matthias had het gevoel dat hij toekeek terwijl een oude vriend, iemand die hij nooit meer had verwacht terug te zien, in een menigte verdween, zonder dat hij in staat was hem na te roepen.

'We gaan je nu losmaken,' zei Brekker. 'Ik hoop dat de gevangenis je niet van al je manieren en gezonde verstand heeft beroofd.'

Matthias knikte, en het bronzen meisje begon met een mes zijn touwen los te snijden.

'Volgens mij ken je Nina al,' vervolgde Brekker. 'Het aardige meisje dat je bevrijdt, is Inej, onze geheimendief en de allerbeste op haar terrein. Jesper Fahey is onze scherpschutter, geboren Zemeen, maar daar kan hij zelf ook niks aan doen, en dit is Wylan, de beste explosievenman in de Ton.'

'Raske is beter,' zei Inej.

De jongen keek op, zodat zijn rossig blonde haar voor zijn ogen viel,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en sprak voor de eerste keer. 'Raske is niet beter. Hij is roekeloos.'

'Hij weet wat hij doet.'

'Ik ook.'

'Maar net,' zei Jesper.

'Wylan is redelijk nieuw in het wereldje,' gaf Brekker toe.

'Natuurlijk is hij nieuw, hij ziet eruit alsof hij twaalf is,' zei Matthias.

'Ik ben zestien,' zei Wylan nors.

Matthias betwijfelde het. Vijftien, op zijn hoogst. Zo te zien hoefde de jongen zich nog niet eens te scheren. Matthias had trouwens het vermoeden dat hij met zijn achttien jaar de oudste van de club was. Brekkers ogen waren weliswaar eeuwenoud, maar hij kon niet veel ouder zijn dan Matthias.

Voor het eerst keek Matthias eens goed naar de mensen om hem heen. Wat is dit eigenlijk voor team voor zo'n gevaarlijke missie? dacht hij. Als ze allemaal dood waren was landverraad sowieso geen issue meer. En alleen hij wist hoe verraderlijk deze onderneming kon uitpakken.

'We kunnen veel beter Raske nemen,' zei Jesper. 'Hij presteert goed onder druk.'

'Ik vind het ook niks,' vulde Inej aan.

'Jullie wordt niks gevraagd,' zei Kaz. 'En trouwens, Wylan is niet alleen handig met vuursteen en lont. Hij is onze verzekering.'

'Verzekering voor wat?' vroeg Nina.

'Mag ik jullie voorstellen aan Wylan van Eck,' zei Kaz Brekker.

De wangen van de jongen werden vuurrood.

'Zoon van Jan van Eck en onze garantie dat we die dertig miljoen kruge ook echt krijgen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

8
JESPER

JESPER STAARDE NAAR Wylan. 'Natuurlijk, je bent zoon van een raadslid.' Hij barstte in lachen uit. 'Dat verklaart alles.'

Hij wist dat hij eigenlijk boos op Kaz moest zijn dat hij alweer belangrijke informatie had achtergehouden, maar op dit moment genoot hij ervan om het nieuwtje over Wylan van Ecks identiteit door de kamer te zien galopperen als een bokkig veulen dat overal zand liet opstuiven.

Wylan had een rode kop en schaamde zich dood. Nina keek stomverbaasd en geïrriteerd. De Fjerd leek alleen maar verward. Kaz was vreselijk ingenomen met zichzelf. En zo te zien was Inej niet in het minst verbaasd. Zij verzamelde al Kaz' geheimen en hield ze daarna voor zich. Jesper deed zijn best de steek van jaloezie die hij daarbij voelde te negeren.

Wylans mond ging open en dicht en er kwamen kleine geluidjes uit zijn keel. 'Wist je dat?' vroeg hij aan Kaz.

Kaz leunde achterover in zijn stoel, met één knie gebogen en zijn slechte been gestrekt voor zich uit. 'Waarom denk je dat ik je laat meedoen?'

'Ik ben goed met explosieven.'

'Je bent oké met explosieven. Je bent uitstekend als gijzelaar.'

Dat was wreed, maar zo was Kaz nou eenmaal. En de Ton was een veel strengere leermeester dan Kaz ooit kon zijn. In elk geval verklaarde dit waarom Kaz Wylan zo in de watten had gelegd en hem voortdurend klusjes had bezorgd.

'Het maakt niet uit,' zei Jesper. 'We kunnen Raske meenemen en deze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kleuterkoopman hier in Ketterdam ergens veilig opbergen.'

'Ik vertrouw Raske niet.'

'En je vertrouwt Wylan van Eck wel?' zei Jesper ongelovig.

'Wylan kent niet genoeg mensen om ons serieus in de problemen te brengen.'

'Heb ik hier zelf nog iets over te zeggen?' klaagde Wylan. 'Ik zit gewoon hier, hoor.'

Kaz trok zijn wenkbrauwen op. 'Zijn je zakken ooit gerold, Wylan?'

'Ik… Niet dat ik weet.'

'Ooit overvallen in een steegje?'

'Nee.'

'Over de brugleuning gehangen en met je kop in de gracht gedouwd?'

Wylan knipperde met zijn ogen. 'Nee, maar…'

'Ooit zo verrot geslagen dat je niet meer kon lopen?'

'Nee.'

'Hoe denk je dat dat komt?'

'Ik…'

'Het is nu drie maanden geleden dat je de deur van je vaders huis in de Geldstraat achter je dichttrok. Hoe denk je dat het komt dat je verblijf in de Ton zo voorspoedig is verlopen?'

'Geluk, denk ik?' opperde Wylan zwakjes.

Jesper snoof. 'Kaz is jouw geluk, koopmanszoontje. Hij heeft je door de Droesem laten beschermen. Hoewel je zo'n nutteloos stuk vreten bent dat tot een minuut geleden geen van ons begreep waarom.'

'Het was nogal raadselachtig,' gaf Nina toe.

'Kaz heeft altijd zijn redenen,' mompelde Inej.

'Waarom ben je eigenlijk bij je vader weggegaan?' vroeg Jesper.

'Het was tijd,' antwoordde Wylan kortaf.

'Idealist? Romanticus? Revolutionair?'

'Idioot?' opperde Nina. 'Niemand kiest voor een leven in de Ton als het ook anders kan.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik ben niet nutteloos,' zei Wylan.

'Raske is een betere explosievenman…' begon Inej.

'Ik ben in het IJsfort geweest. Met mijn vader. We waren er voor een ambassadediner. Ik kan helpen met de plattegrond.'

'Hoor je dat? Verborgen talenten.' Kaz trommelde met zijn gehandschoende vingers op de kraaienkop van zijn stok. 'En ik wil niet dat ons enige pressiemiddel tegenover Van Eck hier in Ketterdam zit te wachten terwijl wij naar het noorden gaan. Wylan gaat met ons mee. Hij is goed genoeg met explosieven en dankzij al die dure privéleraren kan hij heel aardig tekenen.'

Wylan bloosde nog dieper en Jesper schudde zijn hoofd. 'Speel je ook piano?'

'Fluit,' zei Wylan gepikeerd.

'Perfect.'

'En aangezien Wylan het IJsfort met eigen ogen heeft gezien,' ging Kaz verder, 'kan hij jou helpen om eerlijk te blijven, Helvar.'

De Fjerd keek Kaz woedend aan en Wylan zag opeens nogal witjes.

'Maak je geen zorgen,' zei Nina. 'Die boze blik is niet dodelijk.'

Jesper zag wel dat Matthias' schouders elke keer verstijfden zodra Nina iets zei. Hij wist niets van hun geschiedenis, maar waarschijnlijk zouden die twee elkaar al vermoorden voordat ze in Fjerda waren.

Jesper wreef in zijn ogen. Hij had veel te weinig geslapen en was doodmoe na alle opwinding van hun uitbraak uit de gevangenis, en bovendien duizelde het hem van de mogelijkheid dertig miljoen kruge te verdienen. Zelfs nadat Per Haskell zijn twintig procent had opgestreken bleef er voor ieder van hen nog vier miljoen over. Wat zou hij met zo'n berg geld doen? Jesper kon het zijn vader gewoon horen zeggen: je zou jezelf alleen maar een twee keer zo grote berg problemen bezorgen. Alle heiligen, wat miste hij z'n pa.

Kaz tikte met zijn stok op de glimmende houten vloer. 'Pak je pen en een stuk fatsoenlijk papier, Wylan. We zullen Helvar 's aan het werk zetten.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Uit een tas die bij zijn voeten stond, haalde Wylan een dunne rol bruin papier en een metalen doosje waarin een duur uitziende pennenset met inktpot bleek te zitten.

'Kijk toch 's wat mooi,' merkte Jesper op. 'Een pennetje voor elke gelegenheid.'

'Vertel op,' zei Kaz tegen de Fjerd. 'Tijd om te doen waarvoor je bent aangenomen.'

Matthias keek Kaz woedend aan. Inderdaad niet mis, die boze blik van hem. Het was bijna leuk om hem die te zien inzetten tegen Kaz' kille haaienblik.

Uiteindelijk sloot de Fjerd zijn ogen, haalde diep adem en zei: 'Het IJsfort ligt op een klif naast de haven van Djerholm. Het fort is in concentrische cirkels gebouwd, als de ringen van een boom.' De woorden kwamen langzaam, alsof het hem pijn deed ze uit te spreken. 'Eerst de ringmuur, vervolgens de buitenste cirkel. Die is verdeeld in drie sectoren. Daarachter ligt de ijsgracht, en in het midden van alles is het Witte Eiland.'

Wylan tekende terwijl hij vertelde.

Jesper keek over Wylans schouder mee. 'Dat lijkt niet op een boom maar op een taart.'

'Nou, het is ook net een taart,' protesteerde Wylan. 'Het hele fort is op een helling gebouwd.'

Kaz gebaarde dat Matthias door moest gaan.

'De kliffen zijn niet te beklimmen, dus je kunt alleen naar binnen en naar buiten via de noordelijke weg. Zelfs om de buitenste ringmuur te bereiken moet je eerst langs een bewaakte controlepost.'

'Twee controleposten,' zei Wylan. 'Toen ik er was, waren het er twee.'

'Kijk, daar heb je het al,' zei Kaz tegen Jesper. 'Nuttige vaardigheden. Wylan houdt je in de smiezen, Helvar.'

'Waarom twee controleposten?' vroeg Inej.

Matthias staarde naar de donkere walnotenhouten vloerplanken. 'Het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

is moeilijker om twee groepjes wachters om te kopen. De beveiliging van het fort is zo georganiseerd dat er altijd een dubbele veiligheidsgarantie is. Als het je al lukt om zo ver te komen…'

'Ons, Helvar. Als het óns lukt om zo ver te komen,' corrigeerde Kaz hem.

De Fjerd haalde nauwelijks merkbaar zijn schouders op. 'Als het ons lukt om zo ver te komen, zijn we in de buitenste cirkel, die in drie sectoren is verdeeld: de gevangenis, de drüskelle-faciliteiten en de ambassade, elk met zijn eigen poort in de ringmuur. De gevangenispoort is altijd in bedrijf, maar wordt continu door gewapende mannen bewaakt. Van de twee andere is er altijd maar één tegelijk in bedrijf.'

'En wie bepaalt welke poort er wordt gebruikt?' vroeg Jesper.

'Het schema verandert elke week en de wachters krijgen pas de avond van tevoren te horen waar ze op wacht moeten staan.'

'Misschien is dat voor ons juist handig,' merkte Jesper op. 'We hoeven alleen maar te achterhalen welke poort niet gebruikt wordt, want die is dan onbemand en onbewaakt…'

'Zelfs als een poort niet in bedrijf is, hebben er altijd op zijn minst vier wachters dienst.'

'Ach, vier wachters kunnen we wel aan.'

Matthias schudde zijn hoofd. 'De hekken wegen duizenden kilo's en kunnen alleen vanuit het poorthuis worden bediend. En zelfs als je een van de hekken omhoog weet te krijgen, ben je er nog niet. Als je een hek opent dat eigenlijk niet in bedrijf hoort te zijn, wordt meteen het Zwarte Protocol geactiveerd. Het hele fort wordt hermetisch afgesloten en iedereen weet direct waar je zit.'

Er ging een golf van onrust door de kamer. Jesper schoof ongemakkelijk op zijn stoel. Te oordelen naar de gezichten van de anderen dachten ze allemaal hetzelfde: waar beginnen we in vredesnaam aan? Alleen Kaz leek niet van zijn stuk gebracht.

'Schrijf het allemaal op,' zei Kaz, tikkend op het papier. 'Helvar, ik

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verwacht dat je Wylan later de precieze werking van het alarmsysteem beschrijft.'

Matthias fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik weet niet echt hoe het werkt. Het bestaat uit een heleboel kabels en bellen, dacht ik.'

'Vertel hem alles wat je weet. Waar houden ze Bo Yul-Bayur gevangen, denk je?'

Langzaam stond Matthias op en liep naar de plattegrond, die onder Wylans pen vorm begon te krijgen. Hij bewoog zich behoedzaam en vol tegenzin, alsof Kaz hem had gevraagd om een ratelslang te aaien. 'Waarschijnlijk hier.' De Fjerd zette een vinger op het papier. 'Het gevangenisgedeelte. De best beveiligde cellen liggen op de bovenste verdieping. Daar sluiten ze de gevaarlijkste misdadigers op. Moordenaars, terroristen…'

'Grisha?' vroeg Nina.

'Precies,' antwoordde hij grimmig.

'Jullie twee gaan er echt een vrolijke boel van maken, hè?' merkte Jesper op. 'Meestal krijgen mensen pas een hekel aan elkaar als ze minstens een week met een klus bezig zijn, maar jullie zijn nu alvast begonnen.'

Alle twee wierpen ze hem een boze blik toe, maar Jesper keek stralend terug.

Kaz' aandacht bleef op de plattegrond gericht. 'Bo Yul-Bayur is niet gevaarlijk,' zei hij nadenkend. 'In elk geval niet op die manier. Ik verwacht niet dat ze hem bij het tuig zullen opsluiten.'

'Ik verwacht dat ze hem in een graf zullen opsluiten,' zei Matthias.

'Ga er nou even van uit dat hij niet dood is. Hij is een kostbare gevangene, en ze zullen niet willen dat hij in de verkeerde handen valt voordat hij terechtstaat. Waar zit hij?'

Matthias keek naar de plattegrond. 'De gebouwen van de buitenste ring zijn om de ijsgracht heen gebouwd. Binnen de ijsgracht ligt het Witte Eiland, waar de schatkamer en het koninklijk paleis zijn. Dat is de veiligste plek in het IJsfort.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dan is dat de plek waar Bo Yul-Bayur zal zitten,' zei Kaz.

Matthias glimlachte. Of eigenlijk ontblootte hij alleen zijn tanden. Die grijns heeft hij vast in de Hellepoort opgedaan, dacht Jesper.

'Dan is je hele missie zinloos,' zei Matthias. 'Voor een groep vreemdelingen is het absoluut onmogelijk om het Witte Eiland te bereiken.'

'Kijk niet zo blij, Helvar. Als wij niet binnenkomen, krijg jij je document niet.'

Matthias haalde zijn schouders op. 'Ik kan de waarheid niet veranderen. De ijsgracht wordt bewaakt vanuit verschillende wachttorens op het Witte Eiland en een uitkijkpost op de Elderklok. Je kunt de gracht nergens oversteken behalve via de glazen brug, en de glazen brug kom je alleen op als je toestemming hebt.'

'Hringkälla komt eraan,' zei Nina.

'Hou je mond,' snauwde Matthias.

'O, doe maar niet,' zei Kaz.

'Hringkälla. Dat is de Luisterdag, wanneer de nieuwe drüskelle op het Witte Eiland worden ingewijd.'

Matthias' knokkels werden wit. 'Je hebt het recht niet om over zulke zaken te praten. Die zijn heilig.'

'Het zijn de feiten. De Fjerdaanse koninklijke familie geeft die dag een groot feest voor gasten uit de hele wereld, en veel van het amusement komt rechtstreeks uit Ketterdam.'

'Amusement?' vroeg Kaz.

'Acteurs, dansers, een theatertroep van de *Komedie Brute* en het beste wat de huizen van plezier aan de Westduig te bieden hebben.'

'Ik dacht dat Fjerden niet in waren voor dat soort dingen,' merkte Jesper op.

Inejs lippen krulden om. 'Nooit Fjerdaanse soldaten gezien op de Duigen?'

'Ik bedoelde als ze thuis zijn,' zei Jesper.

'Het is de enige dag van het jaar dat ze niet zo chagrijnig doen als

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

anders en gewoon een keertje genieten,' antwoordde Nina. 'Trouwens, alleen de drüskelle leven als monniken.'

'Om te genieten heb je geen wijn nodig en geen… vlees,' sputterde Matthias.

Knipperend met haar glanzende wimpers keek Nina hem aan. 'Jij weet nog niet wat genot is als het vlak voor je neus staat en een lolly in je mond steekt.' Ze richtte haar blik weer op de plattegrond. 'De poort van de ambassade moet dan in elk geval open zijn. Misschien moeten we helemaal niet proberen in het IJsfort in te breken. Misschien moeten we gewoon tegelijk met de artiesten naar binnen lopen.'

'Het is de Helleshow niet,' zei Kaz. 'Zo eenvoudig gaat dat echt niet.'

'Bezoekers worden weken voor hun aankomst in het IJsfort al doorgelicht,' vertelde Matthias. 'Van iedereen die de ambassade binnenkomt, worden de papieren herhaaldelijk gecontroleerd. Fjerden zijn niet achterlijk.'

Nina trok een wenkbrauw op. 'Niet allemaal, in elk geval.'

'Je moet de beer niet plagen, Nina,' zei Kaz. 'Hij moet braaf blijven. Wanneer vindt dat feest plaats?'

'Elk jaar tijdens de lentewende,' antwoordde Nina.

'Dat is over twee weken,' merkte Inej op.

Kaz hield zijn hoofd scheef en staarde naar een punt in de verte.

'Zijn nadenkgezicht,' fluisterde Jesper tegen Inej.

Ze knikte. 'Zeker.'

'Stuurt de Witte Roos een delegatie?' vroeg Kaz.

Nina schudde haar hoofd. 'Daar heb ik in elk geval niets over gehoord.'

'Zelfs als we nu meteen vertrekken,' zei Inej, 'hebben we bijna een week nodig om naar Djerholm te reizen. Er is geen tijd om papieren te regelen of een dekmantel te verzinnen waar ze niet meteen doorheen prikken.'

'We gaan niet naar binnen via de ambassade,' zei Kaz. 'Je moet altijd toeslaan waar het haasje niet kijkt.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Welk haasje?' vroeg Wylan.

Jesper barstte in lachen uit. 'Alle heiligen, wat ben jij een sukkel. Het haasje, de duif, het doelwit, de schlemiel die je wilt bestelen.'

Wylan ging rechtop zitten. 'Ik heb dan misschien niet dezelfde… opleiding gehad als jij, maar ik ken zat woorden die jij niet kent.'

'Plus de juiste manier om een servet te vouwen en een menuet te dansen. O ja, en je kunt fluit spelen. Nuttige vaardigheden, koopmanszoontje. Nuttige vaardigheden.'

'Niemand danst nog menuetten,' bromde Wylan.

Kaz leunde naar achteren. 'Wat is de simpelste manier om iemands portemonnee te jatten?'

'Mes op de keel?' vroeg Inej.

'Pistool in de rug?' zei Jesper.

'Gif in zijn drankje?' opperde Nina.

'Jullie zijn allemaal vreselijk,' zei Matthias.

Kaz zuchtte diep. 'De simpelste manier om iemands portemonnee te jatten is door te zeggen dat je zijn horloge gaat stelen. Je trekt zijn aandacht en richt die op de plek waar jij 'm wilt hebben. En dat is precies wat Hringkälla voor ons gaat doen. In het IJsfort zullen ze alle mankracht nodig hebben om gasten door te lichten en de koninklijke familie te beschermen. Ze kunnen niet op alles tegelijk letten. Het is de perfecte gelegenheid om Bo Yul-Bayur te ontvoeren.' Kaz wees naar de gevangenispoort in de ringmuur. 'Weet je nog wat ik in de Hellepoort tegen je zei, Nina?'

'Jij zegt zo veel slimme dingen dat het lastig is om ze allemaal te onthouden.'

'Bij de gevangenis maken ze zich niet zo druk over wie er binnenkomt, alleen over wie eruit probeert te komen.' Zijn gehandschoende vinger gleed een stukje opzij, naar de naastliggende sector. 'Bij de ambassade kan het ze niet schelen wie eruit gaat en zijn ze alleen gericht op wie er binnenkomt. We gaan naar binnen via de gevangenis en vertrekken via

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de ambassade. Helvar, werkt die Elderklok?'

Matthias knikte. 'Hij slaat elk kwartier. En hij wordt ook gebruikt om alarm te slaan.'

'Loopt hij netjes op tijd?'

'Natuurlijk.'

'Fjerdaanse kwaliteitstechniek,' merkte Nina zuur op.

Kaz negeerde haar. 'Mooi, we gebruiken de Elderklok om onze acties te coördineren.'

'Gaan we vermomd als wachters naar binnen?' vroeg Wylan.

Jesper kon de minachting in zijn stem niet verbergen. 'Alleen Nina en Matthias spreken Fjerdaans.'

'Ik ook,' protesteerde Wylan.

'Een beetje schoolfjerdaans zeker? Waarschijnlijk is jouw Fjerdaans net zo goed als mijn elands.'

'Waarschijnlijk is elands je moerstaal,' mompelde Wylan.

'We gaan naar binnen als wie we zijn,' zei Kaz. 'Als misdadigers. De gevangenis is onze voordeur.'

'Even voor de duidelijkheid,' zei Jesper. 'Je wilt je dus door de Fjerden in de gevangenis laten opsluiten. Is dat niet juist wat we altijd proberen te vermijden?'

'De identiteit van criminelen is altijd vaag en onbetrouwbaar. Dat is een van de voordelen als je tot de klasse van herrieschoppers behoort. Bij de gevangenispoort tellen ze koppen en kijken ze naar namen en misdaden. Ze checken geen paspoorten of ambassadezegels.'

'Omdat niemand een gevangenis in wil,' zei Jesper.

Nina wreef over haar armen. 'Ik heb weinig zin om in een Fjerdaanse cel te worden opgesloten.'

Kaz schudde even met zijn mouw en had opeens twee dunne metalen staafjes tussen zijn vingers. Hij liet ze over zijn knokkels dansen en toen waren ze weer verdwenen.

'Slotenpikkers?' vroeg Nina.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Laat mij me maar druk maken om die cellen,' zei Kaz.

'Toeslaan waar het haasje niet kijkt,' peinsde Inej hardop.

'Precies,' zei Kaz. 'En het IJsfort verschilt niet van elk ander doelwit. Het is gewoon een dikke witte duif, klaar om zich te laten plukken.'

'En gaat Yul-Bayur zomaar met ons mee?' vroeg Inej.

'Van Eck vertelde me dat de Handelsraad Yul-Bayur een codewoord heeft gegeven toen ze hem Shu Han uit probeerden te smokkelen, zodat hij wist wie hij kon vertrouwen: *sesh-uyeh*. Daardoor zal hij weten dat we door Kertsj gestuurd zijn.'

'Sesh-uyeh,' herhaalde Wylan, struikelend over de vreemde klanken. 'Wat betekent dat?'

Nina bestudeerde een vlekje op de vloer. 'Hartzeer.'

'Deze klus kan geklaard worden,' zei Kaz, 'en dat gaan wij doen.'

Jesper voelde hoe de stemming in de kamer veranderde; opeens leek er een kans van slagen te zijn. Het was heel subtiel, maar aan de kaarttafel had hij geleerd om erop te letten: het moment waarop een speler zich ervan bewust werd dat hij misschien winnende kaarten in de hand had. Het gevoel kreeg ook Jesper in zijn greep, een bruisend mengsel van angst en opwinding waardoor hij bijna niet stil kon blijven zitten.

Misschien voelde Matthias het ook, want hij sloeg zijn enorme armen over elkaar en zei: 'Jullie hebben geen idee waar jullie aan beginnen.'

'Maar jij wel, Helvar. Ik wil dat je elke minuut tot aan ons vertrek verder werkt aan de plattegrond van het IJsfort. Geen detail is te klein of te onbelangrijk. Ik kom regelmatig bij je kijken.'

Inej liet haar vinger over Wylans ruwe schets glijden, een aantal cirkels om elkaar heen. 'Het lijkt echt wel wat op de jaarringen van een boom.'

'Nee,' zei Kaz. 'Het lijkt op een doelwit.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

9
KAZ

'We zijn hier klaar,' zei Kaz tegen de anderen. 'Zodra ik een schip heb geregeld stuur ik jullie allemaal bericht, maar zorg dat je gereedstaat om morgenavond te vertrekken.'

'Zo snel?' vroeg Inej.

'We weten niet wat voor weer we tegenkomen en we hebben een lange reis voor de boeg. Hringkälla is onze beste kans om Bo Yul-Bayur te pakken te krijgen. Die wil ik niet voorbij laten gaan.'

Kaz had tijd nodig om verder na te denken over het plan dat zich in zijn hoofd begon te vormen. De basis zag hij voor zich: waar ze naar binnen zouden gaan, hoe ze zouden vertrekken. Het plan zoals hij zich dat had voorgenomen betekende echter ook dat ze niet veel mee naar binnen konden nemen. Ze zouden het moeten doen zonder hun gebruikelijke gereedschappen. En dat betekende meer variabelen en veel meer dingen die mis konden lopen.

Wylan van Eck meenemen betekende dat Kaz er in elk geval zeker van kon zijn dat ze hun beloning zouden krijgen. Gemakkelijk zou het echter niet worden. Ze waren nog niet eens Ketterdam uit, maar nu al leek het voor Wylan allemaal veel te hoog gegrepen. Hoewel hij niet veel jonger was dan Kaz, leek hij met zijn gladde huid en grote ogen nog echt een kind, een puppy met zijdezachte oren in een kamer vol vechthonden.

'Pas jij een beetje op Wylan,' zei hij tegen Jesper toen hij iedereen wegstuurde.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Waarom ik?'

'Je hebt de pech om recht voor mijn neus te staan, en ik heb geen zin in een plotselinge hereniging tussen vader en zoon voordat we wegvaren.'

'Daar hoef je je geen zorgen over te maken,' zei Wylan.

'Ik maak me overal zorgen over, koopmansjongen. Dat is de reden dat ik nog leef. En jij mag ook een oogje op Jesper houden.'

'Op mij?' zei Jesper verontwaardigd.

Kaz schoof een zwart houten paneel opzij en maakte de kluis die erachter zat open. 'Ja, op jou.' Hij telde vier stapeltjes kruge uit en gaf er een aan Jesper. 'Dit is voor kogels, niet om mee te gokken. Wylan, zorg jij ervoor dat zijn voeten niet op raadselachtige wijze hun weg naar een gokhal vinden als hij de munitie gaat kopen, begrepen?'

'Ik heb geen kindermeisje nodig,' snauwde Jesper.

'Meer een gezelschapsdame, maar als je wilt dat hij je luiers uitspoelt en je 's avonds lekker instopt, is dat jouw zaak.' Hij trok zich niets aan van Jespers gekwetste uitdrukking en deelde nog meer kruge uit, aan Wylan voor explosieven en aan Nina om te kopen wat ze nodig had voor haar werk als Coupeuse. 'Sla alleen spullen in voor de reis. Als dit inderdaad zo werkt als ik denk, moeten we het IJsfort met lege handen binnengaan.'

Hij zag een schaduw over Inejs gezicht glijden. Ze zou het maar niks vinden om haar messen te moeten achterlaten, net zoals hij er weinig voor voelde zijn stok te moeten missen.

'En jij moet winterspul voor me halen,' zei hij tegen haar. 'Er is een winkel in de Wijnstraat waar pelsjagers hun uitrusting kopen, begin daar maar.'

'Ben je van plan om het fort vanuit het noorden te benaderen?' vroeg Helvar.

Kaz knikte. 'In de haven van Djerholm wemelt het altijd van de douanebeambten, en ik durf te wedden dat ze tijdens jouw feestje de beveiliging nog eens flink opschroeven.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Het is geen feestje.'

'Het klinkt als een feestje,' zei Jesper.

'Het is niet bedoeld als feestje,' verbeterde Helvar nors.

'Wat doen we met hem?' vroeg Nina met een knikje naar Matthias. Haar stem klonk onverschillig, maar behalve Helvar liet niemand zich door haar toneelspel om de tuin leiden. Ze hadden allemaal haar tranen gezien in de Hellepoort.

'Voorlopig blijft hij hier in De Kraai. Ik wil dat je alle details uit je geheugen opdiept, Helvar. Wylan en Jesper komen hier later ook heen. We houden deze kamer op slot. Als iemand in de grote gokzaal ernaar vraagt, zeg je maar dat er een privégezelschap speelt.'

'Slapen we hier?' vroeg Jesper. 'Er zijn nog wat dingen die ik moet regelen in de Lat.'

'Jij redt je wel,' zei Kaz, hoewel hij wist dat het bijzonder wreed was om Jesper te vragen de nacht in een gokhuis door te brengen zonder dat hij een gokje mocht wagen. Hij wendde zich tot de anderen. 'En geen woord hierover, tegen niemand. Niemand mag weten dat jullie weggaan uit Kertsj. Jullie werken samen met mij aan een klus in een huis ergens buiten de stad. Dat is alles.'

'Ga je ons nog meer over je wonderbaarlijke plan vertellen?' vroeg Nina.

'Aan boord. Hoe minder jullie weten, hoe minder jullie kunnen doorvertellen.'

'En je bent niet van plan Helvar opnieuw te boeien?'

'Kun je je gedragen?' vroeg Kaz aan de Fjerd.

Die wierp hem een moordzuchtige blik toe, maar knikte.

'We doen deze kamer goed op slot en zetten een mannetje voor de deur.'

Inej keek even naar de reusachtige Fjerd. 'Misschien twee mannetjes.'

'Zet Dirix en Rottie maar op wacht. Maar geef ze niet te veel details. Ze varen met ons mee, dus ik kan ze later wel op de hoogte stellen. En

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Wylan, jij en ik gaan even praten. Ik wil alles over het handelshuis van je vader weten.'

Wylan haalde zijn schouders op. 'Daar weet ik helemaal niets van. Bij gesprekken daarover betrekt hij mij echt niet.'

'Ga je me nu vertellen dat je nooit in zijn kantoor hebt rondgesnuffeld? Nooit zijn papieren hebt doorgekeken?'

'Nee.' Wylan stak zijn kin een stukje naar voren.

Tot zijn verrassing merkte Kaz dat hij hem geloofde.

'Wat zei ik net?' zei Jesper opgewekt terwijl hij de deur uit liep. 'Nutteloos.'

De anderen dromden achter hem aan de kamer uit en Kaz deed de kluis dicht, waarna hij het slot een slinger gaf.

'Ik wil je even spreken, Brekker,' zei Helvar. 'Alleen.'

Inej wierp Kaz een waarschuwende blik toe. Kaz negeerde haar. Dacht ze soms dat hij zo'n domme spierbonk als Matthias Helvar niet aankon? Hij schoof het wandpaneel weer dicht en schudde even met zijn been. Dat deed intussen wel pijn; te veel korte nachten en te lang met zijn volle gewicht erop.

'Ga nou maar, Schim,' zei hij. 'En doe de deur achter je dicht.'

Zodra de deur dicht was, viel Matthias hem aan. Kaz liet het gebeuren. Hij had het verwacht.

Matthias klemde een smerige hand om Kaz' mond. Het gevoel van huid op huid zorgde voor een golf van afkeer bij Kaz, maar omdat hij op de aanval voorbereid was, lukte het hem om de misselijkheid het hoofd te bieden. Matthias' andere hand voelde in Kaz' jaszakken, eerst de ene en toen de andere.

'*Fer esje*?' bromde hij boos in het Fjerdaans. En daarna: 'Waar is het?' in het Kertsj.

Kaz liet Helvar nog heel even verwoed doorzoeken, maar bracht toen zijn elleboog naar beneden en stootte hem met een ruk weer omhoog, zodat Helvar hem wel los moest laten. Zonder problemen glipte Kaz uit

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zijn armen. Met zijn stok sloeg hij tegen de achterkant van Helvars rechterbeen. De grote Fjerd zakte in elkaar. Toen hij weer op wilde staan gaf Kaz hem een trap.

'Blijf liggen, ellendige klootzak.'

Opnieuw probeerde Helvar op te staan. Hij was snel, en in de gevangenis was hij sterk geworden. Kaz mepte hem keihard op zijn kaak en prikte toen bliksemsnel met de punt van zijn stok in de drukpunten op Helvars enorme schouders. De Fjerd kreunde terwijl zijn armen slap en nutteloos langs zijn lijf vielen.

Kaz draaide de stok om in zijn hand en duwde de kraaienkop tegen Helvars keel. 'Nog één beweging en ik sla je kaak zo kapot dat je de rest van je leven alleen nog maar kunt drinken.'

De Fjerd bleef stil liggen, zijn blauwe ogen fonkelend van haat. 'Waar is dat papier?' gromde Helvar. 'Ik zag dat je het in je zak stopte.'

Kaz hurkte naast hem neer en haalde het gevouwen document uit een zak die een moment eerder nog leeg had geleken. 'Bedoel je dit?'

De Fjerd probeerde tevergeefs zijn uitgeschakelde armen op te tillen, en gromde toen laag en dierlijk terwijl Kaz het vel papier zomaar liet verdwijnen. Opeens verscheen het weer tussen zijn vingers. Hij draaide het een keer om zodat de tekst heel even zichtbaar werd, streek er met zijn hand over en toonde Helvar het schijnbaar lege papier.

'*Demjin*,' mompelde Helvar.

Kaz sprak geen Fjerdaans, maar dat woord kende hij. Demon.

Echt niet. Zijn vingervlugheid had hij geleerd van de kaartgoochelaars en straatspelers aan de Oostduig, en vervolgens had hij urenlang geoefend voor een smerige spiegel die hij van zijn eerste weekloon had gekocht.

Kaz tikte zachtjes met zijn stok tegen Helvars kaak. 'Voor elke truc die je hebt gezien ken ik er nog duizend. Dacht jij dat een jaar in de Hellepoort je gehard heeft? Je geleerd heeft te vechten? Als kind zou ik de Hellepoort het paradijs hebben gevonden. Je beweegt je als een logge

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

beer; in de straten waar ik ben opgegroeid zou je het misschien net twee dagen uithouden. Deze keer laat ik je gaan, Helvar, maar flik me zoiets niet nog eens. Knik zodat ik weet dat je me begrijpt.'

Helvar perste zijn lippen op elkaar en knikte één keer.

'Mooi. Ik denk dat we je voeten vannacht maar in de boeien slaan.' Kaz stond op, griste zijn nieuwe hoed van het bureau en gaf de Fjerd toen voor de zekerheid nog een laatste trap tegen de nieren. Soms wisten juist die grote lui gewoon niet wanneer ze moesten blijven liggen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

10

INEJ

GEDURENDE DE VOLGENDE dag zag Inej hoe Kaz alle voor zijn plan benodigde stukken in de juiste positie schoof. Ze had meegeluisterd met zijn gesprekjes met de leden van de groep, maar wist dat ze alleen fragmenten van zijn plan te zien kreeg. Dat was het spel dat Kaz altijd speelde.

Als hij al twijfels had over wat ze gingen proberen, dan liet hij dat in elk geval niet zien, en Inej wilde dat ze zijn overtuiging kon delen. Het IJsfort was erop gebouwd om elke aanval van legers, moordenaars, Grisha of spionnen te weerstaan. Toen ze iets dergelijks tegen Kaz had gezegd, antwoordde hij alleen: 'Maar het is er niet op gebouwd om ons tegen te houden.'

Zijn zelfvertrouwen gaf haar de kriebels. 'Waarom denk je in hemelsnaam dat wij dit kunnen? Er zijn ongetwijfeld andere teams met hetzelfde bezig, getrainde soldaten en spionnen, mensen met jarenlange ervaring.'

'Dit is geen klus voor getrainde soldaten en spionnen. Het is een klus voor schurken en dieven. Van Eck weet dat, en daarom heeft hij ons gevraagd.'

'Je kunt zijn geld niet uitgeven als je dood bent.'

'Ik zorg wel dat ik in het hiernamaals wat dure gewoontes aanleer.'

'Er is een verschil tussen zelfvertrouwen en arrogantie.'

Op dat moment keerde hij haar de rug toe en trok om de beurt even aan beide handschoenen. 'En als ik daar een preek over wil, weet ik bij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wie ik moet zijn. Als je niet mee wilt, hoef je het maar te zeggen.'

Ze rechtte trots haar rug en zei ter verdediging van zichzelf: 'Matthias is niet het enige onvervangbare lid van je team, Kaz. Je hebt me nodig.'

'Ik heb je vaardigheden nodig, Inej. Dat is niet hetzelfde. Je bent misschien de beste spin die er in de Ton rondkruipt, maar je bent niet de enige. Dat kun je maar beter goed onthouden als je jouw deel van de buit wilt binnenhalen.'

Daarop had ze niet gereageerd – ze had niet willen laten merken hoe boos hij haar had gemaakt – maar ze was zijn kantoor uit gelopen en had sindsdien geen woord meer tegen hem gezegd.

Nu ze naar de haven liep, vroeg ze zich af wat haar eigenlijk hier hield.

Als ze dat wilde, kon ze Kertsj elk moment verlaten. Ze kon als verstekeling meegaan aan boord van een schip naar Novyi Zem. Ze kon teruggaan naar Ravka en haar familie zoeken. Hopelijk hadden ze veilig in het westen gezeten toen de burgeroorlog uitbrak, of misschien waren ze naar Shu Han gevlucht. De Sulische karavanen reisden al jarenlang over dezelfde vertrouwde wegen, en ze was handig genoeg om te stelen wat ze nodig had om in leven te blijven totdat ze hen vond.

Dat hield dan wel in dat ze zou weglopen voor haar schuld aan de Droesem. Per Haskell zou het Kaz verwijten; Kaz zou de kosten van haar contract voortaan moeten ophoesten, en bovendien zou hij heel kwetsbaar zijn zonder zijn Schim om geheimen voor hem te verzamelen. Maar had hij haar niet juist verteld dat ze gemakkelijk vervangen kon worden? Als ze erin slaagden deze opdracht uit te voeren en veilig met Bo Yul-Bayur naar Kertsj terug te keren, zou haar deel van de beloning meer dan genoeg zijn om haar contract met de Droesem af te kopen. Ze zou Kaz niets meer schuldig zijn en geen enkele reden meer hebben om te blijven.

Hoewel over een uur de zon alweer opkwam, was het nog vreselijk druk op straat toen ze van de Oost- naar de Westduig liep. Er was een Sulisch gezegde: het hart is een pijl; om goed te landen heeft het richting

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

nodig. Dat zei haar vader altijd graag als ze op het koord of aan de trapezes trainde. 'Neem een besluit,' zei hij dan. 'Je moet weten waar je naartoe wilt voordat je er kunt aankomen.' Haar moeder had erom gelachen. 'Dat is helemaal niet wat het betekent. Jij haalt overal de romantiek uit.' Toch was dat niet waar. Haar vader was gek geweest op haar moeder. Inej herinnerde zich dat hij altijd overal boeketjes wilde geraniums voor haar moeder achterliet: in de keukenkastjes, de kookpotten, de mouwen van haar kostuums.

'Zal ik je het geheim van ware liefde verklappen?' had haar vader haar ooit gevraagd. 'Een vriend van me zei altijd graag dat vrouwen van bloemen houden. Hij had vele vriendinnetjes, maar vond nooit een vrouw. En weet je waarom? Veel vrouwen houden inderdaad van bloemen, maar er is maar één vrouw die houdt van de geur van gardenia's aan het einde van de zomer, omdat ze haar herinneren aan de veranda van haar grootmoeder. Er is maar één vrouw die houdt van appelbloesems in een blauw vaasje. Maar één vrouw die houdt van de paarse wilde geranium.'

'Dat is mama!' had Inej uitgeroepen.

'Ja, mama houdt van de wilde geranium omdat geen enkele bloem precies die kleur heeft. En ze zegt dat de hele wereld naar zomer ruikt als ze er eentje plukt en achter haar oor steekt. Vele jongens zullen je bloemen geven, maar op een dag ontmoet je een jongen die de moeite neemt om uit te vinden wat je lievelingsbloem, je lievelingsliedje, je lievelingssnoep is. En zelfs als hij te arm is om je al die dingen te geven maakt dat helemaal niets uit, want hij heeft de tijd genomen om jou te leren kennen zoals niemand anders je kent. Alleen die jongen verdient je hart.'

Het voelde als een eeuw geleden. Haar vader had het mis gehad. Er waren geen jongens geweest die bloemen voor haar meenamen, alleen mannen met stapels kruge en beurzen vol munten. Zou ze haar vader ooit terugzien? Haar moeder horen zingen, of weer luisteren naar de dwaze verhalen van haar oom? Ik weet niet zeker of ik nog wel een hart heb om weg te geven, papa, dacht ze.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het probleem was dat Inej niet langer wist wat haar doel was. Toen ze nog klein was, was het gemakkelijk geweest: een glimlach van haar vader, het strakke koord een halve meter hoger, sinaasappelcakejes in wit papier. Daarna was het veranderd in ontsnappen aan tante Heleen en de Menagerie, en daarna dag na dag overleven, ochtend na ochtend een beetje sterker worden. Nu wist ze niet meer wat ze wilde.

Als je het me op dit moment vraagt, neem ik genoegen met een excuus, besloot ze. En zonder verontschuldiging stap ik die boot niet op. Zelfs als Kaz geen spijt heeft, kan hij doen alsof. Hij is me op zijn minst zijn beste imitatie van een normaal mens verschuldigd.

Als ze niet al aan de late kant was geweest, zou ze een omweg om de Westduig heen hebben gemaakt of gewoon over de daken zijn gelopen; dat was het Ketterdam waar ze van hield, leeg en stil, hoog boven de drukte beneden, een door de maan verlichte bergketen van schuine daken en scheefstaande schoorstenen. Vannacht had ze echter niet veel tijd. Kaz had haar op het laatste moment nog allerlei winkels af laten schuimen op zoek naar twee brokjes paraffine. Hij wilde haar niet eens vertellen waar ze voor dienden of waarom hij ze zo hard nodig had. En sneeuwbrillen? Ze had drie verschillende winkels moeten bezoeken om ze te vinden. Ze was zo moe dat ze het niet aandurfde om over de daken te klimmen, niet na twee nachten zonder slaap en een dag speuren naar spullen voor hun reis naar het IJsfort.

En waarschijnlijk deed ze het ook gewoon vanwege de uitdaging.

Ze liep nooit alleen over de Westduig. Met de Droesem aan haar zijde kon ze zo langs de Menagerie wandelen zonder ook maar een blik op de gouden tralies voor de ramen te werpen. Vannacht bonkte echter haar hart en hoorde ze het bloed in haar oren suizen zodra de vergulde gevel in zicht kwam. De Menagerie was zo gebouwd dat het een kooi van meerdere verdiepingen leek: de onderste twee verdiepingen waren geheel open, op de ver uit elkaar staande gouden tralies na. Het bordeel werd ook wel het Huis der Exotica genoemd. Als je zin had

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

in een Shu Hanees meisje, een Fjerdaanse reuzin, een roodharige van het Wandelende Eiland of een donkergetinte Zemeense, dan was de Menagerie waar je wezen moest. Elk meisje werd aangesproken met haar dierennaam: luipaard, merrie, vos, raaf, hermelijn, ree, slang. Sulische waarzeggers droegen een jakhalsmasker als ze hun beroep uitoefenden en naar iemands lot keken, maar welke man wilde er naar bed met een jakhals? En dus heette het Sulische meisje – en in de Menagerie was er altijd een Sulisch meisje – de lynx. Klanten kwamen niet voor de meisjes zelf, maar alleen voor een bruine Sulische huid, de vurige gloed van Kaelisch haar, een paar schuine gouden Shu Hanese ogen. De dieren bleven hetzelfde, terwijl de meisjes kwamen en gingen.

Toen Inej een glimp van pauwenveren in de salon opving, stokte haar hart heel even. De veren stonden er gewoon voor de sier, als deel van een weelderig bloemstuk, maar daar trok de paniek in haar binnenste zich niets van aan. Onmiddellijk stak angst de kop op en benam haar de adem. Aan alle kanten dromden mensen om haar heen, gemaskerde mannen, gesluierde vrouwen – of misschien waren het gesluierde mannen en gemaskerde vrouwen. Het viel onmogelijk te zeggen. De hoorns van de Imp. De uitpuilende ogen van de Gek, het treurige zwart met gouden gezicht van de Scarabeekoningin. Kunstenaars hielden ervan om taferelen aan de Westduig te schilderen, de jongens en meisjes die in de bordelen werkten, de genotzoekers gekleed als personages uit de *Komedie Brute*. Hier was echter geen schoonheid te vinden, geen echte vrolijkheid of vreugde, alleen maar transacties, mensen die de realiteit wilden ontvluchten of op zoek waren naar kleurrijke vergetelheid, een decadente droom waaruit ze op een zelfgekozen moment weer konden ontwaken.

Inej dwong zichzelf om naar de Menagerie te kijken toen ze erlangs liep.

Het is maar een plek, zei ze tegen zichzelf. Gewoon een huis. Hoe zou Kaz het zien? Waar zijn de in- en uitgangen? Hoe werken de sloten? Voor

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

welke ramen zitten geen tralies? Hoeveel wachters zijn er, en wie van hen lijken alert? Gewoon een huis, vol sloten om te openen, kluizen om te kraken, duiven om te plukken. En nu was zij het roofdier, niet Heleen in haar pauwenveren, niet alle mannen die door deze straten liepen.

Zodra ze uit het zicht van de Menagerie was, begon het verkrampte gevoel in haar borst en keel wat te zakken. Het was haar gelukt. Ze was in haar eentje over de Westduig gelopen, vlak voor het Huis der Exotica langs. Wat haar ook te wachten stond in Fjerda, ze was er klaar voor.

Een hand sloot zich om haar onderarm en trok haar opzij.

Inej wist nog net haar evenwicht te bewaren. Bliksemsnel draaide ze zich om en probeerde zich los te rukken, maar de greep om haar arm was te stevig.

'Hallo, kleine lynx.'

Inej zoog haar adem in en trok haar arm los. Tante Heleen. De meisjes wisten maar al te goed dat ze Heleen van Houden zo moesten noemen, anders konden ze een mep met de rug van haar hand verwachten. Voor de rest van de Ton was ze de Pauw, hoewel Inej altijd had gevonden dat ze eerder op een ijdele kat dan op een vogel leek. Haar gouden haar was dik en weelderig, haar enigszins katachtige ogen reebruin. Haar lange, lenige lichaam was gehuld in felblauwe zijde, het diepe decolleté geaccentueerd met iriserende veren die langs de beroemde diamanten halsketting streken die rond haar nek schitterde.

Inej draaide zich om en wilde wegrennen, maar een enorme krachtpatser versperde haar de weg. Zijn blauwe fluwelen jasje spande strak om zijn schouders. Cobbet, Heleens favoriete sterke man.

'O nee, kleine lynx.'

Inej kreeg een waas voor haar ogen. Gevangen. Gevangen. Alweer gevangen.

'Zo heet ik niet,' wist ze uit te brengen.

'Koppig kind.' Heleen greep Inej bij haar tuniek.

Doe iets, schreeuwde het in haar hoofd, maar ze kon het niet. Haar

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

spieren zaten op slot; een hoog, angstig gejank vulde haar hoofd.

Met een gelakte nagel streek Heleen langs haar wang. 'Lynx is jouw enige naam,' zei ze bijna spinnend. 'Je bent nog altijd knap genoeg om een aardig sommetje binnen te brengen. Wel wat hard rond de ogen, trouwens. Te veel tijd in de buurt van die kleine schurk Brekker doorgebracht.'

Een beschamend geluid ontsnapte uit Inejs keel, een verstikt gepiep.

'Ik weet wat jij bent, lynx. Ik weet tot op de cent wat je waard bent. Cobbet, misschien moeten we haar nu mee naar huis nemen.'

Het werd Inej bijna zwart voor de ogen. 'Je zou niet durven. De Droesem…'

'Ik kan wachten, kleine lynx. Jij zult ooit mijn zijde weer dragen, dat beloof ik je.' Ze liet Inej los. 'Geniet van je avond,' zei ze met een glimlach. Toen klapte ze haar blauwe waaier open en verdween tussen de mensen, met Cobbet achter zich aan.

Even bleef Inej trillend staan. Toen dook ze ook de drukte in, om zo snel mogelijk te verdwijnen. Het liefst had ze het op een rennen gezet, maar ze bleef rustig lopen in de richting van de haven. Onder het wandelen drukte ze op de knopjes in de schedes op haar onderarmen, en meteen voelde ze de handvatten van haar dolken in haar handpalmen glijden. Sankt Petyr, beroemd om zijn dapperheid, rechts; het slanke mes met het benen handvat dat ze naar Sankta Alina had genoemd links. Zachtjes prevelde ze ook de namen van haar andere messen. Sankta Marya en Sankta Anastasia, vastgegord om haar bovenbenen. Sankt Vladimir verborgen bij haar enkel en Sankta Lizabeta, met een patroon van rozen in het blad gegraveerd, veilig in haar riem. Bescherm me, bescherm me. Ze moest geloven dat haar heiligen alle dingen zagen en begrepen die ze deed om te overleven.

Wat was er mis met haar? Ze was de Schim. Ze had niets meer van tante Heleen te vrezen. Per Haskell had haar contract gekocht. Hij had haar bevrijd. Ze was geen slaaf; ze was een gewaardeerd lid van de Droesem,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een geheimendief, de beste in de Ton.

Haastig liep ze langs de lichtjes en de muziek van het Deksel, tot eindelijk de havens van Ketterdam in zicht kwamen. Terwijl ze het water naderde, werden de beelden en de geluiden van de Ton zwakker. Hier geen mensenmenigten om tegenaan te botsen, geen verstikkende parfums of woeste maskers. Ze haalde langzaam en diep adem. Vanaf deze plek kon ze nog net de bovenkant van een van de Getijdekeerderstorens zien, waarop altijd licht brandde. De brede obelisken van zwart steen werden dag en nacht bemand door een select groepje Grisha die ervoor zorgden dat het altijd hoogtij was boven de landbrug die Kertsj anders met Shu Han zou verbinden. Zelfs Kaz was het nooit gelukt om achter de identiteit te komen van de leden van de Getijdenraad, of waar ze woonden, of hoe ervoor werd gezorgd dat ze trouw bleven aan Kertsj. Ze hielden ook de havens in de gaten, en als de havenmeester of een dokwerker een signaal gaf, veranderden ze het getij en zorgden ze dat niemand de zee op kon. Vannacht zou er echter geen signaal zijn. De juiste mensen waren omgekocht met de juiste hoeveelheid smeergeld, en hun schip was als het goed is klaar om te vertrekken.

Inej rende in de richting van de laadsteigers van de Vijfde Haven. Ze was vreselijk laat en keek niet erg uit naar Kaz' afkeurende frons wanneer ze bij de pier aankwam.

Ze was blij met de rust hier in de haven, maar na alle herrie en chaos van de Ton leek het bijna te stil. Links en rechts van haar stonden kratten en vrachtkisten hoog opgestapeld, drie, soms vier boven op elkaar. Door alle kisten leek dit gedeelte van de haven soms wel een doolhof. Het koude zweet stond haar op de rug. Haar ontmoeting met tante Heleen had haar van haar stuk gebracht, en zelfs het gevoel van de heften van haar dolken in haar handen was niet voldoende om haar gespannen zenuwen tot bedaren te brengen. Ze wist dat ze er eigenlijk aan zou moeten wennen om een pistool te dragen, maar het gewicht bracht haar uit balans, en bovendien konden pistolen op het verkeerde moment vastlopen of

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

opeens dienst weigeren. Kleine lynx. Haar messen waren betrouwbaar. En ze gaven haar het gevoel dat ze geboren was met echte klauwen.

Van het water steeg een lichte mist op, en daardoorheen zag Inej Kaz en de anderen naast de steiger staan wachten. Ze droegen allemaal de onopvallende kleding van zeelui: broeken van ruwe stof, laarzen, dikke wollen jassen en mutsen. Zelfs Kaz had zijn onberispelijk gesneden pak thuisgelaten en een vormeloze wollen jas aangetrokken. Zijn dikke donkere haar had hij naar achteren gekamd en de zijkanten waren kortgeknipt, net als altijd. Hij zag eruit als een havenarbeider, of een jongen die aanmonsterde voor zijn eerste zee-avontuur. Het was bijna alsof ze door een lens naar een andere, aangenamere werkelijkheid keek.

Achter hen zag ze de kleine schoener die Kaz had geregeld. Op de zijkant was in grote letters *Ferolind* geschilderd. Ze zouden de vlag met paarse vissen van Kertsj voeren en de kleurige vlag van Haanraadts Handelsvaart. Voor iedereen in Fjerda of op de Ware Zee zouden ze eruitzien als pelsjagers uit Kertsj, op weg naar het noorden voor huiden en vachten. Inej ging wat sneller lopen. Als ze niet zo laat was geweest, zouden ze waarschijnlijk allang aan boord zijn, misschien zelfs al op weg de haven uit.

Ze voeren met een zo klein mogelijke bemanning, allemaal voormalige zeelui die door pech of ander ongeluk uiteindelijk bij de Droesem waren beland. Door de mist telde ze snel hoeveel mensen er stonden te wachten. Het aantal klopte niet. Ze hadden nog vier extra leden van de Droesem opgetrommeld om te helpen de schoener te besturen, aangezien geen van de anderen echt handig was met al die touwen en zeilen, maar geen van hen zag ze erbij staan. Misschien zijn ze al aan boord, dacht ze. Maar nog terwijl ze het dacht, trapte ze met haar voet op iets zachts, waardoor ze bijna struikelde.

Ze keek omlaag. In de vage gloed van de gaslantaarns van de haven zag ze Dirix, een van de Droesemleden die met hen mee zou gaan. Er stak een mes uit zijn buik en zijn ogen stonden glazig.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Kaz!' schreeuwde ze.

Het was echter al te laat. De schoener ontplofte, waardoor Inej van haar sokken werd geblazen en er een regen van vonken op de steigers neerdaalde.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

11
JESPER

JESPER VOELDE ZICH altijd beter als mensen hem onder vuur namen. Het was heus niet dat hij zo graag dood wilde (die mogelijke uitkomst was juist een van de mindere kantjes), maar als hij zich druk maakte over hoe hij in vredesnaam in leven bleef, kon hij tenminste nergens anders aan denken. Dat geluid – het snelle, harde geratel van geweervuur – zorgde er als niets anders voor dat het verstrooide, opvliegende, altijd zoekende deel van zijn brein onmiddellijk op scherp stond. Het was beter dan aan de tafels staan en wachten op de flop, beter dan naast Makkers Rad staan en zien dat het balletje op zijn getal terechtkwam. Hij had het ontdekt tijdens zijn eerste gevecht aan de Zemeense grens. Zijn zwetende, bevende vader was nauwelijks in staat geweest om zijn geweer te laden, maar Jesper had zijn roeping gevonden.

Hij liet zijn armen op de bovenkant van de kist rusten waarachter hij dekking had gezocht en schoot met beide pistolen. Zijn wapens waren revolvers van Zemeense makelij waarmee je zes schoten snel achter elkaar kon afvuren, beter dan alles wat hier in Ketterdam te krijgen was. Hij voelde ze warm worden in zijn handen.

Kaz had hen gewaarschuwd dat ze rekening moesten houden met concurrentie, andere teams die koste wat kost dezelfde hoofdprijs in de wacht wilden slepen, maar dit was wel erg vroeg voor dergelijke ellende. Ze waren omsingeld, minstens één man was neergegaan en achter hun rug stond een schip in brand. Ze waren hun vervoer naar Fjerda kwijt, en als hij moest afgaan op de hoeveelheid schoten die op hen werden

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

afgevuurd, waren ze zwaar in de minderheid. Al had het natuurlijk veel erger kunnen zijn, bedacht hij; voor hetzelfde geld hadden ze al op de boot gezeten toen die de lucht in ging.

Toen Jesper achter de kist hurkte om te herladen geloofde hij nauwelijks wat hij zag. Wylan van Eck lag in elkaar gedoken op de steiger, met zijn zachte koopmanshandjes om zijn hoofd geslagen. Jesper zuchtte diep, schoot een paar keer om zichzelf dekking te geven en dook toen achter zijn heerlijk veilige kist vandaan. Hij greep Wylan bij de kraag van zijn hemd en trok hem mee terug de dekking in.

Jesper schudde de jongen even door elkaar. 'Verman je, jochie.'

'Geen jochie,' mompelde Wylan terwijl hij Jespers handen van zich af sloeg.

'Mij best, je bent een oude wijze grijsaard. Wel eens geschoten?'

Wylan knikte langzaam. 'Op kleiduiven.'

Jesper zuchtte. Hij trok het geweer van zijn rug en duwde het tegen Wylans borst. 'Geweldig. Dit is net als kleiduiven schieten, alleen maken deze een ander geluid als je ze raakt.'

Plotseling verscheen er een gestalte in zijn ooghoek, en Jesper draaide zich razendsnel om, maar gelukkig was het Kaz maar.

'Je moet naar het oosten, volgende steiger, aan boord gaan bij ligplaats tweeëntwintig,' zei Kaz.

'Wat is er bij ligplaats tweeëntwintig?'

'De echte Ferolind.'

'Maar…'

'De boot die de lucht in ging, was alleen voor de schijn.'

'Wist je hiervan?'

'Nee, ik heb voorzorgsmaatregelen getroffen. Dat is mijn werk, Jesper.'

'Je had ons kunnen vertellen dat we…'

'Dan heeft zo'n nepschip meteen geen enkele zin meer. Wegwezen nu.' Kaz keek even naar Wylan, die het geweer als een baby in zijn armen wiegde. 'En zorg dat hij daar levend aan boord van het schip komt.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Jesper keek Kaz na terwijl die weer in de schaduwen verdween, zijn stok in de ene hand, zijn pistool in de andere. Zelfs op één goed been was hij griezelig snel.

Toen schudde Jesper Wylan nog een keer door elkaar. 'Kom, we gaan.'

'Gaan?'

'Hoorde je niet wat Kaz zei? We moeten bij ligplaats tweeëntwintig zien te komen.'

Wylan knikte dom. Zijn ogen stonden verdwaasd en waren zo groot dat je er haast uit kon drinken.

'Blijf gewoon achter me en probeer geen kogels op te vangen. Klaar?'

Wylan schudde zijn hoofd.

'Laat ook maar.' Hij legde Wylans hand op het handvat van het geweer. 'Kom mee.'

Jesper vuurde opnieuw een hele reeks schoten af, in een woest patroon waarmee hij hoopte hun locatie te maskeren. Toen een van zijn revolvers leeg was, sprong hij achter de kist vandaan de schaduwen in. Hij had half verwacht dat Wylan hem niet zou volgen, maar achter hem kon hij het koopmanszoontje zwaar horen ademen. Met piepende longen volgde de jongen hem naar de volgende stapel tonnen.

Jesper voelde een kogel langs zijn gezicht suizen, zo dichtbij dat het brandde op zijn huid.

Ze wierpen zich achter de tonnen op de grond. Vanaf hun nieuwe schuilplek zag hij Nina in een kier tussen twee stapels kisten staan. Ze had haar armen geheven, en toen een van hun aanvallers in zicht kwam, balde ze haar vuist. De jongen zakte in elkaar op de grond en greep naar zijn borst. Toch was ze in het nadeel in een doolhof als dit. Hartenwringers moesten hun doelwitten zien om ze te kunnen uitschakelen.

Helvar stond met zijn rug tegen de kisten naast haar; zijn handen waren gebonden. Een redelijke voorzorgsmaatregel, maar de Fjerd was waardevol, en Jesper vroeg zich heel even af waarom Kaz hem in zo'n

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

onmogelijke situatie had gebracht. Toen zag hij dat Nina een mes uit haar mouw haalde en Helvars touwen doorsneed. Ze duwde een pistool in zijn handen. 'Verdedig jezelf,' gromde ze, waarna ze haar aandacht weer op het gevecht richtte.

Niet slim, dacht Jesper. Keer een boze Fjerd nooit je rug toe. Helvar leek er serieus over te denken om haar neer te schieten. Jesper bracht zijn revolver omhoog, klaar om de reus uit te schakelen. Toen stond Helvar plotseling naast Nina en richtte zijn wapen op het doolhof van kisten verderop. Alsof er niets aan de hand was, vochten ze opeens zij aan zij. Had Kaz Matthias met opzet geboeid bij Nina achtergelaten? Jesper kon nooit goed uitmaken hoeveel van de dingen waarmee Kaz wegkwam superslim en gepland waren, en hoeveel ervan alleen stom geluk.

Hij floot hard. Nina keek over haar schouder en haar blik vond die van hem. Hij hield twee keer twee vingers omhoog en ze knikte kort. Had ze al geweten dat ligplaats tweeëntwintig hun werkelijke bestemming was? En Inej? Alweer flikte Kaz het: hij speelde met informatie, liet een van hen, of misschien wel hen allemaal, blind in het donker tasten. Jesper had er een bloedhekel aan, maar moest toch ook toegeven dat ze nu wel nog een manier hadden om naar Fjerda te reizen. Als ze tenminste lang genoeg in leven bleven om aan boord van de tweede schoener te komen.

Hij gebaarde naar Wylan, en zo laag mogelijk ineengedoken vervolgden ze hun weg langs de aangemeerde bootjes en schepen.

'Hierheen!' hoorde hij ergens achter hem iemand schreeuwen. Ze waren ontdekt.

'Verdomme,' zei Jesper. 'Rennen!'

Ze spurtten naar de steiger. Daar, op ligplaats tweeëntwintig, lag een keurig uitziende schoener met *Ferolind* op de zijkant geschilderd. Het was bijna griezelig hoeveel de boot op het andere schip leek. Aan boord brandden geen lantaarns, maar toen hij en Wylan de loopplank op renden, kwamen er twee mensen naar buiten.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Jullie zijn de eersten,' zei Rottie.

'Laten we hopen dat we niet de laatsten zijn. Zijn jullie gewapend?'

Hij knikte. 'Brekker zei dat we ons niet mochten laten zien tot…'

'Dat is nu,' zei Jesper, wijzend naar de mannen die over de kade op hen afstormden. Hij griste zijn geweer uit Wylans handen. 'Ik moet omhoog. Hou ze zo lang mogelijk op afstand en leid ze af.'

'Jesper…' begon Wylan.

'Je laat niemand langs je komen. Als ze deze schoener te pakken krijgen, is het afgelopen met ons.'

De mannen die op hen schoten, wilden niet alleen voorkomen dat de Droesem de haven verliet. Ze wilden hen dood hebben.

Jesper vuurde op de twee mannen die over de kade op hen afrenden. Eentje viel neer, de andere rolde naar links en zocht dekking achter de boegspriet van een vissersboot. Jesper schoot nog drie keer en klom toen omhoog langs de mast.

Onder zich hoorde hij nog meer geweervuur losbarsten. Drie meter omhoog, zes meter. Zijn schoenen bleven in de touwen haken. Hij had moeten stoppen om ze uit te trekken. Hij was nog maar een halve meter bij het kraaiennest vandaan toen er een hete, vlijmende pijn door zijn dijbeen schoot. Zijn voet gleed uit en heel even bungelde hij boven het verre dek met alleen zijn glibberige handen om zich aan de touwen vast te grijpen. Aan zijn rechterbeen had hij niets meer vanwege het schot, dus het laatste stukje moest hij zich met trillende armen, suizende oren en bonkend hart omhoogtrekken. Het was alsof al zijn zintuigen in brand stonden. Dit was zo veel beter dan een winnende hand aan de tafels.

Hij stopte niet om op adem te komen. Zonder op de pijn te letten haakte hij zijn gewonde been in de touwen, checkte het vizier van zijn geweer en begon een voor een iedereen die zich in zijn gezichtsveld bevond uit te schakelen.

Vier miljoen kruge, zei hij tegen zichzelf terwijl hij herlaadde en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

opnieuw een tegenstander in het vizier nam. Door de mist zag hij niet veel, maar dit was precies wat hem in de Droesem had gehouden, zelfs toen zijn schulden zo hoog waren opgelopen dat het duidelijk was dat Jesper meer van de kaarten hield dan het geluk van hem. Met vier miljoen kruge was zijn schuld in één keer uitgewist en zat hij voorlopig op rozen.

Hij ontdekte Nina en Matthias; de twee probeerden op de steiger te komen, maar er liepen zeker tien man tussen hen en het schip. Kaz leek de andere kant op te rennen en Inej was nergens te bekennen, maar als het om de Schim ging, betekende dat niet veel. Zelfs als ze een halve meter bij hem vandaan in de touwen hing, zou hij het waarschijnlijk nog niet in de gaten hebben.

'Jesper!'

Het kwam van beneden hem, en het duurde even voordat Jesper begreep dat Wylan hem riep. Hij negeerde het joch en richtte opnieuw zijn geweer.

'Jesper!'

Ik vermoord die kleine idioot, dacht Jesper. 'Wat moet je?' schreeuwde hij naar beneden.

'Doe je ogen dicht!'

'Van daar beneden kun je me niet zoenen, Wylan.'

'Doe het nou!'

'Ik hoop dat je een goede reden hebt!' Hij sloot zijn ogen.

'Zijn ze dicht?'

'Verdomme, Wylan, ja, ze zijn…'

Er klonk een schril, jankend geluid en vervolgens ontplofte aan de andere kant van Jespers gesloten oogleden een helder licht. Toen het weer wegebde, deed hij zijn ogen open.

Onder zich zag hij mannen alle kanten op strompelen, verblind door de flitsbom die Wylan had afgestoken. Jesper kon alles echter perfect zien. Niet verkeerd voor een koopmanszoontje, dacht hij terwijl hij het vuur opende.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

12
Inej

Nog voordat Inej ooit ook maar één voet op het hoge koord of zelfs op een oefentouw had gezet, had haar vader haar geleerd om te vallen: om haar hoofd te beschermen en de klap tot een minimum te beperken door zich niet tegen haar eigen vaart te verzetten. Nog terwijl de ontploffing in de haven haar omverblies, dook ze al in elkaar voor een rol. Ze sloeg hard tegen de grond, maar stond binnen enkele tellen weer overeind, met haar rug tegen de zijkant van een kist gedrukt en in haar neus de scherpe geur van kruit.

Na een snelle blik op Kaz en de anderen deed Inej vervolgens wat ze het beste kon: ze verdween. Ze sprong tegen een van de vrachtkisten op en klom als een lenig insect omhoog. Met de rubberen zolen onder haar voeten vond ze overal grip op kleine uitsteeksels.

Het uitzicht van boven op de kisten was verontrustend. De Droesemleden waren zwaar in de minderheid, en zowel rechts als links sneden mannen hun de pas af. Het was heel verstandig van Kaz geweest om hun werkelijke vertrekplaats voor de anderen geheim te houden. Iemand had gekletst. Inej had geprobeerd iedereen van het team in de smiezen te houden, maar misschien had iemand anders uit de bende wel lopen spioneren. Kaz had het zelf gezegd: alles in Ketterdam lekte, ook de Lat en De Kraai.

Vanuit de mast van de nieuwe Ferolind schoot iemand op de mensen beneden. Hopelijk betekende het dat Jesper de schoener had weten te bereiken. Ze moest zien dat ze zo veel mogelijk tijd won voor de anderen,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zodat ook zij bij het schip konden komen.

Inej rende lichtvoetig over de kisten, de hele rij langs, en zocht beneden naar slachtoffers. Moeilijk was dat niet. Geen van hen verwachtte een dreiging van boven. Ze gleed op de grond achter twee mannen die op Nina schoten en zei in stilte een schietgebedje terwijl ze eerst de een en toen de ander de keel doorsneed. Toen de tweede man op de grond in elkaar zakte, hurkte ze naast hem neer en schoof zijn rechtermouw omhoog. Een tatoeage van een hand, de eerste en tweede vinger afgesneden bij de knokkel. Zwartvlerken. Was dit de vergelding voor Kaz' krachtmeting met Geels, of was er meer aan de hand? Het kon eigenlijk helemaal niet dat de bende zo veel mensen had opgetrommeld.

Ze verplaatste zich naar de volgende rij kisten. In gedachten zag ze de posities van de andere aanvallers voor zich. Als eerste rekende ze af met een meisje dat een groot, onhandelbaar geweer bij zich had, daarna stak ze de man neer die dat kind eigenlijk in de flank had moeten dekken. Hij had een tatoeage van vijf vogels in V-formatie: Scherpmeeuwen. Tegen hoeveel bendes namen ze het hier eigenlijk op?

Ze kon niet zien wat zich om de volgende hoek bevond. Moest ze weer op de vrachtkisten klimmen om haar positie beter te kunnen bepalen, of zou ze het erop wagen met wat haar aan de andere kant wachtte? Ze haalde diep adem, zakte door haar knieën en sprong toen in één keer om de hoek. Vannacht waren de heiligen haar goedgezind: twee mannen schoten met hun rug naar haar toe op de steiger. Met twee snelle bewegingen van haar mes rekende ze met hen af. Zes lichamen, zes levens. Er wachtte haar heel wat boetedoening, maar in elk geval had ze de kansen voor de Droesem ietsje eerlijker gemaakt. Nu moest ze zien dat ze bij de schoener kwam.

Ze veegde haar messen af aan haar leren broek en stopte ze weer in de schedes. Daarna liep ze een stukje naar achteren om met een aanloopje tegen de dichtstbijzijnde vrachtkist op te kunnen rennen. Op het moment dat haar vingers de bovenrand vastgrepen, voelde ze een stekende

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

pijn onder haar arm. Toen ze zich omdraaide, zag ze nog net de verbeten grijns op Oomens lelijke gezicht. Alle informatie die ze over de Zwartvlerken had verzameld schoot haar in één keer te binnen, en meteen werd ze misselijk. Oomen, Geels' slungelige vechtersbaas, de vent die met zijn blote handen schedels kon kraken.

Hij trok haar omlaag, greep de voorkant van haar tuniek vast en draaide het mes in haar zij een slag om. Inej vocht tegen de pijn en deed haar uiterste best om niet flauw te vallen.

Toen haar capuchon naar achteren viel, riep Oomen uit: 'Ghezen! Ik heb Brekkers Schim te pakken.'

'Je had… hoger moeten mikken,' wist Inej hijgend uit te brengen. 'Je hebt mijn hart gemist.'

'O, maar ik wil jou helemaal niet dood hebben, Schim,' zei hij. 'Je bent veel te nuttig. Ik kan niet wachten om alle roddels te horen die je voor Vuilehanden hebt verzameld, en al zijn geheimen trouwens ook. Ik ben gek op een mooi verhaal.'

'Ik kan je wel vertellen hoe dit verhaal afloopt,' zei ze met een beverige zucht. 'Al zul je het niet leuk vinden.'

'Is dat zo?' Hij duwde haar met een klap tegen de kist aan, zodat ze werd overspoeld door pijn.

Haar tenen raakten nog maar net de grond en het bloed gutste uit de wond in haar zij. Oomens onderarm lag dwars over haar schouders, zodat ze haar armen niet kon gebruiken.

'Ken je het geheim van tegen een schorpioen vechten?'

Hij lachte. 'Al aan het ijlen, Schim? Niet te snel doodgaan, hoor. We moeten je nog oplappen.'

Ze sloeg haar ene enkel over de andere en hoorde een geruststellend klikje. De beschermers op haar knieën droeg ze vooral voor het kruipen klimwerk, maar er was ook nog een andere reden: de piepkleine stalen messen die erin verborgen zaten.

'Het geheim,' hijgde ze, 'is dat je zijn staart nooit uit het oog mag

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verliezen.' Ze trok haar knie op en plantte het mes tussen Oomens benen.

Hij gilde het uit en liet haar los om zijn handen tegen zijn bloedende kruis te kunnen drukken.

Strompelend liep ze terug langs de rij kisten. Ze hoorde mannen schreeuwen en geweren ratelen, nu in korte salvo's. Wie won er? Hadden de anderen de schoener kunnen bereiken? Ze werd overmand door duizeligheid.

Toen ze met haar vingers voorzichtig aan de wond in haar zij voelde, waren die meteen helemaal nat. Te veel bloed. Voetstappen. Er kwam iemand aan. Ze kon niet klimmen, niet met deze wond, niet nu ze al zo veel bloed had verloren. Ze herinnerde zich de allereerste keer dat haar vader haar op een touwladder had neergezet: 'Klimmen, Inej.'

De kisten waren hier opgestapeld tot een soort piramide. Als ze er eentje wist te beklimmen, kon ze zich op het eerste niveau verstoppen. Eentje maar. Ze kon kiezen: omhoogklauteren of hier blijven staan en sterven.

Terwijl ze uit alle macht probeerde haar hoofd helder te houden, maakte ze een sprongetje en sloeg haar vingertoppen om de rand. Klimmen, Inej. Ze sleepte zichzelf over de rand op de metalen bovenkant van de kist.

Het voelde zo goed om daar te liggen, maar ze wist dat ze een bloedspoor had achtergelaten. Nog eentje, zei ze tegen zichzelf. Nog eentje, en dan ben je veilig. Ze dwong zichzelf op haar knieën te gaan zitten en stak haar handen uit naar de volgende kist.

De bodem onder haar begon te schudden. Van beneden hoorde ze gelach komen.

'Kom maar tevoorschijn, Schim! We moeten je een geheimpje vertellen!'

Wanhopig strekte ze nogmaals haar handen uit naar de rand van de volgende kist. Deze keer greep ze hem vast, maar meteen moest ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vechten tegen een aanval van pijn omdat de kist onder haar plotseling verdween. Opeens hing ze met haar benen hulpeloos in de lucht. Niemand opende het vuur; ze wilden haar levend.

'Kom naar beneden, Schim!'

Waar ze de kracht vandaan haalde, wist ze niet, maar het lukte haar om zich over de rand te trekken. Hijgend lag ze boven op de kist.

Nog eentje, dacht ze. Maar ze kon het niet. Ze kon zich niet overeind duwen op haar knieën, kon haar handen niet uitsteken, kon zich niet eens omrollen. Het deed te veel pijn. Klimmen, Inej.

'Ik kan het niet, papa,' fluisterde ze. Zelfs nu vond ze het vreselijk om hem te moeten teleurstellen.

Doe iets, zei ze tegen zichzelf. Dit is geen plek om dood te gaan. En toch was er ook een stemmetje in haar hoofd dat zei dat er ergere plekken waren. Hier zou ze in vrijheid sterven, nog net voor het aanbreken van de dageraad. Ze zou sterven na een waardig gevecht, niet omdat een of andere man genoeg van haar had gekregen of meer van haar wilde dan ze kon geven. Ze kon beter hier sterven door haar eigen wapen, dan in een bordeel met opgeschilderd gezicht en gehuld in kunstzijde.

Een hand greep haar enkel beet. Ze waren op de kisten geklommen. Waarom had ze ze niet gehoord? Was ze al zo ver heen? Ze hadden haar te pakken. Iemand draaide haar op haar rug.

Ze liet de dolk uit de schede om haar pols glijden. In de Ton noemden ze zo'n scherp geslepen wapen 'genadig staal'. Het betekende een snelle dood. Liever dat dan gemarteld worden door de Zwartvlerken of de Scherpmeeuwen.

Mogen de heiligen me ontvangen, dacht ze. Ze duwde de punt van het mes vlak onder haar borst tegen haar ribben, als een pijl gericht op haar hart.

Toen greep een hand haar pols vast. Het was zo pijnlijk dat ze het mes moest laten vallen.

'Nog niet, Inej.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het geluid van steen schrapend over steen. Haar ogen vlogen open. Kaz.

Hij tilde haar in zijn armen en sprong met haar van de stapel kisten. De landing was onzacht en zijn slechte been begaf het bijna.

Ze kreunde toen ze op de grond terechtkwamen. 'Hebben we gewonnen?'

'Ik ben hier, toch?'

Hij moest het op een rennen hebben gezet. Met elke hinkende stap sloeg haar lichaam pijnlijk tegen zijn borst. Hij kon haar niet dragen en tegelijkertijd zijn stok gebruiken.

'Ik wil niet dood.'

'Ik zal mijn best doen om iets anders voor je te regelen.'

Ze sloot haar ogen.

'Blijf praten, Schim. Knijp er nu niet stilletjes tussenuit.'

'Maar dat is wat ik het beste kan.'

Hij greep haar nog steviger beet. 'Hou nog even vol tot we bij de schoener zijn. Doe verdomme je ogen open, Inej.'

Ze probeerde het. Ze zag alles wazig, maar herkende het bleke, glanzende litteken op Kaz' hals, vlak onder zijn kaak. Ze herinnerde zich de eerste keer dat ze hem in de Menagerie had gezien. Hij betaalde tante Heleen voor informatie: tips voor de aandelenmarkt, politieke roddels, alles waarover klanten van de Menagerie hun mond voorbijpraatten als ze dronken waren door de drank of het genot. Hij bezocht nooit een van Heleens meisjes, hoewel er genoeg waren die hem graag mee naar hun kamer hadden genomen. Ze beweerden dat ze de kriebels van hem kregen, dat zijn handen onder die zwarte handschoenen altijd bevlekt waren met bloed, maar Inej herkende de gretigheid in hun stem en de manier waarop ze hem met hun blikken volgden.

Toen hij op een avond in de salon langs haar liep, had ze iets doms gedaan, zich roekeloos gedragen. 'Ik kan je helpen,' had ze gefluisterd.

Hij had even naar haar gekeken en was daarna doorgelopen, alsof

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ze helemaal niets had gezegd. De volgende ochtend was ze naar tante Heleens salon geroepen. Ze had zeker geweten dat haar een pak slaag te wachten stond, misschien zelfs erger, maar in plaats daarvan had Kaz Brekker daar gestaan, leunend op zijn kraaienstok, op het punt om haar hele leven te veranderen.

'Ik kan je helpen,' zei ze nu weer.

'Waarmee?'

Ze kon het zich niet herinneren. Er was iets wat ze tegen hem moest zeggen. Het maakte niet meer uit.

'Zeg iets tegen me, Schim.'

'Je bent me komen halen.'

'Ik zorg goed voor mijn investeringen.'

Investeringen. 'Ik ben blij dat ik over je hemd bloed.'

'Ik zet het wel op je rekening.'

Nu wist ze het weer. Ze had nog een verontschuldiging van hem te goed. 'Zeg dat het je spijt.'

'Wat moet me spijten?'

'Zeg het nou maar gewoon.'

Ze hoorde zijn antwoord niet meer. Opeens was de wereld heel erg donker geworden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

13
KAZ

'WEGWEZEN HIER!' SCHREEUWDE KAZ zodra hij met Inej in zijn armen aan boord van de schoener was gehinkt.

De zeilen waren al gehesen en binnen enkele tellen waren ze op weg de haven uit, maar toch lang niet zo snel als hij wilde. Hij wist dat hij had moeten proberen een paar Stormblazers voor de reis te regelen, maar die waren bijna onmogelijk te pakken te krijgen.

Op het dek was het één grote chaos van schreeuwende mensen die de schoener zo gauw mogelijk naar open zee probeerden te brengen.

'Specht!' riep hij naar de man die hij had uitgekozen als kapitein voor het schip, een zeeman, erg handig met messen, die aan lagerwal was geraakt en uiteindelijk in de onderste regionen van de Droesem was blijven steken. 'Roep je bemanning tot de orde voordat ik een paar koppen insla.'

Specht salueerde, maar herstelde zich toen. Hij zat niet langer bij de marine en Kaz was niet zijn bevelhebber.

De pijn in Kaz' been was bijna ondraaglijk. Zo erg was het niet meer geweest sinds hij het been had gebroken door een val van een bankgebouw in de buurt van de Geldstraat. Misschien was het bot zelfs opnieuw gebroken. Inejs gewicht was ook niet bevorderlijk, maar toen Jesper op hem afstapte om zijn hulp aan te bieden, duwde Kaz hem opzij.

'Waar is Nina?' snauwde Kaz.

'Die zorgt beneden voor de gewonden. Mij heeft ze al gefikst.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Vaag registreerde Kaz het opgedroogde bloed op Jespers bovenbeen.

'Wylan is geraakt tijdens het gevecht. Laat me je helpen…'

'Uit de weg,' beval Kaz. Hij drong langs hem en liep het trapje af waarlangs je benedendeks kwam.

Hij vond Nina in een krappe hut, waar ze met Wylan bezig was. Haar handen bewogen over zijn arm en lieten het vlees weer over de kogelwond sluiten. Het was nauwelijks een krasje.

'Wegwezen,' beval Kaz.

Wylan sprong zo ongeveer van de tafel af.

'Ik ben nog niet klaar…' begon Nina. Toen zag ze Inej. 'Alle heiligen,' vloekte ze. 'Wat is er gebeurd?'

'Messteek.'

De benauwde hut werd helder verlicht door een aantal lantaarns en op een plank was naast een fles kamfer wat schoon verband klaargelegd. Voorzichtig liet Kaz Inej op de tafel zakken, die aan de vloer was vastgeschroefd.

'Dat is echt veel bloed,' zei Nina zacht.

'Help haar.'

'Kaz, ik ben een Hartenwringer, geen echte Heler.'

'Tegen de tijd dat we een echte vinden, is ze al dood. Ga aan het werk.'

'Je staat in mijn licht.'

Kaz deed een stap achteruit het gangetje in. Inej lag roerloos op de tafel, en haar anders zo stralende bruine huid was dof in het licht van de zwaaiende lantaarns.

Het was aan Inej te danken dat hij nog leefde. Dat ze allemaal nog leefden. Ze hadden zich uit een benarde positie weten te vechten, maar alleen omdat zij ervoor had gezorgd dat ze niet helemaal omsingeld raakten. Kaz kende de dood. Hij voelde zijn dreigende aanwezigheid op het schip, alsof de man met de zeis zijn Schim elk moment kon komen halen. Hij zat onder haar bloed.

'Als je je niet nuttig kunt maken, kun je beter ophoepelen,' zei Nina

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zonder op te kijken. 'Ik word nerveus van je.'

Hij aarzelde even, maar liep toen terug het gangetje in. Onderweg haalde hij nog een schoon hemd uit een andere hut. Hij zou niet zo van zijn stuk gebracht moeten zijn door zo'n havenruzie als deze, zelfs niet met al dat schieten, maar hij was het toch. Iets van binnen voelde pijnlijk en rauw. Het was hetzelfde gevoel dat hij als kind had gehad, die eerste wanhopige dagen na Jordies dood.

Zeg dat het je spijt. Dat was het laatste wat Inej tegen hem had gezegd. Waarvoor had hij volgens haar zijn excuses moet aanbieden? Er waren zo veel mogelijkheden. Duizenden misdaden. Duizenden stomme opmerkingen.

Zodra hij aan dek was, nam hij een diepe teug zeelucht en keek toe hoe de haven en Ketterdam achter de horizon verdwenen.

'Wat gebeurde daar nou in godsnaam?' vroeg Jesper. Hij stond tegen de reling geleund, met zijn geweer naast zich. Zijn haar zat door de war en zijn pupillen waren groot. Hij leek haast dronken, of alsof hij zojuist uit iemands bed was gerold. Zo zag hij er altijd uit na een gevecht.

Helvar stond over de reling gebogen en kotste in het water. Geen zeeman, zo te zien. Op een gegeven moment zouden ze zijn enkels weer in de boeien moeten slaan.

'Het was een hinderlaag,' zei Wylan vanaf zijn plekje op de bak van het schip. Hij had zijn mouw omhooggeschoven en liet zijn vingers over de rode plek glijden waar Nina zijn wond had genezen.

Jesper wierp Wylan een vernietigende blik toe. 'Privéleraren van de universiteit, en waar komt dat jochie mee? "Het was een hinderlaag."'

Wylan bloosde. 'Noem me niet steeds jochie. We zijn bijna even oud.'

'Je gaat de andere namen die ik voor jou verzin echt niet leuker vinden. Ik wéét dat het een hinderlaag was, maar dat verklaart nog niet hoe ze wisten dat we daar zouden zijn. Misschien was Brede Bolliger niet de enige spion van de Zwartvlerken in de Droesem.'

'Geels heeft er de hersenen en de middelen niet voor om in zijn eentje

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zo snel en zo hard van zich af te bijten,' zei Kaz.

'Weet je dat zeker? Het voelde namelijk flink hard.'

'Laten we het gewoon vragen.' Kaz hinkte naar de plek waar Rottie Oomen had neergezet.

'Ik heb je Schim geprikt,' had Oomen giechelend gezegd toen Kaz hem opgekruld op de grond had zien liggen. 'O, ik heb haar flink geprikt.' Kaz had het bloed op Oomens bovenbeen opgemerkt en gezegd: 'Zo te zien heeft ze jou ook goed te pakken gehad.' Echt goed gemikt had ze echter niet, want dan zou Oomen tegen niemand meer iets hebben gezegd. Hij had de man buiten westen geslagen en hem door Rottie mee naar het schip laten nemen, terwijl hij zelf op zoek ging naar Inej.

Helvar en Jesper sleepten Oomen, wiens handen geboeid waren, naar de reling.

'Zet hem overeind.'

Met één enorme hand zette Helvar Oomen op zijn benen neer.

Oomen grijnsde. Zijn stugge witte haar lag plat tegen zijn brede voorhoofd.

'Als jij me nu eens vertelt waarom hier vannacht zo veel Zwartvlerken opdoken,' zei Kaz.

'Dit had je van ons te goed.'

'Een openlijk gevecht met vuurwapens en minstens dertig man? Dacht het niet.'

Oomen grinnikte. 'Geels houdt er niet van om overtroefd te worden.'

'Geels' hersenen passen in de punt van mijn laars, en Brede Bolliger was zijn enige bron binnen de Droesem.'

'Misschien heeft hij…'

Kaz onderbrak hem. 'Ik raad je aan om even heel goed na te denken, Oomen. Geels denkt waarschijnlijk dat je dood bent, dus de regels van gevangenenruil gelden hier niet. Ik kan met je doen wat ik wil.'

Oomen spuugde hem in het gezicht.

Kaz haalde een zakdoek uit zijn jaszak en veegde daarmee zorgvuldig

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zijn gezicht schoon. Hij dacht aan Inej, die zo roerloos op de tafel lag, aan haar tengere gestalte in zijn armen.

'Hou hem vast,' zei hij tegen Jesper en de Fjerd. Hij gaf een rukje aan zijn mouw en meteen gleed er een oestermes in zijn hand. Altijd had hij minstens twee messen ergens in zijn kleding verborgen. En deze telde hij eigenlijk niet eens mee – een handig, gemeen mesje.

Hij maakte er een keurige snee mee schuin over Oomens oog – van wenkbrauw tot jukbeen – en voordat Oomen naar adem kon happen om het uit te schreeuwen, maakte hij een tweede snee in tegengestelde richting: een bijna perfecte X. Nu gilde Oomen het uit.

Kaz veegde het mes schoon, stopte het terug in zijn mouw en duwde toen zijn gehandschoende vingers in Oomens oogholte. De man krijste en schokte toen Kaz zijn oog eruit trok. Aan de achterkant hing een bloederige sliert. Het bloed gutste over Oomens gezicht.

Kaz hoorde Wylan kokhalzen. Nadat hij de oogbal overboord had gegooid, duwde hij zijn met spuug doordrenkte zakdoek in de holte waarin net nog Oomens oog had gezeten. Toen pakte hij Oomen bij zijn kin. Zijn handschoenen lieten rode vegen op het gezicht van de man achter. Al zijn handelingen waren soepel en precies, alsof hij kaarten deelde in De Kraai of een gemakkelijk slot opende, maar zijn woede voelde heel anders dan anders: witheet en waanzinnig. Het was alsof van binnen iets was losgescheurd.

'Luister naar me,' siste hij met zijn gezicht vlak voor dat van Oomen. 'Je kunt kiezen. Of je vertelt me wat ik wil weten, en dan laten we je bij de volgende haven van boord gaan met genoeg geld in je zakken om je gezicht te laten dichtnaaien en een boot terug naar Kertsj te betalen. Of ik haal ook dat andere oog eruit en voer dit gesprek verder met een blinde man.'

'Het was gewoon een klus,' wauwelde Oomen. 'Geels kreeg duizend kruge als hij met alle Zwartvlerken kwam opdagen. En we hebben er ook wat Scherpmeeuwen bij gehaald.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Maar waarom dan niet nog meer mannen? Waarom niet het zekere voor het onzekere nemen?'

'Jullie hadden op de boot moeten zitten toen die de lucht in ging! We zouden alleen de achterblijvers opruimen.'

'Wie heeft je ingehuurd?'

Oomen aarzelde. Hij beet op zijn lip terwijl het snot uit zijn neus liep.

'Laat het me niet nog een keer hoeven vragen, Oomen,' zei Kaz zachtjes. 'Je opdrachtgever kan je nu niet meer beschermen.'

'Hij vermoordt me.'

'En ik zal ervoor zorgen dat je wenste dat je dood was, dus jij mag kiezen.'

'Pekka Rollins,' snikte Oomen. 'Het was Pekka Rollins!'

Ondanks zijn eigen schok zag Kaz het effect dat de naam op Jesper en Wylan had. Helvar wist niet genoeg om geïntimideerd te zijn.

'Alle heiligen,' gromde Jesper. 'We zijn zo vreselijk de lul.'

'Leidt Rollins het team zelf?' vroeg Kaz aan Oomen.

'Welk team?'

'Het team dat naar Fjerda gaat.'

'Ik weet niets van een team. We moesten er alleen voor zorgen dat je de haven niet uit kwam.'

'Aha.'

'Ik heb een chirurgijn nodig. Kun je me bij een chirurgijn brengen?'

'Natuurlijk,' antwoordde Kaz. 'Deze kant op.' Hij pakte Oomen bij zijn revers, hees hem omhoog en duwde zijn lichaam tegen de reling.

'Ik heb je verteld wat je wilde!' gilde de tegenstribbelende Oomen. 'Ik heb gedaan wat je vroeg!'

Ondanks Oomens knokige bouw was hij verrassend sterk – sterk als een boerenjongen, net als Jesper. Waarschijnlijk was hij op het platteland opgegroeid.

Kaz boog naar voren zodat niemand anders zijn volgende woorden kon verstaan. 'Mijn Schim zou zeggen dat ik met mijn hand over mijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hart moest strijken, maar dankzij jou is zij niet hier om het voor je op te nemen.' En zonder nog iets te zeggen gooide hij Oomen het water in.

'Nee!' schreeuwde Wylan. Hij leunde met een bleek gezicht over de reling en volgde met stomverbaasde blik Oomens spoor in de golven. De smeekbeden van de vechtersbaas bleven hoorbaar terwijl zijn verminkte tronie langzaam uit het zicht verdween.

'Je… Je zei dat als hij je hielp…'

'Wou jij soms ook overboord?' vroeg Kaz.

Wylan haalde diep adem, alsof hij moed verzamelde, en sputterde toen: 'Je gooit me toch niet overboord. Je hebt me nodig.'

Waarom zeggen mensen dat toch steeds, dacht Kaz. 'Misschien, maar op het moment ben ik niet erg redelijk.'

Jesper legde een hand op Wylans schouder. 'Laat het rusten.'

'Het is niet eerlijk…'

'Wylan.' Jesper schudde hem even door elkaar. 'Misschien zijn je privéleraren niet aan dit lesje toegekomen, maar je zoekt nooit ruzie met een man die onder het bloed zit en een mes in zijn mouw heeft.'

Wylan perste zijn lippen op elkaar. Kaz wist niet goed of de jongen bang was of woedend, en het kon hem trouwens ook niet veel schelen. Helvar, die onder zijn blonde baard groen zag van zeeziekte, stond zwijgend op wacht en observeerde alles.

Kaz draaide zich om naar Jesper. 'Regel jij een paar boeien voor Helvar om te zorgen dat hij niks uitspookt,' zei hij terwijl hij alweer naar beneden liep. 'En haal schone kleren en wat water voor mij.'

'Sinds wanneer ben ik je knechtje?'

'Man met mes, weet je nog?' zei hij over zijn schouder.

'Man met geweer!' riep Jesper hem achterna.

Kaz antwoordde met een tijdbesparend gebaar waarvoor hij voornamelijk zijn middelvinger nodig had en verdween benedendeks. Het liefst wilde hij nu een warm bad en een fles cognac, maar hij nam genoegen met een tijdje alleen zijn zonder de stank van bloed.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Pekka Rollins. De naam ratelde als geweervuur door zijn hoofd. Altijd draaide het uit op Pekka Rollins, de man die hem alles had afgenomen. De man die nu dus in stond tussen Kaz en de grootste klus die een team ooit had geprobeerd op te knappen. Zou Rollins iemand anders sturen of zou hij zelf het team leiden dat Bo Yul-Bayur moest ontvoeren?

In de schemerige beslotenheid van zijn hut fluisterde Kaz: 'Steen voor steen.' Pekka Rollins doden was altijd verleidelijk geweest, maar dat was niet voldoende. Kaz wilde Rollins te gronde richten. Hij wilde dat hij net zo erg zou lijden als Kaz had geleden, als Jordie had geleden. En dertig miljoen kruge onder Pekka Rollins' hebberige handjes vandaan jatten was een goede manier om daarmee te beginnen. Misschien had Inej gelijk. Misschien hield het lot zich toch ook bezig met mensen zoals hij.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

14
NINA

In de benauwde kleine chirurgijnshut deed Nina haar uiterste best om Inejs lichaam weer in elkaar te zetten, maar eigenlijk had ze hier niet voor doorgeleerd.

De eerste twee jaar van hun opleiding in de hoofdstad van Ravka studeerden alle Corporalki samen: ze volgden dezelfde lessen en ontleedden samen lichamen. Daarna scheidden hun wegen zich echter. Helers leerden de ingewikkelde kunst van de genezing van wonden, terwijl Hartenwringers soldaten werden: experts die wisten hoe je schade toebracht, niet hoe je die repareerde. Het waren twee verschillende manieren van denken over wat in feite dezelfde kracht was. De levenden vroegen echter meer van je dan de doden. Een dodelijke slag vereiste besluitvaardigheid en doelgerichtheid. Genezen ging langzaam maar gestaag, een ritme waarbij het noodzakelijk was om elke kleine keuze eerst grondig te bestuderen. De klussen die ze afgelopen jaar voor Kaz had gedaan hielpen, en in zekere zin ook haar werk in de Witte Roos, waar ze zorgvuldig stemmingen veranderde en gezichten aanpaste.

Kijkend naar Inej wenste Nina echter dat haar opleiding niet zo abrupt was geëindigd. De Ravkaanse burgeroorlog was uitgebroken toen zij nog in het Kleine Paleis studeerde, en zij en haar klasgenoten waren gedwongen geweest om onder te duiken. Toen de gevechten voorbij waren en het stof weer was neergedaald, had koning Nikolai de paar overgebleven Grisha-soldaten zo snel mogelijk getraind en operationeel willen krijgen, en dus had Nina maar een half jaar van haar vervolgstudie

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

afgemaakt voordat ze voor het eerst op een missie werd gestuurd. Destijds had ze dat geweldig gevonden, maar nu zou ze zelfs voor één extra weekje school dankbaar zijn geweest.

Inej was lenig, een en al spieren en ranke botten: de bouw van een acrobaat. Het mes was onder haar linkerarm naar binnen gedrongen. Het had maar een haar gescheeld; ietsje dieper en het wapen had de apex van het hart doorboord.

Nina wist dat als ze alleen de huid zou sluiten, net zoals ze bij Wylan had gedaan, het meisje inwendig gewoon zou blijven bloeden, en dus probeerde ze de bloeding van binnenuit te stelpen. Ze dacht dat ze er aardig in was geslaagd, maar Inej had veel bloed verloren en Nina had geen idee wat ze daaraan moest doen. Ze had weleens gehoord dat sommige Helers het bloed van de een precies konden laten overeenkomen met dat van een ander, maar als je dat verkeerd deed, vergiftigde je in feite de patiënt. Dat hele proces was voor haar echt veel te hoog gegrepen.

Toen ze de wond helemaal had gesloten legde ze een lichte wollen deken over Inej heen. Het enige wat Nina nu nog kon doen was haar hartslag en ademhaling in de gaten houden. Toen ze Inejs armen onder de deken legde, zag Nina het littekenweefsel aan de binnenkant van haar onderarm. Zachtjes streek ze met haar duim over de ribbels en oneffenheden. Waarschijnlijk had er een pauwenveer gestaan, de tatoeage die iedereen droeg die bij de Menagerie hoorde, het Huis der Exotica. Degene die de tattoo had verwijderd had dat niet erg netjes gedaan.

Nieuwsgierig schoof Nina ook Inejs andere mouw omhoog. Daar was de huid glad en onbeschadigd. Kennelijk had Inej niet de kraai met glas laten tatoeëren, het teken dat alle volledige leden van de Droesem droegen. Bondgenootschappen veranderden nogal eens in de Ton, maar je bende was als je familie, de enige bescherming die er werkelijk toe deed. Nina zelf droeg twee tatoeages. Die op haar linkeronderarm was voor het Huis van de Witte Roos. De tatoeage die echt telde, zat rechts: een kraai die de wijndroesem uit een bijna leeg glas probeert te drinken. Die

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vertelde de wereld dat ze bij de Droesem hoorde, en dat je dus met hun wraak te maken kreeg als je met haar rotzooide.

Inej zat al langer bij de Droesem dan Nina, maar toch had ze geen tatoeage. Vreemd. Ze was een van de meest gewaardeerde leden van de bende en het was duidelijk dat Kaz haar vertrouwde… voor zover iemand als Kaz überhaupt iemand kon vertrouwen. Nina dacht aan de uitdrukking op zijn gezicht toen hij Inej even geleden op de tafel neerlegde. Hij was nog steeds dezelfde Kaz – kil, onbeschoft, onmogelijk – maar onder al die woede meende ze ook iets anders gezien te hebben. Of misschien was ze ook wel alleen een romanticus.

Ze moest om zichzelf lachen. Liefde was iets wat ze niemand toewenste. Liefde was als de gast die je met open armen ontving, maar van wie je vervolgens nooit meer af kwam.

Nina streek Inejs steile zwarte haar uit haar gezicht. 'Word alsjeblieft weer beter,' fluisterde ze. Meteen had ze een hekel aan de zwakke trilling in haar stem. Ze klonk niet als een Grisha-soldaat of een gehard Droesemlid. Ze klonk als een klein meisje dat geen idee had waar ze mee bezig was. En dat was ook precies hoe ze zich voelde. Haar opleiding was veel te kort geweest. Ze was veel te snel op haar eerste missie gestuurd. Zoya had dat destijds ook met zoveel woorden gezegd, maar Nina had haar gesmeekt om weg te mogen en bovendien hadden ze haar nodig gehad, dus had de oudere Grisha haar verzet uiteindelijk opgegeven.

Zoya Natzyalensky: een machtige Stormblazer, zo ongelooflijk mooi dat het bijna absurd was, en in staat om met één opgetrokken wenkbrauw al Nina's zelfvertrouwen te laten verdampen. Nina had haar aanbeden. Roekeloos, dwaas, veel te gemakkelijk afgeleid; dat had Zoya over haar gezegd, en nog veel ergere dingen ook.

'Je had gelijk, Zoya. En, ben je nu blij?'

'Een beetje duizelig,' zei Jesper vanuit de deuropening.

Nina schrok. Toen ze opkeek, zag ze hem op zijn voorvoeten op en neer wippen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wie is Zoya?' vroeg hij.

Nina liet zich op haar stoel vallen. 'Niemand. Een lid van het Grisha-triumviraat.'

'Toe maar. De baas van het Tweede Leger?'

'Wat er nog van over is.' Onder de Ravkaanse Grisha-soldaten was tijdens de burgeroorlog een slachting aangericht. Sommige waren gevlucht. De meeste waren gedood. Nina wreef in haar vermoeide ogen. 'Weet jij hoe je Grisha vindt die niet gevonden willen worden?'

Jesper wreef over zijn nek, legde zijn handen op zijn revolvers en toen weer in zijn nek. Die jongen leek altijd in beweging te zijn. 'Nooit veel over nagedacht,' antwoordde hij.

'Ga op zoek naar wonderen en luister naar de verhaaltjes die ouders hun kinderen voor het slapengaan vertellen.' Volg de verhalen over heksen en dwergen, over onverklaarde gebeurtenissen. Soms was het allemaal maar bijgeloof, maar vaak zat er een kern van waarheid in zulke plaatselijke legendes: mensen die waren geboren met gaven die in hun land niet werden begrepen. Nina was er heel goed in geworden om dergelijke verhalen na te speuren.

'Als ze niet gevonden willen worden, kun je ze volgens mij beter met rust laten.'

Nina wierp hem een duistere blik toe. 'De drüskelle laten ze anders echt niet met rust. Die jagen overal op Grisha.'

'Zijn het allemaal zulke charmeurs als Matthias?'

'Soms nog erger.'

'Ik moet zijn enkelboeien opzoeken. Kaz geeft mij alle leuke klusjes.'

'Wou je soms ruilen?' vroeg Nina vermoeid.

Alle opgewonden energie leek in één keer uit Jespers slungelige lijf weg te stromen. Hij werd stiller dan Nina hem ooit had gezien en voor het eerst sinds hij de kleine hut was binnengekomen, bleef zijn blik op Inej rusten. Hij heeft het ontweken, realiseerde Nina zich. Hij wilde niet naar haar kijken. Inejs oppervlakkige ademhaling liet de deken

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

heel zachtjes op en neer bewegen.

Toen Jesper sprak, klonk zijn stem gespannen, als de snaren van een instrument dat te hoog gestemd is. 'Ze mag niet doodgaan,' zei hij. 'Niet op deze manier.'

Nina keek Jesper vragend aan. 'Niet op welke manier?'

'Ze mag niet doodgaan,' herhaalde hij.

Nina voelde een golf van frustratie. Ze voelde zich verscheurd tussen het verlangen Jesper stevig te omhelzen en de aandrang om tegen hem te schreeuwen dat ze deed wat ze kon. 'Alle heiligen, Jesper. Ik doe mijn best.'

Er ging een schokje door hem heen en zijn hele lichaam leek weer tot leven te komen. 'Sorry,' zei hij een beetje schaapachtig. Hij gaf haar onhandig een klap op haar schouder. 'Je doet het geweldig.'

Nina zuchtte. 'Niet overtuigend. Waarom ga je geen blonde reus in de boeien slaan?'

Jesper salueerde en dook de hut uit.

Hoe irritant hij ook was, Nina had bijna zin om hem terug te roepen. Nu Jesper weg was, bleef ze alleen achter met Zoya's stem in haar hoofd en de herinnering dat zelfs haar best doen niet goed genoeg was.

Inejs huid voelde veel te koud aan. Nina legde haar handen op Inejs schouders en probeerde haar bloedsomloop te stimuleren en haar lichaamstemperatuur iets te verhogen.

Ze had Jesper niet het hele verhaal verteld. Het Grisha-triumviraat had niet alleen de Grisha tegen Fjerdaanse heksenjagers willen beschermen. Ze hadden ook missies naar het Wandelende Eiland en Novyi Zem gestuurd omdat Ravka meer soldaten nodig had. Ze gingen er op zoek naar ondergedoken Grisha en probeerden ze over te halen weer in Ravka te gaan wonen en zich in dienst van het land te stellen.

Nina was te jong geweest om in de Ravkaanse burgeroorlog mee te vechten, maar ze had wanhopig graag willen meehelpen aan de heropbouw van het Tweede Leger. Het was haar talent voor talen geweest

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

– Shu, Kaelisch, Sulisch, Fjerdaans en zelfs wat Zemeens – dat Zoya uiteindelijk over de streep had getrokken. Ze had erin toegestemd dat Nina met haarzelf en een team Grisha-testers meeging naar het Wandelende Eiland. En ondanks al Zoya's bedenkingen vooraf bleek Nina een groot succes. Vermomd als reiziger glipte ze taveernes en postkoetshuizen in om gesprekjes af te luisteren en met de lokale bewoners te kletsen, waarna ze alle roddels mee terug naar hun kamp nam.

Als je naar Maroch Glen gaat, reis dan vooral overdag. Er dwalen in die streek boze geesten rond; uit het niets barst er soms opeens een storm los.

De heks van Fells is zo echt als wat. Mijn achterneef ging naar haar toe met een akelige aanval van *tsifil* en zweert dat hij zich nooit beter heeft gevoeld. Hoezo is hij niet goed bij zijn hoofd? Beter dan jij ooit zult zijn.

Ze hadden twee Grisha-gezinnen gevonden in de zogenaamde feeëngrotten van Istamere, en ze hadden een moeder, vader en twee jongens – Inferni, die vuur beheersten – gered van een woedende menigte in Fenford. Ze overvielen zelfs een slavenschip in de buurt van de haven van Leflin. Zodra de vluchtelingen onderzocht waren, boden ze de mensen zonder krachten een veilige terugreis naar huis aan. De mensen wier krachten door een Grisha-tester waren bevestigd kregen asiel aangeboden in Ravka. Alleen de oude Hartenwringer die 'de heks van Fells' werd genoemd koos ervoor om te blijven. 'Als ze mijn bloed willen, mogen ze het komen halen,' lachte ze. 'Ik neem in ruil wel wat van hun bloed.'

Nina sprak Kaelisch alsof het haar moedertaal was en vond het heerlijk om in elk nieuw dorpje een andere identiteit aan te nemen.

Toch was Zoya ondanks al hun triomfen niet tevreden. 'Goed zijn in talen is niet genoeg,' mopperde ze. 'Je moet leren om minder… groot te zijn. Je bent te luidruchtig, te uitbundig, te opvallend. Je neemt te veel risico's.'

'Zoya,' suste een tester die met hen meereisde. 'Rustig aan.' Hij was een levende versterker. Na zijn dood zouden zijn botten de kracht van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een Grisha kunnen versterken, net als de haaientanden of berenklauwen die sommige Grisha droegen. Levend was hij echter van onschatbare waarde voor hun missie, want hij had geleerd om zijn gave te gebruiken om via aanraking Grisha-kracht op te sporen.

Meestal nam Zoya hem in bescherming, maar nu kneep ze haar diepblauwe ogen tot spleetjes. 'Mijn leraren deden ook niet rustig aan met mij. Als ze straks door een woedende meute boeren in het bos achterna wordt gezeten, zeg je dan ook tegen ze dat ze rustig aan moeten doen?'

Nina was met gekrenkte trots weggelopen, beschaamd vanwege de tranen die haar in de ogen sprongen. Zoya riep haar nog achterna dat ze niet voorbij de richel mocht gaan, maar in haar verlangen om zo ver mogelijk bij de Stormblazer vandaan te zijn luisterde ze niet naar haar… en liep recht een drüskelle-kamp in. Zes blonde jongens die allemaal Fjerdaans spraken, bij elkaar op een klif boven de kust. Ze hadden geen kampvuur gemaakt en waren verkleed als Kaelische boeren, maar ze wist meteen wat ze werkelijk waren.

Een tijdlang staarden ze haar aan, slechts verlicht door de zilveren gloed van de maan.

'O, godzijdank,' zei ze in zangerig Kaelisch. 'Ik ben op reis met mijn familie, maar ben in het bos verdwaald. Kunnen jullie me misschien helpen het pad terug te vinden?'

'Volgens mij is ze de weg kwijt,' vertaalde een van hen in het Fjerdaans voor de anderen.

Een andere jongen stond op met een lantaarn in zijn hand. Hij was langer dan de andere vijf, en toen hij dichterbij kwam, schreeuwde elke vezel in haar lijf dat ze weg moest rennen. Ze weten niet wat je bent, zei ze tegen zichzelf. Je bent gewoon een aardig Kaelisch meisje, verdwaald in het bos. Doe niks stoms. Leid hem weg bij de anderen en schakel hem daarna uit.

Hij hield zijn lantaarn omhoog zodat het licht hun gezichten bescheen. Zijn haar was lang en glansde als goud, zijn lichtblauwe ogen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

glinsterden als ijs onder de winterzon. Hij is net een schilderij, dacht ze, een met bladgoud versierde heilige op de muur van een kerk, geboren om een zwaard van vuur te dragen.

'Wat doe je hier in het bos?' vroeg hij in het Fjerdaans.

Ze deed alsof ze hem niet begreep. 'Het spijt me,' zei ze in het Kaelisch. 'Ik versta je niet. Ik ben verdwaald.'

Toen viel hij naar haar uit. Ze dacht niet na, maar reageerde onmiddellijk en stak haar handen omhoog voor de aanval. Hij was te snel. Meteen liet hij de lantaarn vallen, greep haar polsen beet en sloeg haar handen tegen elkaar, zodat ze haar kracht niet meer kon gebruiken.

'*Drüsje*,' zei hij tevreden. Heks. Hij had de glimlach van een wolf.

De aanval was een test geweest. Een in het bos verdwaald meisje zou ineenkrimpen; misschien zou ze een mes of een pistool pakken. Ze zou niet met haar handen het hart van een man proberen te stoppen. Roekeloos. Impulsief.

Dit was de reden dat Zoya haar niet had willen meenemen. Goedgetrainde Grisha maakten zulke fouten niet. Nina was dom geweest, maar dat betekende nog niet dat ze ook een verrader moest worden. Ze smeekte hen in het Kaelisch, niet in het Ravkaans, en ze riep niet om hulp. Niet toen ze haar handen vastbonden, niet toen ze haar bedreigden, niet toen ze haar als een zak vol gierst in een roeiboot smeten.

Ze wilde het uitschreeuwen van angst, Zoya om hulp roepen, iemand smeken om haar te redden, maar ook wilde ze het leven van de anderen niet in gevaar brengen. De drüskelle roeiden haar naar een schip dat voor de kust voor anker lag en sloten haar benedendeks op in een kooi met andere gevangengenomen Grisha. Toen pas waren de echte verschrikkingen begonnen.

In het bedompte ruim van het schip gingen nacht en dag bijna onmerkbaar in elkaar over. De handen van de gevangenen bleven voortdurend gebonden zodat de Grisha hun kracht niet konden gebruiken. Ze kregen keihard brood vol beestjes te eten – net genoeg om ze in leven te

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

houden – en moesten ongelooflijk zuinig zijn met water, omdat ze nooit wisten wanneer ze weer zouden krijgen. Er was niet gezorgd voor een plek waar ze zich konden ontlasten, en de stank van lichamen en erger was bijna ondraaglijk.

Af en toe ging het schip voor anker. De drüskelle kwamen dan een tijdje later terug met een nieuwe gevangene. De Fjerden stonden etend en drinkend naast de kooien en bespotten hun smerige kleren en de stank die van hen af kwam. Maar hoe erg het allemaal ook was, de angst voor wat hun te wachten stond was nog veel groter: de inquisiteurs van het IJsfort, marteling en ten slotte onvermijdelijk de dood. Nina droomde dat ze levend verbrand werd op een houtstapel en werd gillend wakker. Nachtmerries, angst en haar hongerdelirium liepen in elkaar over, zodat ze niet meer wist wat echt was en wat niet.

Toen waren de drüskelle op een dag met z'n allen in het ruim verschenen, gekleed in netjes gestreken zwart met zilveren uniformen, met op hun mouw de witte wolvenkop. Ze hadden zich in keurige rijen opgesteld en gingen in de houding staan toen hun bevelhebber binnenkwam. Net als de andere drüskelle was hij lang, maar hij had een keurig verzorgd baardje en zijn lange blonde haar werd grijs bij de slapen. Hij liep het hele ruim door en bleef voor de gevangenen staan.

'Hoeveel?' vroeg hij.

'Vijftien,' antwoordde de glanzende gouden jongen die haar had gevangen. Het was de eerste keer dat ze hem in het ruim zag.

De bevelhebber schraapte zijn keel en sloeg zijn handen achter zijn rug in elkaar. 'Ik ben Jarl Brum.'

Er ging een huivering van angst door Nina heen, en ze voelde hoe dezelfde rilling ook door alle andere Grisha in de cel trok – een waarschuwingssignaal waar geen van hen gehoor aan kon geven.

Op school waren de drüskelle een obsessie voor Nina geweest. Ze had nachtmerries over ze gehad, met hun witte wolven, hun wrede messen en de paarden die ze fokten voor hun strijd tegen de Grisha. Daarom had

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ze zo hard gestudeerd op de Fjerdaanse taal en zo veel kennis over hun cultuur verzameld. Het was haar manier geweest om zich op hen voor te bereiden, en op de strijd die zou komen. En Jarl Brum was de ergste van allemaal.

Hij was een legende, het monster dat in de duisternis op je loerde. De drüskelle bestonden al eeuwenlang, maar onder leiding van Brum was het leger in omvang verdubbeld en oneindig veel dodelijker geworden. Hij had hun opleiding aangepast en nieuwe technieken ontwikkeld om alle Grisha in Fjerda uit te roeien, was de Ravkaanse grenzen overgestoken en op jacht gegaan naar zwervende Grisha in andere landen, had zelfs slavenschepen opgespoord en Grisha-gevangenen 'bevrijd' met als enige doel ze opnieuw in de boeien te slaan en naar Fjerda te sturen om daar berecht en geëxecuteerd te worden. Ze had erover gefantaseerd dat ze ooit als strijdlustige wreker of slimme spion tegenover Brum zou staan. Ze had zich niet voorgesteld dat ze hem uitgehongerd in een kooi onder ogen zou komen, met gebonden handen en gekleed in vodden.

Brum wist kennelijk wat voor effect zijn naam had. Hij wachtte een hele tijd voordat hij in uitstekend Kaelisch verderging: 'Voor jullie staat de volgende generatie drüskelle, de heilige orde die ermee belast is de soevereine natie van Fjerda te beschermen door jullie soort uit te roeien. Ze zullen jullie naar Fjerda brengen voor jullie terechtstelling en daarmee hun officiersrang verdienen. Ze zijn de sterksten en besten onder ons.'

Beulen, dacht Nina.

'Wanneer we in Fjerda aankomen, zullen jullie worden ondervraagd en voor jullie misdaden worden berecht.'

'Alstublieft,' zei een van de gevangenen. 'Ik heb niets gedaan. Ik ben boer. Ik heb jullie niets gedaan.'

'Je bent een belediging voor Djel,' antwoordde Brum. 'Een plaag voor deze wereld. Je spreekt over onschuld, maar hoe zit het met je kinderen, aan wie je deze duivelse macht misschien hebt doorgegeven? En hoe

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zit het met hun kinderen? Ik bewaar mijn genade liever voor de hulpeloze mannen en vrouwen die door de Grisha-gruwelen worden neergemaaid.' Hij draaide zich om naar de drüskelle. 'Goed werk, jongens,' zei hij in het Fjerdaans. 'We zeilen nu direct naar Djerholm.'

De drüskelle leken bijna te barsten van trots. Zodra Brum uit het ruim verdwenen was, sloegen ze elkaar vriendschappelijk op de schouders en lachten van opluchting en blijdschap.

'Goed werk, dat kun je wel zeggen,' zei een van hen in het Fjerdaans. 'Vijftien Grisha om bij het IJsfort af te leveren!'

'Als we hiermee onze rang niet verdienen…'

'Echt wel, dat weet je.'

'Mooi, ik ben het zo zat om me elke ochtend te moeten scheren.'

'Ik laat een baard groeien tot aan mijn navel.'

Toen stak een van hen een hand tussen de tralies door en greep Nina's haar vast. 'Deze mag ik wel, nog zo mooi en rond. Misschien moeten we de deur van de kooi openmaken en haar schoonspuiten.'

De jongen met het glanzende haar sloeg de hand van zijn vriend weg. 'Wat is er mis met jou?' Het was de eerste keer dat hij sprak sinds Brums vertrek. De golf van dankbaarheid die ze voelde, verdween echter meteen toen hij vervolgde: 'Zou je ontucht plegen met een hond?'

'Ligt eraan hoe de hond eruitziet…'

Bulderend van het lachen liepen ze naar boven. De gouden jongen die haar met een dier had vergeleken was de laatste, en net toen hij het gangetje in wilde lopen zei ze in duidelijk en foutloos Fjerdaans: 'Welke misdaden?'

Hij bleef stokstijf staan en toen hij omkeek, stonden zijn blauwe ogen vol haat. Ze weigerde een spier te vertrekken.

'Hoe komt het dat je mijn taal spreekt? Heb je aan de Ravkaanse noordgrens gediend?'

'Ik ben Kaelisch,' loog ze, 'en ik kan alle talen spreken.'

'Nog meer hekserij.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Alleen als je met hekserij de mysterieuze kunst van het lezen bedoelt. Je bevelhebber zei dat we terecht zullen staan voor onze misdaden. Ik wil dat je me zegt welke misdaad ik heb begaan.'

'Je zult worden berecht voor spionage en misdaden tegen het volk.'

'Wij zijn geen misdadigers,' zei een Fabrikator in gebrekkig Fjerdaans vanaf zijn plek op de vloer. Hij zat al het langst in de kooi en was te zwak om op te staan. 'We zijn gewone mensen. Boeren, onderwijzers.'

Ik niet, dacht Nina grimmig. Ik ben een soldaat.

'Je krijgt een rechtszaak,' zei de drüskelle. 'Je zult beter worden behandeld dan jouw soort eigenlijk verdient.'

'Hoeveel Grisha zijn er ooit onschuldig bevonden?' vroeg Nina.

De Fabrikator kreunde. 'Provoceer hem niet. Je kunt hem toch niet overtuigen.'

Ze greep echter met haar gebonden handen de tralies vast en herhaalde: 'Hoeveel? En hoeveel heb je er naar de brandstapel gestuurd?'

Hij keerde haar de rug toe.

'Wacht!'

Hij negeerde haar.

'Wacht! Alsjeblieft! Ik wil alleen… Ik wil alleen maar wat water. Zou je je hond zo behandelen?'

Met zijn hand op de deurknop bleef hij staan. 'Dat had ik niet moeten zeggen. Honden kennen in elk geval nog trouw. Trouw aan hun troep. Het is een belediging voor honden om jou zo te noemen.'

Ik zal je aan een troep hongerige honden voeren, dacht Nina, maar het enige wat ze zei was: 'Water. Alsjeblieft.'

Hij verdween het gangetje in. Ze hoorde hem de ladder op klimmen, waarna het luik met een luide klap dichtviel.

'Verspil toch geen moeite aan hem,' raadde de Fabrikator haar aan. 'Hij zal echt niet aardig voor je zijn.'

Korte tijd later kwam de drüskelle echter terug met een tinnen beker en een emmer schoon water. Zonder een woord te zeggen zette hij die in

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de cel neer en sloeg de traliedeur weer dicht. Nina hielp de Fabrikator om iets te drinken en klokte toen zelf een beker water naar binnen. Haar handen trilden zo erg dat de helft over haar blouse stroomde. De Fjerd keerde zijn gezicht af, en met genoegen zag Nina dat ze hem in verlegenheid had gebracht.

'Ik zou een moord doen voor een bad,' zei ze uitdagend. 'Jij mag me wel wassen.'

'Praat niet tegen me,' gromde hij terwijl hij alweer naar de deur liep.

Hij was niet teruggekomen, en de volgende drie dagen hadden ze geen nieuw water gekregen. Toen ze echter door de storm werden overvallen, had het tinnen bekertje haar leven gered.

Nina's kin zakte op haar borst en ze schrok wakker. Was ze even weggedommeld?

Matthias stond in het gangetje voor de hut. Hij vulde de hele deuropening; hij was veel te lang om zich benedendeks comfortabel te kunnen bewegen. Hoe lang stond hij al naar haar te kijken? Snel controleerde Nina Inejs polsslag en ademhaling. Tot haar opluchting constateerde ze dat ze voorlopig stabiel leek.

'Was ik in slaap gevallen?' vroeg ze.

'Je zat te dommelen.'

Ze rekte zich uit en knipperde met haar ogen om de vermoeidheid te verdrijven. 'Maar ik snurkte niet?'

Hij zei niets en keek haar alleen aan met die ogen als ijsscherven.

'Hebben ze je een scheermes laten gebruiken?'

Zijn geboeide handen gingen omhoog naar zijn geschoren kaken. 'Jesper heeft het gedaan.'

Kennelijk had Jesper ook Matthias' haar aangepakt. De blonde plukjes die hier en daar op zijn schedel hadden gestaan, waren bijgeknipt. Het was nog altijd veel te kort, dun gouden dons over een huid die nog vol snijwonden en blauwe plekken zat van zijn laatste gevecht in de Hellepoort.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toch zal hij wel blij zijn dat hij zijn baard kwijt is, dacht Nina. Totdat een drüskelle in zijn eentje een missie had voltooid en hem de rang van officier was verleend, moest hij altijd gladgeschoren zijn. Als Matthias Nina voor het gerecht in het IJsfort had gebracht, zou hij toestemming hebben gekregen om voortaan een baard te dragen. En hij zou de zilveren wolvenkop hebben ontvangen waaraan je officieren van de drüskelle herkende. Ze werd misselijk als ze eraan dacht. *Gefeliciteerd met je bevordering tot rang van moordenaar.* De gedachte herinnerde haar eraan met wie ze eigenlijk te maken had. Ze ging rechtop zitten en stak haar kin naar voren.

'*Hje marden*, Matthias?' vroeg ze.

'Niet doen,' zei hij.

'Heb je liever dat ik in het Kertsj tegen je praat?'

'Ik wil mijn taal niet uit jouw mond horen.' Zijn ogen schoten even naar haar lippen, en tot haar afschuw voelde ze dat ze bloosde.

Met rancuneus genoegen zei ze in het Fjerdaans: 'Maar je hield altijd zo van de manier waarop ik jouw taal sprak. Je zei dat het zo puur klonk.' Dat was waar. Hij was gek geweest op haar accent – de klanken van een prinses, dankzij haar leraren in het Kleine Paleis.

'Niet te ver gaan, Nina.' Matthias' Kertsj was lelijk, bruut, het rauwe taaltje van de dieven en moordenaars die hij in de gevangenis had ontmoet. 'Dat ik ooit zal worden vrijgesproken is een droom die moeilijk vast te houden is. De herinnering aan jouw hartslag die onder mijn vingers steeds zwakker wordt, is veel gemakkelijker terug te halen.'

'Doe je best maar,' zei ze in een vlaag van woede. Ze was zijn dreigementen zo zat. 'Mijn handen zijn nu niet geboeid, Helvar.' Ze kromde haar vingers, en meteen hapte Matthias naar adem omdat zijn hart op hol sloeg.

'Heks,' siste hij terwijl hij zijn handen tegen zijn borst drukte.

'Weet je niets beters? Je moet intussen toch zeker honderd scheldwoorden voor me hebben verzonnen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Duizend,' kreunde hij terwijl op zijn voorhoofd zweetdruppels verschenen.

Plotseling schaamde ze zich en ze ontspande haar vingers. Waar was ze mee bezig? Wilde ze hem straffen? Of speelde ze met hem? Hij had het volste recht om haar te haten.

'Ga weg, Matthias. Ik moet voor mijn patiënt zorgen.' Ze concentreerde zich en controleerde Inejs lichaamstemperatuur.

'Overleeft ze het?'

'Kan het je iets schelen?'

'Natuurlijk kan het me iets schelen. Ze is een mens.'

Ze hoorde het onuitgesproken einde van die zin. Ze is een mens… anders dan jij. De Fjerden geloofden niet dat de Grisha menselijk waren. Ze stonden niet eens op hetzelfde niveau als dieren, maar waren iets laags en duivels, een plaag voor deze wereld, een gruwel.

Ze haalde haar schouders op. 'Ik weet het echt niet. Ik heb mijn best gedaan, maar mijn talenten liggen elders.'

'Kaz vroeg aan jou of de Witte Roos een delegatie naar Hringkälla zou sturen.'

'Ken je de Witte Roos?'

'In de Hellepoort is de Westduig een favoriet gespreksonderwerp.'

Nina was even stil. Toen schoof ze zonder iets te zeggen de mouw van haar blouse omhoog. Twee verstrengelde rozen sierden de binnenkant van haar onderarm. Ze had hem kunnen uitleggen wat ze daar had gedaan, dat ze haar geld nooit liggend op haar rug had verdiend, maar het waren zijn zaken niet wat ze wel of niet deed. Laat hem maar geloven wat hij wil.

'Heb je er zelf voor gekozen om daar te werken?'

'Kiezen is een groot woord, maar ja.'

'Waarom? Waarom zou je in Kertsj blijven?'

Ze wreef in haar ogen. 'Ik wilde je niet alleen in de Hellepoort achterlaten.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Je hebt zelf gezorgd dat ik daar terechtkwam.'

'Dat was een vergissing, Matthias.'

Woede flakkerde op in zijn ogen en het uiterlijke laagje kalmte was plotseling verdwenen. 'Een vergissing? Ik heb je leven gered, en toen beschuldigde je mij ervan dat ik een slavenhandelaar was.'

'Ja,' zei Nina. 'En ik heb het afgelopen jaar bijna niets anders gedaan dan een manier proberen te vinden om het goed te maken.'

'Is er ooit weleens een waar woord over je lippen gekomen?'

Ze liet zich vermoeid op haar stoel zakken. 'Ik heb nooit tegen je gelogen. En dat zal ik ook nooit doen.'

'De eerste woorden die je tegen me zei, waren een leugen. Uitgesproken in het Kaelisch, als ik het me goed herinner.'

'Uitgesproken vlak voordat je me gevangennam en in een kooi stopte. Was dat het moment om de waarheid te spreken?'

'Ik zou het je niet kwalijk moeten nemen. Je kunt het niet helpen. Het ligt in je aard om te huichelen.' Hij tuurde naar haar hals. 'Je blauwe plekken zijn verdwenen.'

'Ik heb ze weggehaald. Stoort het je?'

Matthias zei niets, maar ze zag een flikkering van schaamte in zijn ogen. Matthias had altijd tegen zijn eigen fatsoen gevochten. Om een drüskelle te worden had hij alle goede dingen in zichzelf moeten doden. De jongen die hij eigenlijk had moeten zijn, was echter nog altijd ergens daar binnen, en in de dagen die ze na de schipbreuk met zijn tweeën hadden doorgebracht, had ze voor het eerst zijn ware ik leren kennen. Ze wilde geloven dat die jongen nog altijd ergens daar was, diep weggestopt, ondanks haar verraad en alles wat hij in de Hellepoort had doorgemaakt.

Als ze nu naar hem keek, wist ze het echter niet zeker. Misschien was dit wel zijn ware ik, en was het beeld waaraan ze zich het afgelopen jaar had vastgeklampt de illusie.

'Ik moet voor Inej zorgen.' Ze wilde het liefst dat hij snel vertrok.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij vertrok niet. In plaats daarvan zei hij: 'Heb je eigenlijk aan me gedacht, Nina? Hield ik je uit je slaap?'

Ze haalde haar schouders op. 'Een Corporalnik kan slapen wanneer ze maar wil.' Op haar dromen had ze echter geen invloed.

'In de Hellepoort is slapen een luxe. Een gevaar. Maar als ik sliep, droomde ik altijd over jou.'

Haar hoofd schoot omhoog.

'Dat klopt,' zei hij. 'Elke keer dat ik mijn ogen dichtdeed.'

'En wat gebeurde er in die dromen?' Ze verlangde ernaar het antwoord te horen, maar vreesde het ook.

'Vreselijke dingen. De meest afschuwelijke martelingen. Je verdronk me langzaam. Je brandde mijn hart uit mijn borst. Je maakte me blind.'

'Ik was een monster.'

'Een monster, een maagd, een ijskoude luchtgeest. Je kuste me, fluisterde verhalen in mijn oor. Je zong voor me en hield me in je armen terwijl ik sliep. Je lach maakte me wakker.'

'Je had altijd een hekel aan mijn lach.'

'Ik hield van je lach, Nina. En van je vurige strijdershart. Ik had ook van jou kunnen houden.'

Had. Ooit. Voordat ze hem had verraden. De woorden sneden door haar hart.

Ze wist dat ze haar mond moest houden, maar ze kon er niets aan doen. 'En wat deed je, Matthias? Wat deed je met me in je dromen?'

Het schip deinde zachtjes. De lantaarns zwaaiden heen en weer. Zijn ogen waren als blauw vuur.

'Alles,' zei hij terwijl hij zich omdraaide en vertrok. 'Alles.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

15
MATTHIAS

ZODRA HIJ AAN dek kwam, liep Matthias meteen door naar de reling. Al die grachtratten en sloppenbewoners hadden blijkbaar zeebenen doordat ze eraan gewend waren om op het water van Ketterdam van boot naar boot te springen. Alleen dat zachte ventje, Wylan, leek er ook moeite mee te hebben. Hij zag er net zo beroerd uit als Matthias zich voelde.

In de buitenlucht was het beter, daar kon hij zijn blik op de horizon richten. Ook als drüskelle had hij over zee gereisd, maar hij had zich altijd beter op zijn gemak gevoeld op het land of op het ijs. Het was vernederend dat deze vreemdelingen hem nu al voor de derde keer in evenveel uur over de reling zagen hangen om te kotsen.

In elk geval was Nina niet ook nog eens getuige van deze schande. Hij bleef maar aan haar denken, hoe ze in die kleine hut voor het bronzen meisje zorgde, een en al zorgzaamheid en vriendelijkheid. En vermoeidheid. Ze had er zo uitgeput uitgezien. Het was een vergissing, had ze gezegd. Om hem te laten brandmerken als slavenhandelaar, om hem op een schip uit Kertsj te laten smijten en in de gevangenis te laten gooien? Ze beweerde dat ze had geprobeerd het goed te maken. Maar wat deed dat er eigenlijk toe, zelfs als het waar was? Haar soort kende geen eer. Dat had ze wel bewezen.

Iemand had koffiegezet en hij zag de bemanning drinken uit koperen mokken met aardewerken deksels. Even kwam de gedachte in hem op om Nina een kop te brengen, maar meteen stopte hij hem weg. Hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hoefde niet voor haar te zorgen of tegen Brekker te zeggen dat ze wel wat rust kon gebruiken. Hij balde zijn vuisten en keek naar de geschaafde knokkels. Zij had al die zwakte in hem gezaaid.

Brekker gebaarde dat Matthias naar hem toe moest komen. Kaz zat met Jesper en Wylan op het bakdek om ver weg van de ogen en oren van de rest van de bemanning de plattegronden van het IJsfort te bestuderen. Bij het zien van de tekeningen was het alsof er een mes in zijn hart werd gestoken. De muren, de poorten, de wachters: alle informatie had die dwazen van hun plan af moeten brengen, maar kennelijk was hij al net zo'n dwaas als de anderen.

'Waarom staan er nergens namen bij?' Brekker wees naar de plattegronden.

'Ik ken geen Fjerdaans, en we moeten het wel goed hebben,' antwoordde Wylan. 'Helvar kan het beter doen.' Hij deinsde achteruit toen hij de uitdrukking op Matthias' gezicht zag. 'Ik doe gewoon mijn werk. Stop maar met die boze blikken.'

'Nee,' gromde Matthias.

'Hier.' Kaz gooide hem een lichtgekleurd schijfje toe dat schitterde in de zon. De demon zat op een ton en leunde tegen de mast; zijn slechte been had hij op een rol touw gelegd en die vervloekte wandelstok lag op zijn schoot. Matthias stelde zich graag voor dat hij het ding aan splinters sloeg en die vervolgens een voor een aan Brekker voerde.

'Wat is het?'

'Een van Raskes nieuwe uitvindingen.'

Wylans hoofd schoot omhoog. 'Ik dacht dat hij met explosieven werkte.'

'Hij doet van alles,' zei Jesper.

'Schuif het voorzichtig tussen je achterste kiezen,' zei Kaz terwijl hij ook aan de anderen schijfjes uitdeelde. 'Maar niet erop bijten…'

Wylan begon te sputteren en te hoesten en greep naar zijn mond. Over zijn lippen was een doorzichtig laagje verschenen; toen hij probeerde te

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ademen bolde het op als de keel van een kikker, en zijn ogen vlogen paniekerig van links naar rechts.

Jesper schoot in de lach.

Kaz schudde alleen zijn hoofd. 'Ik zei toch dat je er niet op moest bijten, Wylan. Adem door je neus.'

De jongen ademde zo diep in dat zijn neusvleugels ervan trilden.

'Rustig,' zei Jesper. 'Straks val je nog flauw.'

'Wat is dit?' vroeg Matthias, die het schijfje nog altijd in zijn hand had.

Kaz duwde het zijne diep in zijn mond en klemde het vast tussen zijn kiezen. '*Baleen*. Ik was eigenlijk van plan om deze te bewaren, maar na die hinderlaag heb ik geen idee wat voor problemen we nog op open zee zullen tegenkomen. Als je overboord gaat en niet boven kunt komen om lucht te happen, moet je het schijfje tussen je kiezen vandaan wurmen en erop bijten. Je kunt er tien minuten mee ademen. Minder als je in paniek raakt,' zei hij met een veelbetekenende blik op Wylan. Hij gaf de jongen een nieuw stukje baleen. 'Doe er alsjeblieft voorzichtig mee.' Toen tikte hij op de plattegronden van het IJsfort. 'Namen, Helvar. Allemaal.'

Met tegenzin greep Matthias de pen en het inktpotje dat Wylan erbij had gepakt en begon de namen van de gebouwen en de wegen eromheen te noteren. Het feit dat hij het zelf deed, maakte dat hij zich nog meer een verrader voelde. Stiekem vroeg hij zich af of hij niet gewoon een manier kon vinden om na aankomst weg te komen van de groep, te vertellen waar ze zaten en op die manier weer in de gunst van de Fjerdaanse overheid te raken. Zou iemand in het IJsfort hem überhaupt herkennen? Waarschijnlijk dacht iedereen dat hij dood was, verdronken tijdens de schipbreuk waarbij zijn beste vrienden en bevelhebber Brum waren omgekomen. Hij had geen enkel bewijs van zijn werkelijke identiteit. Hij zou een vreemdeling zijn die niets in het IJsfort te zoeken had, en tegen de tijd dat hij eindelijk iemand zover had dat hij naar hem luisterde…

'Je houdt iets achter,' zei Brekker met zijn donkere ogen op Matthias gericht.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Matthias negeerde de huivering die door hem heen ging. Soms was het alsof de demon gedachten kon lezen. 'Ik vertel je alles wat ik weet.'

'Je geweten zit je geheugen dwars. Denk aan de voorwaarden van onze afspraak, Helvar.'

'Prima.' Matthias voelde zijn woede opkomen. 'Dus je wilt mijn deskundigheid? Je plan gaat nooit werken.'

'Je kent mijn plan niet eens.'

'Naar binnen via de gevangenis, naar buiten via de ambassade?'

'Dat is het begin.'

'Het kan gewoon niet. De gevangenissector is volkomen geïsoleerd van de rest van het IJsfort en staat niet in verbinding met de ambassade. Vanuit de gevangenis kun je daar helemaal niet komen.'

'Er is toch wel een dak?'

'Daar kun je niet op,' zei Matthias zelfingenomen. 'Als onderdeel van de opleiding brengen de drüskelle drie maanden met Grisha-gevangenen en wachters door. Ik ben in de gevangenis geweest, en er is nergens toegang tot het dak. Als iemand uit zijn cel weet te breken, willen we niet dat hij het hele IJsfort door rent. De gevangenis is volledig afgesloten van de twee andere sectoren in de buitenste ring. Zodra je binnen bent, zit je vast.'

'Er is altijd een weg naar buiten.' Kaz trok de plattegrond van de gevangenis uit het stapeltje. 'Vijf verdiepingen, toch? Het gedeelte waar de gevangenen binnenkomen en vier verdiepingen met cellen. Dus wat is hier? In de kelder?'

'Niets. Een wasserij en de verbrandingsoven.'

'De verbrandingsoven.'

'Ja, waar ze na hun aankomst de kleren van de veroordeelden verbranden. Dat is een voorzorgsmaatregel tegen de pest, maar…' Zodra de woorden over zijn lippen waren gekomen, begreep Matthias wat Brekker had bedacht. 'Lieve Djel, wil je dat we zes verdiepingen omhoogklimmen via de schoorsteen van een verbrandingsoven?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wanneer is de oven in bedrijf?'

'Als ik het me goed herinner 's ochtends vroeg, maar zelfs zonder de hitte kunnen we…'

'Het is niet zijn bedoeling dat wij omhoogklimmen,' zei Nina, die van beneden het dek op kwam lopen.

Meteen ging Kaz rechtop zitten. 'Wie let er op Inej?'

'Rottie,' antwoordde ze. 'Met een minuutje ga ik weer terug. Ik had even frisse lucht nodig. En doe niet alsof je zo bezorgd bent om Inej. Jemig, je bent van plan haar zes verdiepingen via een schoorsteen omhoog te laten klimmen, met niet veel meer dan een touw en een schietgebedje!'

'De Schim krijgt dat wel voor elkaar.'

'De Schim is een meisje van zestien dat op het moment buiten bewustzijn op een tafel ligt. Misschien haalt ze de ochtend niet eens.'

'Ze haalt het wel,' zei Kaz, en er flikkerde iets wilds in zijn ogen.

Matthias vermoedde dat Brekker het meisje persoonlijk de hel uit zou slepen als het moest.

Jesper pakte zijn geweer op en wreef erover met een zachte doek. 'Waarom hebben we het over schoorstenen beklimmen terwijl er een veel groter probleem is?'

'En welk probleem is dat?' vroeg Kaz, hoewel Matthias sterk de indruk had dat hij het antwoord al wist.

'Het heeft geen enkele zin om te proberen Bo Yul-Bayur te bevrijden als Pekka Rollins zich er ook mee bemoeit.'

'Wie is Pekka Rollins?' Matthias struikelde bijna over de belachelijke klanken. De namen van Kertsj hadden geen enkele waardigheid. Hij wist dat de man een bendeleider was en grof geld verdiende met de Helleshow. Dat was al erg genoeg, maar Matthias voelde dat er meer was.

Huiverend plukte Wylan aan het kleverige spul op zijn lippen. 'O, alleen maar de grootste en slechtste misdadiger in heel Ketterdam. Hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

heeft veel meer geld dan wij, veel meer connecties dan wij, en waarschijnlijk een voorsprong.'

Jesper knikte. 'Voor deze ene keer heeft Wylan gelijk. Zelfs als het ons op wonderbaarlijke wijze zou lukken om Bo Yul-Bayur te bevrijden voordat Rollins dat doet, hebben we daar niks aan. Zodra hij ontdekt dat wij degenen zijn die hem voor waren, zijn we zo goed als dood.'

'Pekka Rollins is een grote baas in de Ton,' zei Kaz. 'Niet meer, niet minder. Hou toch op met te doen alsof hij een of andere onsterfelijke godheid is.'

Er is hier iets anders aan de hand, dacht Matthias. Brekker verkeerde niet meer in de gewelddadige roes die hem leek te drijven op het moment dat hij Oomen vermoordde, maar er was een bepaalde intensiteit in zijn woorden achtergebleven. Matthias wist haast zeker dat Kaz Brekker Pekka Rollins haatte, en dat was niet alleen omdat de man hun schip had opgeblazen en boeven had ingehuurd om op hen te schieten. Dit rook naar oud zeer en kwaad bloed.

Jesper leunde naar achteren en zei: 'Dacht je soms dat Per Haskell je zal steunen als hij ontdekt dat je Pekka Rollins kwaad heb gemaakt? Dacht je dat de oude man trek heeft in oorlog?'

Kaz schudde zijn hoofd, en Matthias zag hoe gefrustreerd hij was. 'Toen Pekka Rollins op deze wereld kwam, was hij heus niet gekleed in fluweel en verzoop hij nog niet in de kruge. Jullie denken veel te klein. Precies zoals Per Haskell doet, zoals mannen als Rollins willen dat jullie doen. Als we dit voor elkaar krijgen en die buit binnenhalen, zijn we voortaan de legenden van de Ton. We zullen het team zijn dat Pekka Rollins versloeg.'

'Misschien moeten we het idee om vanuit het noorden te komen loslaten,' merkte Wylan op. 'Als Pekka's team een voorsprong heeft, kunnen we beter rechtstreeks naar Djerholm varen.'

'In de haven krioelt het van de beveiligingsmensen,' zei Kaz. 'En dan heb ik het nog niet over de normale douanebeambten en wetshandhavers.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Via het zuiden? Via Ravka?'

'Die grens zit potdicht,' zei Nina.

'Het is een lange grens,' zei Matthias.

'Maar we komen er nooit achter waar de grens het meest kwetsbaar is,' antwoordde ze. 'Tenzij jij als bij toverslag weet welke wachttorens en buitenposten actief zijn. Trouwens, als we vanuit Ravka het land binnengaan, krijgen we te maken met Ravkanen én Fjerden.'

Wat ze zei sneed hout, maar hij voelde zich er ook ongemakkelijk bij. In Fjerda praatten vrouwen niet zo, daar spraken ze niet over militaire of strategische zaken. Nina was echter altijd zo geweest.

'We komen vanuit het noorden, precies zoals gepland,' zei Kaz.

Jesper bonkte met zijn achterhoofd tegen de wand van het schip en sloeg zijn ogen ten hemel. 'Prima. Maar als Pekka Rollins ons allemaal vermoordt, laat ik Wylans geest mijn geest leren hoe je fluit speelt, zodat ik jouw geest met mijn gefluit horendol kan maken.'

Brekkers mondhoeken krulden omhoog. 'Dan huur ik Matthias' geest in om jouw geest een pak slaag te geven.'

'Mijn geest wil helemaal niets met jouw geest te maken hebben,' zei Matthias zuinig, om zich daarna af te vragen of zijn hersenen door de zeelucht soms begonnen te rotten.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL DRIE

HARTZEER

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

16
INEJ

ALLES DEED PIJN. En waarom bewoog de kamer?

Terwijl Inej langzaam wakker werd, duikelden haar gedachten over elkaar heen. Ze herinnerde zich Oomens mes, dat ze op de kisten klom, het geschreeuw van mensen toen ze aan haar vingertoppen bungelde. Kom naar beneden, Schim. Maar toen was Kaz voor haar teruggekomen, om zijn investering te redden. Kennelijk was het ze gelukt om aan boord van de Ferolind te komen.

Ze wilde zich omrollen, maar de pijn was te hevig en dus draaide ze alleen haar hoofd. Op een kruk die naast de tafel in een hoekje stond, zat Nina te dommelen. Ze hield Inejs hand losjes vast.

'Nina,' zei Inej schor. Het was alsof haar keel bekleed was met wol.

Nina werd met een schok wakker. 'Hier ben ik!' flapte ze eruit, en toen keek ze met slaperige ogen naar Inej. 'Je bent wakker.' Ze ging wat rechter zitten. 'Alle heiligen, je bent wakker!' En toen barstte Nina in tranen uit.

Inej probeerde rechtop te komen, maar het lukte haar zelfs nauwelijks om haar hoofd op te tillen.

'Nee, nee,' zei Nina. 'Niet bewegen. Rust nou maar gewoon uit.'

'Is alles goed met je?'

Door haar tranen heen begon Nina te lachen. 'Met mij is alles prima. Jij bent degene die is neergestoken. Ik weet niet wat er met me aan de hand is. Het is gewoon zo veel makkelijker om mensen te doden dan om ze te genezen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej knipperde met haar ogen en toen schoten ze alle twee in de lach.

'Auauau,' kreunde Inej. 'Maak me niet aan het lachen. Dat voelt vreselijk.'

Nina kromp even ineen. 'Ja, hoe voel je je eigenlijk?'

'Alles doet pijn, maar het is nog te doen. Ik heb dorst.'

Nina gaf haar een piepklein kopje koud water. 'Het is vers. Het heeft gisteren geregend.'

Heel voorzichtig nam Inej een slokje, terwijl Nina haar hoofd ondersteunde. 'Hoe lang ben ik buiten westen geweest?'

'Drie dagen, bijna vier. We worden allemaal gek van Jesper. Ik geloof niet dat ik hem langer dan twee minuten achter elkaar stil heb zien zitten.' Plotseling stond ze op. 'Ik moet tegen Kaz zeggen dat je wakker bent! We dachten…'

'Wacht.' Inej greep naar Nina's hand. 'Kunnen we… Kunnen we het hem misschien nog niet meteen vertellen?'

Met een verbaasd gezicht ging Nina weer zitten. 'Tuurlijk, maar…'

'Alleen vannacht maar.' Ze was even stil. 'Is het nacht?'

'Ja. Kort na twaalven.'

'Weten we wie ons aanvielen in de haven?'

'Pekka Rollins zat erachter. Hij had Zwartvlerken en Scherpmeeuwen ingehuurd om ervoor te zorgen dat we de Vijfde Haven niet uit zouden komen.'

'Hoe wist hij waarvandaan we zouden vertrekken?'

'Dat weten we nog niet.'

'Ik zag Oomen…'

'Oomen is dood. Kaz heeft hem gedood.'

'Is dat zo?'

'Kaz heeft een heleboel mensen gedood. Rottie zag hem achter de Zwartvlerken aan gaan die je die kisten op joegen. Zijn exacte woorden waren geloof ik: "Er was genoeg bloed om een schuur rood te verven."'

Inej deed haar ogen dicht. 'Zo veel dood.' In de Ton was de dood altijd

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

overal, maar zo dicht was hij nog nooit bij haar in de buurt gekomen.

'Hij maakte zich vreselijke zorgen om je.'

'Kaz maakt zich nergens druk om.'

'Je had zijn gezicht moeten zien toen hij je bij me bracht.'

'Ik ben een heel waardevolle investering.'

Nina's mond viel open. 'Dat heeft hij niet echt gezegd!'

'Natuurlijk wel. Nou ja, alleen dat waardevol niet.'

'Idioot.'

'Hoe is het met Matthias?'

'Da's ook een idioot. Denk je dat je iets kunt eten?'

Inej schudde haar hoofd. Ze had helemaal geen honger.

'Probeer het eens,' drong Nina aan. 'Je was al zo mager.'

'Ik wil nu alleen maar rusten.'

'Natuurlijk,' zei Nina. 'Ik draai de lantaarn wel laag.'

Inej stak opnieuw haar hand naar haar uit. 'Niet doen. Ik wil nog niet slapen.'

'Als ik een boek had, kon ik je iets voorlezen. In het Kleine Paleis heb je een Hartenwringer die urenlang epische gedichten kan voordragen. Dan zou je willen dat je dood was.'

Inej lachte, maar kromp toen ineen. 'Blijf gewoon even.'

'Best,' zei Nina. 'Als je wilt praten. Vertel eens waarom je geen kraai met glas op je arm hebt staan.'

'Beginnen we met de makkelijke vragen?'

Nina sloeg haar benen over elkaar en liet haar kin op haar handen rusten. 'Ik wacht.'

Inej was een tijdje stil. 'Je hebt mijn litteken gezien.'

Nina knikte.

'Nadat Kaz Per Haskell mijn contract bij de Menagerie had laten afbetalen, was het eerste wat ik deed die tatoeage van de pauwenveer laten verwijderen.'

'Degene die het heeft gedaan was niet erg zachtzinnig.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Hij was geen Corporalnik, zelfs geen chirurgijn.' Hij was een van die slagers geweest die maar half wisten wat ze deden, maar toch hun zaakje dreven voor de wanhopige inwoners van de Ton. Hij had haar een glas whisky aangeboden en vervolgens op haar arm ingehakt. Op haar onderarm was een onregelmatige rij wonden achtergebleven. Het had haar niets uitgemaakt. De pijn was een bevrijding. In het Huis der Exotica had iedereen zo graag over haar huid gepraat. Haar huid was als koffie met romige melk. Hij was als karamel. Hij leek net satijn. Elke snee van het mes, elk litteken dat was achtergebleven had ze verwelkomd. 'Kaz zei tegen me dat ik me alleen maar nuttig hoefde te maken, verder niets.'

Kaz had haar geleerd kluizen te kraken, zakken te rollen, een mes te hanteren. Hij had haar haar eerste wapen gegeven, de dolk die ze Sankt Petyr had genoemd – niet zo mooi als een bosje wilde geraniums, maar een stuk handiger.

'Misschien gebruik ik dat mes wel tegen jou,' had ze tegen hem gezegd.

Hij had gezucht. 'Was je maar zo bloeddorstig.'

Ze had niet kunnen uitmaken of hij een grapje maakte.

Ze verschoof een heel klein stukje op de tafel. Het deed pijn, maar het was draaglijk. Als je naging hoe diep het mes was gegaan, moesten de heiligen Nina's hand wel hebben gestuurd.

'Kaz zei dat als ik mezelf bewees, ik me bij de Droesem mocht aansluiten als ik er klaar voor was. En dat heb ik ook gedaan. Alleen heb ik de tatoeage niet genomen.'

Nina trok haar wenkbrauwen op. 'Ik wist niet dat het niet verplicht was.'

'Eigenlijk is het dat wel. Ik weet dat sommige mensen het niet begrijpen, maar Kaz zei tegen me… Hij zei dat het mijn eigen keuze was, dat hij niet degene wilde zijn die me opnieuw brandmerkte.'

En toch had hij dat op zijn eigen manier ook gedaan, ondanks haar beste bedoelingen. Iets voor Kaz Brekker voelen was zo ongeveer het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

allerdomste wat je kon doen. Dat wist ze. Maar ja, hij was degene die haar had gered, die had gezien wat ze in zich had. Hij had op haar gewed en dat betekende iets, ook al had hij er zijn eigen egoïstische redenen voor gehad. Hij had haar zelfs de Schim genoemd.

'Ik vind het niks,' had ze gezegd. 'Zo klinkt het net alsof ik een dode ben.'

'Een geest,' corrigeerde hij.

'Je zei toch dat ik jouw spin moest worden? Waarom hou je het daar niet op?'

'Omdat er in de Ton al genoeg spinnen zijn. Trouwens, je wilt toch dat je vijanden bang voor je zijn? Niet dat ze denken dat ze je met de punt van hun schoen kunnen vermorzelen.'

'Mijn vijanden?'

'Onze vijanden.'

Hij had haar geholpen om een legende te creëren die ze als een harnas kon dragen, zodat ze iets groters en angstaanjagenders was dan het meisje van vroeger. Inej zuchtte. Ze wilde niet meer over Kaz nadenken.

'Praat,' zei ze tegen Nina.

'Je ogen vallen dicht. Je moet slapen.'

'Ik hou niet van boten. Nare herinneringen.'

'Dat heb ik ook.'

'Zing dan iets.'

Nina lachte. 'Weet je nog wat ik zei over liever dood zijn? Je wilt echt niet dat ik ga zingen.'

'Alsjeblieft?'

'Ik ken alleen Ravkaanse volkswijsjes en drankliedjes uit Kertsj.'

'Een drankliedje. Iets ruigs, alsjeblieft.'

Nina snoof. 'Alleen omdat jij het bent, Schim.' Ze schraapte haar keel en begon te zingen. 'Mijn sterke kapitein, zo dapper op zee. Soldaat en zeeman, neem mij met je mee…'

Inej giechelde en greep naar haar zij. 'Je hebt gelijk. Je bakt er helemaal niks van.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat zei ik toch.'

'Ga verder.'

Nina's stem was echt vreselijk. Toch hielp het Inej om hier op dit schip te blijven, in het moment. Ze wilde niet nadenken over de laatste keer dat ze op zee was geweest, maar het was moeilijk om tegen de herinneringen te vechten.

Eigenlijk had ze niet eens in de woonwagen moeten zijn op de ochtend dat de slavenhandelaars haar meenamen. Ze was veertien, en bracht met haar familie de zomer door aan de kust van West-Ravka. Ze genoten er van zee en strand en vertoonden hun kunsten op een kermis aan de rand van Os Kervo. Eigenlijk had ze haar vader moeten helpen om de vangnetten te repareren. Ze was echter nogal lui geweest en was een paar minuten langer in bed blijven liggen. Doezelend onder de dunne katoenen dekens luisterde ze naar het ruisen en zuchten van de golven.

Toen in de deuropening van de woonwagen het silhouet van een man verscheen, had ze niet eens doorgehad dat ze moest vluchten. Ze zei alleen: 'Nog vijf minuutjes, papa.'

Meteen grepen ze haar bij haar benen en sleepten haar de woonwagen uit. Haar hoofd sloeg hard tegen de grond. Ze waren met zijn vieren, grote mannen, zeelui. Toen ze wilde schreeuwen, bonden ze een doek voor haar mond. Ook boeiden ze haar handen en polsen, en een van hen wierp haar over zijn schouder terwijl ze in de sloep sprongen die ze in de baai hadden vastgelegd.

Later kwam Inej erachter dat de kust een populaire plek was voor slavenhandelaars. Ze hadden de Sulische woonwagen vanaf hun schip gezien en waren vlak na zonsopgang naar de kust geroeid, toen het kamp bijna leeg was.

De rest van de reis was één groot waas. Ze was in een vrachtruim gegooid waarin al een groep andere kinderen zat, sommige ouder, sommige jonger, vooral meisjes maar ook een paar jongens. Ze was de enige Sulinees, maar een paar kinderen spraken Ravkaans en vertelden

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

het verhaal van hun gevangenneming. Eentje was weggegrist van de scheepswerf van zijn vader, een ander was door haar oudere broer verkocht zodat hij zijn gokschulden kon betalen. De zeelui spraken een taal die ze niet kende, maar een van de kinderen beweerde dat ze werden meegenomen naar een van de grootste eilanden van Kertsj, waar ze op een veiling zouden worden verkocht aan particuliere eigenaars of aan de huizen van plezier in Ketterdam en Novyi Zem. Mensen kwamen van over de hele wereld om op ze te bieden. Inej had gedacht dat de handel in slaven illegaal was in Kertsj, maar blijkbaar gebeurde het nog altijd.

Ze kreeg de veiling niet eens te zien. Toen ze eindelijk voor anker gingen, werd Inej aan dek gebracht en overgedragen aan een van de mooiste vrouwen die ze ooit had ontmoet, een lange blondine met reebruine ogen en een toren van gouden haar.

De vrouw hield haar lantaarn omhoog en bestudeerde Inej van top tot teen: haar tanden, haar borsten, zelfs haar voeten. Ze trok aan het doffe haar vol klitten op Inejs hoofd. 'Dit moet worden geschoren.' Daarna deed ze een stap achteruit. 'Knap,' concludeerde ze. 'Mager en plat als een plank, maar haar huid is prachtig.'

Ze draaide zich om en onderhandelde met de zeelui waar Inej bij stond, met haar gebonden handen voor haar borst, haar blouse nog altijd open, haar rok nog omhooggeschoven tot op haar heupen. Inej zag de schittering van het maanlicht op de golven van de baai. Spring, had ze gedacht. Wat er op de bodem van de zee op je ligt te wachten is altijd beter dan de plek waar deze vrouw je naartoe zal brengen. Ze had echter niet de moed gehad.

Het meisje dat ze nu was, zou zonder aarzelen zijn gesprongen en had misschien zelfs wel een van de slavenhandelaars met zich meegenomen. Of misschien hield ze zichzelf wel voor de gek. Toen tante Heleen haar laatst aan de Westduig staande hield, was ze meteen verstijfd. Ze was niet sterker of dapperder geweest, maar precies hetzelfde angstige Sulische meisje dat verlamd en vernederd op het dek van dat schip had gestaan.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina zong nog altijd, iets over een zeeman die zijn liefje in de steek had gelaten.

'Leer me het refrein,' zei Inej.

'Je moet eigenlijk rusten.'

'Refrein.'

Dus leerde Nina haar de woorden, en ze bleven samen zingen, struikelend over de coupletten en hopeloos vals, totdat de lantaarns uitdoofden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

17
JESPER

JESPER RAAKTE ZO gestoord van de sleur dat hij bijna overboord zou springen. Nog zes dagen. Nog zes dagen op deze boot – als ze geluk hadden en de wind goed stond – en dan pas zouden ze land bereiken. De westkust van Fjerda was een en al gevaarlijke rotsen en steile kliffen. Alleen bij Djerholm en Elling kon je veilig aan land komen, maar aangezien beide havens streng beveiligd waren, moesten ze helemaal tot aan de noordelijke walvishavens doorvaren. Stiekem hoopte hij dat ze zouden worden overvallen door piraten, maar het scheepje was te klein om waardevolle vracht bij zich te hebben. Als doelwit waren ze niets waard, dus passeerden ze met hun neutrale vlag van Kertsj ongeschonden de drukste handelsroutes van de Ware Zee. Al snel bereikten ze de koude wateren van het noorden en voeren ze de Isenvee op.

Jesper hing rond op het dek, klom in de touwen, probeerde de bemanning over te halen tot een potje kaarten, maakte zijn wapens schoon. Hij miste het land, goed eten en beter bier. Hij miste de stad. Als hij weidse open ruimtes en stilte had gewild, was hij wel aan de grens blijven wonen en boer geworden, zoals zijn vader had gehoopt. Op het schip had hij nauwelijks iets te doen, behalve de plattegrond van het IJsfort bestuderen, naar het gemopper van Matthias luisteren en Wylan dwarszitten, die voortdurend pogingen deed het mechaniek van de poorten in de ringmuur te doorgronden.

Kaz was onder de indruk geweest van de schetsen. 'Je denkt als een slotenkraker,' zei hij tegen Wylan.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Niet waar.'

'Ik bedoel dat je de drie dimensies van een ruimte ziet.'

'Ik ben geen misdadiger,' sputterde Wylan.

Kaz wierp hem een haast medelijdende blik toe. 'Nee, je bent een fluitist die in verkeerd gezelschap is geraakt.'

Jesper ging naast Wylan zitten. 'Je moet leren complimenten in ontvangst te nemen. Zo vaak deelt Kaz die niet uit.'

'Dat was geen compliment. Ik lijk totaal niet op hem. Ik hoor hier niet.'

'Ik zal je niet tegenspreken.'

'En jij hoort hier ook niet.'

'Eh… sorry, wat bedoel je daarmee, koopmanszoontje?'

'Voor Kaz' plan hebben we geen scherpschutter nodig, dus wat doe jij hier eigenlijk? Behalve achter iedereen aan lopen en ze de stuipen op het lijf jagen?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Kaz vertrouwt me.'

Wylan snoof en pakte zijn pen op. 'Weet je dat zeker?'

Jesper schoof ongemakkelijk heen en weer. Natuurlijk wist hij dat niet zeker. Veel te vaak raadde hij maar wat naar Kaz Brekkers gedachten. En als hij al een piepklein beetje van Kaz' vertrouwen had gewonnen, verdiende hij het dan eigenlijk wel?

Hij tikte met zijn duimen op zijn revolvers. 'Als de kogels je straks om de oren vliegen, zul je nog merken hoe fijn het is om mij in de buurt te hebben. Die mooie plaatjes zullen je niet in leven houden.'

'We hebben deze plattegronden nodig. En voor het geval je het vergeten was: een van mijn flitsbommen heeft ons geholpen om uit de haven van Ketterdam weg te komen.'

Jesper blies zijn adem uit. 'Geniale strategie.'

'Het werkte, toch?'

'Tegelijk met de Zwartvlerken verblindde je ook al onze jongens.'

'Dat was een ingecalculeerd risico.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Het was je vingers kruisen en hopen op een goede afloop. Geloof me, ik ken het verschil.'

'Dat heb ik gehoord.'

'En wat wil je daarmee zeggen?'

'Dat iedereen weet dat jij niet uit de buurt van een gevecht of een weddenschap kunt blijven, hoe je kansen ook liggen.'

Jesper tuurde omhoog naar de zeilen. 'Als je niet in een gespreid bedje geboren bent, leer je wel om je kansen te grijpen.'

'Ik ben niet…' Wylan onderbrak zichzelf en legde zijn pen neer. 'Waarom denk je eigenlijk dat je alles van mij weet?'

'Ik weet genoeg, koopmanszoontje.'

'Wat fijn voor je. Ik heb het gevoel dat ik nooit genoeg weet.'

'Waarover?'

'Over alles,' mompelde Wylan.

Jesper zou eigenlijk beter moeten weten, maar toch was hij geïntrigeerd. 'Wat dan bijvoorbeeld?' drong hij aan.

'Nou, die wapens bijvoorbeeld.' Hij gebaarde naar Jespers revolvers. 'Ze hebben een ongebruikelijk vuurmechanisme, toch? Als ik ze uit elkaar kon halen…'

'Als je het maar uit je hoofd laat.'

Wylan haalde zijn schouders op. 'Of wat dacht je van de ijsgracht?' Hij tikte op de plattegrond van het IJsfort.

Matthias had verteld dat de gracht niet uit massief ijs bestond, maar dat er alleen een glad, flinterdun laagje ijs boven op ijskoud water lag, zonder enige dekking en onmogelijk over te steken.

'Wat is daarmee?'

'Waar komt al dat water vandaan? Het Fort ligt op een heuvel, dus waar is de aquifer of het aquaduct waarmee het water naar boven komt?'

'Wat maakt dat uit? Er is een brug. We hoeven de ijsgracht niet over te steken.'

'Maar ben je dan niet nieuwsgierig?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Alle heiligen, nee. Geef mij maar een systeem om met driemansdoorn of aan Makkers Rad te winnen. Dáár ben ik nieuwsgierig naar.'

Duidelijk teleurgesteld was Wylan weer aan het werk gegaan.

Om een of andere reden was Jesper ook enigszins teleurgesteld.

Elke ochtend en elke avond ging Jesper even bij Inej kijken. Van de gedachte dat de hinderlaag in de haven zomaar haar einde zou kunnen betekenen, was hij nogal geschrokken. Ondanks al Nina's inspanningen was hij er vrij zeker van geweest dat de Schim niet lang meer op deze wereld zou rondlopen.

Op een ochtend trof Jesper Inej echter rechtop in de hut aan, gekleed in broek, vest en tuniek met capuchon.

Nina zat gebukt voor haar en probeerde met veel moeite de voeten van het Sulische meisje in haar vreemde sandalen met de rubberzolen te krijgen.

'Inej!' riep Jesper uit. 'Je bent niet dood!'

Ze glimlachte zwakjes. 'Niet meer dan een ander.'

'Als je deprimerende Sulische wijsheden verkondigt, móét je je wel beter voelen.'

'Sta daar niet zo stom,' mopperde Nina. 'Help me om die dingen aan haar voeten te krijgen.'

'Als je me nou gewoon zelf zou laten…' begon Inej.

'Niet buigen,' snauwde Nina. 'Niet springen. Geen plotselinge bewegingen. Als je niet belooft om het rustig aan te doen, vertraag ik je hartslag en breng ik je in een coma totdat ik zeker weet dat je volledig hersteld bent.'

'Nina Zenik, zodra ik erachter ben waar je mijn messen hebt verstopt, moeten we eens een hartig woordje met elkaar praten.'

'En dan kunnen je eerste woorden maar beter zijn: dank je wel, geweldige Nina, dat je elke minuut van deze ellendige reis eraan hebt besteed om mijn armzalige leven te redden.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Jesper verwachtte dat Inej zou lachen, en was dus verbaasd toen ze haar handen om Nina's gezicht legde en zei: 'Dank je dat je me op deze wereld hebt weten te houden toen het lot vastbesloten leek om me mee te slepen naar de volgende. Ik heb mijn leven aan je te danken. Die schuld draag ik voor eeuwig met me mee.'

Nina bloosde diep. 'Ik zat je te plagen, Inej.' Even was het stil. 'Volgens mij hebben we alle twee genoeg van schulden.'

'Deze draag ik anders graag.'

'Oké, oké. Als we terug zijn in Ketterdam mag je me op wafels trakteren.'

Nu lachte Inej wel. Ze liet haar handen zakken en deed alsof ze diep nadacht. 'Een toetje voor een leven? Ik weet niet zeker of dat wel eerlijk is.'

'Ik verwacht bijzonder goede wafels.'

'Dan weet ik precies waar je moet zijn,' zei Jesper. 'Daar hebben ze appelstroop en…'

'Jij bent niet uitgenodigd,' zei Nina. 'En help me nu om haar te laten staan.'

'Ik kan zelf wel staan,' bromde Inej terwijl ze zich van de tafel liet glijden en haar voeten op de grond zette.

'Doe het voor mij.'

Met een zucht greep Inej de arm die Jesper haar aanbood, en samen liepen ze de hut uit en het dek op, met Nina achter hen aan.

'Dit is idioot,' zei Inej. 'Het gaat prima met me.'

'Met jou wel,' zei Jesper, 'maar ik kan elk moment omvallen, dus let een beetje op.'

Zodra ze aan dek waren, kneep Inej in zijn arm om hem te laten stoppen. Ze liet haar hoofd in haar nek zakken en haalde diep adem. Het was een grauwe dag en de zee was somber leigrijs, hier en daar onderbroken door witte schuimkoppen. De lucht was vol dikke, geplooide wolkenribbels. Een harde wind vulde de zeilen en joeg het scheepje over de golven.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Het voelt goed om het op deze manier koud te hebben,' mompelde ze.

'Op deze manier?'

'Met de wind in je haar en waterdruppels op je gezicht. De kou van de levenden.'

'Twee rondjes over het dek,' waarschuwde Nina. 'En daarna terug naar bed.' Ze liep naar Wylan, die op het achterschip stond.

Het ontging Jesper niet dat ze het deel van het schip koos waar ze het verst bij Matthias vandaan was.

'Zijn die twee de hele tijd al zo?' Inej keek van Nina naar de Fjerd en terug.

Jesper knikte. 'Het is alsof je naar twee wilde katten kijkt die om elkaar heen draaien.'

Inej maakte een zacht neuriënd geluidje. 'Maar wat zullen ze doen wanneer ze eindelijk toeslaan?'

'Elkaar met hun klauwen aan stukken scheuren?'

Inej zuchtte. 'Geen wonder dat je het zo beroerd doet aan de tafels.'

Jesper nam haar mee naar de reling, waar ze een soort wandelingetje konden maken zonder dat ze iemand in de weg liepen. 'Eigenlijk zou ik moeten dreigen je in de plomp te gooien, maar Kaz staat te kijken.'

Inej knikte. Ze keek niet op om een blik op Kaz te werpen, die naast Specht aan het roer stond. Dat deed Jesper echter wel; hij zwaaide zelfs vrolijk naar hem. Kaz' gezichtsuitdrukking veranderde niet.

'Zou hij doodgaan als hij af en toe een keertje glimlachte?' verzuchtte Jesper.

'Waarschijnlijk wel.'

Ieder bemanningslid riep haar wel een begroeting of een wens toe, en Jesper kon merken dat Inej met elke juichkreet of uitroep van 'De Schim is terug!' verder opfleurde.

Zelfs Matthias maakte een onhandige buiging en zei: 'Ik heb begrepen dat het jouw verdienste is dat we levend de haven uit zijn gekomen.'

'Ik vermoed dat daar allerlei redenen voor waren,' zei Inej.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik was er ook een,' opperde Jesper hoopvol.

'Maar dan nog,' zei Matthias zonder aandacht aan hem te besteden. 'Dank je wel.'

Toen ze verder liepen, zag Jesper een tevreden grijns rond Inejs lippen spelen.

'Verrast?' vroeg hij.

'Een beetje,' gaf ze toe. 'Ik breng zo veel tijd met Kaz door dat ik…'

'Het is nieuw voor je om te voelen dat je gewaardeerd wordt.'

Ze grinnikte even, maar drukte meteen een hand tegen haar zij. 'Het doet nog altijd pijn als ik lach.'

'Ze zijn blij dat je nog leeft. Ik ben daar blij om.'

'Dat mag ik hopen. Ik denk dat ik gewoon nooit het gevoel heb gehad dat ik echt bij de Droesem hoor.'

'Nou, dat is ook zo.'

'O, dank je.'

'Wij zijn nu eenmaal mensen met beperkte interesses, en jij gokt niet, vloekt niet en drinkt niet overmatig. Maar ik zal je het geheim van populariteit verklappen: riskeer de dood om je maten ervoor te behoeden dat ze in een hinderlaag lopen en de lucht in vliegen. Geweldige manier om vrienden te maken.'

'Zolang ik niet opeens naar allerlei feestjes hoef.'

Toen ze op het voordek aankwamen, leunde Inej over de reling en keek naar de horizon. 'Is hij eigenlijk weleens bij me komen kijken?'

Jesper wist dat ze Kaz bedoelde. 'Elke dag.'

Inej liet haar donkere ogen op hem rusten en schudde toen haar hoofd. 'Je kunt mensen niet goed lezen én je kunt niet bluffen.'

Jesper zuchtte. Hij had er een hekel aan om anderen teleur te stellen. 'Nee,' gaf hij toe.

Ze knikte en keek toen weer naar de oceaan.

'Volgens mij houdt hij niet van zieke mensen,' zei Jesper.

'Wie wel?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik bedoel, ik denk dat het moeilijk voor hem was om jou zo te zien. Die eerste dag, toen je zo gewond was… Hij draaide min of meer door.' Jesper moest iets overwinnen om dat toe te geven. Zou Kaz ook zo zijn doorgedraaid en zich als een dolle hond hebben gedragen als Jesper een mes in zijn lijf had gehad?

'Natuurlijk. Dit is een klus voor zes mensen, en kennelijk heeft hij me nodig om via de schoorsteen van een oven omhoog te klimmen. Als ik doodga, valt zijn plan in duigen.'

Daar bracht Jesper niets tegen in. Hij kon niet doen alsof hij Kaz of wat hem dreef begreep. 'Hé, vertel eens. Wat is er eigenlijk precies tussen Wylan en zijn vader voorgevallen?'

Inej wierp een snelle blik op Kaz en keek toen over haar schouder om zeker te weten dat niemand van de bemanning in hun buurt rondhing. Kaz had heel duidelijk gemaakt dat zelfs informatie die alleen in de verte met hun klus te maken had, strikt onder hun zessen moest blijven. 'Ik weet het niet precies. Drie maanden geleden dook Wylan op in een logement vlak bij de Lat. Hij gebruikte een andere achternaam, maar Kaz houdt alle nieuwelingen in de Ton in de gaten, dus liet hij mij het een en ander uitzoeken.'

'En?'

Inej haalde haar schouders op. 'De bedienden in het huis van Van Eck worden goed betaald, dus het is lastig om ze om te kopen. Ik kreeg nauwelijks iets los. Er gingen geruchten dat Wylan betrapt was terwijl hij met een van zijn leraren rotzooide.'

'Echt?' vroeg Jesper ongelovig. Verborgen talenten, zeg dat wel.

'Het was maar een gerucht. Wylan is niet het huis uit gegaan om bij een geliefde in te trekken.'

'Waarom heeft papa Van Eck hem er dan uit getrapt?'

'Ik geloof niet dat hij dat heeft gedaan. Van Eck schrijft Wylan elke week, maar Wylan maakt de brieven nooit open.'

'Wat staat erin?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej leunde voorzichtig tegen de reling. 'Je gaat ervan uit dat ik ze wel heb gelezen.'

'Is dat dan niet zo?'

'Natuurlijk wel.' Bij de herinnering aan de brieven fronste ze. 'Er stond eigenlijk steeds hetzelfde in. *Als je dit leest, weet je hoe graag ik je thuis zou hebben.* Of: *Ik bid dat je deze woorden leest en denkt aan alles wat je hebt achtergelaten.*'

Jesper keek naar Wylan, die met Nina zat te kletsen. 'Het mysterieuze koopmanszoontje. Ik vraag me af wat voor verschrikkelijks Van Eck hem heeft aangedaan dat Wylan liever bij zulk uitschot als wij rondhangt.'

'En nu mag je mij iets vertellen, Jesper. Waarom ben jij eigenlijk mee op deze missie? Je weet hoe riskant de klus is, hoe klein de kans is dat we terugkomen. Ik weet dat je wel van een uitdaging houdt, maar deze is wel heel groot, zelfs voor jou.'

Jesper keek naar de grijze golven van de zee, die in eindeloze rijen naar de horizon marcheerden. Hij had nooit erg van de oceaan gehouden, van het gevoel van zo veel onbekends onder zijn voeten, het idee dat daar beneden misschien iets hongerigs met heel veel tanden zat te loeren op een kansje om hem omlaag te trekken. En dat was precies zoals hij zich tegenwoordig elke dag voelde, zelfs aan land.

'Ik heb schulden, Inej.'

'Jij hebt altijd schulden.'

'Nee. Deze keer is het echt erg. Ik heb geld van de verkeerde mensen geleend. Je weet dat mijn vader een boerderij heeft?'

'In Novyi Zem.'

'Ja, in het westen. Dit jaar begon hij juist winst te maken.'

'O Jesper, dat meen je niet.'

'Ik had een lening nodig… Ik zei tegen hem dat ik het nodig had om mijn studie aan de universiteit af te kunnen maken.'

Ze staarde hem aan. 'Hij denkt dat je student bent?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Daarvoor ben ik naar Ketterdam gekomen. In mijn eerste week in de stad ging ik met een stel studenten naar de Oostduig. Ik legde een paar kruge op tafel. Het was een lolletje. Ik kende de regels van Makkers Rad niet eens. Maar toen die man het rad een slinger gaf, klonk het mooiste geluid dat ik ooit had gehoord. Ik won, en bleef maar winnen. Het was de beste avond van mijn leven.'

'En sindsdien probeer je datzelfde gevoel terug te krijgen.'

Hij knikte. 'Ik had in de bibliotheek moeten blijven. Ik won. Ik verloor. Ik verloor wat meer. Ik had geld nodig, dus deed ik af en toe een klusje voor een van de bendes. Op een nacht werd ik in een steegje door twee jongens overvallen. Kaz schakelde ze uit, en sinds die tijd werken we samen.'

'Waarschijnlijk had hij die jongens ingehuurd om je aan te vallen, zodat je het gevoel had dat je hem iets schuldig was.'

'Hij zou nooit…' Jesper stopte abrupt en schoot toen in de lach. 'Natuurlijk zou hij dat wel.' Hij boog en strekte zijn vingers en staarde naar de lijnen in zijn handpalm. 'Kaz is… Ik weet het niet, hij is anders dan iedereen die ik ken. Hij verrast me.'

'Ja. Als een zwerm bijen in je sokkenla.'

Jesper proestte van het lachen. 'Ja, precies.'

'Dus wat doen we hier eigenlijk?'

Jesper voelde zijn wangen warm worden terwijl hij opnieuw uitkeek over zee. 'Hopen dat we honing vinden, denk ik. En bidden dat we niet worden gestoken.'

Inej stootte hem met haar schouder aan. 'In elk geval zijn we dan alle twee op dezelfde manier dom.'

'Ik weet niet wat jouw excuus is, Schim. Ik ben degene die niet kan weglopen als hij een beroerde hand kaarten heeft.'

Ze stak een arm door de zijne. 'Dat maakt je een beroerde gokker, Jesper, maar een uitstekende vriend.'

'Je bent veel te goed voor hem, dat weet je toch?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik weet het. En jij ook.'

'Zullen we verder lopen?'

'Ja.' Inej stapte naast hem mee. 'En daarna moet je Nina voor me afleiden, zodat ik mijn messen kan gaan zoeken.'

'Geen probleem. Ik haal Helvar er gewoon even bij.' Terwijl ze koers zetten naar de andere kant van het dek, keek Jesper nog even naar het roer.

Kaz had zich niet verroerd. Hij staarde nog altijd hun kant op, zijn blik hard en zijn gezicht ondoorgrondelijk als altijd.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

18
KAZ

Pas twee dagen nadat ze uit de chirurgijnshut tevoorschijn was gekomen wist Kaz zichzelf zover te krijgen dat hij naar Inej toe liep. Ze zat in haar eentje in kleermakerszit tegen de wand van het schip een kop thee te drinken.

Kaz hinkte naar haar toe. 'Ik wil je iets laten zien.'

'Het gaat prima met me, lief dat je ernaar vraagt.' Ze keek naar hem op. 'Hoe is het met jou?'

Hij voelde zijn mondhoeken omhoogschuiven. 'Fantastisch.' Onhandig liet hij zich naast haar zakken en legde zijn stok opzij.

'Gaat het slecht met je been?'

'Het gaat prima. Hier.' Hij spreidde Wylans tekening van de gevangenis tussen hen in op de planken uit. Op de meeste plattegronden die Wylan had getekend zag je het IJsfort van boven, maar deze schets was een zijaanzicht, een dwarsdoorsnede waarin je de verdiepingen van het gebouw boven elkaar zag liggen.

'Ik heb het gezien,' zei Inej. Met haar vinger tekende ze een rechte lijn van de kelder tot aan het dak. 'Zes verdiepingen omhoog via een schoorsteen.'

'Krijg je dat voor elkaar?'

Haar donkere wenkbrauwen bewogen omhoog. 'Is er een andere mogelijkheid?'

'Nee.'

'Dus als ik zeg dat ik die klim niet red, zeg jij tegen Specht dat hij de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

boot moet omkeren en ons terug naar Ketterdam moet brengen?'

'Dan vind ik wel een andere mogelijkheid,' zei Kaz. 'Ik weet niet welke, maar ik ben niet van plan deze buit te laten schieten.'

'Je weet dat ik het kan, Kaz, en je weet dat ik niet zal weigeren. Dus waarom vraag je het?'

Omdat ik al twee dagen een excuus zoek om met je te kunnen praten, dacht hij. 'Ik wil dat je weet waaraan je begint en de plattegronden goed bestudeert.'

'O, krijg ik een test?'

'Ja,' antwoordde Kaz. 'En als je die niet haalt, zitten we straks allemaal vast in een Fjerdaanse gevangenis.'

'Hmmm.' Ze nam een slokje van haar thee. 'En dan ben ik dood.' Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd tegen de wand van de boot zakken. 'Ik maak me zorgen om onze vluchtroute naar de haven. Het bevalt me niks dat er maar één weg naar buiten is.'

Kaz liet zijn rug ook tegen de bootwand leunen. 'Mij ook niet,' gaf hij toe. Hij strekte zijn slechte been voor zich uit. 'Maar dat is precies waarom de Fjerden het zo hebben gebouwd.'

'Vertrouw je Specht?'

Kaz keek haar van opzij aan. 'Is er een reden dat ik hem niet moet vertrouwen?'

'Helemaal niet, maar als de Ferolind niet in de haven op ons ligt te wachten…'

'Ik vertrouw hem genoeg.'

'Staat hij bij je in het krijt?'

Kaz knikte. Hij keek even om zich heen en zei toen: 'De marine heeft hem wegens insubordinatie ontslagen en weigerde hem zijn pensioen uit te betalen. Hij heeft een zus in de buurt van Belendt die hij moet onderhouden. Ik heb gezorgd dat hij zijn geld kreeg.'

'Dat was heel goed van je.'

Kaz kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Ik ben geen personage uit een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kinderboek dat onschuldige streken uithaalt en van de rijken steelt om aan de armen te kunnen geven. Er viel geld te verdienen, informatie te winnen. Specht kent alle zeeroutes van de marine op zijn duimpje.'

'Nooit iets voor niets, Kaz.' Ze keek hem met een rustige blik aan. 'Ik weet het. Maar toch, als de Ferolind wordt onderschept, komen we Djerholm nooit meer uit.'

'Ik krijg ons er wel uit. Dat weet je.'

Zeg me dat je het weet, dacht hij. Hij wilde het haar zo graag horen zeggen. Deze klus was anders dan alles wat hij ooit had gewaagd. Elk bezwaar dat ze opwierp was terecht en versterkte alleen maar de angsten in zijn eigen hoofd. Voordat ze Ketterdam verlieten, had hij haar afgesnauwd, tegen haar gezegd dat hij wel een andere spin voor de klus zou regelen als ze dacht dat ze het niet aankon. Hij moest haar horen zeggen dat ze dacht dat hij dit voor elkaar kon krijgen, dat hij hen het IJsfort in en ook weer uit kon krijgen, aan één stuk en blakend van het zelfvertrouwen, net zoals hij dat had gedaan met andere teams en andere klussen. Hij moest weten dat ze in hem geloofde.

Ze zei echter alleen: 'Ik hoorde dat het Pekka Rollins was die in de haven op ons liet schieten.'

Kaz voelde de teleurstelling. 'En?'

'Ik heb heus wel gemerkt dat je het voortdurend op hem gemunt hebt, Kaz.'

'Hij is gewoon een bendeleider, een van de vele schurken uit de Ton.'

'Nee, dat is hij niet. Als je andere bendes een loer draait, is dat zakelijk. Bij Pekka Rollins is het persoonlijk.'

Later wist hij niet zeker waarom hij het had gezegd. Hij had het nog nooit aan iemand verteld, de woorden nooit hardop uitgesproken. Nu hield Kaz echter zijn ogen op de zeilen boven hen gericht en zei: 'Pekka Rollins heeft mijn broer vermoord.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij hoefde Inejs gezicht niet te zien om te weten dat ze schrok. 'Had je een broer?'

'Ik had van alles,' mompelde hij.

'Het spijt me.'

Had hij haar medelijden gewild? Was dat de reden dat hij het haar vertelde?

'Kaz…' Ze aarzelde.

Wat zou ze nu doen? Een troostende hand op zijn arm leggen? Tegen hem zeggen dat ze hem begreep?

'Ik zal voor hem bidden,' zei Inej. 'Voor vrede in de volgende wereld, als hij die in deze niet heeft gevonden.'

Hij draaide zijn gezicht naar haar toe. Ze zaten dicht bij elkaar, hun schouders raakten elkaar bijna. Haar ogen waren zo donkerbruin dat ze bijna zwart leken, en voor de verandering droeg ze haar haar los. Anders bond ze het altijd naar achteren in een genadeloos strakke vlecht. Alleen al het idee om zo dicht bij iemand te zijn zou hem de kriebels moeten geven. In plaats daarvan dacht hij: wat zou er gebeuren als ik nog iets dichterbij schuif?

'Ik hoef je gebeden niet,' zei hij.

'Wat wil je dan?'

Meteen schoten hem de oude antwoorden te binnen. Geld. Wraak. Dat Jordies stem in mijn hoofd voor altijd tot zwijgen wordt gebracht. In zijn binnenste kwam echter een ander antwoord brullend tot leven, luid, hardnekkig en ongewenst. Jou, Inej. Jou.

Hij haalde zijn schouders op en keek weer voor zich. 'Sterven onder het gewicht van mijn eigen goud.'

Inej zuchtte. 'Dan zal ik bidden dat je alles krijgt waar je om vraagt.'

'Nog meer gebeden?' vroeg hij. 'En wat wil jij, Schim?'

'Ketterdam de rug toekeren en die naam nooit meer hoeven horen.'

Mooi. Hij zou een nieuwe spin moeten vinden, maar van deze afleiding was hij dan tenminste af.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Daar kan jouw aandeel van die dertig miljoen kruge voor zorgen.' Hij duwde zich overeind. 'Bid dus maar liever voor goed weer en domme wachters. En laat mij erbuiten.'

Kaz hinkte naar de boeg, geërgerd over zichzelf en boos op Inej. Waarom had hij haar opgezocht? Waarom had hij haar over Jordie verteld? Hij was al dagen prikkelbaar en ongeconcentreerd. Hij was eraan gewend om zijn Schim altijd in de buurt te hebben: dat ze bij zijn raam de kraaien voerde, haar messen sleep terwijl hij aan zijn bureau zat te werken, hem de les las met haar Sulische spreekwoorden. Hij wilde Inej helemaal niet. Hij wilde gewoon hun normale routine terug.

Kaz leunde tegen de reling van het schip. Hij wou dat hij niets over zijn broer had gezegd. Zelfs die paar woorden brachten allerlei herinneringen terug, die opeens schreeuwden om aandacht. Wat had hij in de Beurs ook alweer tegen Geels gezegd? Ik ben het soort tuig dat alleen in de Ton wordt gemaakt. De zoveelste leugen, het zoveelste stukje van de mythe die hij om zichzelf heen had gebouwd.

Nadat hun vader was overleden – vermorzeld door een ploeg, zodat zijn ingewanden als een spoor van vochtige rode bloemen dwars over de akker lagen – had Jordie de boerderij verkocht. Veel had het niet opgeleverd. Daar hadden hun schulden en het retentierecht wel voor gezorgd. Het was echter genoeg om hen tweeën veilig in Ketterdam te krijgen en in elk geval voor een tijdje een bescheiden onderkomen te regelen.

Kaz was pas negen geweest; hij miste zijn pa en vond het maar griezelig om het enige huis dat hij ooit had gekend achter te laten. Hij had de hand van zijn grote broer stevig vastgehouden toen ze mijlenver door het prachtige, glooiende boerenland waren gelopen, totdat ze bij een van de grotere waterwegen waren aangekomen en op een praam sprongen die boerenproducten naar Ketterdam bracht.

'Wat gebeurt er als we daar aankomen?' vroeg hij aan Jordie.

'Eerst zoek ik een baantje als loopjongen bij de Beurs, daarna als

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

klerk. Ik word eerst aandeelhouder en later een echte koopman, en dan verdien ik een fortuin.'

'En ik?'

'Jij gaat naar school.'

'Waarom ga jij niet naar school?'

Jordie had hem uitgelachen. 'Ik ben veel te oud voor school. En trouwens ook te slim.'

De eerste paar dagen in de stad waren precies zoals Jordie had beloofd. Ze hadden langs de bocht van de havens gelopen die bekendstond als het Deksel, en daarna een stukje naar het zuiden via de Oostduig om de gokpaleizen te zien. Ze hadden zich niet al te ver zuidwaarts gewaagd, want ze waren gewaarschuwd dat de straten daar gevaarlijk werden. Ze huurden een kamer in een klein kosthuis niet ver van de Beurs en proefden elke nieuwe lekkernij die ze zagen. Ze aten zich misselijk aan gekonfijte kweeperen. Kaz was gek op de kleine omeletkraampjes, waar je zelf mocht kiezen wat je erin wilde hebben.

Elke ochtend ging Jordie naar de Beurs om werk te zoeken. Tegen Kaz zei hij dat hij in zijn kamer moest blijven; Ketterdam was niet veilig voor kinderen alleen op straat. Er waren dieven en zakkenrollers, en zelfs mannen die kleine jongetjes van straat plukten om ze aan de hoogste bieder te verkopen. En dus bleef Kaz binnen. Hij schoof een stoel voor de wasbak en klom erop zodat hij zichzelf in de spiegel kon zien terwijl hij probeerde muntjes te laten verdwijnen, precies zoals hij dat een goochelaar had zien doen die op de stoep voor een van de gokhuizen optrad. Kaz had wel uren naar hem kunnen kijken, maar na een tijdje had Jordie hem meegesleept. De kaarttrucs waren goed geweest, maar het verdwijnende muntje hield hem nachtenlang wakker. Hoe had die goochelaar dat gedaan? Het ene moment was het geldstuk er nog, en het volgende ogenblik was het verdwenen.

Alle ellende begon met een opwindhondje.

Jordie was hongerig en prikkelbaar thuisgekomen, gefrustreerd na

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de zoveelste vruchteloze dag. 'Ze zeggen dat ze geen baantjes hebben, maar ze bedoelen dat ze geen baantjes hebben voor een jongen zoals ik. Iedereen daar is iemand z'n neef of broer, of anders wel de zoon van hun beste vriend.'

Kaz was ook niet in de stemming geweest om hem op te vrolijken. Hij was chagrijnig na al die uren binnen, met niets om hem gezelschap te houden behalve wat muntjes en kaarten. Hij wilde naar de Oostduig om de goochelaar weer op te zoeken.

In de jaren daarna zou Kaz zich vaak afvragen wat er gebeurd zou zijn als Jordie niet had toegegeven. Als ze in plaats daarvan naar de haven waren gegaan om naar de boten te kijken, of als ze gewoon aan de andere kant van de gracht hadden gewandeld. Hij wilde graag geloven dat alles dan anders was gelopen, maar hoe ouder hij werd, hoe meer hij eraan twijfelde of het eigenlijk wel verschil zou hebben gemaakt.

Ze liepen langs het groene spektakel van het Paleis van Smaragd, en vlak daarnaast, op de stoep voor de Gouden Slag, had een jongetje kleine speelgoedhondjes verkocht. Je kon ze opwinden met een bronzen sleuteltje en dan waggelden ze met flapperende blikken oortjes over straat. Kaz was erbij neergehurkt en had de sleuteltjes opgewonden om alle hondjes tegelijk aan het waggelen te krijgen, en de jongen die ze verkocht had een gesprekje met Jordie aangeknoopt. Hij bleek uit Lij te komen, twee dorpen van het plaatsje waar Kaz en Jordie waren opgegroeid, en kende een man die misschien wel een baantje als loopjongen wist. Niet bij de Beurs, maar in een kantoor verderop in de straat. Jordie moest de volgende ochtend maar eens langskomen, zei hij, en dan konden ze samen met hem praten. Zelf hoopte hij ook al een tijdje als loopjongen aan de slag te kunnen.

Op weg naar huis had Jordie voor hen alle twee een warme chocolademelk gekocht, niet maar eentje om te delen. 'Straks krijgen we eindelijk een beetje geluk,' zei hij terwijl ze met hun handen om de stomende mokken gevouwen op een bruggetje zaten en hun voeten lieten bungelen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De lichtjes van de Duig schitterden in het water. Kaz had naar hun weerspiegeling in het water van de gracht gekeken en gedacht: ik voel me nu al gelukkig.

De jongen die de opwindhondjes verkocht, heette Filip en de man die hij kende was Jakob Hertzoon, een onbeduidende koopman die een koffiehuis in de buurt van de Beurs bezat, waar kleine investeerders samen aandelen konden kopen in de handelsvaart die Kertsj aandeed.

'Je had het moeten zien,' vertelde Jordie opgetogen aan Kaz toen hij laat die avond thuiskwam. 'Op elk uur van de dag zitten er mensen te praten en nieuws uit te wisselen, aandelen en termijncontracten te kopen en te verkopen. Gewone mensen: slagers en bakkers en havenarbeiders. Meneer Hertzoon zegt dat iedereen rijk kan worden. Het enige wat je nodig hebt, is een beetje geluk en de juiste vrienden.'

De week daarna was als een heerlijke droom. Jordie en Filip werkten als loopjongens voor meneer Hertzoon; ze liepen met boodschappen heen en weer tussen de haven en het kantoor, en af en toe plaatsten ze orders voor hem in de Beurs of bij andere handelskantoren. Terwijl zij aan het werk waren, mocht Kaz in het koffiehuis blijven. De man die achter de bar de drankjes inschonk, liet hem op de toog zitten om daar zijn goocheltrucs te oefenen, en hij gaf Kaz zo veel warme chocolademelk als hij op kon.

Ze werden bij Hertzoon thuis uitgenodigd voor het eten, in een prachtig huis in de Zelverstraat, met een blauwe voordeur en witte kanten gordijntjes voor de ramen. Meneer Hertzoon was een grote man met een blozend, vriendelijk gezicht en borstelige grijze bakkebaarden. Zijn vrouw, Margit, kneep in Kaz' wangen en zette hem een bord hutspot met rookworst voor, en in de keuken speelde hij met hun dochter, Saskia. Ze was tien jaar oud, en Kaz vond haar het mooiste meisje dat hij ooit had gezien. Hij en Jordie bleven tot laat op de avond. Ze zongen liedjes terwijl Margit pianospeelde, en een grote zilvergrijze hond sloeg met zijn staart ongelijk de maat. Zo goed had Kaz zich niet meer gevoeld sinds

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de dood van hun vader. Meneer Hertzoon liet Jordie zelfs kleine bedragen uitgeven aan bedrijfsaandelen. Jordie wilde meer investeren, maar meneer Hertzoon raadde hem aan voorzichtig te zijn. 'Kleine stappen, jongen. Kleine stappen.'

Het werd zelfs nog beter toen een vriend van meneer Hertzoon terugkwam uit Novyi Zem. Hij was kapitein op een Kertsj handelsschip en vertelde dat hij in een Zemeense haven een suikerboer tegen het lijf was gelopen. De boer was aangeschoten geweest en had erover geklaagd dat zijn eigen suikerrietvelden en die van zijn buurman overstroomd waren. Op het moment waren de suikerprijzen laag, maar zodra mensen in de gaten zouden krijgen hoe moeilijk het de komende maanden zou worden om aan suiker te komen, zouden de prijzen de pan uit rijzen. De vriend van meneer Hertzoon was van plan om zo veel mogelijk suiker op te kopen voordat het nieuws Ketterdam bereikte.

'Is dat niet vals spelen?' had Kaz tegen Jordie gefluisterd.

'Dat is niet vals spelen.' Jordie snoof. 'Het zijn goeie zaken. En hoe moeten gewone mensen anders in de wereld vooruitkomen, als ze niet een beetje extra hulp krijgen?'

Meneer Hertzoon had Jordie en Filip de orders bij drie verschillende kantoren laten plaatsen om ervoor te zorgen dat ze met hun grote aankoop geen ongewenste aandacht trokken. Het nieuws van de mislukte oogst kwam binnen en zittend in het koffiehuis hadden de jongens de prijzen op het krijtbord omhoog zien vliegen. Het had ze moeite gekost om hun vreugde binnen te houden.

Toen meneer Hertzoon dacht dat de aandelen op hun hoogtepunt waren, stuurde hij Jordie en Filip eropuit om ze te verkopen en hun winst te verzilveren. Toen ze in het koffiehuis terugkwamen, had meneer Hertzoon de twee jongens hun aandeel direct uit de kluis uitbetaald.

'Wat heb ik je gezegd?' zei Jordie tegen Kaz terwijl ze de Ketterdamse avond in liepen. 'Een beetje geluk en de juiste vrienden!'

Een paar dagen later vertelde meneer Hertzoon over een andere tip

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

die hij van zijn vriend de kapitein had gekregen. Die had vergelijkbaar nieuws gehoord over de volgende jurda-oogst. 'De vele regen heeft iedereen dit jaar hard getroffen,' vertelde meneer Hertzoon. 'Maar deze keer zijn niet alleen de akkers overstroomd, maar ook de pakhuizen in de havens van Eames. Hier valt groot geld te verdienen, en ik ben van plan er stevig in te gaan.'

'Dan moeten wij dat ook doen,' zei Filip.

Meneer Hertzoon had gefronst. 'Ik ben bang dat dit geen zaak voor jullie is, jongens. De minimuminvestering is veel te hoog voor jullie twee. Maar er komen heus nog wel meer handeltjes!'

Filip was woedend geweest. Hij had tegen meneer Hertzoon geschreeuwd en hem gezegd dat het niet eerlijk was. Hij zei dat meneer Hertzoon net zo was als de kooplui in de Beurs, die alle rijkdommen voor zichzelf hielden, en schold hem uit voor van alles wat mooi en lelijk was. Kaz was ineengekrompen van schaamte. Nadat Filip het koffiehuis uit was gestormd, staarde iedereen naar meneer Hertzoons rode, beschaamde gezicht.

Hij ging terug naar zijn kantoor en liet zich daar op zijn stoel ploffen. 'Ik… Ik kan het ook niet helpen. Zo wordt er nu eenmaal zakengedaan. De mannen die dergelijke handel drijven, willen alleen grote investeerders, mensen die het risico kunnen dragen.'

Jordie en Kaz hadden er maar wat bij gestaan, onzeker wat ze moesten doen.

'Zijn jullie ook boos op me?' vroeg meneer Hertzoon.

Tuurlijk niet, verzekerden ze hem. Filip was degene die niet eerlijk was.

'Ik begrijp wel waarom hij boos is,' zei meneer Hertzoon. 'Kansen als deze komen niet elke dag langs, maar er valt niets aan te doen.'

'Ik heb geld,' zei Jordie.

Meneer Hertzoon had vriendelijk gelachen. 'Jordie, je bent een beste jongen, en ik twijfel er niet aan dat je op een dag koning van de Beurs

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zult zijn, maar jij bezit niet het soort vermogen dat deze investeerders willen zien.'

Jordie had zijn kin naar voren gestoken. 'Dat heb ik wel. Van de verkoop van mijn vaders boerderij.'

'En ik vermoed dat dat geld het enige is wat jij en Kaz hebben om van te leven. Daar moet je geen risico's mee nemen in een of ander handeltje, hoe zeker de uitkomst ook is. Een kind van jouw leeftijd moet gewoon niet…'

'Ik ben geen kind. Als het een goeie kans is, wil ik die grijpen.'

Kaz zou zich dat moment altijd herinneren, het moment waarop de hebzucht zijn broer in zijn greep kreeg, als een onzichtbare hand die hem voorwaarts duwde, een hefboom aan het werk.

Het was niet meegevallen om meneer Hertzoon te overtuigen. Ze waren met z'n allen teruggegaan naar het huis in de Zelverstraat en hadden nog tot diep in de nacht gepraat. Kaz was in slaap gevallen met zijn hoofd op de flank van de zilverharige hond en Saskia's rode haarlint in zijn hand.

Toen Jordie hem eindelijk wakker maakte, waren de kaarsen bijna opgebrand en was het al ochtend. Meneer Hertzoon had zijn zakenpartner gevraagd om langs te komen en een contract op te stellen voor een lening van Jordie. Vanwege zijn leeftijd zou Jordie het geld aan meneer Hertzoon lenen, en meneer Hertzoon zou vervolgens de investering doen. Margit gaf hun thee met melk en warme pannenkoeken met zure room en jam. Daarna waren ze met z'n allen naar de bank gelopen waar ze het geld van de verkoop van de boerderij hadden weggezet, en Jordie had getekend voor de overdracht.

Meneer Hertzoon stond erop om met hen terug te lopen naar hun kosthuis, en voor de deur had hij hen alle twee omhelsd. Hij gaf de leenovereenkomst aan Jordie en waarschuwde hem dat hij die op een veilige plek moest bewaren. 'Luister, Jordie,' zei hij, 'de kans dat dit misloopt is klein, maar die kans bestaat natuurlijk wel. Als het onverhoopt toch fout

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gaat, vertrouw ik erop dat je dat document niet gebruikt om je lening terug te vragen. We moeten dit risico samen lopen. Ik vertrouw op je.'

Jordie had gestraald. 'Afspraak is afspraak,' zei hij.

'Afspraak is afspraak,' zei meneer Hertzoon trots, en ze schudden elkaar de hand als echte kooplieden. Meneer Hertzoon gaf Jordie een dikke rol kruge. 'Voor een lekker maaltje om het te vieren. Kom over een week naar het koffiehuis en dan kijken we samen hoe de prijzen omhooggaan.'

Die week hadden ze in de speelhallen aan het Deksel ridderspel en spijker gespeeld. Ze hadden voor Jordie een mooie nieuwe jas gekocht en voor Kaz een paar zachte leren laarzen. Ze hadden wafels en gebakken aardappels gegeten, en Jordie had in een boekwinkeltje in de Wijnstraat alle boeken gekocht die hij wilde. Toen de week voorbij was, waren ze hand in hand naar het koffiehuis gelopen.

Het stond leeg. De voordeur was op slot en vergrendeld. Toen ze hun gezichten tegen de donkere ruiten drukten, zagen ze dat alles verdwenen was: de tafels en stoelen en grote koperen vazen, het krijtbord waarop de cijfers van de daghandel werden genoteerd.

'Zijn we op de verkeerde hoek?' vroeg Kaz.

Ze wisten echter dat dat niet zo was. In een nerveuze stilte liepen ze naar het huis in de Zelverstraat. Toen ze op de felblauwe deur klopten, kwam er niemand.

'Ze zijn gewoon even uit,' zei Jordie.

Urenlang zaten ze op het stoepje, totdat de zon onderging. Niemand kwam of ging. Er werden geen kaarsen aangestoken achter de ramen.

Eindelijk verzamelde Jordie genoeg moed om bij de buren aan te kloppen.

'Ja?' zei het dienstmeisje met het witte kapje dat de deur opendeed.

'Weet je waar de mensen van hiernaast naartoe zijn? De familie Hertzoon?'

Het dienstmeisje fronste haar wenkbrauwen. 'Volgens mij waren ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

alleen een tijdje op bezoek, uit Zierfoort.'

'Nee,' zei Jordie. 'Ze wonen hier al jaren. Ze…'

Het dienstmeisje schudde haar hoofd. 'Nadat het vorige gezin verhuisde, heeft het pand bijna een jaar leeggestaan. Een paar weken geleden is het pas weer verhuurd.'

'Maar…'

Ze had de deur voor zijn gezicht dichtgegooid.

Kaz en Jordie zeiden niets tegen elkaar, niet op de weg naar huis, niet toen ze de trap op liepen naar hun kleine kamertje in het kosthuis. Lange tijd zaten ze in de steeds donker wordende kamer. Stemmen dreven naar binnen vanaf de gracht beneden, waar mensen hun gewone gang gingen.

'Er is iets met ze gebeurd,' zei Jordie ten slotte. 'Een ongeluk of een noodgeval. Hij zal wel snel schrijven. Hij zal iemand bij ons langs sturen.'

Die nacht haalde Kaz Saskia's rode lint onder zijn kussen vandaan. Hij rolde het netjes op en klemde het in zijn vuist. Liggend in bed probeerde hij te bidden, maar het enige waaraan hij kon denken was het muntje van de goochelaar: het ene moment nog daar, het volgende verdwenen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

19
MATTHIAS

HET WAS TE VEEL. Hij had niet verwacht dat het zo moeilijk zou zijn om na al die tijd zijn eigen land terug te zien. Meer dan een week had hij zich aan boord van de Ferolind kunnen voorbereiden, maar zijn hoofd was veel te vol geweest. Met de weg die hij had gekozen, met Nina, met de wrede tovenarij die hem uit zijn gevangeniscel had gehaald en op een schip had neergezet dat onder een eindeloze hemel naar het noorden voer, nog altijd gebonden, niet alleen door zijn boeien, maar vooral ook door de last van wat hij op het punt stond te doen.

Zijn eerste glimp van de noordkust kreeg hij laat in de middag, maar Specht besloot tot het vallen van de avond te wachten in de hoop dat de schemering voor enige dekking zou zorgen. Langs de kust waren dorpjes van walvisjagers, en geen van hen voelde er veel voor om gezien te worden. Ondanks hun dekmantel als pelsjagers waren de Droesemleden een opvallende groep.

Ze brachten de nacht op het schip door.

De volgende ochtend bij zonsopgang was Nina naar hem toe gelopen terwijl hij bezig was de winteruitrusting uit te zoeken die Jesper en Inej hadden uitgedeeld. Matthias was onder de indruk van Inejs herstellingsvermogen. Hoewel ze nog altijd kringen onder haar ogen had, bewoog ze zich zonder enige stijfheid, en als ze al pijn had, verborg ze dat uitstekend.

Nina stak een sleuteltje omhoog. ‘Kaz heeft me gestuurd om je boeien los te maken.’

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'En doe je ze dan 's nachts weer om?'

'Dat is aan Kaz. En aan jou, denk ik. Ga zitten.'

'Geef me gewoon het sleuteltje maar.'

Nina schraapte haar keel. 'Hij wil ook dat ik je uiterlijk aanpas.'

'Wat? Waarom?' De gedachte dat Nina met haar toverkracht zijn gezicht zou veranderen, was ondraaglijk.

'We zijn nu in Fjerda. Hij wil dat je er iets minder uitziet als… als jezelf. Voor de zekerheid.'

'Weet je wel hoe groot dit land is? De kans dat…'

'De kans dat je wordt herkend zal in het IJsfort een stuk groter zijn, en ik kan de veranderingen aan je uiterlijk niet allemaal tegelijk doorvoeren.'

'Waarom niet?'

'Zo'n goede Coupeuse ben ik niet. Tegenwoordig is het onderdeel van de opleiding van alle Corporalki, maar ik heb er gewoon geen aanleg voor.'

Matthias snoof.

'Wat?' vroeg ze.

'Ik heb je nooit eerder horen toegeven dat je ergens niet goed in bent.'

'Nou ja, dat gebeurt ook maar heel zelden.'

Tot zijn grote afschuw merkte hij dat zijn lippen omkrulden tot een glimlach, maar die verdween snel genoeg bij de gedachte dat zijn gezicht veranderd zou worden. 'Wat wil Brekker dat je met me doet?'

'Niks radicaals. Ik verander je oogkleur, je haar… of wat daarvan over is. Het is allemaal niet permanent.'

'Ik wil dit niet.' Ik wil je niet in mijn buurt, dacht hij.

'Het duurt niet lang en het doet geen pijn, maar als je er met Kaz over in discussie wilt…'

'Goed dan.' Hij zette zich schrap. Het had geen enkele zin om met Brekker te discussiëren, niet nu hij Matthias simpelweg kon kwellen met de belofte van zijn vrijlating. Matthias pakte een emmer, zette die op zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kop en ging zitten. 'Mag ik nu de sleutel?'

Ze gaf hem het sleuteltje en hij maakte zijn boeien los terwijl zij rommelde in een soort koffer die ze had meegebracht. Het kistje had een handvat en verschillende laatjes vol met poedertjes en pigmenten in kleine potjes. Uit een laatje pakte ze een potje met zwart spul.

'Wat is dat?'

'Zwart antimoon.' Ze stapte naar hem toe en tilde met haar vingertoppen zijn kin op. 'Ontspan je kaken, Matthias. Door al dat knarsetanden heb je straks geen kiezen meer over.'

Hij sloeg zijn armen over elkaar.

Ze schudde wat van het antimoon over zijn hoofdhuid uit en zuchtte vol spijt. 'Waarom eet de dappere drüskelle Matthias Helvar geen vlees?' vroeg ze op dramatische toon terwijl ze verder werkte. 'Ach, mijn kind, dat is zo'n triest verhaal. Zijn tanden zijn weggeslepen door een vreselijke Grisha, en nu kan hij alleen nog maar pap eten.'

'Stop daarmee,' bromde hij.

'Waarmee? Hou je hoofd achterover.'

'Wat doe je?'

'Ik maak je wenkbrauwen en wimpers donkerder. Je weet wel, zoals meisjes doen voordat ze naar een feestje gaan.' Kennelijk had hij een rare grimas getrokken, want ze barstte in lachen uit. 'Die kop van je!'

Ze boog naar voren zodat haar golvende bruine haar langs zijn wangen streek terwijl ze de kleur van het antimoon in zijn wenkbrauwen liet vloeien. Haar hand had ze om zijn wang gelegd. 'Doe je ogen dicht,' mompelde ze. Toen ze met haar duimen over zijn wimpers streek, realiseerde hij zich dat hij zijn adem inhield.

'Je ruikt niet meer naar rozen,' zei hij, en meteen kon hij zich wel voor het hoofd slaan. Hij hoorde haar geur helemaal niet op te merken.

'Waarschijnlijk heb ik een scheepsluchtje.'

Nee, ze rook heerlijk, naar… 'Toffee?'

Schuldbewust wendde ze haar ogen af. 'Kaz zei dat we voor de reis

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

moesten pakken wat we nodig hadden. En een meisje moet nu eenmaal eten.' Ze stak een hand in haar zak en haalde er een zak toffees uit. 'Wil je er eentje?'

Ja. 'Nee.'

Schouderophalend gooide ze er een in haar mond. Ze sloeg haar ogen ten hemel en zuchtte gelukzalig. 'Zo lekker.'

Het was een beschamende ontdekking, maar hij besefte dat hij de hele dag naar de etende Nina zou kunnen kijken. Het was een van de dingen die hij zo geweldig aan haar vond: ze genoot van alles, of het nu een toffee was, ijskoud water uit een beekje of gedroogd rendiervlees.

'Nu je ogen,' zei ze met volle mond terwijl ze een flesje uit haar kist pakte. 'Je moet ze openhouden.'

'Wat is dat?' vroeg hij nerveus.

'Een tinctuur die is ontwikkeld door Dzjenya Safin, ook een Grisha. Het is de veiligste manier om iemands oogkleur te veranderen.' Opnieuw boog ze naar hem toe.

Haar wangen waren roze van de kou, haar mond stond een stukje open. Haar lippen waren maar een paar centimeter bij die van hem vandaan. Als hij iets rechter ging zitten, zouden ze elkaar kussen.

'Je moet me aankijken,' instrueerde ze hem.

Dat doe ik toch, dacht hij. Hij richtte zijn blik op haar ogen. Herinner je je deze kust, Nina, wilde hij haar vragen, al wist hij dat het haast niet anders kon.

'Welke kleur maak je ze?'

'Ssst. Dit is moeilijk.' Ze deed wat drupjes op haar vingertoppen en hield die toen vlak bij zijn ogen.

'Waarom kun je dat spul er niet gewoon in doen?'

'Waarom kun jij je mond niet houden? Wil je soms dat ik je blind maak?'

Meteen hield hij zijn mond.

Eindelijk deed ze een stap naar achteren en liet haar blik over zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gezicht glijden. 'Een soort van bruin,' mompelde ze. Toen knipoogde ze. 'Als toffee.'

'Wat ben jij van plan te doen met Bo Yul-Bayur?'

Ze rechtte haar rug en deed een stap opzij. Haar gezicht was meteen gesloten. 'Hoe bedoel je?'

Het speet hem dat haar ontspannen houding verdween, maar het gaf niet. Hij keek over zijn schouder om te zien of er niemand meeluisterde. 'Je weet precies wat ik bedoel. Je maakt mij niet wijs dat je Bo Yul-Bayur door deze mensen aan de Handelsraad van Kertsj laat overdragen.'

Ze zette het flesje terug in een van de laatjes. 'Voordat we bij het IJsfort zijn, moeten we dit nog minstens twee keer doen zodat ik de kleur kan verdiepen. Zoek je spullen bij elkaar. Kaz wil dat we op het hele uur vertrekken.' Ze klikte de bovenkant van het kistje dicht en raapte de boeien op. Toen was ze verdwenen.

Tegen de tijd dat ze afscheid van de bemanning namen, was de lucht van roze in goud veranderd.

'Tot ziens in de haven van Djerholm,' riep Specht. 'Geen rouwklagers.'

'Geen begrafenissen,' antwoordden de anderen.

Vreemde lui.

Brekker had frustrerend weinig gezegd over hoe ze precies bij Bo Yul-Bayur zouden komen en hoe ze het IJsfort vervolgens met de wetenschapper weer zouden verlaten. Waarover hij echter wel duidelijk was geweest, was dat de Ferolind hun vluchtroute was zodra ze de prijs eenmaal binnen hadden. Het schip had papieren met het zegel van Kertsj erop waarin stond dat alle tol was betaald en alle vergunningen waren verleend, en dat de vertegenwoordigers van Haanraadts Handelsvaart dus pelsvachten en andere goederen van Fjerda naar Zierfoort mochten vervoeren, een havenstad in het zuiden van Kertsj.

Ze begonnen aan de wandeling vanaf de rotsachtige kust de kliffen op. Hoewel het voorjaar in aantocht was, lag er nog altijd een dikke laag

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ijs op de grond, en de klim was pittig. Toen ze de top bereikten, stopten ze even om op adem te komen. De Ferolind was nog zichtbaar aan de horizon, de zeilen opbollend in de wind die in hun gezicht sloeg.

'Alle heiligen,' zei Inej. 'We doen dit echt.'

'Elke minuut van elke ellendige dag wilde ik niets liever dan van dat schip af zijn,' merkte Jesper op. 'Dus waarom mis ik het opeens?'

Wylan stampte met zijn voeten. 'Misschien omdat het nu al voelt alsof je voeten eraf zullen vriezen.'

'Als we ons geld krijgen, kun je een paar kruge verbranden om weer op te warmen,' zei Kaz. 'Kom, we gaan verder.' Zijn stok met de kraaienkop had hij aan boord van de Ferolind achtergelaten en verruild voor een minder opvallende wandelstok.

Jesper had met groot verdriet zijn kostbare revolvers met de parelmoeren handvatten achtergelaten en in plaats daarvan twee onversierde vuurwapens meegenomen. Inej had hetzelfde gedaan met haar bijzondere verzameling messen en dolken; ze had alleen die wapens gehouden waarvan ze het niet erg vond om ze te moeten inleveren wanneer ze de gevangenis in ging. Praktische keuzes, maar Matthias wist dat talismans hun eigenaar ook kracht gaven.

Nadat Jesper zijn kompas had geraadpleegd, liepen ze naar het zuiden, op zoek naar een pad dat hen naar de belangrijkste handelsweg zou voeren. 'Ik ga iemand betalen om mijn kruge voor me te verbranden.'

Kaz ging naast hem lopen. 'Waarom betaal je niet iemand anders om iemand te betalen om je kruge voor je te verbranden? Dat is wat de echt grote jongens doen.'

'Weet je wat de allergrootste bazen doen? Ze betalen iemand om iemand te betalen om…'

Hun stemmen stierven weg terwijl ze er een stevig tempo in zetten, en Matthias en de anderen liepen achter hen aan. Het ontging hem niet dat ieder van hen nog een laatste blik op de verdwijnende Ferolind wierp. De schoener was een deel van Kertsj, voor hen dus een deel van thuis,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en dat laatste vertrouwde ding dreef nu met elke minuut verder bij hen vandaan.

Matthias voelde zowaar een beetje met ze mee, maar tijdens hun trektocht die ochtend moest hij toegeven dat hij er ook van genoot om die grachtratten eens te zien bibberen en ploeteren. Ze dachten dat ze wisten wat kou was, maar het witte noorden had zo zijn manieren om vreemdelingen te dwingen hun mening te herzien. Ze strompelden en struikelden, onhandig in hun nieuwe laarzen, terwijl ze onder de knie probeerden te krijgen hoe je het beste over de hard bevroren sneeuw kon lopen. Al snel liep Matthias voorop en bepaalde het tempo, hoewel Jesper voortdurend een oog op zijn kompas hield.

'Zet je…' Matthias onderbrak zichzelf om naar Wylan te gebaren. Hij wist niet hoe je in het Kertsj 'sneeuwbril' zei, kende al niet eens het woord voor 'sneeuw'. Dat waren geen begrippen die je in de gevangenis nodig had. 'Bescherm je ogen, anders kunnen ze permanent beschadigd raken.'

Zo ver naar het noorden werden mensen blind; ze verloren lippen, oren, neuzen, handen en voeten. Het land was hier bar en wreed, en vaak was dat ook het enige wat mensen zagen. Matthias vond het echter prachtig. Het ijs droeg de geest van Djel in zich. Het had kleur en vorm, zelfs een geur, als je wist waar je moest zoeken.

Terwijl hij stevig doorliep, voelde hij zich bijna kalm, alsof Djel hem hier kon horen en zijn gekwelde gedachten kon verlichten. Het ijs bracht herinneringen terug aan zijn kindertijd, toen hij op jacht ging met zijn vader. Ze hadden verder naar het zuiden gewoond, in de buurt van Halmhend, maar in de winter leek dat gedeelte van Fjerda precies op deze streek: een wereld van wit en grijs, alleen onderbroken door groepjes kale zwarte bomen en rotspunten die uit het niets leken op te rijzen, als scheepswrakken op de kale oceaanbodem.

De eerste wandeldag was bijna zuiverend; er werd weinig gesproken en de witte stilte van het noorden ontving Matthias zonder oordeel. Hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

had meer klachten verwacht, maar zelfs Wylan klemde zijn kiezen op elkaar en liep. Het zijn allemaal overlevers, besefte Matthias. Ze pasten zich aan. Toen de zon naar de horizon zakte, aten ze een rantsoen van gedroogd vlees en scheepsbeschuit en kropen toen zonder een woord hun tent in.

De volgende ochtend kwam er echter een einde aan de stilte en Matthias' fragiele gevoel van kalmte. Nu ze van het schip af waren en geen rekening meer hoefden te houden met de bemanning, was Kaz eindelijk bereid hun de details van zijn plan uit de doeken te doen.

'Als we dit goed aanpakken, zijn we het IJsfort in en weer uit voordat de Fjerden zelfs maar in de gaten hebben dat hun kostbare wetenschapper verdwenen is,' zei Kaz terwijl ze hun rugzakken omdeden en weer op pad gingen, richting het zuiden. 'Zodra we de gevangenis binnenkomen, worden we meegenomen naar het gedeelte onder de mannen- en vrouwencellen, waar de gevangenen in opvangcellen op hun veroordeling wachten. Als Matthias gelijk heeft en de procedures nog hetzelfde zijn, komt er in dat gedeelte maar drie keer per dag een patrouille langs om koppen te tellen. Zodra we de cellen uit zijn, hebben we dus minstens zes uur om in de ambassade te komen, Yul-Bayur op het Witte Eiland te lokaliseren en hem naar de haven te krijgen voordat ze in de gaten hebben dat er iemand verdwenen is.'

'En de andere gevangenen in de opvangcellen?' vroeg Matthias.

'Dat wordt geregeld.'

Matthias trok een sceptisch gezicht, maar erg verrast was hij niet. Zodra ze in die opvangcellen zaten, waren Kaz en de anderen op hun kwetsbaarst. Er zou maar één woord van Matthias tegen de wachters voor nodig zijn om een einde aan al hun plannen te maken. Dat was wat Brum zou doen, waar een man van eer voor zou kiezen. Diep van binnen had Matthias geloofd dat hij wel bij zijn verstand zou komen zodra hij terug was in Fjerda, en dat hij de kracht zou vinden om deze belachelijke missie te dwarsbomen; in plaats daarvan maakte het zijn verlangen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

naar huis, naar het leven dat hij ooit tussen zijn drüskelle-broeders had geleid, alleen maar heviger.

'Zodra we de cellen uit zijn,' vervolgde Kaz, 'halen Matthias en Jesper touwen uit de stallen, terwijl Wylan en ik Nina en Inej uit het opvanggedeelte voor de vrouwen bevrijden. We zien elkaar weer in de kelder. Daar is de verbrandingsoven, en als het goed is, is er nadat de gevangenis voor de nacht wordt afgesloten niemand meer in de wasserij. Terwijl Inej naar boven klimt, speuren Wylan en ik de wasserij af naar spullen die hij voor zijn explosieven kan gebruiken. En voor het geval de Fjerden hebben besloten Bo Yul-Bayur wel in de gevangenis op te sluiten en het ons daarmee gemakkelijk te maken, zoeken Nina, Matthias en Jesper de cellen op de bovenste verdieping af.'

'Nina en Matthias?' vroeg Jesper. 'Ik wil niemands professionaliteit in twijfel trekken, maar is dat echt de ideale combinatie?'

Matthias verbeet zijn woede. Jesper had gelijk, maar hij had er een hekel aan dat er zo over hem werd gesproken.

'Matthias kent de gevangenisprocedures, en Nina kan eventuele wachters zonder luidruchtig gevecht uitschakelen. Jouw taak is het om ervoor te zorgen dat ze elkaar niet vermoorden.'

'Omdat ik de diplomaat van ons team ben?'

'Ons team heeft geen diplomaat,' zei Kaz. 'Goed, luister. In de rest van de gevangenis gaat het heel anders dan in het opvanggedeelte. Elke twee uur lopen wachters hun ronde in het cellenblok en we willen niet het risico lopen dat iemand alarm slaat, dus wees voorzichtig. We stemmen alles op elkaar af met het luiden van de Elderklok. Als de klok zes slaat, zijn we de cellen uit, bij acht slagen zijn we omhoog via de schoorsteen en het dak op. Niemand uitgezonderd.'

'En dan?' vroeg Wylan.

'Dan steken we over naar het dak van de ambassade en bereiken langs die weg de glazen brug.'

'Zo komen we aan de andere kant van de controleposten uit.' Matthias

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

slaagde er niet in om de bewondering in zijn stem helemaal te onderdrukken. 'De wachters op de brug zullen ervan uitgaan dat we door de ambassadepoort zijn gekomen en dat onze papieren daar uitgebreid zijn gecontroleerd.'

Wylan fronste. 'In gevangeniskleding?'

'Fase twee,' zei Jesper. 'De poppenkast.'

'Klopt,' zei Kaz. 'Inej, Nina, Matthias en ik lenen vier setjes kleding van een van de delegaties – plus wat extra's dat onze vriend Bo Yul-Bayur kan aantrekken zodra we hem vinden – en wandelen over de glazen brug. We sporen Yul-Bayur op en nemen hem mee terug naar de ambassade. Nina, als daar tijd voor is, verander je zijn uiterlijk zo veel mogelijk, maar zolang we geen alarmbellen laten afgaan, zal niemand merken dat er een extra Shu Hanees tussen de gasten zit.'

Tenzij Matthias erin slaagde om als eerste bij de wetenschapper te komen. Als de man dood was wanneer de anderen hem vonden, kon Kaz Matthias daar niet voor verantwoordelijk stellen. Hij zou zijn vrijlatingsdocument gewoon krijgen. En als het hem niet lukte om zich van de groep af te scheiden? Op de terugreis kon Yul-Bayur altijd nog een ongeluk aan boord van het schip krijgen.

'Oké, dus als ik het goed begrijp,' zei Jesper, 'zit ik met Wylan opgescheept.'

'Tenzij je plotseling een encyclopedische kennis van het Witte Eiland bezit. Of de vaardigheid om sloten te kraken, onbeklimbare muren te beklimmen of met geflirt vertrouwelijke informatie uit hooggeplaatste ambtenaren te krijgen. Maar anders: ja. Trouwens, ik wil graag twee paar handen die bommen maken.'

Jesper keek met een treurige blik naar zijn vuurwapens. 'Wat een verspilling van mogelijkheden.'

Nina sloeg haar armen over elkaar. 'Oké, stel dat het allemaal werkt. Hoe komen we dan naar buiten?'

'Lopend,' zei Kaz. 'Dat is het mooie van dit plan. Weet je nog dat ik

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zei dat je de aandacht van je slachtoffer moet richten? Bij de ambassade zullen alle ogen gericht zijn op de gasten die het IJsfort binnenkomen. Mensen die vertrekken vormen geen veiligheidsrisico.'

'En waarom dan die bommen?' vroeg Wylan.

'Uit voorzorg. Tussen het IJsfort en de haven ligt een weg van zeven mijl lang. Als iemand merkt dat Bo Yul-Bayur weg is, zullen we die afstand heel snel moeten afleggen.' Met zijn wandelstok tekende hij een streep in de sneeuw. 'De hoofdweg gaat over een kloof heen. We blazen de brug op zodat niemand ons kan volgen.'

Bij de gedachte aan alle schade die deze ellendige schepsels de hoofdstad van zijn land wilden toebrengen, liet Matthias zijn hoofd in zijn handen zakken.

'Het is maar één gevangene, Helvar,' zei Kaz.

'En een brug,' vulde Wylan hulpvaardig aan.

'En alles wat we daartussenin nog moeten opblazen,' voegde Jesper eraan toe.

'Hou allemaal je kop,' bromde Matthias.

Jesper haalde zijn schouders op. 'Fjerden.'

'Ik vind het allemaal maar niks,' zei Nina.

Kaz trok zijn wenkbrauwen op. 'Nou, dan hebben jij en Helvar in elk geval iets gevonden waarover jullie het eens zijn.'

STEEDS VERDER naar het zuiden liepen ze. De kust hadden ze allang achter zich gelaten en het ijs werd steeds vaker onderbroken door stukken bos, stroken zwarte aarde en dierensporen: bewijs van de levende wereld, van het hart van Djel dat altijd klopte. Aan de vragen van de anderen kwam maar geen einde.

'Hoeveel wachttorens zijn er ook alweer op het Witte Eiland?'

'Denk je dat Yul-Bayur in het paleis zal zitten?'

'Op het Witte Eiland zijn barakken voor de wachters. Wat als hij daar ergens zit?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Jesper en Wylan bespraken wat voor explosieven ze konden maken uit de voorraden in de gevangeniswasserij, en of ze in de ambassadesector misschien de hand op wat kruit zouden kunnen leggen. Nina hielp Inej om uit te rekenen hoe snel ze door de schoorsteen omhoog moest klimmen om genoeg tijd over te houden om het touw vast te maken en de anderen boven te krijgen.

Ze ondervroegen elkaar voortdurend over de bouw en procedures van het IJsfort, en over de plattegrond van de drie poortgebouwen in de ringmuur, die allemaal rond een binnenhof waren gebouwd.

'Eerste controlepost?'

'Vier wachters.'

'Tweede controlepost?'

'Acht wachters.'

'Bij de poorten in de ringmuur?'

'Vier als de poort niet in bedrijf is.'

Het was als het gekmakende gekrijs van een troep kraaien die voortdurend in Matthias' oor krasten: verrader, verrader, verrader.

'Gele Protocol?' vroeg Kaz.

'Onregelmatigheden binnen een sector,' antwoordde Inej.

'Rode Protocol?'

'Uitbraak uit een sector.'

'Zwarte Protocol?'

'We zijn er allemaal geweest?' zei Jesper.

'Zoiets ja,' antwoordde Matthias terwijl hij zijn capuchon dichter om zijn hoofd trok en onverstoorbaar verder stapte. Ze hadden hem zelfs de verschillende patronen van de klokken laten imiteren. Noodzakelijk natuurlijk, maar hij had zich een dwaas gevoeld toen hij ze nadeed: 'Bing bong bing bing bong. Nee wacht, bing bing bong bing bing.'

'Als ik rijk ben,' zei Jesper achter hem, 'ga ik ergens heen waar ik nooit meer sneeuw hoef te zien. En jij, Wylan?'

'Ik weet het niet precies.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik vind dat je een gouden piano moet kopen…'

'Fluit.'

'… en concerten moet geven op een plezierjacht. Je kunt het schip aanmeren in de gracht voor je vaders huis.'

'Nina kan zingen,' bemoeide Inej zich ermee.

'We doen wel een duet,' verbeterde Nina. 'Je vader zal moeten verhuizen.'

Nina had inderdaad een vreselijke zangstem. Hij vond het vreselijk dat hij dat wist, maar hij kon de verleiding om over zijn schouder te kijken niet weerstaan. Nina's capuchon was naar achteren gevallen en de dikke golven van haar haar waren uit haar kraag ontsnapt.

Waarom blijf ik dat maar steeds doen? dacht hij gefrustreerd. Aan boord van het schip was het ook telkens gebeurd. Dan zei hij tegen zichzelf dat hij haar moest negeren, maar voordat hij er erg in had, zocht hij haar weer op.

Het was echter dwaasheid om te doen alsof ze niet in zijn gedachten was. Hij en Nina hadden samen door deze streek gelopen. Als zijn berekeningen klopten, lag de plek waar ze waren aangespoeld slechts een paar mijl van waar de Ferolind had aangemeerd. Het was begonnen met een storm, en in zekere zin was die storm nooit opgehouden. Tegelijk met de wind en de regen was Nina zijn leven in geblazen en ze had zijn hele wereld op zijn kop gezet. Sinds die tijd was hij volkomen uit evenwicht.

De storm was plotseling opgestoken. De wind smeet het schip als een speelgoedbootje heen en weer over de golven en de zee speelde mee totdat hij er genoeg van had en hun boot in een kluwen van touwen, zeilen en gillende mensen naar de diepte trok.

Matthias herinnerde zich hoe donker het water was en hoe verschrikkelijk koud, hoe stil het was in de diepte. Tot hij het volgende moment plotseling zout water uitspuugde en naar adem hapte. Iemand had een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

arm om zijn borst geslagen en samen bewogen ze door het water. De kou was ondraaglijk, maar toch wist hij het te doorstaan.

'Word wakker, ellendige spierbonk.' Keurig Fjerdaans, zuiver, uitgesproken als door iemand van adel.

Toen hij zijn hoofd omdraaide, ontdekte hij tot zijn schrik dat de jonge heks die ze op de zuidkust van het Wandelende Eiland gevangen hadden genomen hem beet had en in het Ravkaans iets in zichzelf mompelde. Zie je wel, hij wist gewoon dat ze niet Kaelisch was! Kennelijk had ze zich uit haar boeien en de kooi weten te bevrijden. Hij raakte volkomen in paniek, en als hij niet zo geschrokken en verdoofd was geweest, zou hij zich los hebben geworsteld.

'Zwemmen,' zei ze hijgend tegen hem in het Fjerdaans. 'Alle heiligen, wat geven ze jullie te eten? Je weegt net zo veel als een hooikar.'

Het kostte haar grote moeite om voor hen alle twee te zwemmen. Ze had zijn leven gered. Waarom?

Hij draaide zich om in haar armen en schopte met zijn benen om haar te helpen hen vooruit te krijgen. Tot zijn grote verbazing hoorde hij haar zachtjes snikken.

'Dank de heiligen,' prevelde ze. 'Zwemmen, domme reus.'

'Waar zijn we?' vroeg hij.

'Ik weet het niet,' antwoordde ze, en hij kon de doodsangst in haar stem horen.

Hij trapte om bij haar weg te komen.

'Niet doen!' riep ze. 'Niet loslaten!'

Hij duwde echter zo hard dat ze hem wel moest loslaten. Zodra hij uit haar armen bevrijd was, stroomde de kou naar binnen. De pijn was fel, onmiddellijk, en zijn ledematen werden zwaar en slap. Kennelijk had ze haar verdorven magie gebruikt om hem warm te houden.

In het donker stak hij zijn armen naar haar uit. 'Drüsje?' riep hij, beschaamd vanwege de angst in zijn stem. Het was het Fjerdaanse woord voor heks, want hij wist niet hoe ze heette.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Drüskelle!' schreeuwde ze.

Toen voelde hij zijn vingers in het zwarte water langs haar strijken. Hij greep haar vast en trok haar naar zich toe. Haar lichaam voelde niet echt warm aan, maar zodra ze elkaar aanraakten, ebde de pijn in zijn armen en benen weg. Hij werd overspoeld door dankbaarheid en afkeer.

'We moeten land zien te vinden,' bracht ze uit. 'Ik kan niet zwemmen en tegelijkertijd onze harten kloppend houden.'

'Ik zwem wel,' zei hij. 'En dan kan jij… Ik zwem.' Hij klemde haar met haar rug tegen zijn borst, precies zoals zij hem even geleden nog had vastgehouden, met zijn arm onder haar oksels door en voor haar borst langs, alsof ze verdronk. En dat was ook zo, ze verdronken alle twee, of anders zouden ze binnenkort wel verdrinken, als ze tenminste niet eerst doodvroren.

Hij trapte regelmatig met zijn benen en probeerde niet te veel energie te verspillen, maar alle twee wisten ze dat het waarschijnlijk geen enkele zin had. Het schip was niet ver van de kust geweest toen de storm opstak, maar het was pikdonker. Met geen mogelijkheid viel te zeggen of ze in de richting van de kust zwommen of juist verder de zee op.

Er klonk geen enkel geluid, behalve hun ademhaling, het klotsen van het water en het rollen van de golven. Hij hield hen in beweging – hoewel ze misschien ook gewoon in een cirkeltje rondspartelden – en zij hield hun ademhaling op gang. Wie van hen tweeën het eerst zou moeten opgeven wist hij niet.

'Waarom heb je me gered?' vroeg hij na een tijd.

'Geen energie verspillen. Niet praten.'

'Waarom heb je het gedaan?'

'Omdat je een mens bent,' antwoordde ze boos.

Leugens. Als ze inderdaad de kust bereikten, zou ze een Fjerd nodig hebben om haar te helpen overleven, iemand die het land kende, hoewel duidelijk was dat ze de taal sprak. Natuurlijk sprak ze de taal. Het waren allemaal leugenaars en spionnen, erop getraind om misbruik te maken

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

van mensen zoals hij, mensen zonder onnatuurlijke gaven. Het waren net roofdieren.

Hij bleef trappen, maar zijn beenspieren werden moe en hij voelde dat de kou hem bekroop. 'Geef je het nu al op, heks?'

Kennelijk schudde ze haar vermoeidheid van zich af, want het bloed stroomde terug in zijn vingers en tenen. 'Ik pas me aan jouw tempo aan, drüskelle. Als we sterven, zal dat de last zijn die je in een volgend leven met je mee moet dragen.'

Daar moest hij ondanks zichzelf om glimlachen. Ze had in elk geval geen gebrek aan pit. Dat was zelfs wel duidelijk geweest toen ze nog in de kooi zat.

Zo ging het de hele nacht door: de een daagde de ander uit zodra die opgaf. Om hen heen was er niets, behalve zee, ijs en af en toe wat geplons – een golf, of misschien ook wel iets hongerigs dat door het water naar hen toe zwom.

'Kijk,' fluisterde de heks toen de dag aanbrak, rozerood en zorgeloos.

Daar, in de verte, kon hij met moeite een vooruitspringend ijsklif onderscheiden, en de heerlijke zwarte streep van een donker kiezelstrand. Land.

Ze verspilden geen tijd aan opluchting of vreugde. De heks liet haar hoofd naar achteren tegen zijn schouder zakken terwijl hij centimeter voor ellendige centimeter verder ploeterde. Elke golf leek hen naar achteren te trekken, alsof de zee zijn buit niet wilde prijsgeven. Eindelijk raakten hun voeten vaste grond, en half zwemmend, half kruipend bereikten ze de kust. Ze rukten zich van elkaar los en terwijl Matthias zich over de zwarte rotsen naar het dode, bevroren land sleepte, stroomde de ellende terug zijn lichaam in.

Aanvankelijk was lopen onmogelijk. Meter voor meter schoven ze vooruit, terwijl ze huiverend van de kou probeerden hun ledematen te laten gehoorzamen. Eindelijk wist hij overeind te komen. Hij overwoog om gewoon weg te lopen en zonder haar iets van beschutting te zoeken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze zat op handen en knieën, haar hoofd gebogen, haar haar in natte slierten voor haar gezicht. Hij had sterk het vermoeden dat ze zou gaan liggen en gewoon niet meer op zou staan.

Hij deed een stap en daarna nog een. Toen keerde hij om. Wat haar redenen ook geweest waren, ze had afgelopen nacht zijn leven gered, niet één keer, maar telkens opnieuw. Dat was een bloedschuld.

Hij strompelde terug en stak zijn hand naar haar uit.

Toen ze opkeek, was de uitdrukking op haar gezicht een akelige mengeling van afkeer en vermoeidheid. In haar blik zag hij de schaamte waarmee haar dankbaarheid onvermijdelijk gepaard ging, en hij wist dat zij in dit korte ogenblik zijn spiegel was. Net als hij wilde zij hem niets verschuldigd zijn.

Hij kon deze beslissing voor haar nemen. Dat was wel het minste wat hij voor haar kon doen. Dus bukte hij zich en trok haar overeind, en samen hinkten ze het strand af.

Lange tijd liepen ze naar het westen, of dat hoopte Matthias in elk geval. Zo ver naar het noorden kon de zon je zintuigen nog weleens voor de gek houden, en ze hadden geen kompas bij zich. Het werd al bijna donker en net toen Matthias voelde dat paniek de kop opstak, zagen ze eindelijk het eerste walvisjagerskamp. Het was uitgestorven – deze buitenposten werden alleen in het voorjaar gebruikt – en eigenlijk was het niet veel meer dan een ronde schuilhut gemaakt van walvisbotten, plaggen en dierenhuiden. Een schuilplaats betekende echter dat ze op zijn minst de nacht zouden kunnen overleven.

De deur had geen slot of grendel. Ze vielen er bijna doorheen.

'Bedankt,' kreunde ze terwijl ze naast de ronde vuurplaats in elkaar zakte.

Hij zei niets. Het was puur geluk dat ze het kamp hadden gevonden. Als ze een paar mijl verder naar het noorden waren aangespoeld, zou het met ze gedaan zijn geweest.

De walvisjagers hadden turf en droge houtjes achtergelaten. Matthias

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ging aan de slag met het vuur en probeerde het meer te laten doen dan alleen roken. Hij was onhandig en moe, en zo hongerig dat hij met liefde het leer van zijn schoenen had opgegeten. Toen hij achter zich iets hoorde ritselen, draaide hij zich om. Bijna liet hij het stuk drijfhout vallen waarmee hij in de vlammetjes had zitten poken.

'Wat doe jij nou?' riep hij nors.

Ze keek over haar schouder – haar zeer naakte schouder – en zei: 'Is er iets wat ik zou moeten doen?'

'Trek je kleren weer aan!'

Ze sloeg haar ogen ten hemel. 'Ik ga heus niet doodvriezen zodat jij je lekker kuis kunt blijven voelen.'

Hij porde stevig in het vuur, maar ze trok zich niks van hem aan en deed ook de rest van haar kleren uit – tuniek, broek, zelfs haar onderkleren – en sloeg daarna een van de smerige rendierhuiden om die op een stapel bij de deur lagen.

'Alle heiligen, wat stinkt dit,' bromde ze terwijl ze naar hem toe schuifelde en naast het vuur een soort nest bouwde van een paar andere vachten en dekens. Telkens als ze zich bewoog, viel haar rendiermantel open, zodat de ronding van een kuit, een glimp witte huid of de schaduw tussen haar borsten zichtbaar werd. Ze deed het expres. Hij wist het. Ze wilde hem van zijn stuk brengen. Hij moest zich op het vuur concentreren. Hij was bijna dood geweest, en als hij het vuur niet aan de gang kreeg, zou hij misschien alsnog sterven. Hield ze nou maar op met al dat lawaai. Het stuk drijfhout brak tussen zijn handen.

Snuivend ging Nina in haar nest van vachten liggen, steunend op één elleboog. 'Alle heiligen, drüskelle, wat is er mis met jou? Ik wil het alleen maar warm krijgen. Ik beloof dat ik je niet in je slaap zal aanranden.'

'Ik ben niet bang voor jou,' zei hij geïrriteerd.

Haar grijns was in- en ingemeen. 'Dan ben je net zo stom als je eruitziet.'

Hij bleef gehurkt naast het vuur zitten, hoewel hij wist dat hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

eigenlijk naast haar moest gaan liggen. De zon was onder en de temperatuur zakte razendsnel. Nu al moest hij moeite doen om niet te klappertanden, en ze zouden elkaars warmte nodig hebben om de nacht te overleven. Eigenlijk zou hij er niet zo moeilijk over moeten doen, maar hij wilde gewoon niet zo dicht in haar buurt zijn. Omdat ze een moordenaar is, zei hij tegen zichzelf. Dat is de reden. Ze is een moordenaar en een heks.

Hij dwong zichzelf om op te staan en naar de dekens te lopen.

Nina stak echter een hand uit om hem tegen te houden. 'In die kleren kom je echt niet bij me in de buurt. Je bent zeiknat.'

'Jij kunt onze bloedsomloop op gang houden.'

'Ik ben uitgeput,' zei ze boos. 'En zodra ik in slaap val, is dat vuur het enige wat we hebben om ons warm te houden. Ik kan je vanaf hier zien rillen. Zijn alle Fjerden zo preuts?'

Nee. Misschien. Hij wist het eigenlijk niet. De drüskelle vormden een heilige orde. Ze hoorden in kuisheid te leven totdat ze een vrouw namen – een goede Fjerdaanse echtgenote, die niet tegen je liep te schreeuwen of zomaar haar kleren uittrok.

'Zijn alle Grisha zo schaamteloos?' vroeg hij geprikkeld.

'In het Eerste en het Tweede Leger trainen de jongens en de meisjes samen. Daar is niet veel ruimte voor tuttig gebloos.'

'Het is onnatuurlijk dat vrouwen vechten.'

'Het is onnatuurlijk dat iemand net zo stom is als hij lang is, en toch sta jij daar. Heb je echt al die mijlen gezwommen om vervolgens hier in dit hol te sterven?'

'Het is een schuilhut, en je weet niet of we mijlen hebben gezwommen.'

Nina blies geërgerd haar adem uit, draaide zich op haar zij en kroop zo dicht mogelijk naar het vuur. 'Ik ben te moe om in discussie te gaan.' Ze deed haar ogen dicht. 'Niet te geloven dat jouw gezicht het laatste zal zijn wat ik zie voordat ik doodga.'

Het was alsof ze hem uitdaagde. Matthias voelde zich een dwaas en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

haatte haar omdat ze hem dat gevoel gaf. Nadat hij met zijn rug naar haar toe was gaan staan, trok hij snel zijn doorweekte kleren uit en spreidde ze uit naast het vuur. Hij wierp een korte blik op haar om te zien of ze echt niet keek, liep toen naar de dekens toe en kroop achter haar, al probeerde hij nog wel wat afstand te houden.

'Dichterbij, drüskelle,' kirde ze uitdagend.

Hij sloeg een arm om haar heen en drukte haar tegen zijn borst. Ze liet een geschrokken 'oef' ontsnappen en schoof ongemakkelijk heen en weer.

'Niet zo bewegen,' mopperde hij. Hij was heus weleens met een meisje geweest – niet vaak, dat was waar – maar geen van hen was geweest zoals zij. Ze was gewoon onbehoorlijk rond.

'Je bent koud en klam,' klaagde ze huiverend. 'Het is net alsof ik naast een reusachtige inktvis lig.'

'Jij zei dat ik dichterbij moest komen!'

'Schuif eens een stukje op,' beval ze, en toen hij gehoorzaamde, draaide ze zich naar hem om.

'Wat doe je?' In paniek schoof hij een eind naar achteren.

'Rustig maar, drüskelle. Ik zal me heus niet aan je vergrijpen.'

Hij kneep zijn blauwe ogen tot spleetjes. 'Ik vind het vreselijk zoals je praat.' Verbeeldde hij het zich of keek ze heel even gekwetst? Huh, alsof zijn woorden ook maar enig effect op deze heks konden hebben.

Ze bevestigde dat hij het zich maar had verbeeld toen ze zei: 'Dacht je dat het mij iets kan schelen wat jij wel of niet vreselijk vindt?'

Ze legde haar handen op zijn borst, zo dicht mogelijk bij zijn hart. Hij zou haar dit eigenlijk niet moeten laten doen, zou zijn zwakte niet moeten tonen, maar toen zijn bloed begon te stromen en zijn lichaam warmer werd, waren de opluchting en de ontspanning die door hem heen golfden te aangenaam om te weerstaan.

Met tegenzin stond hij zichzelf toe om onder haar handpalmen wat te ontspannen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze draaide zich om en trok opnieuw zijn arm om haar heen. 'Graag gedaan, idioot.'

Hij had gelogen. Hij vond de manier waarop ze praatte juist leuk.

En dat vond hij nog steeds. Ergens achter hem hoorde hij haar met Inej kletsen; kennelijk probeerde Nina haar een paar Fjerdaanse woorden te leren.

'Nee, hring-kèèèl-le. Je moet een beetje op die laatste lettergreep blijven hangen.'

'Hringele?' zei Inej.

'Beter, maar… Kijk, Kertsj is als een gazelle. Het springt van woord naar woord.' Ze deed voor wat ze bedoelde. 'Fjerdaans lijkt meer op meeuwen die zweven en duiken.' Haar handen werden vogels die zich lieten meevoeren door stromingen in de lucht. Op dat moment keek ze op en zag ze hem naar haar staren.

Hij schraapte zijn keel. 'Eet liever geen sneeuw,' adviseerde hij. 'Daar droog je alleen maar van uit en bovendien gaat je lichaamstemperatuur erdoor omlaag.' Snel liep hij verder, om zo snel mogelijk de volgende heuvel op te zijn en wat afstand tussen hen te creëren. Zodra hij echter de top bereikte, bleef hij abrupt staan. Hij draaide zich om en spreidde zijn armen. 'Stop! Je wilt niet…'

Het was echter al te laat. Nina sloeg haar handen voor haar mond. Inej maakte een soort beschermend gebaar in de lucht. Jesper schudde zijn hoofd en Wylan kokhalsde. Kaz stond stil als een rotsblok, met een ondoorgrondelijke uitdrukking op zijn gezicht.

De brandstapel was op een hoogte gebouwd. De bouwer had geprobeerd het vuur in de beschutting van een rotsig uitsteeksel te maken, maar dat had niet kunnen voorkomen dat de vlammen in de wind waren uitgedoofd. Drie houten staken waren in de ijzige grond gestoken, en daaraan waren drie verkoolde lichamen gebonden, waarvan de zwartgeblakerde, gebarsten huid nog altijd smeulde.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ghezen,' vloekte Wylan. 'Wat is dit?'

'Dit is wat de Fjerden met Grisha doen,' antwoordde Nina. Haar gezicht was uitdrukkingsloos en met haar groene ogen staarde ze strak voor zich uit.

'Dit is wat misdadigers doen,' zei Matthias. 'De brandstapels zijn illegaal sinds…'

Razendsnel draaide Nina zich om en gaf hem een harde duw tegen zijn borst. 'Waag het niet,' zei ze woest. Haar woede leek als een kring van vuur om haar heen te branden. 'Vertel me wanneer er voor het laatst iemand is vervolgd voor het verbranden van een Grisha. Noemen jullie het eigenlijk wel moord als jullie honden afmaken?'

'Nina…'

'Heet het soms anders wanneer je een uniform aantrekt voordat je iemand doodt?'

Toen hoorden ze het: een jammerklacht, als het huilen van de wind.

'Alle heiligen,' fluisterde Jesper. 'Eentje leeft nog.'

Opnieuw klonk het geluid, iel en weeklagend. Het kwam van het zwartgeblakerde lichaam helemaal rechts. Het was niet meer te zien of het een man of een vrouw was. Het haar was weggebrand en de kleding was versmolten met het lichaam. Op sommige plekken waren zwarte stukken huid afgeschilferd, waardoor het rauwe vlees zichtbaar was.

Een snik scheurde zich los uit Nina's keel. Ze tilde haar handen op, maar die trilden te veel. Ze kon haar krachten niet gebruiken om een einde aan het lijden van dit schepsel te maken. Met tranen in haar ogen draaide ze zich om naar de anderen. 'Ik… Alsjeblieft, laat iemand…'

Jesper reageerde als eerste. Er klonken twee schoten en het lichaam werd stil. Jesper stopte zijn pistolen weer in de holsters.

'Verdomme, Jesper,' bromde Kaz. 'Je hebt zojuist aan iedereen binnen een omtrek van mijlen onze aanwezigheid kenbaar gemaakt.'

'Ach, ze denken vast dat we hier zijn om te jagen.'

'Je had het Inej moeten laten doen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik wilde het niet doen,' zei Inej zacht. 'Bedankt, Jesper.'

Kaz' kaken bewogen, maar hij zei niets meer.

'Bedankt,' zei Nina met verstikte stem. Halsoverkop liep ze verder over de bevroren grond, de vage vorm van het pad door de sneeuw volgend. Huilend strompelde ze over het terrein.

Matthias volgde haar. De weg was hier lastig te zien en je was zo verdwaald. 'Nina, je moet niet bij de groep vandaan lopen…'

'Dat is waar jij naar terugkeert, Helvar,' zei ze ruw. 'Dat is het land dat jij zo graag wilt dienen. Maakt het je trots?'

'Ik heb nog nooit een Grisha naar de brandstapel gestuurd. Grisha krijgen een eerlijk proces…'

Ze draaide zich naar hem om, haar sneeuwbril voor haar ogen en de tranen bevroren op haar wangen. 'En waarom is er dan na afloop van een van die zogenaamd eerlijke processen nooit een Grisha onschuldig bevonden?'

'Ik…'

'Omdat het onze misdaad is dat we bestaan. Onze misdaad is wat we zijn.'

Matthias was een tijdje stil, en toen hij weer sprak, voelde hij zich gevangen tussen de schaamte voor wat hij ging zeggen en de behoefte de woorden uit te spreken, de woorden waarmee hij was opgegroeid, de woorden die voor hem nog altijd als de waarheid klonken. 'Nina, is het nooit bij je opgekomen dat jullie misschien… dat jullie eigenlijk niet horen te bestaan?'

Nina's ogen vonkten als groen vuur. Ze deed een stap in zijn richting en hij kon de woede die ze uitstraalde bijna voelen. 'Misschien zijn júllie degenen die niet horen te bestaan, Helvar. Zwak en zacht, met jullie korte leventjes en jullie kleinzielige vooroordelen. Jullie vereren boselfen en ijsgeesten die niet eens de moeite nemen om zichzelf te vertonen, maar als jullie echte macht tegenkomen, kunnen jullie niet wachten om die te vermorzelen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Spot niet met wat je niet begrijpt.'

'Ben je beledigd door mijn spót? Mijn mensen zouden jullie heel wat liever horen lachen dan deze barbaarsheid te moeten ondergaan.' Er gleed een blik van tevreden superioriteit over haar gezicht. 'Ravka wordt herbouwd. En het Tweede Leger ook. Als het eenmaal zover is, hoop ik dat ze jou het eerlijke proces geven dat je verdient. Ik hoop dat ze de drüskelle in de boeien slaan en dwingen te luisteren naar een opsomming van al hun misdaden, zodat de hele wereld hoort over het kwaad dat jullie hebben veroorzaakt.'

'Als je zo graag wilt dat Ravka weer groot wordt, waarom ben je daar nu dan niet?'

'Ik wil dat je wordt vrijgesproken, Helvar. Ik wil dat je erbij bent wanneer het Tweede Leger naar het noorden marcheert en elke centimeter van deze woestenij vertrapt. Ik hoop dat ze jullie velden verbranden en zout over de aarde strooien. Ik hoop dat ze je vrienden en je familie naar de brandstapel sturen.'

'Dat hebben ze al gedaan, Zenik. Mijn moeder, mijn vader, mijn kleine zusje. Inferni-soldaten, die arme vervolgde Grisha van jou, hebben ons dorp tot de grond toe afgebrand. Ik heb niets te verliezen.'

Nina's lach was bitter. 'Misschien was je verblijf in de Hellepoort te kort, Matthias. Er is altijd meer te verliezen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

20
NINA

IK KAN ZE RUIKEN, dacht ze. Terwijl Nina verder door de sneeuw stampte, sloeg ze tegen haar haar en haar kleren en deed ze haar best om niet te kokhalzen. Voortdurend zag ze de lichamen voor zich, en het vurige rode vlees dat tussen de zwartgeblakerde omhulsels door schemerde, als opgestapelde kooltjes in een haard. Ze had het gevoel dat ze werd bedekt door hun as, omhuld door de stank van brandend vlees. Het lukte haar niet om diep in te ademen.

Nu ze steeds bij Matthias in de buurt was, vergat ze gemakkelijk wie hij werkelijk was, wat hij werkelijk over haar dacht. Vanochtend nog had ze zijn uiterlijk aangepast en daarbij zijn boze blikken en gemopper doorstaan. Nee, ze had er zelfs van genoten, was dankbaar geweest voor een excuus om dicht bij hem te zijn, en belachelijk tevreden toen ze hem een keertje bijna aan het lachen kreeg. Alle heiligen, dacht ze, wat kan het me eigenlijk schelen? Waarom voelde één glimlach van Matthias Helvar als vijftig van iemand anders? Toen ze zijn hoofd iets naar achteren duwde om aan zijn ogen te werken, had ze zijn hart voelen kloppen. Ze had erover gedacht hem te kussen. Ze had hem willen kussen, en ze wist vrij zeker dat hij precies hetzelfde had gedacht. Of misschien stelde hij zich ook wel opnieuw voor dat hij me wurgde, dacht ze.

Ze was niet vergeten wat hij aan boord van de Ferolind tegen haar had gezegd, die keer dat hij vroeg wat ze wilde doen met Bo Yul-Bayur, en of ze werkelijk van plan was de wetenschapper aan Kertsj over te dragen. Zou Matthias zijn document niet krijgen als ze Kaz' missie saboteerde?

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Dat kon ze niet maken. Wie hij ook was; ze was hem zijn vrijheid verschuldigd.

Drie weken lang was ze na de schipbreuk met Matthias opgetrokken. Ze hadden geen kompas gehad, hadden niet geweten waar ze heen liepen. Ze hadden zelfs niet geweten waar aan de noordelijke kust ze precies waren aangespoeld. Eindeloos lange dagen hadden ze door de sneeuw gesjokt, ijskoude nachten hadden ze doorgebracht in provisorische schuilholen die ze zelf in elkaar flansten of, als ze geluk hadden, in de verlaten schuilhutten van de walvisjagerskampen. Ze hadden geroosterd zeewier gegeten en alle grassen en knollen die ze konden vinden. Toen ze onder in een rugzak in een van de kampen een voorraadje gedroogd rendiervlees hadden gevonden, was dat een soort wonder geweest. In een gelukzalige stilte hadden ze erop gekauwd, bijna dronken door de smaak ervan.

Na die eerste nacht hadden ze geslapen in alle droge kleren en dekens die ze konden vinden, maar ieder aan een andere kant van het vuur. Als ze geen hout of turf hadden, kropen ze tegen elkaar aan, niet al te dicht, maar 's ochtends lagen ze knus tegen elkaar aan gedrukt, hun ademhaling precies gelijk, één enkele maansikkel veilig gehuld in een warme slaap.

Elke morgen klaagde hij dat ze nauwelijks wakker te krijgen was. 'Het is alsof je een lijk tot leven probeert te wekken.'

'De doden verzoeken om nog vijf minuutjes extra,' zei ze dan en daarna dook ze nog even met haar hoofd onder de vachten.

Hij stampte vervolgens in het rond en pakte met zo veel mogelijk lawaai hun weinige spullen in, terwijl hij in zichzelf mompelde: 'Lui, belachelijk, egoïstisch…' totdat ze zich eindelijk overeind hees en zich klaarmaakte voor de dag.

'Wat is het eerste wat je gaat doen als je thuis bent?' vroeg ze hem tijdens een van hun eindeloze dagmarsen door de sneeuw, op zoek naar een teken van beschaving.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Slapen,' antwoordde hij. 'Een bad nemen. Bidden voor mijn gestorven vrienden.'

'O ja, de andere boeven en moordenaars. Hoe ben je eigenlijk drüskelle geworden?'

'Jouw vrienden moordden mijn familie uit tijdens een Grisha-aanval,' antwoordde hij kil. 'Brum ontfermde zich over me en gaf me iets om voor te vechten.'

Nina had het eigenlijk niet willen geloven, maar ze wist dat het mogelijk was. Gevechten deden zich nou eenmaal voor, onschuldige levens gingen verloren tijdens het oorlogsgeweld. En het was al even verontrustend om je dat monster Brum als een soort vaderfiguur voor te stellen.

Het leek onjuist om hem tegen te spreken of excuses aan te bieden, dus zei ze het eerste wat in haar opkwam. '*Jer molle pe oonet. Enel mörd je nej afva trohem verret.*' Ik ben gemaakt om je te beschermen. Slechts in de dood zal ik worden weerhouden van deze eed.

Geschokt keek Matthias haar aan. 'Dat is de drüskelle-eed aan Fjerda. Hoe ken jij die woorden?'

'Ik heb mijn best gedaan om zo veel mogelijk over Fjerda te weten te komen.'

'Waarom?'

Ze aarzelde even, maar zei toen: 'Zodat ik niet bang voor jullie zou zijn.'

'Je lijkt niet bang.'

'Ben jij bang voor mij?' vroeg ze.

'Nee,' antwoordde hij, en hij klonk bijna verbaasd. Eerder had hij ook al beweerd dat hij niet bang voor haar was. Deze keer geloofde ze hem. Ze zei streng tegen zichzelf dat dat niet goed was.

Ze liepen een tijdje door, en toen vroeg hij: 'Wat is het eerste wat jij gaat doen?'

'Eten.'

'Wat?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Van alles. Gevulde kool, aardappelnoedels, zwartebessencakejes, blini met citroen. Ik kan niet wachten om Zoya's gezicht te zien als ik het Kleine Paleis binnen kom lopen.'

'Zoya Natzyalensky?'

Nina bleef abrupt staan. 'Ken je haar?'

'We kennen haar allemaal. Ze is een machtige heks.'

Toen was het opeens tot haar doorgedrongen. Voor de drüskelle was Zoya net zoiets als Jarl Brum voor haar: wreed, onmenselijk, iets wat je in het donker opwachtte met de dood in z'n handen. Zoya was het monster van deze jongen. Het idee maakte haar onrustig.

'Hoe ben je eigenlijk uit de kooi gekomen?'

Nina knipperde met haar ogen. 'Wat?'

'Op het schip. Je was vastgebonden en zat in een kooi.'

'De beker. Het handvat brak af en de rand was aan de onderkant gekarteld. Daarmee hebben we onze boeien losgesneden. Zodra onze handen eenmaal vrij waren…' Nina liet een ongemakkelijke stilte vallen.

Matthias keek haar fronsend aan. 'Jullie waren van plan om ons aan te vallen.'

'Die avond wilden we in actie komen.'

'Maar toen stak de storm op.'

'Ja.'

Een Stormblazer en een Fabrikator hadden een gat in het dek geslagen en ze waren naar buiten gezwommen. Zouden nog andere Grisha het ijskoude water hebben overleefd? Was het iemand gelukt om aan land te komen? Ze huiverde. Als ze het geheim van de beker niet hadden ontdekt, zouden ze in een kooi zijn verdronken.

'Wat eten drüskelle eigenlijk?' vroeg ze terwijl ze weer sneller ging lopen. 'Behalve Grisha-kinderen.'

'We eten geen kinderen!'

'Dolfijnenspek? Rendierhoeven?'

Ze zag dat hij zijn mond vertrok en vroeg zich af of hij misselijk was of

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

dat hij misschien, heel misschien zijn best deed om niet te lachen.

'We eten veel vis. Haring. Gezouten kabeljauw. En ja, ook rendier, maar niet de hoeven.'

'En taart?'

'Wat is daarmee?'

'Ik ben dol op taart. Ik vroeg me af of we misschien iets gemeenschappelijks kunnen vinden.'

Hij haalde zijn schouders op.

'O, kom op, drüskelle,' zei ze. Ze hadden nog altijd geen namen uitgewisseld en ze wist ook niet zeker of ze dat wel moesten doen. Als ze dit overleefden, zouden ze uiteindelijk een dorpje of stadje bereiken. Ze had geen idee wat er dan zou gebeuren, maar hoe minder hij van haar wist, hoe beter. 'Je verklapt geen Fjerdaanse regeringsgeheimen. Ik wil alleen weten waarom je niet van taart houdt.'

'Ik hou heus wel van taart, maar we mogen geen zoetigheden.'

'Niemand? Of alleen drüskelle?'

'Drüskelle. Zoetigheid wordt gezien als overbodige luxe. Net als alcohol of…'

'Meisjes?'

Met rode wangen liep hij stevig door. Het was ook zo gemakkelijk om hem op stang te jagen.

'Als je geen suiker en geen alcohol mag, zul je waarschijnlijk gek zijn op *pomdrakon*.'

Hij hapte niet meteen toe en liep gewoon door, maar uiteindelijk werd de stilte hem toch te veel. 'Wat is pomdrakon?'

'Drakenvuur,' zei Nina verlekkerd. 'Eerst laat je rozijnen in cognac wellen, en daarna doe je het licht uit en steek je ze in brand.'

'Waarom?'

'Om het moeilijk te maken om ze te pakken te krijgen.'

'En wat doe je als je ze eenmaal hebt?'

'Dan eet je ze op.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Verbrand je je tong dan niet?'

'Jawel, maar…'

'Waarom zou je dan…'

'Omdat het lollig is, dombo. Je weet wel: lol? Er bestaat een woord voor in het Fjerdaans, dus je moet het begrip toch kennen.'

'Ik maak genoeg lol.'

'Oké, wat doe je dan als je lol maakt?'

En zo gingen ze maar door, kattend op elkaar, net als die eerste nacht in het water. Zo hielden ze elkaar in leven, terwijl ze weigerden te erkennen dat ze zwakker werden, dat ze het niet veel langer uit zouden houden als ze niet snel de bewoonde wereld bereikten. Er waren dagen waarop ze door de honger en het verblindend witte ijs van het noorden in cirkeltjes rondliepen, hun eigen sporen terugvonden en erover struikelden, maar daar spraken ze nooit over. Nooit zei een van hen het woord 'verdwaald', alsof ze alle twee wisten dat ze daarmee zouden toegeven verslagen te zijn.

'Waarom mogen meisjes van de Fjerden niet vechten?' had ze hem op een avond gevraagd. Ze lagen opgekruld tegen elkaar aan onder een afdakje, en de kou drong door de vachten heen die ze op de grond hadden gelegd.

'Ze willen niet vechten.'

'Hoe weet je dat? Heb je het ooit weleens aan een meisje gevraagd?'

'Fjerdaanse vrouwen horen vereerd en beschermd te worden.'

'Waarschijnlijk is dat heel verstandig.'

Inmiddels kende hij haar goed genoeg om verrast te zijn. 'O, echt?'

'Ja, bedenk maar hoe gênant het zou zijn als je door een Fjerdaans meisje werd ingemaakt.'

Hij snoof.

'Ik zou het te gek vinden om te zien hoe je door een meisje wordt verslagen,' zei ze vrolijk.

'Van z'n lang zal ze leven niet.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Tja, waarschijnlijk zal ik het inderdaad nooit zíén. Het moment waarop ik je een pak slaag geef, kan ik alleen maar beléven.'

Deze keer lachte hij wel, een echte lach, die ze in haar hele lichaam voelde.

'Alle heiligen, Fjerd, ik wist niet dat je kon lachen. Voorzichtig, niet te hard.'

'Ik geniet van je arrogantie, drüsje.'

Nu lachte Nina. 'Dat is misschien wel het vreselijkste compliment dat ik ooit heb gekregen.'

'Twijfel jij nooit aan jezelf?'

'Voortdurend,' zei ze terwijl ze al bijna in slaap viel. 'Ik laat het alleen nooit merken.'

De volgende ochtend zochten ze hun weg over een ijsvlakte die werd doorsneden door grillige kloven. Terwijl ze op de vaste grond tussen de levensgevaarlijke scheuren probeerden te blijven, spraken ze over Nina's slaapgewoonten.

'Hoe kun jij jezelf een soldaat noemen? Je zou een gat in de dag slapen als ik je niet wakker maakte.'

'Wat heeft dat met soldaat zijn te maken?'

'Discipline. Routine. Betekent dat helemaal niets voor je? Djel, ik kan niet wachten tot ik weer een bed voor mezelf heb.'

'Ja ja,' zei Nina. 'Ik kan aanvoelen hoe vreselijk je het vindt om naast mij te slapen. Elke ochtend voel ik het.'

Matthias werd knalrood. 'Waarom moet je toch steeds zulke dingen zeggen?'

'Omdat ik het leuk vind als je rood wordt.'

'Het is walgelijk. Je hoeft niet van alles iets schunnigs te maken.'

'Als je je gewoon een beetje zou ontspannen…'

'Ik wil me niet ontspannen.'

'Waarom niet? Wat kan er voor ergs gebeuren? Ben je soms bang dat je me misschien aardig gaat vinden?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij zei niets.

Ondanks haar vermoeidheid liep ze een eindje voor hem uit. 'Dat is het, hè? Je wilt niet dat je een Grisha leuk vindt. Je bent bang dat als je om mijn grapjes lacht of mijn vragen beantwoordt, je me misschien wel menselijk zult gaan vinden. Zou dat zo vreselijk zijn?'

'Ik vind je heus wel aardig.'

'Wat zei je?'

'Ik vind je aardig,' zei hij boos.

Ze straalde en voelde van binnen vrolijkheid opwellen. 'En, is dat nou echt zo erg?'

'Ja!' brulde hij.

'Waarom?'

'Omdat je afschuwelijk bent. Je bent luidruchtig en obsceen en… niet te vertrouwen. Brum waarschuwde ons dat Grisha heel charmant kunnen zijn.'

'O, ik begrijp het al. Ik ben de slechte Grisha-verleidster. Ik heb je met mijn Grisha-listen betoverd!' Ze prikte tegen zijn borst.

'Hou daarmee op.'

'Nee. Ik betover je.'

'Kap daarmee.'

Ze danste om hem heen door de sneeuw, prikkend tegen zijn borst, in zijn buik en zijn zij. 'Hemeltje! Wat ben je stevig. Dit is echt inspannend werk.'

Hij schoot in de lach.

'Het werkt! De betovering is geslaagd. De Fjerd is gevallen. Je kunt me niet weerstaan. Je…'

Nina's stem ging over in een gil toen het ijs onder haar voeten meegaf. Wild zwaaide ze met haar armen in het rond, op zoek naar iets wat haar val zou kunnen stoppen, en haar vingers schraapten over ijs en steen.

De drüskelle greep haar arm en ze schreeuwde het uit toen hij hem bijna uit de kom trok.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Daar hing ze, bungelend boven de leegte, de greep van zijn vingers het enige wat haar nog scheidde van de donkere muil van ijs. Toen ze hem in de ogen keek, wist ze even heel zeker dat hij haar zou loslaten. 'Alsjeblieft,' zei ze. De tranen rolden over haar wangen.

Hij trok haar omhoog over de rand en langzaam kropen ze terug naar stevigere bodem. Hijgend lagen ze een tijdje op hun rug.

'Ik was bang… Ik was bang dat je me los zou laten,' wist ze eindelijk uit te brengen.

Een hele tijd was het stil, toen zei hij: 'Ik heb het overwogen. Heel even maar.'

Nina blies een kort lachje uit. 'Het geeft niet,' zei ze uiteindelijk. 'Ik zou het ook overwogen hebben.'

Hij stond op en stak een hand naar haar uit. 'Ik ben Matthias.'

'Nina,' zei ze terwijl ze zijn hand pakte. 'Aangenaam kennis te maken.'

De schipbreuk was nu al meer dan een jaar geleden, maar het voelde alsof er nauwelijks tijd was verstreken. Soms wilde Nina terugkeren naar het moment voordat alles was misgelopen, naar die lange dagen op het ijs toen het hun was gelukt om Nina en Matthias te zijn, in plaats van Grisha en heksenjager. Maar hoe vaker ze eraan dacht, hoe zekerder ze wist dat zo'n moment nooit echt had bestaan. Die drie weken waren een leugen die Matthias en zij hadden geconstrueerd om te kunnen overleven. De waarheid was de brandstapel.

'Nina,' zei Matthias, die nu achter haar aan rende. 'Nina, luister naar me. Je moet bij de anderen blijven.'

'Laat me met rust.'

Toen hij haar arm pakte, draaide ze zich om en balde haar vuist, zodat zijn keel werd dichtgeknepen. Een normaal mens zou haar hebben losgelaten, maar Matthias was een getrainde drüskelle. Hij greep haar andere arm en drukte die tegen haar lichaam, waarna hij haar stevig tegen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zich aan klemde, zodat ze haar handen niet meer kon gebruiken. 'Stop daarmee,' zei hij zacht.

Ze probeerde zich vrij te worstelen en keek hem woedend aan. 'Laat me los.'

'Dat kan ik niet. Niet zolang je een bedreiging vormt.'

'Ik zal altijd een bedreiging voor je zijn, Matthias.'

Zijn mondhoek schoof omhoog tot een treurige glimlach. Zijn ogen stonden bijna verdrietig. 'Ik weet het.' Langzaam liet hij haar los.

Ze deed een stap achteruit. 'Wat krijg ik te zien als ik in het IJsfort ben?' wilde ze weten.

'Je bent bang.'

'Ja.' Uitdagend stak ze haar kin naar voren. Het had geen zin om het te ontkennen.

'Nina…'

'Vertel het me. Ik moet het weten. Martelkamers? Een brandstapel boven op het dak?'

'In het IJsfort gebruiken ze geen brandstapels meer.'

'Wat doen ze dan? Met paarden vierendelen? Vuurpelotons? Heb je vanuit het koninklijk paleis mooi uitzicht op de galgen?'

'Ik heb genoeg van je oordelen, Nina. Je moet ermee ophouden.'

'Hij heeft gelijk. Het kan zo niet doorgaan.' Jesper stond in de sneeuw naar hen te kijken, naast de anderen.

Hoe lang stonden ze daar al? Hadden ze haar aanval op Matthias gezien?

'Hou je erbuiten,' snauwde Nina.

'Als jullie twee elkaar in de haren blijven vliegen, jagen jullie ons allemaal de dood in, en ik wil graag nog veel meer potjes kaart verliezen.'

'Jullie moeten een manier vinden om vrede te sluiten,' vulde Inej aan. 'In elk geval voorlopig.'

'Dit gaat jullie niets aan,' gromde Matthias.

Met een gevaarlijke uitdrukking op zijn gezicht stapte Kaz naar voren.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Het gaat ons zeker wel aan. En let een beetje op je toon.'

Matthias stak vertwijfeld zijn handen in de lucht. 'Jullie hebben je allemaal door haar laten inpakken. Dat is precies wat ze doet. Ze zorgt ervoor dat je denkt dat ze je vriend is en dan…'

Inej vouwde haar armen over elkaar. 'Wat dan?'

'Laat dat, Inej.'

'Nee, Nina,' zei Matthias. 'Vertel het ze. Je zei ooit tegen me dat je mijn vriend was. Weet je nog?' Hij wendde zich tot de anderen. 'Drie weken reisden we samen. Ik redde haar leven. We redden elkaars leven. Toen we in Elling kwamen… Ik had haar elk moment kunnen overdragen aan de soldaten die we daar tegen het lijf liepen. Maar dat deed ik niet.' Matthias ijsbeerde door de sneeuw en zijn stem sloeg over, alsof de herinneringen hem te veel werden. 'Ik leende geld. Ik regelde onderdak. Ik was bereid om ten behoeve van haar veiligheid alles te verraden waarin ik geloofde. Toen ik haar naar de haven bracht om daar voor ons alle twee een plek op een schip te zoeken, lag er een handelsschip uit Kertsj, klaar om te vertrekken.'

Matthias was weer daar, samen met haar op de kade, ze kon het zien in zijn ogen.

'Vraag haar wat ze toen heeft gedaan, deze eerzame bondgenoot, het meisje dat mij en mijn mensen zo hard veroordeelt.'

Niemand zei iets, maar allemaal keken ze haar afwachtend aan.

'Vertel het ze, Nina,' beval hij. 'Ze moeten weten hoe jij met je vrienden omgaat.'

Nina slikte en dwong zichzelf toen om hen aan te kijken. 'Ik zei tegen de mensen uit Kertsj dat hij een slavenhandelaar was en dat hij me gevangen had genomen. Ik deed een beroep op hun goedheid en smeekte ze me te helpen. Ik had een zegel dat ik had meegenomen van een slavenschip dat we in de buurt van het Wandelende Eiland hadden overvallen. Dat gebruikte ik als bewijs.'

Hun blikken waren bijna ondraaglijk. Kaz wist het, natuurlijk. Toen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ze hem om hulp smeekte, had ze hem moeten vertellen wat voor beschuldigingen ze had geuit en later weer had willen herroepen. Kaz had echter nooit dieper gegraven, nooit gevraagd waarom, haar nooit op haar kop gegeven. In zekere zin was het prettig geweest om het aan Kaz te vertellen. Van een jongen die Vuilehanden werd genoemd, hoefde je geen oordeel te verwachten.

Nu lag de waarheid echter voor iedereen open en bloot op tafel. Natuurlijk wisten de Kertsj eigenlijk wel dat slaven de havens van Ketterdam binnenkwamen en weer uit gingen, en de meeste contractarbeiders waren in feite niets anders dan slaven, al werden ze niet zo genoemd. In het openbaar spraken ze er echter schande van en waren ze verplicht alle slavenhandelaars te vervolgen. Nina had precies geweten wat er zou gebeuren toen ze haar beschuldiging aan Matthias' adres uitte.

'Ik begreep niet wat er allemaal gebeurde,' zei Matthias. 'Ik sprak geen Kertsj, maar Nina duidelijk wel. Ze overmeesterden me en sloegen me in de boeien. Ze gooiden me in het cachot, waar ik wekenlang in het donker zat terwijl we de zee overstaken. De volgende keer dat ik het daglicht zag, was toen ze me in Ketterdam van het schip af sleepten.'

'Ik had geen keuze.' Nina voelde de tranen in haar keel. 'Je weet niet…'

'Vertel me één ding,' zei hij. Er klonk woede in zijn stem, maar ze hoorde ook iets anders, iets smekends. 'Als je terug kon gaan in de tijd, als je ongedaan kon maken wat je me hebt aangedaan, zou je dat dan doen?'

Nina dwong zichzelf de anderen aan te kijken. Ze had haar redenen gehad, maar deden die ertoe? En wie waren zij om haar te veroordelen? Ze rechtte haar rug en stak haar kin naar voren. Ze was een lid van de Droesem, een werknemer van de Witte Roos en nu en dan een dwaas meisje, maar vóór alles was ze een Grisha en een soldaat. 'Nee,' zei ze luid en duidelijk. Haar stem galmde over het eindeloze ijs. 'Ik zou precies hetzelfde doen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Plotseling schudde en rommelde de grond. Nina viel bijna om en ze zag dat Kaz steun zocht met zijn wandelstok. Ze keken elkaar verbaasd aan.

'Zijn er zo ver naar het noorden breuklijnen?' vroeg Wylan.

Matthias fronste zijn wenkbrauwen. 'Niet dat ik weet, maar…'

Een stuk aarde schoot onder Matthias' voeten omhoog, waardoor hij tegen de grond sloeg. Rechts van Nina barstte de aarde ook open, en meteen lag ze languit. Overal om haar heen schoten grote brokken steen en ijs omhoog, alsof de aarde zelf tot leven kwam. Een harde wind sloeg in hun gezicht en sneeuw zwiepte om hen heen.

'Wat is dit in vredesnaam?' schreeuwde Jesper.

'Een soort aardbeving!' riep Inej.

'Nee.' Nina wees naar een donker vlekje dat in de lucht leek te zweven, onaangedaan door de stormachtige wind. 'We worden aangevallen.' Kruipend op handen en knieën zocht ze dekking. Even dacht ze dat ze gek was geworden. Er hing iemand in de lucht, hoog boven haar. Ze zag iemand vliegen.

Stormblazers konden luchtstromingen beheersen. Bij het Kleine Paleis had ze Grisha elkaar zelfs wel als spelletje in de lucht zien gooien, maar het niveau van beheersing en kracht dat nodig was om gecontroleerd te kunnen vliegen was gewoon absurd… of in elk geval was dat tot nu toe zo geweest. Jurda parem. Ze had Kaz nooit echt geloofd. Misschien had ze hem er zelfs wel van verdacht regelrecht te liegen over wat hij had gezien, alleen maar om haar zover te krijgen dat ze de klus aannam. Maar tenzij ze zonder het zich te herinneren een klap tegen haar hoofd had gekregen, was dit echt.

De Stormblazer tolde door de lucht en zwiepte de storm tot grote hevigheid op, slingerde ijs de lucht in zodat het tegen haar wangen prikte. Ze zag nauwelijks een hand voor ogen. Toen er alweer een stuk rots en ijs uit de aarde omhoogschoot, viel ze achterover. Ze werden ingesloten en steeds dichter naar elkaar toe gedrongen, zodat ze uiteindelijk één enkel doelwit zouden vormen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Kan iemand voor afleiding zorgen!' riep Jesper van ergens in de storm.

Ze hoorde een blikkerig 'plink'.

'Liggen!' riep Wylan.

Nina drukte haar lichaam plat tegen de sneeuw. Boven haar hoofd klonk een enorme dreun en net rechts van de Stormblazer werd de hemel verlicht door een explosie. De wind om hen heen ging onmiddellijk liggen, terwijl de Stormblazer uit koers werd geslagen en al zijn aandacht nodig had om zijn balans weer terug te vinden. Het kostte hem maar een fractie van een seconde, maar dat was voor Jesper lang genoeg om zijn geweer te richten en te schieten.

Er klonk een schot, en de Stormblazer suisde op de grond af. Opnieuw schoot er een brok ijs omhoog. Ze zaten gevangen als dieren in een kooi, klaar voor de slacht. Tussen de brokken door richtte Jesper op een groepje bomen in de verte, en Nina realiseerde zich dat daar nog een Grisha stond, een jongen met donker haar. Voordat Jesper kon schieten, stootte de Grisha met zijn vuist omhoog, en Jesper werd door een stuk aarde omvergegooid. Hij zette zijn val om in een rol en vuurde vanaf de grond.

De jongen in de verte schreeuwde het uit en zakte op één knie, maar zijn armen waren nog altijd geheven en de grond onder hen bleef rommelen en schokken. Jesper schoot opnieuw, maar miste. Nina stak haar handen omhoog en probeerde zich op het hart van de Grisha te richten, maar hij was veel te ver buiten haar bereik.

Ze zag Inej naar Kaz gebaren. Zonder iets te zeggen ging hij tegen het dichtstbijzijnde brok ijs staan en sloeg zijn handen voor zich in elkaar. De bodem schokte en schoof, maar hij bleef staan terwijl Inej zich in een sierlijke boog tegen zijn ineengestrengelde vingers afzette en zonder een geluid te maken over het stuk ijs verdween. Even later kwam de grond onder hun voeten tot rust.

'Op de Schim kun je rekenen,' zei Jesper.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Enigszins verdoofd zaten ze bij elkaar in de vreemde stilte na de chaos.

'Wylan,' zei Jesper hijgend terwijl hij opstond. 'Zorg dat we hier weg kunnen.'

Wylan knikte, haalde een klompje van iets wat op stopverf leek uit zijn rugzak en duwde het voorzichtig tegen een stuk rots vlakbij. 'Allemaal dekking zoeken,' instrueerde hij.

Ze kropen dicht tegen elkaar aan, zo ver mogelijk bij de rots vandaan als dat ging in de krappe ruimte. Wylan sloeg met zijn vlakke hand tegen het explosief en dook weg. Terwijl hij zich tegen Matthias en Jesper aan drukte, legden ze allemaal hun handen over hun oren.

Er gebeurde niets.

'Dat meen je niet,' zei Jesper.

Boem!

Het spul explodeerde. Brokken ijs en steen regenden neer over hun hoofden.

Wylan, die onder het stof zat, keek hen aan met een enigszins verbaasde, maar dolgelukkige uitdrukking op zijn gezicht.

Nina schoot in de lach. 'Je kunt in elk geval probéren om eruit te zien alsof je wist dat het zou werken.'

Strompelend liepen ze de ring van stenen uit.

Kaz gebaarde naar Jesper. 'Omtrek. Ik wil zeker weten dat er geen verrassingen meer volgen.' Ze liepen ieder in een andere richting weg.

Nina en de anderen vonden Inej gebogen over het lichaam van de trillende Grisha. Hij droeg een olijfgroen uniform en zijn ogen stonden glazig. Uit een kogelwond in zijn bovenbeen stroomde bloed, en in de rechterkant van zijn borst stak een mes. Dat had Inej waarschijnlijk naar hem toe geworpen toen ze uit de kring van stenen ontsnapte.

Nina knielde naast hem neer.

'Ik moet meer hebben,' mompelde de Grisha. 'Een beetje maar.' Hij greep naar Nina's hand, en pas op dat moment herkende ze hem.

'Nestor?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Bij het horen van zijn naam bewoog hij even, maar hij leek haar niet te herkennen.

'Nestor, ik ben het, Nina.' Ze had in het Kleine Paleis met hem op school gezeten. In de oorlog waren ze samen naar Keramtzin gestuurd. Tijdens de kroning van koning Nikolai hadden ze een fles champagne gepikt en ervan gedronken tot ze ervan in het meer moesten kotsen. Hij was een Fabrikator, een van de Durasti die met metaal, glas en vezels werkten. Hier klopte niets van. Fabrikators maakten textiel, wapens. Hij zou helemaal niet moeten kunnen wat ze zojuist had gezien.

'Alsjeblieft,' smeekte hij met vertrokken gezicht. 'Ik moet meer hebben.'

'Parem?'

'Ja,' zei hij snikkend. 'Ja. Alsjeblieft.'

'Ik kan je wond genezen, Nestor, als je stil blijft liggen.'

Hij was er beroerd aan toe, maar als het haar lukte om hem te helpen…

'Ik wil je hulp niet,' zei hij boos terwijl hij haar van zich af probeerde te duwen.

Ze vertraagde zijn hartslag een beetje om hem te kalmeren, maar was bang dat zijn hart er helemaal mee zou stoppen. 'Alsjeblieft, Nestor. Lig eens stil.'

Inmiddels schreeuwde hij en verzette hij zich.

'Hou hem vast,' zei ze.

Matthias maakte aanstalten om haar te helpen, maar Nestor stak zijn handen in de lucht.

Als een wapperend stuk doek golfde de aarde omhoog, waardoor Nina en de anderen naar achteren werden gedwongen.

'Nestor, alsjeblieft! Laat ons je helpen.'

Hij stond op, zwaaiend op zijn gewonde been, en trok aan het mes, dat diep in zijn borst zat. 'Waar zijn ze?' schreeuwde hij. 'Waar zijn ze naartoe?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wie?'

'De Shu Hanezen!' riep hij klaaglijk. 'Waar zijn ze naartoe? Kom terug!' Hij deed een wankelende stap en toen nog een. 'Kom terug!' Met zijn gezicht voorover viel hij in de sneeuw. Hij bewoog niet meer.

Nina rende naar hem toe en draaide hem om. Er zat sneeuw in zijn ogen en mond. Met haar handen op zijn borst probeerde ze zijn hartslag weer op gang te brengen, maar het had geen zin. Als het verdovende middel hem niet al bijna had genekt, had hij zijn verwondingen misschien overleefd, maar zijn lichaam was verzwakt; de huid zat strak om zijn botten en was zo bleek dat hij bijna doorschijnend leek.

Dit is verkeerd, dacht Nina ellendig. Door de Elementaire Natuurwetenschap te bedrijven werd een Grisha gezonder, sterker. Het was een van de dingen die ze zo geweldig vond aan haar Grisha-kracht. Een lichaam had echter grenzen. Het was alsof het middel ervoor had gezorgd dat Nestors macht harder ging dan zijn lichaam aankon. Het had hem gewoon opgebruikt.

Hijgend kwamen Kaz en Jesper terug.

'Iets gevonden?' vroeg Matthias.

Jesper knikte. 'Een groep mensen die naar het zuiden trekken.'

'Hij had het over Shu Hanezen,' zei Nina.

'We wisten dat ook de Shu Hanezen een team zouden sturen om Bo Yul-Bayur te bevrijden,' zei Kaz.

Jesper keek naar Nestors roerloze lichaam. 'Maar we wisten niet dat ze Grisha zouden sturen. Hoe weten we dat het geen huurlingen zijn?'

Kaz stak een munt omhoog met aan de ene kant de afbeelding van een paard en op de andere twee gekruiste sleutels. 'Dit is een *wen ye* uit Shu Han. De Munt van Doorgang. Dit is een regeringsmissie.'

'Hoe hebben ze ons gevonden?' vroeg Inej.

'Misschien zijn ze hierheen gelokt door Jespers schoten,' antwoordde Kaz.

Geïrriteerd wees Jesper naar Nina en Matthias. 'Of misschien hoorden ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

die twee tegen elkaar schreeuwen. Wie weet volgden ze ons al mijlenlang.'

Nina deed haar best om alles wat ze hoorde op een rijtje te krijgen. De Shu Hanezen gebruikten nooit Grisha als soldaten, maar ze waren ook niet zoals de Fjerden; ze zagen Grisha-macht niet als iets onnatuurlijks of afstotelijks. Ze waren erdoor gefascineerd. Toch beschouwden ze Grisha als minder dan mensen. De regering van Shu Han liet al jaren Grisha gevangennemen en experimenten op ze uitvoeren om de bron van hun kracht te lokaliseren. Ze zouden Grisha nooit als huurlingen gebruiken. Of in elk geval was dat vroeger nooit zo geweest. Misschien had parem alles veranderd.

'Ik begrijp het niet,' zei Nina. 'Waarom zouden ze achter Bo Yul-Bayur aan gaan als ze al jurda parem hebben?'

'Het is mogelijk dat ze wel een voorraadje hebben, maar het niet zelf kunnen maken,' antwoordde Kaz. 'Dat leek de Handelsraad te denken. Of misschien willen ze er alleen voor zorgen dat Yul-Bayur het recept niet aan iemand anders kan geven.'

'Denk je dat ze gedrogeerde Grisha zullen gebruiken om het IJsfort binnen te komen?' vroeg Inej.

'Hm, als ze er meer hebben,' merkte Kaz op. 'Het is in elk geval wat ik zou doen.'

Matthias schudde zijn hoofd. 'Als ze een Hartenwringer bij zich hadden gehad, waren we nu allemaal dood.'

'Zo veel scheelde het anders niet,' zei Inej.

Jesper hing zijn geweer over zijn schouder. 'Wylan heeft zijn kostje in elk geval wel verdiend.'

Zodra hij zijn naam hoorde, maakte Wylan een sprongetje. 'Meen je dat?'

'Nou ja, je hebt vast een aanbetaling gedaan.'

'Laten we hier wegwezen,' stelde Kaz voor.

'We moeten ze begraven,' zei Nina.

'De grond is veel te hard en bovendien hebben we er geen tijd voor.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het team van de Shu Hanezen is onderweg naar Djerholm. We weten niet hoeveel andere Grisha ze nog hebben, en Pekka's team zou best al eens binnen kunnen zijn.'

'We kunnen ze toch niet gewoon voor de wolven laten liggen?' zei Nina met verstikte stem.

'Wil je een brandstapel voor ze bouwen?'

'Loop naar de hel, Brekker.'

'Doe je werk, Zenik,' reageerde hij meteen. 'Ik heb je niet naar Fjerda meegenomen om begrafenisrites uit te voeren.'

Ze tilde haar handen op. 'O, zal ik je schedel dan eens opentikken, als een musseneitje?'

'Je wilt echt niet zien wat er in mijn hoofd zit, lieve Nina.'

Ze deed een stap naar hem toe, maar Matthias ging voor haar staan.

'Stop,' zei hij. 'Ik doe het wel. Ik help je om een graf te graven.'

Nina staarde hem aan.

Hij haalde een pikhouweel uit zijn rugzak en gaf die aan haar, en pakte toen eenzelfde stuk gereedschap uit Jespers bagage. 'Loop van hieruit recht naar het zuiden,' zei hij tegen de anderen. 'Ik ken het terrein, dus ik weet zeker dat we jullie tegen het vallen van de avond zullen inhalen. Met zijn tweeën gaan we sneller.'

Kaz keek hem met een rustige blik aan. 'Vergeet je vrijlating niet, Helvar.'

'Is het wel een goed idee om ze alleen te laten?' vroeg Wylan terwijl ze de helling af liepen.

'Nee,' antwoordde Inej.

'Maar we doen het toch?'

'Of we vertrouwen ze nu, of we vertrouwen ze later,' zei Kaz.

'Gaan we nog praten over Matthias' kleine onthulling over Nina's trouw?' vroeg Jesper.

Nina kon Kaz' antwoord nog net verstaan: 'Ik durf te wedden dat de meesten van ons "trouw" of "oprecht" niet als karaktereigenschappen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zouden opgeven bij een sollicitatie.' Hoe graag ze Kaz ook een flink pak rammel wilde geven, ze was hem toch ook wel een beetje dankbaar.

Matthias liep een paar stappen bij Nestors lichaam vandaan. Hij sloeg de pikhouweel met een zwaai in de ijzige grond, wrikte hem los en liet hem opnieuw op de grond neerdalen.

'Hier?' vroeg Nina.

'Wil je hem ergens anders?'

'Ik… Ik weet het niet.' Ze staarde uit over de witte vlakte, waar alleen hier en daar groepjes berkenbomen stonden. 'Het ziet er voor mij allemaal hetzelfde uit.'

'Ken je onze goden?'

'Sommige,' antwoordde ze.

'Maar je kent Djel.'

'De bron.'

Matthias knikte. 'De Fjerden geloven dat alles in deze wereld met elkaar verbonden is door het water – de zeeën, het ijs, de rivieren en stroompjes, de regen en de stormen. Alles voedt Djel en wordt door hem gevoed. Als we sterven, noemen we dat *felötobjer*, wortelschieten. We worden als de wortels van de es en drinken van Djel, waar we ook te ruste worden gelegd.'

'Is dat de reden dat jullie Grisha verbranden in plaats van ze te begraven?'

Even was hij stil, maar toen knikte hij kort.

'En toch help je me om Nestor en de Stormblazer hier te begraven?'

Opnieuw knikte hij.

Ze pakte de andere pikhouweel en probeerde net als hij te zwaaien. De bodem was keihard en gaf nauwelijks mee. Elke keer dat de houweel de grond raakte, voelde ze de schok in haar armen. 'Eigenlijk zou Nestor dat allemaal niet moeten kunnen,' merkte ze op. De gedachten tolden nog altijd door haar hoofd. 'Geen enkele Grisha kan zijn kracht zo gebruiken. Het is verkeerd.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Een tijdje zweeg hij, toen zei hij: 'Begrijp je het nu iets beter? Hoe het is om tegenover zo'n wezensvreemde macht te staan? Om het op te nemen tegen een vijand met bovennatuurlijke krachten?'

Nina greep haar pikhouweel nog steviger beet. De onder invloed van parem verkerende Nestor was voor haar een perverse karikatuur van alles wat ze zo fantastisch vond aan haar kracht. Was dat wat Matthias en de andere Fjerden bij Grisha zagen? Een kracht die ze niet konden verklaren, iets wat inging tegen de natuur?

'Misschien.' Meer kon ze hem op dit moment niet bieden.

'Je zei dat je in de haven van Elling geen keuze had,' zei hij zonder haar aan te kijken. Zijn pikhouweel bewoog in een ononderbroken ritme omhoog en omlaag. 'Was dat omdat ik een drüskelle was? Was je het de hele tijd al van plan?'

Nina herinnerde zich hun laatste dag samen, de opwinding die ze hadden gevoeld toen ze de top van een steile helling bereikten en het havenstadje voor zich zagen liggen. Ze was geschokt geweest toen ze Matthias hoorde zeggen: 'Ik vind het bijna jammer, Nina.'

'Bijna?'

'Ik heb te veel honger om het echt jammer te vinden.'

'Eindelijk bezwijk je onder mijn invloed. Maar hoe moeten we iets eten als we geen geld hebben?' vroeg ze terwijl ze de heuvel af liepen. 'Misschien moet ik je mooie haar wel voor een goed prijsje aan een pruikenwinkel verkopen.'

'Als je het maar laat,' zei hij lachend. In de loop van hun tocht was hij steeds gemakkelijker gaan lachen, alsof hij een nieuwe taal vloeiender begon te spreken. 'Als dit Elling is, kan ik vast wel een slaapplek voor ons vinden.'

Op dat moment was ze blijven staan omdat ze opeens vreselijk duidelijk inzag in wat voor situatie ze eigenlijk verkeerde. Ze was hier midden in vijandelijk gebied, zonder ook maar één bondgenoot, behalve een drüskelle die haar nog maar een paar weken geleden in een kooi had gesmeten.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Voordat ze echter haar mond kon opendoen, zei Matthias: 'Ik heb mijn leven aan jou te danken, Nina Zenik. We zullen je wel veilig thuis krijgen.'

Het had haar verrast hoe gemakkelijk ze hem kon vertrouwen. En hij had haar ook vertrouwd.

Nu zwaaide ze met haar pikhouweel, voelde de kracht door haar armen en schouders trillen en zei: 'Er waren Grisha in Elling.'

Midden in een zwaai hield hij stil. 'Wat?'

'Het waren spionnen die verkenningswerk deden in de haven. Ze zagen me met jou het plein op lopen en herkenden me uit het Kleine Paleis. En een van hen herkende jou ook, Matthias. Van een schermutseling in de buurt van de grens.'

Matthias zei niets.

'Ze hielden me staande toen jij met de eigenaar van het logement ging praten,' vervolgde Nina. 'Ik wist ze ervan te overtuigen dat ik ook undercover was. Ze wilden je gevangennemen, maar ik zei dat je niet alleen was, dat het te riskant was om je meteen op te pakken. Ik beloofde ze dat ik je de volgende dag bij hen zou brengen.'

'Waarom vertelde je me dat niet gewoon?'

Nina gooide haar pikhouweel neer. 'Tegen jou zeggen dat er Grisha-spionnen in Elling waren? Je had dan misschien met mij vrede gesloten, maar je verwacht toch niet werkelijk dat ik geloof dat je hen niet zou hebben ontmaskerd?'

Hij wendde zijn gezicht af. Door het trillende spiertje in zijn kaak wist ze dat ze goed zat met haar vermoeden.

'Die ochtend,' begon hij, 'op de kade…'

'Ik moest zorgen dat we alle twee zo snel mogelijk uit Elling wegkwamen. Ik hoopte vlug een schip te kunnen vinden waarop we als verstekeling mee konden… Maar waarschijnlijk hielden de Grisha het pension in de gaten en zagen ze ons vertrekken. Toen ze opeens op de kade verschenen, wist ik dat ze op jou uit waren, Matthias. Als ze jou gevangen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hadden genomen, hadden ze je meegenomen naar Ravka, je ondervraagd, misschien wel geëxecuteerd. Toen zag ik dat handelsschip uit Kertsj. Je kent hun slavenwetten.'

'Zeker ken ik die,' zei hij bitter.

'Ik uitte mijn beschuldiging. Ik smeekte de Kertsj om me te redden. Ik wist dat ze jou moesten oppakken en ons alle twee veilig naar Kertsj zouden brengen. Ik wist niet… Matthias, ik wist niet dat ze je in de Hellepoort zouden gooien.'

Toen hij haar aankeek, was zijn blik hard, en zijn knokkels om de pikhouweel waren spierwit. 'Waarom zei je niets? Waarom vertelde je de waarheid niet toen we eenmaal in Ketterdam waren?'

'Dat heb ik geprobeerd. Ik zweer het. Ik heb geprobeerd mijn beschuldiging te herroepen. Ze wilden me niet bij de rechter laten. Ze wilden me niet bij jou laten. Ik kon niet verklaren hoe ik aan het zegel van de slavenhandelaar kwam, of waarom ik mijn beschuldiging had geuit, niet zonder openheid te geven over de Ravkaanse spionageactiviteiten. Ik zou Grisha die nog in vijandelijk gebied waren in gevaar hebben gebracht. Ik zou ze ter dood hebben veroordeeld.'

'En dus liet je mij in de Hellepoort wegrotten.'

'Ik had kunnen teruggaan naar Ravka. En alle heiligen, wat wilde ik dat graag. Ik ben echter in Ketterdam gebleven. Al mijn loon heb ik uitgegeven aan smeergeld, ik heb verzoeken ingediend bij het gerechtshof…'

'Je hebt alles gedaan, behalve de waarheid verteld.'

Eigenlijk had ze vriendelijk willen zijn, hem haar verontschuldigingen willen aanbieden, tegen hem willen zeggen dat ze dag en nacht aan hem had gedacht. Het beeld van de brandstapel stond haar echter nog te helder voor ogen. 'Ik wilde mijn mensen beschermen, mensen die jij al je leven lang probeert uit te roeien.'

Hij lachte een beetje spottend, terwijl hij de pikhouweel in zijn handen omdraaide. '*Wanden olstrum end kendesorum*.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het was het eerste deel van een Fjerdaans gezegde: het water hoort en begrijpt. Het klonk vriendelijk genoeg, maar Matthias besefte dat Nina ook wist wat er volgde.

'*Isen ne bejstrum*,' maakte ze zijn zin af. Het water hoort en begrijpt. Het ijs vergeeft niet.

'En wat ga je nu doen, Nina? Zul je de mensen die je je vrienden noemt opnieuw verraden, in het belang van de Grisha?'

'Wat?'

'Je gaat me toch niet vertellen dat je van plan bent Bo Yul-Bayur te laten leven.'

Hij kende haar goed. Hoe meer ze over jurda parem te weten kwam, hoe zekerder ze van zichzelf werd: de enige manier om de Grisha te beschermen was door een einde aan het leven van de wetenschapper te maken. Ze dacht aan Nestor, die zelfs met zijn laatste adem nog smeekte om de komst van zijn meesters uit Shu Han. 'De gedachte dat mijn mensen slaven zijn, is ondraaglijk,' gaf ze toe. 'Maar ik heb nog een schuld te vereffenen, Matthias. Jouw vrijlating is mijn boetedoening, en ik wil niet degene zijn die jou opnieuw je vrijheid ontzegt.'

'Ik hoef die vrijlating niet.'

Ze staarde hem aan. 'Maar…'

'Misschien worden jouw mensen inderdaad slaven. Of misschien worden ze een niet te stuiten macht. Als Yul-Bayur blijft leven en het geheim van jurda parem bekend wordt, is alles mogelijk.'

Lange tijd keken ze elkaar aan. De zon hing laag aan de hemel en liet zijn gouden stralen over de sneeuw schijnen. Ze kon de blonde kleur van Matthias' wimpers door het zwarte antimoon zien schitteren dat ze had gebruikt om ze donker te maken. Binnenkort moest ze haar Coupeusekrachten weer gebruiken.

In die dagen na de schipbreuk hadden zij en Matthias een ongemakkelijke wapenstilstand gesloten. Wat er tussen hen was gegroeid, was sterker geweest dan genegenheid; het was de wetenschap dat ze alle twee

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

soldaten waren en dat ze in een ander leven misschien bondgenoten hadden kunnen zijn in plaats van vijanden. En nu voelde ze dat opnieuw.

'Het zou betekenen dat we de anderen moeten verraden,' zei ze. 'Ze zullen hun beloning van de Handelsraad mislopen.'

'Klopt.'

'En Kaz zal ons alle twee vermoorden.'

'Als hij de waarheid ontdekt.'

'Heb je weleens geprobeerd te liegen tegen Kaz Brekker?'

Matthias haalde zijn schouders op. 'Dan sterven we zoals we hebben geleefd.'

Nina keek naar Nestors uitgemergelde lichaam. 'Voor een goede zaak.'

'We denken hier hetzelfde over,' zei Matthias. 'Bo Yul-Bayur mag het IJsfort niet levend verlaten.'

'Afspraak is afspraak,' zei ze in het Kertsj, de taal van de handel en een taal die voor geen van beiden hun moedertaal was.

'Afspraak is afspraak,' antwoordde hij.

Matthias zwaaide met zijn pikhouweel en liet hem met een klap op de grond neerdalen, als een soort verklaring. Ze tilde haar houweel ook op en deed hetzelfde. Zonder nog iets te zeggen hervatten ze hun werk aan het graf en bikten in een gestaag ritme verder.

In één ding had Kaz dan toch gelijk. Matthias en zij hadden eindelijk iets gevonden waarover ze het eens konden zijn.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL VIER

DE TRUC VAN VALLEN

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

21
INEJ

HET WAS ALSOF zij en Kaz tweelingsoldaten waren geworden, dacht Inej; ze marcheerden voort en deden of alles in orde was, terwijl ze hun wonden en zere plekken voor de rest van de groep verborgen.

Ze hadden nog twee dagen nodig om de kliffen bij Djerholm te bereiken, maar naarmate ze zuidelijker en dichter bij de kust kwamen, ging het gemakkelijker. Het weer werd warmer, de grond ontdooide en zo hier en daar zag ze al voorbodes van de lente. Inej had gedacht dat Djerholm er net zo uit zou zien als Ketterdam: een schildersdoek in zwarte, grijze en bruine tinten, een wirwar van straatjes vol zeemist en steenkolenrook, een haven met allerhande schepen, een stad die bruiste van de levendige handel. De haven van Djerholm lag inderdaad vol schepen, maar de schone straten liepen keurig in het gelid naar het water toe en de huizen waren in allerlei kleuren geschilderd – rood, blauw, geel, roze – alsof de stad zich niets aantrok van het woeste witte land en de lange winters hier in het hoge noorden. Zelfs de pakhuizen aan de kade hadden vrolijke kleurtjes. Zo had ze zich steden voorgesteld toen ze nog klein was: alles in snoepkleuren en keurig op zijn eigen plek.

Lag de Ferolind al in de haven te wachten, veilig aan zijn ligplaats, met de vlag van Kertsj en het opvallende oranje-groene vaandel van Haanraadts Handelsvaart? Als hun plan precies zo verliep als Kaz hoopte, zouden ze morgennacht met Bo Yul-Bayur over de kade van Djerholm wandelen, op hun schip springen en ver op zee zijn voordat iemand in

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Fjerda ook maar iets in de gaten had. Ze dacht er liever niet over na hoe morgennacht eruit zou zien als het plan mislukte.

Inej richtte haar blik op het IJsfort, dat als een grote witte wachter op een enorme rotspunt stond en over de haven uit leek te kijken. Matthias had gezegd dat de kliffen niet te beklimmen waren, en Inej moest toegeven dat ze zelfs voor de Schim een uitdaging zouden vormen. Ze leken onmogelijk hoog, en van een afstandje zag het witte kalksteen eruit als helder glanzend ijs.

'Kanon,' zei Jesper.

Kaz keek met samengeknepen ogen naar de enorme kanonnen die naar de baai wezen. 'Ik heb ingebroken in banken, pakhuizen, villa's, musea, kluizen, een bibliotheek vol zeldzame boeken, en ooit in de slaapkamer van een bezoekende Kaelische diplomaat wiens vrouw erg van smaragden hield, maar er is nog nooit met een kanon op me geschoten.'

'Het is nooit te laat voor iets nieuws,' merkte Jesper op.

Inej kneep haar lippen op elkaar. 'Hopelijk komt het niet zover.'

'Die kanonnen zijn bedoeld om aanvallende armada's tegen te houden,' zei Jesper vol zelfvertrouwen. 'Ik wens ze veel succes als ze proberen een smal schoenertje te raken dat het ruime sop kiest op weg naar roem en rijkdom.'

'Daar zal ik je aan herinneren als er een kanonskogel op me afvliegt,' zei Nina.

Op de plek waar de klifweg uitkwam bij de noordelijke weg die naar Boven-Djerholm leidde, voegden ze zich onopvallend tussen al het verkeer van reizigers en handelaars. De bovenstad was een rommelige uitbreiding van de benedenstad, een verzameling verspreid liggende winkels, markten en taveernes die werden bezocht door wachters en ander personeel van het IJsfort en door bezoekers van buiten. Gelukkig was het er zo druk met zo veel uiteenlopende mensen dat één groep buitenlanders meer niet erg opviel, en Inej merkte dat ze weer wat gemakkelijker

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ademhaalde. Ze had zich zorgen gemaakt dat Jesper en zij misschien gevaarlijk zouden afsteken bij alle blonde hoofden in de Fjerdaanse hoofdstad. Misschien hoopte het team uit Shu Han ook dekking te vinden in de veelkleurige mensenmenigte.

Overal zag je tekenen van de aanstaande Hringkälla-viering. In de winkels waren prachtige uitstallingen met peperkoeken in de vorm van wolven, sommige als versiering opgehangen in grote, kronkelige bomen, en de brug over de rivierkloof was versierd met zilveren linten, de kleur van Fjerda. Eén weg om het IJsfort in en weer uit te komen. Zouden ze deze brug morgen als overwinnaars oversteken?

'Wat zijn dat?' Wylan bleef even staan voor een koopmanskar vol kransen gemaakt van dezelfde kronkelige takken en zilveren linten.

'Takken van de es,' antwoordde Matthias. 'De heilige boom van Djel.'

'Het schijnt dat er een in het midden van het Witte Eiland staat,' zei Nina, die zich niets aantrok van de waarschuwende blik van de Fjerd. 'Daar verzamelen de drüskelle zich voor de luisterceremonie.'

Kaz tikte met zijn wandelstok op de grond. 'Waarom hoor ik dit nu pas?'

'De es krijgt zijn kracht van de geest van Djel,' zei Matthias. 'Op die plek kunnen we het beste zijn stem horen.'

Kaz' ogen schoten vuur. 'Dat vroeg ik niet. Waarom staat dat niet in onze plannen?'

'Omdat het de heiligste plek in heel Fjerda is en niet van belang voor onze missie.'

'Ik bepaal hier wat van belang is. Is er nog meer wat je in al je wijsheid besloten hebt weg te laten?'

'Het IJsfort is een gigantisch complex.' Matthias wendde zijn gezicht af. 'Ik kan niet elk hoekje en gaatje benoemen.'

'Laten we dan maar hopen dat er in al die hoekjes niets op de loer ligt,' antwoordde Kaz.

Boven-Djerholm had geen echt centrum, maar de meeste taveernes,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

herbergen en marktkraampjes stonden bij elkaar aan de voet van de heuvel waarop het IJsfort lag. Schijnbaar doelloos ging Kaz hun voor door de straten, totdat hij een verlopen taveerne vond die de Gestinge heette.

'Hier?' klaagde Jesper terwijl hij de bedompte gelagkamer in keek. Het stonk er naar knoflook en vis.

Kaz wierp alleen een veelbetekenende blik naar boven en zei: 'Terras.'

'Wat is een gestinge?' vroeg Inej zich hardop af.

'Het betekent "paradijs",' antwoordde Matthias. Zelfs hij keek er nogal sceptisch bij.

Nina hielp hen aan een tafeltje op het dakterras van de taveerne. Het was er bijna helemaal leeg, want het weer was nog te koud om veel klanten te lokken. Of misschien werden ze ook wel afgeschrikt door het eten: haring in ranzige olie, steenhard donker brood en een soort boter waarop toch echt schimmel leek te staan.

Jesper keek naar zijn bord en verzuchtte: 'Kaz, als je me dood wilt hebben, heb ik liever de kogel dan vergif.'

Nina trok haar neus op. 'Als zelfs ik niet wil eten, weet je dat er iets niet in orde is.'

'We zijn hier voor het uitzicht, niet voor het eten.'

Vanaf hun tafel hadden ze uitstekend zicht op de buitenste poort en het eerste wachtershuis van het IJsfort.

De poort was gebouwd als een witte boog, gevormd door twee op hun achterpoten staande monumentale stenen wolven, en overspande de weg die de heuvel op liep naar het IJsfort. Prikkend in hun middageten keken Inej en de anderen naar het verkeer dat door de poort af en aan reed, en wachtten tot er een gevangeniswagen zou verschijnen. Inejs eetlust was eindelijk teruggekeerd en ze had steeds zo veel mogelijk gegeten om weer op krachten te komen, maar het velletje op de soep die ze had besteld zag er niet erg aanlokkelijk uit.

Koffie was hier niet te krijgen, dus bestelden ze thee en kleine glaasjes

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

heldere *brännvin*. Het spul brandde in hun keel, maar hielp ook om hen warm te houden toen de wind aantrok en de zilveren linten aan de essentakken langs de weg steeds harder wapperden.

'Nog even en we beginnen op te vallen,' zei Nina. 'Dit is geen plek waar mensen lang blijven plakken.'

'Misschien hoeft er vandaag niemand naar de gevangenis gebracht te worden,' merkte Wylan op.

'Er moet altijd iemand naar de gevangenis,' antwoordde Kaz. Toen wees hij met zijn kin naar de weg. 'Kijk.'

Een vierkante wagen kwam rollend tot stilstand voor het wachtershuis. Het dak en de hoge zijkanten waren bedekt met zwart zeildoek en de kar werd getrokken door vier stevige paarden. Aan de achterkant was een zware, ijzeren deur, vergrendeld en afgesloten met een hangslot.

Kaz haalde iets uit zijn jaszak. 'Hier.' Hij gaf Jesper een dun boekje met een rijkversierde band.

'Gaan we elkaar voorlezen?'

'Sla het open, helemaal achteraan.'

Jesper klapte het boekje open en tuurde niet-begrijpend naar de laatste bladzij. 'En nu?'

'Hou het omhoog zodat we niet naar je lelijke kop hoeven te kijken.'

'Mijn gezicht heeft karakter. En trouwens… O!'

'Geweldig leesvoer, vind je niet?'

'Nooit geweten dat ik zo van literatuur zou kunnen genieten.'

Jesper gaf het boek door aan Wylan, die het aarzelend aanpakte. 'Wat staat erin?'

'Kijk nou maar,' zei Jesper.

Fronsend hield Wylan het boek omhoog. Toen grijnsde hij. 'Hoe kom je hieraan?'

Nu was Matthias aan de beurt. Hij gromde verrast.

'Het heet een doorkijkboek,' zei Kaz terwijl Inej het van Nina aanpakte en omhooghield.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Op de bladzijden stonden heel normale preken, maar in het rijkversierde achterplat zaten twee lenzen verborgen die als verrekijker fungeerden. Van Kaz moest ze in De Kraai altijd uitkijken naar vrouwen die op een vergelijkbare manier gemaakte handspiegeltjes gebruikten. Daarmee konden ze vanaf de andere kant van de kamer zien welke kaarten een speler in zijn hand had en vervolgens signalen doorgeven aan hun partner aan tafel.

'Slim,' merkte Inej op terwijl ze erdoorheen tuurde. Voor de vrouw achter de bar en de andere klanten op het terras was het alsof ze een boek aan elkaar doorgaven en een interessante passage bespraken. In plaats daarvan kon Inej van dichtbij het poortgebouw en de kar die ervoor geparkeerd stond bekijken.

Het poorthek tussen de woeste wolven was van smeedijzer, versierd met het symbool van de heilige es, en aan weerszijden strekten zich hoge hekken met scherpe punten uit, die het hele terrein van het IJsfort omgaven.

'Vier wachters,' meldde ze. Het was precies zoals Matthias had gezegd. Er stonden er twee aan elke kant van het poorthuis, en een van hen praatte met de koetsier van de gevangeniswagen, die hem een stapeltje documenten overhandigde.

'Zij vormen de eerste verdedigingslinie,' zei Matthias. 'Ze controleren alle documenten, stellen de identiteit van bezoekers en gevangenen vast, signaleren iedereen die volgens hen nader onderzocht moet worden. Morgen om dezelfde tijd zal de rij die door de poort gaat vol staan met gasten voor Hringkälla en helemaal tot aan de kloof lopen.'

'Tegen die tijd zijn wij al binnen,' zei Kaz.

'Hoe vaak rijden die wagens heen en weer?' vroeg Jesper.

'Dat hangt ervan af,' antwoordde Matthias. 'Meestal komen ze 's ochtends. Soms 's middags. Maar ik kan me niet voorstellen dat ze willen dat er gevangenen aankomen op hetzelfde moment dat de gasten arriveren.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dan moeten we dus op de vroege wagen zitten,' concludeerde Kaz.

Inej hield het doorkijkboek nog eens omhoog. De koetsier van de gevangeniswagen droeg een grijs uniform dat leek op dat van de wachters bij de poort, alleen dan zonder sjerp of versiering. Hij sprong van de bok en liep om de wagen heen om de ijzeren deur open te maken.

'Alle heiligen,' zei Inej toen de deur openzwaaide.

Op de banken langs de zijkanten van de wagen zaten tien gevangenen, geboeid aan handen en voeten en met zwarte zakken over hun hoofd.

Inej gaf het boek terug aan Matthias, en terwijl de verrekijker de ronde deed, voelde Inej hoe de groep steeds zenuwachtiger raakte. Alleen Kaz leek niet onder de indruk.

'Zak over het hoofd, geketend en geboeid?' zei Jesper. 'Weet je zeker dat we niet als artiesten naar binnen kunnen? Het schijnt dat Wylan dodelijk goed is op de fluit.'

'We gaan naar binnen als wie we zijn,' zei Kaz. 'Als misdadigers.'

Nina tuurde door de lenzen in het boek. 'Ze tellen de gevangenen.'

Matthias knikte. 'Als de procedures niet veranderd zijn, doen ze alleen een snelle telling bij de eerste controlepost, en dan nog een bij de tweede, wanneer ze de binnenkant en het onderstel van de wagen op smokkelwaar controleren.'

Nina gaf het boek door aan Inej. 'Zodra de koetsier de deur opendoet, merkt hij meteen dat er zes extra gevangenen zijn.'

'Dat ik daar niet aan heb gedacht,' zei Kaz droog. 'Ik kan wel merken dat je nooit zakken hebt gerold.'

'En ik kan wel merken dat jij nooit erg goed over je kapsel hebt nagedacht.'

Kaz fronste en haalde toen enigszins betrapt een hand door zijn haar. 'Er is helemaal niks mis met mijn kapsel dat niet door vier miljoen kruge kan worden rechtgezet.'

Jesper hield zijn hoofd schuin en zijn grijze ogen straalden. 'We gaan een vulkoekje gebruiken, hè?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Precies.'

'Dat woord ken ik niet, "vulkoekje".' Matthias proefde de klanken op zijn tong.

Nina keek Kaz met een vuile blik aan. 'Ik ook niet. We zijn niet allemaal zo door de wol geverfd als jij, Vuilehanden.'

'En dat zullen jullie ook nooit worden,' zei Kaz nonchalant. 'Kennen jullie onze vriend het haasje nog?'

Wylan dook een beetje in elkaar.

'Laten we zeggen dat het haasje een toerist is die door de Ton wandelt. Hij heeft gehoord dat dat een plek is waar je zakken zo gerold zijn, dus klopt hij voortdurend op zijn portemonnee om te voelen of die er nog zit, en feliciteert zichzelf met zijn oplettendheid en voorzichtigheid. Hij is heus niet gek! Maar wat doet hij nou eigenlijk echt, elke keer dat hij op zijn achterzak of op de voorkant van zijn jas klopt? Hij vertelt iedere dief aan de Duig precies waar hij zijn geld bewaart.'

'Alle heiligen,' mompelde Nina. 'Waarschijnlijk deed ik precies hetzelfde.'

'Dat doet iedereen,' zei Inej.

Jesper trok een wenkbrauw op. 'Niet iedereen.'

'Dat komt alleen maar omdat jij nooit iets in je portemonnee hebt,' reageerde Nina meteen.

'Dat is gemeen.'

'Het is een feit.'

'Feiten zijn voor mensen zonder fantasie.' Jesper maakte een wegwerpgebaar.

'Oké, een slechte dief,' vervolgde Kaz, 'eentje die van toeten noch blazen weet, jat het ding en probeert vervolgens zo snel mogelijk weg te komen. Beste manier om door de stadswacht opgepikt te worden. Maar een echte dief – zoals ikzelf – pikt de portemonnee en stopt er iets anders voor in de plaats.'

'Een koekje?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Vulkoekje is maar een naam. Het kan een steen zijn, een stuk zeep, zelfs een oud broodje, als het maar het juiste formaat heeft. Een goeie dief kan het gewicht van een portemonnee schatten door hoe die iemands jas om zijn lijf laat hangen. Hij ruilt de twee om, en het arme haasje blijft maar tevreden op zijn zak kloppen. Pas wanneer hij zijn omelet wil afrekenen of zijn inzet op tafel wil leggen, dringt tot hem door dat hij bij de neus genomen is. Tegen die tijd zit de dief allang op een veilige plek zijn buit te tellen.'

Wylan schoof ongemakkelijk op zijn stoel. 'Onschuldige mensen beroven is niet iets om trots op te zijn.'

'Wel als je het goed doet.' Kaz knikte naar de gevangeniswagen, die nu over de weg naar het IJsfort en de tweede controlepost ratelde. 'Wij zijn straks het vulkoekje.'

'Wacht even,' zei Nina. 'Die deur wordt aan de buitenkant vergrendeld. Hoe komen we binnen en krijgen we die deur weer op slot?'

'Dat is alleen een probleem als je geen goeie dief kent. Laat die sloten maar aan mij over.'

Jesper strekte zijn lange benen uit. 'Dus we moeten dat slot open krijgen, zes gevangenen uit de boeien halen en uitschakelen, hun plaats innemen en op een of andere manier de wagen weer zien te vergrendelen zonder dat de wachters of de andere gevangenen er iets van merken?'

'Klopt.'

'Nog andere onmogelijke kunststukjes waarvan je wilt dat we die uitvoeren?'

Een nauwelijks zichtbare glimlach gleed over Kaz' gezicht. 'Ik zal een lijstje voor je maken.'

Goeie dief of niet, Inej zou weleens goed willen slapen in een echt bed, maar een comfortabele nacht in een herberg zat er niet in, niet als ze nog voor Hringkälla in een gevangeniswagen moesten zien te belanden om daarmee het IJsfort binnen te rijden. Er was nog veel te veel te doen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina werd eropuit gestuurd om wat met de mensen van hier te kletsen en zo te ontdekken wat de beste plek was om de wagen te overvallen. Na de afschuwelijke haring bij Gestinge hadden ze van Kaz geëist dat hij voor iets eetbaars zou zorgen, dus wachtten ze op Nina in een overvolle bakkerij, waar ze aan een tafel vol kruimels – overgebleven van een maaltje koekjes en broodjes – van hun hete koffie met chocola dronken.

Inej zag dat Matthias' mok onaangeroerd voor hem stond en langzaam afkoelde terwijl hij uit het raam staarde. 'Dit moet moeilijk voor je zijn,' zei ze zacht. 'Om hier te zitten, maar toch niet echt thuis te zijn.'

Hij keek naar zijn kop koffie. 'Je hebt geen idee.'

'Volgens mij wel. Ik ben ook al heel lang niet echt thuis geweest.'

Kaz draaide zich om en begon met Jesper te kletsen. Dat leek hij altijd te doen zodra ze het erover had dat ze misschien terug wilde naar Ravka. Natuurlijk kon Inej er nooit zeker van zijn dat ze haar ouders daar terug zou vinden. De Sulinezen waren reizigers. Voor hen betekende 'thuis' in feite familie.

'Maak je je zorgen om Nina, die daar zomaar in haar eentje door de stad loopt?' vroeg Inej.

'Nee.'

'Ze is hier heel erg goed in, wist je dat? Ze is een geboren actrice.'

'Dat weet ik,' zei hij grimmig. 'Ze kan alles zijn voor iedereen.'

'Toch is ze op haar best als ze Nina is.'

'En wie is dat?'

'Volgens mij weet jij dat beter dan wij allemaal.'

Hij sloeg zijn enorme armen over elkaar. 'Ze is dapper,' gaf hij toe.

'En grappig.'

'Dwaas. Niet alles hoeft altijd een grap te zijn.'

'Brutaal,' zei Inej.

'Luidruchtig.'

'Dus waarom speur je dan voortdurend de menigte naar haar af?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat doe ik niet,' protesteerde Matthias.

Ze moest lachen om zijn felle blik.

Met zijn vinger trok hij een streep door een hoopje kruimels. 'Nina is alles wat je zegt. Het is te veel.'

'Hm,' mompelde Inej. Ze nam een slok koffie. 'Misschien ben jij gewoon niet genoeg.'

Voordat hij kon antwoorden rinkelde het belletje van de bakkersdeur en zeilde Nina naar binnen, met roze wangen en haar bruine haar heerlijk in de war, en meldde: 'En nu wil ik zoete broodjes, onmiddellijk.'

Ondanks al Matthias' gemopper dacht Inej niet dat ze zich de opluchting op zijn gezicht verbeeldde.

Nina had er minder dan een uur voor nodig gehad om te ontdekken dat de meeste gevangeniswagens op weg naar het IJsfort een herberg aandeden die bekendstond als De Wachtershalte. Inej en de anderen moesten bijna twee mijl Boven-Djerholm uit om de taveerne te vinden. Het was er veel te druk met boeren en lokale arbeiders om er iets te kunnen uitrichten, dus liepen ze nog een stukje verder over de weg, en toen ze een plek vonden met genoeg dekking en een groepje bomen dat groot genoeg was voor wat ze van plan waren, stond Inej bijna op instorten. Ze dankte haar heiligen voor Jespers schijnbaar oneindige voorraad energie, want hij bood opgewekt aan om nog een eind verder te lopen en op de uitkijk te gaan staan. Zodra de gevangeniswagen was gepasseerd, zou hij de rest van het team een lichtsignaal geven en vervolgens terugrennen om zich weer bij hen te voegen.

Nina had een paar minuten nodig voor Jespers onderarm. Ze liet de tatoeage van de Droesem verdwijnen, zodat er alleen nog een vlekkerig stuk huid te zien was. Later die avond zou ze hetzelfde doen met Kaz' en haar eigen tatoeages. Het was mogelijk dat niemand in de gevangenis de tekens van de bendes of bordelen uit Ketterdam zou herkennen, maar ze liepen liever geen enkel risico.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Geen rouwklagers,' riep Jesper terwijl hij wegdraafde en op zijn lange benen soepeltjes in de schemering verdween.

'Geen begrafenissen,' antwoordden ze.

Inej zond ook nog een schietgebedje met hem mee. Ze wist dat Jesper goed gewapend was en uitstekend voor zichzelf kon zorgen, maar met zijn slungelige bouw en Zemeense huidskleur viel hij eigenlijk net iets te veel op.

Ze sloegen hun kamp op in een droge greppel met wat dichte struiken erlangs, en sliepen om de beurt op de harde rotsgrond terwijl er steeds iemand de wacht hield. Inej had gedacht dat ze ondanks haar vermoeidheid niet zou kunnen slapen, maar voor ze het wist, stond de zon hoog boven hun hoofden, een bijna verblindend heldere vlek aan een bewolkte hemel. Het moest al na twaalven zijn. Nina stond naast haar met een stuk van de peperkoek in de vorm van een wolf die ze in Boven-Djerholm had gekocht. Inej zag dat iemand een vuurtje had gemaakt, en in de as zag ze de plakkerige resten van een gesmolten blok paraffine liggen.

'Waar zijn de anderen?' Ze keek om zich heen in de lege greppel.

'Op de weg. Kaz zei dat we je moesten laten slapen.'

Inej wreef in haar ogen. Vermoedelijk had hij dat gedaan vanwege haar verwonding. Misschien had ze haar vermoeidheid dan toch niet zo goed verborgen gehouden. Plotseling klonken er een paar knalletjes vanaf de weg en onmiddellijk stond ze overeind, haar messen getrokken.

'Rustig,' zei Nina. 'Dat is Wylan maar.'

Kennelijk had Jesper het teken al gegeven. Inej pakte het stuk koek van Nina aan en rende naar de plek waar Kaz en Matthias stonden te kijken naar Wylan, die aan de voet van een dikke zilverspar ergens mee bezig was. Er klonk alweer een serie knalletjes, en op de grond rondom de stam verschenen witte rookwolkjes. Even leek het alsof er niets gebeurde, maar toen maakten de wortels zich los uit de grond, krulden om en verschrompelden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wat was dat?' vroeg Inej.

'Zoutconcentraat,' antwoordde Nina.

Inej keek verbaasd naar het groepje. 'Is Matthias nou aan het… bidden?'

'Hij spreekt een zegen uit. Dat doen Fjerden altijd als ze een boom vellen.'

'Altijd?'

'Welke zegen je gebruikt, hangt af van hoe je het hout wilt toepassen. Een zegening voor huizen, een zegening voor bruggen.' Ze was even stil. 'Eentje voor brandhout.'

Ze hadden minder dan een minuut nodig om de boom om te trekken. De stam blokkeerde de weg, maar doordat de wortels er nog aan zaten, leek het alsof hij door een ziekte geveld was.

'Zodra de wagen gestopt is, hebben we door die boom ongeveer een kwartier, maar niet veel langer,' zei Kaz. 'Wees dus snel. De gevangenen hebben een zak over hun hoofd, maar ze kunnen wel horen, dus geen woord. Niemand mag onraad ruiken. Wat hun betreft is de stop routine, en dat willen we graag zo houden.'

Terwijl Inej met de anderen in de greppel zat te wachten, dacht ze na over alles wat er verkeerd kon lopen. Misschien droegen de gevangenen geen zak over hun hoofd. Of er zat een wachter achter in de wagen. En als hun plan wel slaagde? Dan waren ze straks als gevangenen op weg naar het IJsfort. Dat leek haar ook geen bijzonder aantrekkelijke uitkomst.

Net toen ze zich afvroeg of Jesper het misschien verkeerd had gezien en het signaal te vroeg had gegeven, zag ze de gevangeniswagen aan komen rijden. Hij rolde langs hen en bleef toen voor de omgevallen boom staan. Ze hoorde de koetsier tegen zijn buurman mopperen.

Alle twee lieten ze zich van de bok glijden en liepen naar de boom toe. Een hele minuut lang staarden ze ernaar. De grootste van de twee wachters zette zijn pet af en krabde aan zijn buik.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Hoe lui kun je zijn?' mompelde Kaz.

Eindelijk leken ze te accepteren dat de boom niet uit zichzelf zou verdwijnen. Ze kuierden terug naar de wagen om een zware rol touw te halen en maakten een van de paarden los om hen te helpen de boom van de weg te slepen.

'Zorg dat je klaarstaat,' fluisterde Kaz. Hij kroop naar de rand van de greppel en rende geruisloos naar de achterkant van de wagen. Zijn wandelstok had hij in de greppel achtergelaten, en als hij al pijn voelde, verborg hij dat goed. Hij liet zijn slotenpikkers uit de voering van zijn jas glijden en sloeg zijn handen toen voorzichtig, bijna teder om het hangslot heen. Binnen enkele seconden sprong het slot open en hij schoof de grendel opzij. Kaz wierp een blik op de mannen, die juist het touw om de boom bonden, en deed toen de deur open.

Gespannen wachtte Inej op het teken. Het kwam niet. Kaz stond daar maar de wagen in te turen.

'Wat gebeurt er?' fluisterde Wylan.

'Misschien hebben ze geen kap op?' antwoordde ze zachtjes. Ze kon het van opzij niet goed zien. 'Ik ga wel.'

Ze konden niet ineens allemaal tegelijk aan de achterkant van de wagen verschijnen.

Inej klom uit de greppel en sloop van achteren naar Kaz toe. Nog altijd stond hij daar, roerloos. Heel even raakte ze zijn schouder aan, en hij kromp ineen. Kaz Brekker kromp ineen. Wat was er aan de hand? Ze kon het hem vanwege de luisterende gevangenen en het risico dat ze iets zou verraden niet vragen. Ze tuurde de wagen in.

De gevangenen waren allemaal geboeid en hadden zwarte zakken over hun hoofd. Het waren er echter aanzienlijk meer dan in de wagen die ze bij de controlepost hadden gezien. Ze zaten niet vastgeketend op de banken langs de zijkant, maar stonden dicht tegen elkaar aan gedrukt. Hun handen en voeten waren geboeid, en ze droegen allemaal een ijzeren band om hun nek, vastgemaakt aan haken in het dak van de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wagen. Zodra een van hen in elkaar zakte of te zwaar leunde, werd hem of haar de adem afgesneden. Fraai was het niet, maar ze stonden zo dicht op elkaar gepakt dat waarschijnlijk niemand echt kon vallen en stikken.

Inej gaf Kaz nog een duwtje. Zijn gezicht was bleek, bijna spierwit, maar in elk geval bleef hij nu niet meer roerloos staan. Hij zette zich af op de rand, sprong met schokkerige en onhandige bewegingen de wagen in en begon toen de halsbanden van een aantal gevangenen los te maken.

Inej gaf een teken aan Matthias, die meteen uit de greppel sprong en naar hen toe kwam.

'Wat gebeurt er?' vroeg een van de gevangenen in het Ravkaans. Zijn stem klonk angstig.

'*Tig*!' snauwde Matthias kortaf in het Fjerdaans.

Er ging een ritselend geluid door de wagen, alsof alle gevangenen plotseling op hun hoede waren. Zonder het te willen had ook Inej haar rug gerecht. Door dat ene woord was Matthias' hele houding veranderd, alsof hij met dat korte bevel weer in het uniform van een drüskelle was gestapt. Inej nam hem nerveus op. Ze was zich juist wat meer op haar gemak gaan voelen bij Matthias. Iets wat niet zo moeilijk was, maar wel onverstandig.

Kaz maakte zes setjes hand- en voetboeien los. Een voor een laadden Inej en Matthias de zes gevangenen die het dichtst bij de deur stonden uit de wagen. Er was geen tijd om op lengte of gewicht te letten, of zelfs of ze mannen of vrouwen bevrijdden. Ze namen ze mee naar de rand van de greppel, terwijl ze voortdurend in de gaten hielden hoe ver de wachters op de weg intussen waren gevorderd.

'Wat gebeurt er?' waagde een van de gevangenen toch nog te vragen.

Een tweede 'Tig!' van Matthias legde hem het zwijgen op.

Zodra ze uit het zicht waren, vertraagde Nina hun hartslag zodat ze buiten bewustzijn raakten. Pas toen trok Wylan de zakken van hun hoofd: vier mannen, een van hen vrij oud, een vrouw van middelbare

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

leeftijd en een Shu Hanese jongen. Zeker niet ideaal, maar hopelijk zouden de wachters niet al te moeilijk doen over hun vrachtje. Hoeveel problemen kon een groep geketende en geboeide veroordeelden tenslotte veroorzaken?

Nina gaf de gevangenen een injectie met een slaapmiddel om te zorgen dat ze wat langer buiten westen zouden blijven, en Wylan hielp om ze in de greppel achter de bomen te rollen.

'Laten we ze hier gewoon liggen?' fluisterde Wylan tegen Inej terwijl ze met de zakken in hun hand naar de wagen terugrenden.

Inejs ogen waren gericht op de wachters, die de boom wegsleepten, en ze keek hem dus niet aan toen ze zachtjes zei: 'Ze zullen snel genoeg bijkomen en er vervolgens vandoor gaan. Misschien weten ze zelfs de kust te bereiken, en daarmee hun vrijheid. We bewijzen ze een dienst.'

'Zo ziet het er anders niet uit. Het lijkt er meer op dat we ze in een greppel achterlaten.'

'Stil,' siste ze. Dit was niet het moment om over goed en kwaad te discussiëren. Blijkbaar wist Wylan het verschil niet tussen wel en niet geketend zijn, maar dat zou snel genoeg veranderen.

Inej hield haar hand in een kommetje bij haar mond en liet een zacht, laag vogelgeluid horen. Ze hadden nog vier, misschien vijf minuten voordat de wachters de weg weer vrij hadden. Gelukkig maakten de mannen veel lawaai; ze moedigden het paard aan en riepen naar elkaar.

Matthias maakte eerst Wylan in de wagen vast, daarna Nina. Inej zag dat hij verstijfde toen Nina haar haar voor de halsband omhooghield en de witte welving van haar hals zichtbaar werd. Terwijl hij de band om haar nek sloot, keek Nina hem over haar schouder aan, en de blik die ze wisselden zou mijlen van het noordelijke ijs hebben kunnen smelten. Snel ging Matthias verder met de volgende. Inej moest bijna lachen. Dat was dus wat ervoor nodig was om de drüskelle op de loop te sturen en de gewone jongen terug te brengen.

Jesper was de volgende. Hij hijgde nog doordat hij net terug was

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

komen rennen. Hij knipoogde naar haar terwijl ze de zak over zijn hoofd trok. Ze konden de wachters naar elkaar horen roepen.

Inej sloot Matthias' halsband en ging toen op haar tenen staan om de zak over zijn hoofd te trekken. Toen ze echter Nina's kap omlaag wilde trekken, knipperde de Grisha snel met haar ogen en knikte met haar hoofd naar de deur van de wagen. Ze wilde nog altijd weten hoe Kaz de deur weer achter hen op slot zou krijgen.

Kijk maar. Inej bewoog haar lippen zonder geluid te maken.

Kaz gaf Inej een teken, en ze sprong van de wagen af. Toen sloot ze de deur, maakte het hangslot vast en schoof de grendel dicht. Een seconde later zwaaide de deur aan de andere kant open. Kaz had simpelweg de scharnieren weggehaald. Het was een truc die ze vaak hadden gebruikt wanneer een slot te ingewikkeld was om het snel open te kunnen maken, of wanneer ze wilden dat een diefstal door iemand van binnen gepleegd leek te zijn. 'Ideaal om een zelfmoord in scène te zetten,' had Kaz ooit tegen haar gezegd, en ze had nooit geweten of hij dat serieus bedoelde.

Inej wierp nog een laatste blik op de weg. De mannen waren klaar met de boom. De langste van de twee sloeg het vuil van zijn handen en klopte toen het paard op de rug. De andere wachter liep al naar de voorkant van de wagen. Inej greep de rand van de laadruimte vast, duwde zich omhoog en glipte naar binnen. Onmiddellijk begon Kaz de scharnieren terug te plaatsen. Inej schoof de zak over Nina's verblufte gezicht en nam toen haar plek naast Jesper in.

Zelfs in het bijna-donker kon ze echter zien dat Kaz te langzaam ging, en dat zijn gehandschoende vingers onhandiger waren dan ooit. Wat was er met hem aan de hand? En waarom had hij zo stokstijf voor de deur gestaan? Iets had ervoor gezorgd dat hij aarzelde, maar wat?

Ze hoorde een metalig geluid; Kaz liet een van de schroeven vallen! Ze tuurde naar de vloer van de wagen en schopte het schroefje naar hem terug, terwijl ze niet op het bonken van haar hart probeerde te letten. Kaz hurkte neer om het tweede scharnier terug te plaatsen. Zijn ademhaling

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

was zwaar. Ze wist dat hij met weinig licht moest werken, puur op de tast, in die vervloekte leren handschoenen die hij per se altijd wilde dragen, maar volgens Inej was dat niet de reden dat hij zo onrustig was. Ze hoorde voetstappen aan de rechterkant van de wagen, en een van de wachters die naar de ander riep. Schiet op, Kaz! Ze had niet de moeite genomen om hun voetstappen uit te vegen. Wat als de wachter ze zag? Wat als hij aan de deur trok en die simpelweg uit zijn scharnieren viel, zodat Kaz Brekker zichtbaar werd, zonder kap en zonder ketenen?

Weer klonk er een 'ping'. Kaz vloekte binnensmonds. Plotseling schudde de deur; de wachter rammelde even aan het hangslot. Kaz duwde zijn hand tegen het scharnier. De streep licht onder de deur werd breder. Inej hield haar adem in.

De scharnieren hielden.

Opnieuw een schreeuw in het Fjerdaans, en meer voetstappen. Toen het klappen van de teugels, en met een schok schoot de wagen ratelend over de weg naar voren. Inej ademde voorzichtig uit. Haar keel was kurkdroog.

Kaz ging naast haar staan en trok een zak over haar hoofd. Meteen drong er een bedompte geur in haar neusgaten. Hierna zou hij de laatste zak over zijn eigen hoofd zetten en vervolgens zichzelf vastketenen. Dat was makkelijk zat, een goedkoop goochelaarstrucje, en die kende Kaz allemaal. Zijn arm drukte van schouder tot elleboog tegen die van haar terwijl hij de halsband om zijn nek vastmaakte. Lichamen duwden tegen Inejs rug en zijkant, zodat ze helemaal werd ingesloten.

Voorlopig waren ze veilig. Ondanks het geratel van de wagenwielen merkte Inej echter dat Kaz' ademhaling alleen maar onrustiger werd: een snel, oppervlakkig gehijg als van een dier in een strik. Het was een geluid dat ze nooit verwacht had van hem te horen.

Omdat ze zo goed luisterde, wist ze ook precies op welk moment Kaz Brekker, Vuilehanden, het stuk tuig uit de Ton en de dodelijkste jongen in heel Ketterdam, flauwviel.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

22
KAZ

Het geld dat meneer Hertzoon aan Kaz en Jordie had gegeven, was een week later al op. Jordie probeerde zijn nieuwe jas terug te brengen, maar de winkel wilde hem niet terugnemen, en Kaz' nieuwe laarzen waren duidelijk gedragen.

Toen ze de door meneer Hertzoon ondertekende leenovereenkomst naar de bank brachten, ontdekten ze dat het – ondanks alle officieel uitziende zegels – een waardeloos stuk papier was. Niemand kende meneer Hertzoon of zijn zakenpartner.

Twee dagen later werden ze uit hun kamer in het kosthuis gezet en moesten ze een brug vinden om onder te slapen, maar al snel werden ze weggejaagd door de stadswacht. Daarna dwaalden ze doelloos door de straten tot het ochtend werd. Jordie wilde per se teruggaan naar het koffiehuis. Lange tijd zaten ze in het parkje aan de overkant, maar toen de avond viel, begonnen de stadswachters aan hun rondes en dus liepen Kaz en Jordie naar het zuiden, de straten van het onderste gedeelte van de Ton in, waar de politie niet de moeite nam om te patrouilleren.

Ze sliepen onder een trap in een steegje achter een taveerne, weggekropen tussen een afgedankt fornuis en zakken met keukenafval. Die nacht werden ze door niemand lastiggevallen, maar de volgende avond werden ze ontdekt door een troep jongens die hun vertelden dat ze in Scherpmeeuwengebied waren. Ze gaven Jordie een pak slaag en duwden Kaz in de gracht, maar pas nadat ze zijn laarzen hadden afgepakt.

Jordie viste Kaz uit het water en gaf hem zijn droge jas.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik heb honger,' zei Kaz.

'Ik niet,' antwoordde Jordie.

Om een of andere reden had Kaz dat ongelooflijk grappig gevonden, en ze waren alle twee in de lach geschoten.

Jordie sloeg zijn armen om Kaz heen en zei: 'Tot nu toe wint de stad, maar je zult zien wie er uiteindelijk gaat winnen.'

De volgende ochtend werd Jordie wakker met koorts.

In de jaren daarna zouden de mensen de uitbraak van vuurpokken die Ketterdam teisterde de Blauwe Keizerin-pest noemen, naar het schip waarvan werd vermoed dat het de ziekte naar de stad had gebracht. In de overvolle krotten van de Ton sloeg de ziekte het hardst toe. Lichamen stapelden zich op in de straten, en door de grachten voeren ziekenschuiten waarvan de bemanning lange scheppen en haken gebruikte om de lijken aan boord te krijgen, om ze vervolgens naar Zeismans Schuit te brengen, waar ze werden verbrand.

Twee dagen na Jordie kreeg ook Kaz koorts. Ze hadden geen geld voor medicijnen of een chirurgijn, dus kropen ze dicht tegen elkaar aan in een stapel kapotte houten kratten die ze het 'Nest' hadden gedoopt.

Niemand kwam ze wegjagen. De bendes waren allemaal lamgelegd door de ziekte.

Toen de koorts op zijn hoogtepunt was, droomde Kaz dat hij terug was op de boerderij, en toen hij op de deur klopte, zag hij dat droom-Jordie en droom-Kaz al binnen aan de keukentafel zaten. Ze keken naar hem door het keukenraam maar lieten hem niet binnen, en dus dwaalde hij door de wei, zonder dat hij in het lange gras durfde te gaan liggen.

Toen hij wakker werd, rook hij geen hooi en klaver en geen appels, alleen kolenrook en de vochtige, rottende stank van groenteafval. Jordie lag naast hem naar de lucht te staren. Ga niet weg, wilde Kaz zeggen, maar hij was veel te moe. En dus legde hij zijn hoofd op Jordies borst. Het voelde al meteen verkeerd: koud en hard.

Toen de lijkenmannen hem op de ziekenschuit rolden, dacht hij dat

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij droomde. Hij voelde dat hij viel en vervolgens verstrikt raakte in een wirwar van lichamen. Hij wilde wel schreeuwen, maar was te zwak. Overal waren ze, armen en benen en harde buiken, rottende ledematen en gezichten met blauwe lippen, onder de zweren. Af en toe raakte hij weg en dan kwam hij weer bij, zonder te weten wat echt was en wat slechts een koortsdroom, terwijl de platte schuit de zee op voer. Toen ze hem in het ondiepe water rond het eilandje Zeismans Schuit wierpen, vond hij eindelijk de kracht om te roepen.

'Ik leef nog!' schreeuwde hij zo hard hij kon. Maar hij was zo klein, en de boot voer alweer terug naar de haven.

Kaz probeerde Jordie uit het water te trekken. Hij zat onder de kleine, vurige zweren waar de vuurpokken hun naam aan te danken hadden, en zijn bleke huid zat vol blauwe plekken. Kaz dacht aan het kleine opwindhondje, aan chocolademelk drinken op de brug. Hij dacht dat de hemel eruit zou zien als de keuken van het huis aan de Zelverstraat en zou ruiken naar de hutspot die in de oven van de Hertzoons stond te pruttelen. Hij had nog altijd Saskia's rode haarlint. Hij kon het haar teruggeven. Ze zouden snoep maken van kweeperenpasta. Margit zou pianospelen en hij zou naast het vuur in slaap vallen. Hij sloot zijn ogen en wachtte op de dood.

Kaz verwachtte in de volgende wereld wakker te worden, warm en veilig, met een volle maag en Jordie naast zich. In plaats daarvan ontwaakte hij liggend in het ondiepe water bij Zeismans Schuit, omgeven door lijken. Zijn kleren waren kletsnat en zijn huid was gerimpeld door het water. Jordies lichaam dreef naast hem op de golven, wit en gezwollen door verrotting, als een afstotelijke diepzeevis.

Kaz kon weer helder zien en de uitslag op zijn huid was minder. De koorts was gezakt. Zijn honger was hij vergeten, maar hij had zo'n vreselijke dorst dat hij dacht dat hij gek zou worden.

Die hele dag en de avond erna zat hij te wachten tussen de lijken, turend naar de haven en hopend dat de schuit zou terugkeren. Ze moesten

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de vuren een keertje aan komen steken om de lijken te verbranden, maar wanneer? Verzamelden de mannen elke dag lijken? Of om de andere dag? Hij was zwak en uitgedroogd. Hij wist dat hij het niet veel langer zou uithouden. De kust leek zo ver weg, en hij wist dat hij te zwak was om dat hele eind te zwemmen. Hij had de koorts overleefd, maar waarschijnlijk zou hij nu hier op Zeismans Schuit sterven. Kon het hem schelen? In de stad wachtte hem niets meer, behalve nog meer honger, donkere steegjes en vochtige dampen van de grachten. Zelfs terwijl hij het dacht, wist hij al dat het niet waar was. Wraak wachtte daar op hem, wraak voor Jordie en misschien ook wel voor hemzelf. Dan moest hij die alleen wel tegemoet gaan.

Toen de avond viel en het tij keerde, dwong Kaz zichzelf om Jordies dode lichaam aan te raken. Hij was te zwak om helemaal zelf te zwemmen, maar met Jordies hulp zou hij in elk geval blijven drijven. Hij hield zijn broer stevig vast en zwom trappend met zijn benen in de richting van de lichtjes van Ketterdam. Samen dreven ze over zee, waarbij Jordies opgezwollen lijk als vlot diende. Kaz bleef maar doortrappen en probeerde niet aan zijn broer te denken, aan Jordies strakgespannen huid en opgezwollen vlees onder zijn handen; hij probeerde aan niets anders te denken dan het ritme van zijn benen die door het water bewogen. Hij had gehoord dat hier haaien zaten, maar wist dat ze hem niets zouden doen. Hij was nu zelf een monster.

Steeds maar bleef hij trappen, en toen de dag aanbrak, zag hij dat hij aan de oostkant van het Deksel was. De haven was bijna uitgestorven; door de plaag was de handelsvaart in Kertsj vrijwel volledig stilgelegd.

De laatste honderd meter waren zwaar. Het tij was weer gekeerd en de stroming werkte hem nu tegen. Kaz had inmiddels echter ook hoop; hoop en woede, die als twee vlammetjes in zijn binnenste brandden. Die vlammetjes leidden hem de haven in en via het trapje de steiger op. Toen hij boven kwam, liet hij zich plat op zijn rug op de planken vallen en dwong zichzelf toen om zich om te draaien. Jordies lichaam werd

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gegrepen door de stroming en botste tegen de houten pijler beneden hem. Zijn ogen waren nog open, en heel even dacht Kaz dat zijn broer hem aankeek. Jordie zei echter niets, hij knipperde niet met zijn ogen en zijn blik bleef roerloos terwijl de stroming hem bij de pijler wegsleepte en meenam naar zee.

Ik zou zijn ogen moeten sluiten, dacht Kaz. Maar hij wist dat hij er nooit meer uit zou komen als hij het trapje af klom en de zee weer in waadde. Dan zou hij zichzelf gewoon laten verdrinken, en dat kon nu niet meer. Hij moest blijven leven. Iemand moest hiervoor boeten.

In de gevangeniswagen werd Kaz wakker door een harde por tegen zijn bovenbeen. Het was ijskoud en donker. Overal om hem heen voelde hij lichamen, die tegen zijn rug, zijn zij drukten. Hij verdronk tussen de lijken.

'Kaz,' fluisterde iemand.

Hij huiverde. Opnieuw een por tegen zijn bovenbeen.

'Kaz.' Inejs stem.

Hij haalde een keer diep adem door zijn neus. Hij voelde dat ze een stukje bij hem vandaan bewoog. Op een of andere manier wist ze hem in de overvolle wagen toch wat ruimte te geven. Zijn hart bonkte. 'Zeg iets,' fluisterde hij schor.

'Wat?'

'Zeg gewoon iets.'

'We rijden nu door de gevangenispoort. We zijn de eerste twee controleposten al gepasseerd.'

Daardoor was hij opeens weer helemaal bij. Ze waren twee controleposten gepasseerd. Dat betekende dat ze geteld waren. Iemand had die deur geopend – niet één, maar twee keer – en hem misschien zelfs wel aangeraakt, zonder dat hij wakker was geworden. Hij had wel beroofd kunnen worden, gedood. Hij had zich zijn dood al op duizenden manieren voorgesteld, maar nooit dat hij erdoorheen zou slapen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij dwong zichzelf om diep in te ademen, ondanks de stank van lichamen. Hij had zijn handschoenen nog aan; iets wat de wachters gemakkelijk hadden kunnen opmerken en daarnaast een frustrerende concessie aan zijn eigen zwakte, maar als hij die zichzelf niet had toegestaan, was hij waarschijnlijk helemaal gek geworden.

Achter hem kon hij de andere gevangenen in verschillende talen tegen elkaar horen fluisteren. Ondanks de angst die de duisternis bij hem opriep, was hij er ook dankbaar voor. Hij kon alleen maar hopen dat de rest van zijn team niets vreemds aan zijn gedrag had opgemerkt, zowel door de zak over hun hoofd als door hun eigen angsten. Hij was sloom geweest tijdens hun overval van de wagen en had veel te langzaam gereageerd, maar meer was het niet, en hij zou vast wel een excuus kunnen bedenken om het te verklaren.

Hij vond het vreselijk dat Inej hem zo had gezien, of wie dan ook eigenlijk, maar meteen daarna volgde een andere gedachte: beter zij dan een ander. Instinctief wist hij dat zij er nooit met iemand anders over zou spreken, dat ze deze informatie nooit tegen hem zou gebruiken. Zij had baat bij zijn reputatie. Ze wilde niet dat hij zwak leek. Toch zat er vast ook meer achter dan dat, of niet? Inej zou hem nooit verraden. Dat wist hij. Kaz voelde zich misselijk. Hoewel hij zijn leven al talloze malen in haar handen had gelegd, was het veel angstaanjagender om haar zijn schaamte toe te vertrouwen.

De wagen kwam tot stilstand. De grendel schoof opzij en de deur vloog open.

Hij hoorde dat er Fjerdaans werd gesproken, en daarna schrapende geluiden en een harde plof. Zijn halsband werd losgemaakt en samen met de andere gevangenen werd hij via een soort loopplank uit de wagen geleid. Hij hoorde een geluid alsof er een hek piepend omhoog werd gehesen, en daarna werden ze verder gejaagd, schuifelend in hun boeien.

Toen de zak plotseling van zijn hoofd werd getrokken, knipperde hij tegen het felle licht. Ze stonden op een groot binnenplein. Het enorme

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hek in de ringmuur zakte alweer omlaag en raakte met een onheilspellend gekletter en geschraap de stenen. Toen Kaz omhoogkeek, zag hij rondom de binnenplaats wachters op het dak staan, met hun geweren op de gevangenen gericht. De wachters beneden liepen langs de rijen geketende mannen en vrouwen en probeerden ze met behulp van de papieren van de koetsier te koppelen aan een naam of beschrijving.

Matthias had uitgebreid de plattegrond van het IJsfort beschreven, maar weinig gezegd over hoe het er nou eigenlijk uitzag. Kaz had iets ouds en vochtigs verwacht: grimmige grijze stenen, hard en oorlogszuchtig. In plaats daarvan werd hij omringd door marmer dat zo wit was dat het bijna blauw leek. Het was alsof hij terechtgekomen was in een droomversie van het barre noordelijke land waar ze doorheen waren getrokken. Het was onmogelijk te zien wat glas was, wat ijs en wat steen.

'Als hier geen Fabrikators achter zitten, ben ik de koningin van de boselfen,' mompelde Nina in het Kertsj.

'Tig!' beval een van de wachters. Hij stootte met zijn wapen in haar maag en ze sloeg dubbel van de pijn.

Matthias bleef strak naar voren kijken, maar de spanning in zijn lijf ontging Kaz niet.

De Fjerdaanse wachters stonden gebarend over de papieren gebogen en probeerden het aantal gevangenen en hun identiteit te koppelen aan de groep mensen voor hen. Dit was het eerste echt kritische moment, een moment waar Kaz geen enkele controle over had. Het zou veel te veel tijd hebben gekost en te gevaarlijk zijn geweest om de gevangenen wier plek ze innamen zorgvuldig uit te kiezen. Het was een ingecalculeerd risico, maar nu kon Kaz alleen maar wachten en hopen dat luiheid en bureaucratie de rest zouden doen.

Terwijl de wachters de rij afgingen, hielp Inej Nina overeind. 'Alles goed?' vroeg ze, en Kaz merkte dat hij naar haar stem toe werd getrokken als water dat een helling af stroomt.

Langzaam ging Nina weer rechtop staan. 'Het gaat wel,' fluisterde ze.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Maar ik geloof dat we ons geen zorgen meer hoeven te maken over het team van Pekka Rollins.'

Kaz volgde Nina's blik naar de bovenkant van de ringmuur, hoog boven het binnenplein, waar vijf mannen aan staken waren gespietst, als vlees aan het spit dat geroosterd zal worden. Hun ruggen waren gebogen en hun ledematen bungelden omlaag. Kaz moest zijn ogen tot spleetjes knijpen, maar toen herkende hij Eroll Aerts, Rollins' beste slotenpikker en kluiskraker. De blauwe plekken en striemen van de aframmeling die ze hem voor zijn dood nog hadden gegeven, waren dieppaars in het ochtendlicht, en Kaz kon nog net een zwart teken op zijn arm onderscheiden: Aerts' Duitenleeuwentatoeage.

Hij keek naar de andere gezichten. Sommige waren te gezwollen en verwrongen om ze te kunnen identificeren. Zou een van hen Rollins kunnen zijn? Kaz wist dat hij blij moest zijn dat een ander team was uitgeschakeld, maar Rollins was niet dom, en de gedachte dat zijn team niet voorbij de poorten van het IJsfort had weten te komen, was wel iets om zenuwachtig van te worden. Trouwens, als Rollins gespietst aan een Fjerdaanse staak aan zijn einde was gekomen… Nee, Kaz weigerde die mogelijkheid te overwegen. Pekka Rollins was voor hém.

De wachters discussieerden inmiddels met de koetsier, en een van hen wees naar Inej.

'Wat is er aan de hand?' fluisterde hij tegen Nina.

'Ze zeggen dat de papieren niet kloppen, dat ze een Sulisch meisje hebben in plaats van een Sulische jongen.'

'En de koetsier?' vroeg Inej.

'Die blijft maar zeggen dat het niet zijn probleem is.'

'Zo doe je dat,' mompelde Kaz bemoedigend.

Kaz observeerde het geharrewar. Dat was het mooie van al die garanties en beveiligingsniveaus. De wachters dachten altijd dat ze op iemand anders konden vertrouwen om een fout te ontdekken of een probleem op te lossen. Luiheid was niet zo betrouwbaar als hebzucht, maar als

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hefboom werkte het nog altijd prima. Bovendien hadden ze het over gevangenen, die geketend en aan alle kanten omsingeld waren en straks in een cel gegooid zouden worden. Ongevaarlijk.

Eindelijk zuchtte een van de wachters en hij gebaarde naar zijn collega's. '*Diveskemen*.'

'Ga verder,' vertaalde Nina, en terwijl de wachter zijn orders uitdeelde, ging ze door: 'Neem ze mee naar het oostelijke cellenblok en laat de volgende wachtdienst het maar uitzoeken.'

Heel voorzichtig slaakte Kaz een zucht van opluchting.

Zoals verwacht splitsten de wachters de groep in tweeën, mannen en vrouwen, en namen toen beide rijen met rinkelende kettingen mee door een bijna ronde boog in de vorm van een open wolvenmuil.

Ze kwamen in een vertrek waar een oude vrouw met geketende handen zat, geflankeerd door twee wachters. Haar ogen leken niets te zien. Iedere gevangene moest naar haar toe lopen, en dan greep de vrouw zijn of haar pols beet.

Een menselijke versterker. Kaz wist dat Nina met zo'n versterker had gewerkt toen ze het Wandelende Eiland afspeurde naar Grisha die zich eventueel bij het Tweede Leger konden aansluiten. Door iemand aan te raken konden ze vaststellen of iemand Grisha-macht had. Hij had weleens gezien dat ze werden ingeschakeld bij kaartspelletjes om hoge inzetten, om te controleren of geen van de spelers een Grisha was. Iemand die de hartslag van een andere speler kon beïnvloeden of zelfs alleen maar de temperatuur in de kamer kon laten stijgen, had een oneerlijk voordeel. De Fjerden gebruikten ze echter voor andere doeleinden: om er zeker van te zijn dat er geen enkele Grisha binnen hun muren doordrong zonder dat ze dat wisten.

Kaz zag Nina naar de vrouw toe lopen. Hij kon haar zien beven toen ze haar arm uitstak. De vrouw klemde haar vingers om Nina's pols. Haar oogleden trilden even. Toen liet ze Nina's hand vallen en gebaarde dat ze door kon lopen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Had ze het gevoeld, maar kon het haar niets schelen? Of had de paraffine waarmee ze Nina's onderarmen hadden ingesmeerd inderdaad gewerkt?

Toen ze via een doorgang aan de linkerkant verder werden geleid, zag Kaz Inej samen met de andere vrouwelijke gevangenen door de poort ertegenover verdwijnen. Hij voelde een steek in zijn borst, en met een verontrustende schok besefte hij dat het paniek was. Zij was degene die hem in de wagen uit zijn verdoving had gewekt. Haar stem had hem teruggehaald uit de duisternis; haar stem was de reddingslijn geweest die hij had vastgegrepen en waarmee hij zich weer naar iets als geestelijke gezondheid had teruggesleept.

De mannelijke gevangenen sjokten met veel lawaai een donkere trap op, naar een metalen loopbrug. Aan hun linkerkant was glad wit steen – de ringmuur. Aan de rechterkant keek je uit over een enorm, door glas afgescheiden gedeelte, bijna een kwart mijl lang en zo groot dat er gemakkelijk een handelsschip in zou passen. De ruimte werd verlicht door een enorme ijzeren lantaarn die als een gloeiende cocon aan het plafond hing. Toen Kaz omlaagkeek, zag hij rijen zwaarbewapende wagens met geschutskoepels erop. De wielen van de voertuigen waren enorm en verbonden via een soort dikke band. Op elke wagen stak een gigantische geweerloop naar buiten – wat vorm betreft iets tussen een geweer en een kanon in – op de plek waar normaal gesproken de paarden vast zouden zitten.

'Wat zijn dat voor dingen?' fluisterde hij.

'*Torvegen*,' zei Matthias zacht. 'Je hebt geen paarden nodig om ze te trekken. Ze waren nog bezig het ontwerp te verfijnen toen ik wegging.'

'Geen paarden?'

'Tanks,' mompelde Jesper. 'Ik heb prototypes gezien toen ik bij een wapensmid in Novyi Zem werkte. Verschillende geweren in de geschutskoepel, en die grote loop aan de voorkant? Die heeft pas echt vuurkracht.'

In de ruimte bevonden zich verder door zwaartekracht aangedreven

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zware artilleriewapens, rekken vol geweren, munitie en de kleine zwarte bommen die de Ravkanen *grenatki* noemden. Aan de muur achter het glas waren allerlei oudere wapens uitgestald: bijlen, speren, bogen. Erboven hing een zilver met witte banier: *Strymakt Fjerdan*.

Toen Kaz even naar Matthias keek, mompelde de grote man: 'Fjerdaanse strijdkracht.'

Kaz tuurde door het dikke glas. Hij wist het een en ander van verdediging, en Nina had gelijk gehad: dit glas was werk van een Fabrikator – kogelvrij en ondoordringbaar. Veroordeelden die de gevangenis in of uit gingen, zagen geweren, wapentuig, oorlogsmachines – allemaal om hen ruw te herinneren aan de enorme macht van de Fjerdaanse staat.

Toe maar, laat je spierballen maar zien, dacht Kaz. Het maakt niet uit hoe groot het wapen is als je niet weet waar je het op moeten richten.

Aan de andere kant van het glazen gedeelte zag hij een tweede loopbrug, waar de vrouwelijke gevangenen overheen werden geleid.

Inej redt zich wel, dacht hij. Hij moest scherp blijven. Ze waren nu op vijandelijk terrein, een plek met grote risico's, een lastige positie waar je niet zomaar uit kwam als je je kop er niet bij hield. Was Pekka's team zo ver gekomen voordat ze waren ontdekt? En waar was Pekka Rollins zelf? Zat hij veilig en wel in Kertsj of was hij ook gevangene van de Fjerden?

Het maakt allemaal niets uit. Op dit moment moest Kaz zich op zijn plan concentreren en Yul-Bayur zien te vinden. Hij keek even naar de anderen. Wylan leek elk moment in zijn broek te kunnen plassen. Helvar zag er even grimmig uit als altijd. Jesper grijnsde alleen en fluisterde: 'Nou, het is ons gelukt om ons te laten insluiten in de best beveiligde gevangenis ter wereld. Of we zijn geniaal, of we zijn de domste klootzakken die ooit op aarde hebben rondgelopen.'

'Dat zullen we snel genoeg weten.'

Ze werden naar een volgend wit vertrek gebracht, deze keer uitgerust met zinken teilen en waterslangen.

De wachter brabbelde iets in het Fjerdaans, en Kaz zag dat Matthias

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en sommige anderen zich begonnen uit te kleden. Hij slikte de gal weg die in zijn keel omhoogkwam. Hij was echt niet van plan om te gaan braken.

Hij kon dit. Hij moest dit doen. Hij dacht aan Jordie. Wat zou Jordie ervan zeggen als zijn kleine broertje hun enige kans op gerechtigheid verpestte omdat hij zich niet over die stomme misselijkheid heen kon zetten? Die gedachte bracht echter alleen de herinnering aan Jordies koude vlees terug, aan hoe het helemaal zacht was geworden in het zoute water, aan de lijken die op de platte schuit overal om hem heen hadden gelegen. Hij kreeg een waas voor ogen.

Verman je, Brekker, sprak hij zichzelf streng toe. Het hielp niet. Hij zou opnieuw flauwvallen, en alles zou voorbij zijn.

Ooit had Inej aangeboden om hem te leren vallen.

'De truc is om je gewoon niet omver te laten duwen,' had hij lachend tegen haar gezegd.

'Nee, Kaz,' had ze geantwoord, 'de truc is om weer overeind te komen.'

Alweer zo'n suf Sulisch spreekwoord, maar om een of andere reden hielp het als hij aan haar stem dacht. Hij kon dit heus wel aan. Hij moest wel. Niet alleen voor Jordie, maar voor zijn team. Hij had deze mensen hierheen gebracht. Hij had Inej hierheen gebracht. Het was zijn taak om ze straks ook weer buiten te krijgen.

De truc is om weer op te staan. Voortdurend hoorde hij haar stem in zijn hoofd die woorden herhalen, keer op keer, terwijl hij zijn laarzen uittrok, zijn kleren, en uiteindelijk zijn handschoenen.

Hij zag dat Jesper naar zijn handen staarde. 'Wat had je verwacht?' bromde Kaz.

'Klauwen, op zijn minst.' Jesper wendde zijn blik af en keek naar zijn eigen magere blote voeten. 'Misschien een haakduim.'

De wachter die hun kleren in een bak had gegooid, die ongetwijfeld naar de verbrandingsoven zou worden gebracht, kwam weer teruglopen. Hij duwde Kaz' hoofd hardhandig naar achteren en wrikte zijn mond

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

open, waarna hij er met zijn dikke vingers in voelde. Er verschenen zwarte vlekken voor Kaz' ogen en hij moest zijn uiterste best doen om bij te blijven. De vingers van de wachter gleden langs de plek waar Kaz de baleen tussen zijn kiezen had gestopt, en knepen en prikten daarna in de binnenkant van zijn wangen.

'*Ondetjärn*!' riep de wachter uit. '*Fellentjuret*!' schreeuwde hij terwijl hij twee dunne staafjes metaal uit Kaz' mond haalde. De slotenpikkers vielen kletterend op de stenen vloer. De wachter schreeuwde hem iets toe in het Fjerdaans en sloeg hem hard in het gezicht. Kaz viel op zijn knieën, maar dwong zichzelf weer op te staan. Hij zag Wylans paniekerige blik, maar het enige wat hij kon doen, was overeind zien te blijven terwijl de wachter hem in de rij duwde voor een ijskoude douche.

Toen hij drijfnat en bevend de douche uit kwam, overhandigde een andere wachter hem een gevangenisbroek en tuniek van een onbestemde kleur van de stapel achter hem. Kaz trok de kleren aan en hinkte toen met de andere gevangenen naar de opvangcellen. Op dit moment zou hij de helft van zijn aandeel van de dertig miljoen kruge graag hebben gegeven om de vertrouwde knop van zijn stok in zijn hand te voelen.

De opvangcellen leken meer op wat hij van de gevangenis had verwacht: geen wit marmer of glazen uitstalkasten, alleen vochtige grijze rots en ijzeren tralies.

Ze werden in een overvolle cel geduwd. Helvar ging met zijn rug tegen de muur zitten en nam met toegeknepen ogen de ijsberende mannen op. Kaz leunde tegen de ijzeren tralies en keek naar de vertrekkende wachters. Hij was zich bewust van de bewegingen van de lichamen achter zijn rug. Er was genoeg ruimte, maar toch voelden ze te dichtbij. Nog heel even, zei Kaz tegen zichzelf. Zijn handen voelden akelig naakt.

Kaz wachtte. Hij wist wat er zou komen. Zodra ze de cel binnenliepen, had hij de andere gevangenen snel bekeken, en hij wist dat het de potige Kaelische vent met de grote moedervlek zou zijn die hem eruit

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zou pikken. De man was schrikachtig en nerveus, en het was duidelijk dat hij Kaz had zien hinken.

'Hé, kreupele,' zei de Kaelische man in het Fjerdaans. Hij probeerde het opnieuw in het Kertsj, met een zwaar accent. 'Hé, manke.'

Hij had geen moeite hoeven doen. Kaz kende het woord voor kreupele in allerlei talen.

Een tel later voelde Kaz de luchtstroom toen de man hem probeerde te pakken. Hij deed een stap naar links, en de man schoot door naar voren. Kaz hielp hem een beetje door zijn arm vast te grijpen en tussen de tralies te duwen, helemaal tot aan zijn schouder. De man gromde luid toen zijn gezicht tegen de ijzeren spijlen klapte.

Kaz trok de onderarm van de man tegen het metaal. Daarna gooide hij zijn gewicht tegen het lichaam van zijn tegenstander en voelde een bevredigende knak toen de arm van de man bij zijn schouder uit de kom schoot. Toen de man zijn mond opendeed om te schreeuwen, legde Kaz één hand over zijn mond en kneep met de andere zijn neus dicht. Het gevoel van het naakte vlees tegen zijn vingers maakte dat hij bijna moest kokhalzen.

'Ssssst,' zei hij. Hij trok de man aan zijn neus terug naar de bank tegen de muur.

De andere gevangenen schoten alle kanten op om de weg vrij te maken.

De man ging met een plof zitten. Hij snakte naar lucht en de tranen stonden hem in de ogen. Nog altijd hield Kaz zijn neus en mond dicht. De Kaelische reus beefde onder zijn handen.

'Moet ik je arm terugzetten?' vroeg Kaz.

De man kreunde.

'Nou?'

Hij kreunde iets luider. Alle andere gevangenen stonden inmiddels te kijken.

'Als je schreeuwt, zorg ik ervoor dat die arm nooit meer naar behoren

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

functioneert, begrepen?' Kaz haalde zijn hand van de mond van de man en duwde zijn arm terug in de schouderkom.

De Kaelische man rolde op zijn zij, krulde zich op op de bank en begon te huilen.

Nadat Kaz zijn handen aan zijn broek had afgeveegd, liep hij terug naar zijn plek bij de tralies. Hij voelde dat de anderen naar hem keken, maar wist dat hij verder met rust zou worden gelaten.

Helvar kwam naast hem staan. 'Was dat echt nodig?'

'Nee.' Maar dat was het wel – om ervoor te zorgen dat ze niet werden gestoord bij wat ze nog moesten doen, en om zichzelf eraan te herinneren dat hij niet hulpeloos was.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

23
JESPER

Eigenlijk wilde Jesper het liefst door de cel ijsberen, maar hij had eindeloos op dit plekje op de bank gewacht en was van plan het te houden. Het voelde alsof door alle stress en opwinding voortdurend kleine aardbevingen onder zijn huid plaatsvonden, en dat Wylan naast hem verwoed op zijn knieën zat te trommelen hielp niet erg om hem tot rust te laten komen. Nog veel langer wachten hield hij echt niet uit. Eerst het schip, toen de lange trektocht, en nu zat hij opgesloten in deze cel totdat de wachters vanavond langskwamen om de gevangenen te tellen.

Alleen zijn vader had zijn rusteloosheid begrepen. Hij had geprobeerd Jesper zijn energie te laten gebruiken op de boerderij, maar het werk was veel te monotoon geweest. De universiteit had hem eigenlijk richting moeten geven, maar in plaats daarvan was hij een ander pad op gedwaald. Hij kromp ineen bij de gedachte wat zijn vader zou zeggen als hij erachter kwam dat zijn zoon in een Fjerdaanse gevangenis was gestorven. Maar hoe zou hij dat ooit te weten komen? Het was te deprimerend om lang over na te denken.

Hoeveel tijd was er al verstreken? Wat als ze de Elderklok hier niet eens konden horen? Als het goed was, kwamen de wachters om zes uur de koppen tellen. Daarna hadden Jesper en de anderen tot middernacht om de klus te klaren. Hoopten ze. Matthias had maar drie maanden in de gevangenis doorgebracht. De protocollen konden veranderd zijn. Misschien had hij iets verkeerd onthouden. Of misschien wil de Fjerd

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ons wel gewoon achter de tralies hebben voordat hij ons verraadt, dacht Jesper.

Matthias zat echter zwijgend aan de andere kant van de cel, in de buurt van Kaz. Het handgemeen tussen Kaz en de Kaelische kerel was Jesper natuurlijk niet ontgaan. Meestal was Kaz tijdens een klus nergens door van zijn stuk te brengen, maar nu leek hij gespannen en Jesper wist niet waarom. Een deel van hem wilde ernaar vragen, maar hij wist dat dat het stomme deel was, de hoopvolle boerenjongen die werkelijk de ergst mogelijke persoon had uitgekozen om op gesteld te zijn, en die betekenis zocht in dingen waarvan hij eigenlijk wel wist dat ze helemaal niets betekenden – dat Kaz hem uitkoos voor een klus, dat Kaz meeging in een van zijn grappen. Hij kon zichzelf wel voor zijn kop slaan. Eindelijk had hij de beruchte Kaz Brekker zonder een draad aan zijn lijf gezien, maar omdat hij veel te bang was geweest dat hij aan een staak zou eindigen, had hij niet goed opgelet.

Jesper was dus zenuwachtig, maar Wylan was er nog erger aan toe. De jongen zag eruit alsof hij elk moment kon gaan braken.

'Wat moeten we nu doen?' fluisterde Wylan. 'Wat heb je aan een slotenpikker zonder zijn gereedschap?'

'Hou je mond.'

'En wat hebben we aan jou? Een scherpschutter zonder wapens. Je bent volkomen overbodig op deze missie.'

'Het is geen missie. Het is een klus.'

'Matthias noemt het een missie.'

'Hij is militair, jij niet. En ik zít al in de gevangenis, dus lok me niet uit om ook nog een moord te plegen.'

'Jij gaat mij niet vermoorden, en ik ga niet doen alsof alles oké is. We zitten hier vast.'

'In een gouden kooi kom je duidelijk beter tot je recht dan in een echte.'

'Ik ben uit mijn vaders huis weggegaan.'

'Ja, je hebt je luxeleventje opgegeven om ruig te leven in de Ton met

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ons stelletje sukkels. Dat maakt je heus niet interessant, Wylan, alleen stom.'

'Jij weet er helemaal niets van.'

'Nou, vertel dan.' Jesper draaide zich naar hem om. 'We hebben alle tijd. Waarom loopt een braaf koopmanszoontje weg van huis om zich bij een bende criminelen aan te sluiten?'

'Je doet alsof je in de Ton bent geboren, net als Kaz, maar je komt niet eens uit Kertsj. Jij hebt ook voor dit leven gekozen.'

'Ik hou van de stad.'

'Heb je in Novyi Zem geen steden?'

'Niet zoals Ketterdam. Ben jij ooit weleens ergens geweest, behalve thuis, in de Ton of bij chique ambassadediners?'

Wylan wendde zijn gezicht af. 'Ja.'

'Waar? In de buitenwijken tijdens het perzikseizoen?'

'De paardenrennen in Caryeva. De olievelden van Shu Han. De jurda-boerderijen bij Shriftport. Weddle. Elling.'

'Echt?'

'Mijn vader nam me altijd overal mee naartoe.'

'Tot?'

'Tot wat?'

'Tot. Mijn vader nam me overal mee naartoe tot ik vreselijk zeeziek werd, tot ik kotste tijdens een koninklijke bruiloft, tot ik tegen het been van de ambassadeur stond op te rijden.'

'Dat been vroeg er zelf om.'

Jesper schoot in de lach. 'Eindelijk, een beetje pit.'

'Ik heb pit genoeg,' bromde Wylan. 'En moet je zien waar dat me…'

Hij werd onderbroken door een wachter, die iets in het Fjerdaans schreeuwde op hetzelfde moment dat de Elderklok begon te luiden, zes keer. Die Fjerden waren in elk geval punctueel.

De wachter zei nog iets in het Shu en daarna ook in het Kertsj: 'Opstaan.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'*Shimkopper*,' blafte de wachter.

Ze keken hem allemaal niet-begrijpend aan.

'De pisemmer,' probeerde hij in het Kertsj. 'Waar is… Om te legen?' Hij gebaarde met zijn handen.

Er werden schouders opgehaald en verbaasde blikken in het rond geworpen.

De chagrijnige kop van de wachter maakte duidelijk dat het hem geen zak kon schelen. Hij schoof een emmer schoon water de cel in en sloeg het traliehek dicht.

Jesper drong naar voren en nam een grote slok uit de beker die aan het hengsel van de emmer vastzat. Het meeste water droop over zijn hemd. Toen hij de beker aan Wylan doorgaf, zorgde hij ervoor dat ook hij kletsnat werd.

'Wat doe je?' sputterde Wylan.

'Geduld, Wylan. En probeer mij te volgen.' Jesper hees zijn broek een stuk omhoog en voelde aan de dunne huid op zijn enkel.

'Vertel me wat er gaat…'

'Stil, ik moet me concentreren.' Dat was waar. Hij wilde echt niet dat het bolletje dat onder zijn huid verstopt zat, openging voordat het eruit was.

Hij voelde aan de dunne hechtingen die Nina had aangebracht. Het deed verdomd zeer toen hij ze opentrok en het bolletje naar buiten schoof. Het was ongeveer zo groot als een rozijn en zat onder het bloed. Nina gebruikte als het goed was op dit moment haar krachten om haar eigen huid open te maken. Jesper vroeg zich af of dat minder pijn deed dan de hechtingen.

'Trek je hemd over je mond,' zei hij tegen Wylan.

'Wat?'

'Niet zo dom doen. Je bent leuker als je slim bent.'

Wylans wangen werden roze. Toen trok hij een boos gezicht en schoof zijn kraag voor zijn mond.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Jesper stak een hand onder de bank, waar hij de pisemmer had verstopt, en trok hem tevoorschijn.

'Het gaat stormen,' zei Jesper luid in het Kertsj. Hij zag dat Matthias en Kaz ook hun kraag voor hun gezicht trokken. Hij wendde zijn gezicht af, trok zijn hemd voor zijn mond en neus en liet het bolletje in de emmer vallen.

Het begon te sissen en te borrelen, en toen steeg er een dikke dampwolk op van het water. Binnen enkele tellen verspreidde een groenig witte mist zich in de cellen.

Boven zijn kraag zag hij de paniek in Wylans ogen. Even kwam Jesper in de verleiding om te doen alsof hij flauwviel, maar toen besloot hij dat het effect van de mannen die om hem heen op de grond ploften al wel genoeg was.

Jesper telde tot zestig, liet toen zijn kraag zakken en haalde voorzichtig adem. De lucht rook nog altijd misselijkmakend zoet en ze zouden zich nog wel even licht in het hoofd voelen, maar het ergste was weggetrokken. Wanneer de wachters later vannacht opnieuw kwamen tellen, zouden de gevangenen vreselijke koppijn hebben, maar verder van niets weten. En hopelijk zouden zij tegen die tijd allang weg zijn.

'Was dat chloorgas?'

'Veel leuker als je slim bent. Ja, het bolletje is een omhulsel gebaseerd op enzymen, gevuld met chloorpoeder. Het is ongevaarlijk, totdat het in contact komt met ammoniak. En dat gebeurde zojuist.'

'De urine in de emmer… Maar wat hebben we eraan? We zitten hier nog altijd opgesloten.'

'Jesper.' Kaz gebaarde dat hij bij de tralies moest komen. 'De klok tikt.'

Jesper liet zijn schouders rollen terwijl hij naar hem toe liep. Dit soort werk kostte meestal veel tijd, vooral omdat hij er nooit echt in getraind was. Hij legde zijn handen tegen een ijzeren spijl, elk aan een kant, en probeerde de puurste ijzerdeeltjes in de tralie te lokaliseren.

'Wat doet hij?' vroeg Matthias.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Hij voert een eeuwenoud Zemeens ritueel uit,' antwoordde Kaz.

'Echt?'

'Nee.'

Tussen Jespers handen ontstond een donkere mist.

Wylan hapte naar adem. 'Is dat ijzererts?'

Jesper knikte. Hij voelde dat het zweet op zijn voorhoofd stond.

'Kun je de tralies oplossen?'

'Doe niet zo idioot,' gromde Jesper. 'Zie je niet hoe dik ze zijn?'

De spijl waarmee hij bezig was, leek zelfs zo goed als onveranderd, maar toch had hij er zo veel ijzer uit weten te trekken dat de wolk tussen zijn handen bijna zwart was. Hij boog zijn vingertoppen, en de ijzerdeeltjes tolden in het rond, in een steeds kleiner wordende spiraal, die smaller en dichter werd.

Jesper liet zijn handen zakken, en met een muzikaal 'ping' viel er een dunne naald op de vloer.

Wylan raapte hem op en hield hem in het licht, zodat het oppervlak dof glansde.

'Je bent een Fabrikator,' zei Matthias grimmig.

'Maar net.'

'Je bent er een of je bent het niet,' zei Wylan.

'Ik ben er een.' Hij priemde met een vinger naar Wylan. 'En jij houdt je kop erover als we terug zijn in Ketterdam.'

'Waarom zou je liegen over…'

'Ik vind het prettig om vrij over straat te kunnen lopen,' zei Jesper. 'Ik vind het fijn om me er niet druk over te hoeven maken dat ik door een slavenhandelaar zal worden opgepakt, of ter dood zal worden gebracht door een of andere idioot als Helvar hier. En trouwens, ik heb andere vaardigheden, die me veel meer genot en geld opleveren dan deze. Heel veel andere vaardigheden.'

Wylan kuchte. Met hem flirten zou weleens leuker kunnen zijn dan hem jennen, maar het lag dicht bij elkaar.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Weet Nina dat je een Grisha bent?'

'Nee, en ze gaat er ook niet achter komen. Ik heb geen behoefte aan preken dat ik me bij het Tweede Leger moet aansluiten om voor het geweldige Ravka te strijden.'

'Doe het nog eens,' onderbrak Kaz hem. 'En schiet een beetje op.'

Jesper herhaalde het proces bij een andere spijl.

'Waarom probeerde je die andere slotenpikkers mee naar binnen te smokkelen als je dit steeds al van plan was?' vroeg Wylan.

Kaz sloeg zijn armen over elkaar. 'Ooit gehoord van die stervende man wiens chirurgijn tegen hem zei dat hij op wonderbaarlijke wijze genezen was? Hij danste de straat op en werd door een paard onder de voet gelopen. Morsdood. Je moet het haasje het gevoel geven dat hij gewonnen heeft. Hebben de wachters Matthias goed bekeken en zich afgevraagd of hij er misschien niet bekend uitzag? Hebben ze moeilijk gedaan toen Jesper de douche in stapte met overal afschilferende paraffine op zijn armen? Nee, ze hadden het veel te druk met elkaar feliciteren dat ze mij hadden betrapt. Ze dachten dat ze de dreiging hadden afgewend.'

Toen Jesper klaar was, nam Kaz de twee dunne slotenpikkers tussen zijn vingers. Het was vreemd om hem zonder zijn handschoenen te zien werken, maar binnen enkele tellen klikte het slot open en waren ze vrij. Zodra ze buiten stonden, gebruikte Kaz de staafjes om de deur weer achter hen af te sluiten.

'Jullie weten wat je te doen staat,' fluisterde hij. 'Wylan en ik bevrijden Nina en Inej. Jesper, jij en Matthias…'

'Ik weet het, wij jatten zo veel touw als we kunnen vinden.'

'Zorg dat je over een half uur in de kelder bent.'

Ze splitsten zich op. De radertjes waren in beweging.

Volgens Wylans plattegronden lagen de stallen naast de binnenplaats van het poorthuis, dus moesten ze hun weg terug zien te vinden door het opvanggedeelte. In theorie was dit deel van de gevangenis alleen in bedrijf op het moment dat er gevangenen in en uit gingen, maar toch

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

moesten ze voorzichtig zijn. Er was maar één verdwaalde wachter voor nodig om hun plan in de war te schoppen. Het engste gedeelte was de loopbrug langs de glazen ruimte: een lang, helder verlicht stuk waar ze geen enkele dekking hadden. Ze konden niets anders doen dan duimen en zo snel mogelijk doorlopen. Daarna liepen ze de trap af en vervolgens naar links, naar de kamer waar die arme oude Grisha-versterker hen had getest. Jesper onderdrukte een huivering. Hoewel paraffine op zijn armen in de gokhuizen altijd werkte, had hij toch met bonkend hart tegenover haar gestaan. Ze was zo mager geweest en zo leeg. Dat was wat er gebeurde met Grisha die op het verkeerde moment op de verkeerde plek waren: levenslange slavernij of erger.

Toen Jesper de deur naar de stallen openduwde, voelde hij diep in zijn binnenste iets ontspannen. De geur van hooi, het geschuifel van dieren in hun boxen en het gehinnik van de paarden brachten herinneringen aan Novyi Zem terug. In Ketterdam maakten de grachten de meeste koetsen en wagens overbodig. Paarden waren een luxe, een verwennerij, om te laten zien dat je de ruimte had om ze te houden en het geld om voor ze te zorgen. Hij had zich nooit gerealiseerd hoe erg hij het miste om in de buurt van dieren te zijn.

Er was echter geen tijd voor nostalgie of om even over een fluwelen neus te aaien. Hij beende langs de boxen de tuigkamer in. Matthias hing net een enorme rol touw over elke schouder. Het leek hem te verbazen dat Jesper er ook twee tegelijk kon dragen.

'Ik ben op een boerderij opgegroeid,' legde Jesper uit.

'Zo zie je er niet uit.'

'Tuurlijk, ik ben dun,' zei hij terwijl ze vlug door de stallen terugliepen, 'maar ik blijf ook veel droger als het regent.'

'Hoezo?'

'Ik vang minder druppels.'

'Zijn alle mensen met wie Kaz werkt zo eigenaardig als dit team?' vroeg Matthias.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'O, je zou de rest van de Droesem moeten zien. Daarbij vergeleken lijken wij net Fjerden.'

Ze passeerden de douches, maar in plaats van door te lopen naar het opvanggedeelte namen ze een trapje naar beneden, en vervolgens liepen ze een lange donkere gang door die naar de kelder leidde. Ze bevonden zich nu onder het centrale gedeelte van de gevangenis: boven hun hoofden waren vijf verdiepingen met cellenblokken, gevangenen en wachters.

Jesper had verwacht dat de rest van het team al bezig zou zijn om in de grote wasserijruimte spullen voor explosieven te verzamelen. Hij zag echter alleen enorme zinken teilen, lange tafels om kleren op te vouwen en wasgoed dat te drogen hing aan rekken die hoger waren dan hijzelf.

Ze vonden Wylan en Inej in het vuilnishok. Het was kleiner dan de wasserij en stonk naar afval. Twee grote rolbakken vol met afgedankte kleding waren tegen een muur geduwd om later te worden verbrand. Zodra hij binnenkwam, voelde Jesper de hitte van de oven.

'We hebben een probleem,' zei Wylan.

'Hoe erg?' Jesper gooide zijn rollen touw op de vloer.

Inej gebaarde naar twee grote metalen deuren in een soort reusachtige schoorsteen die een eind naar voren stak en helemaal tot aan het plafond liep. 'Volgens mij hebben ze de oven vanmiddag aan gehad.'

'Je zei dat ze hem alleen 's ochtends aanstaken,' zei hij tegen Matthias.

'Dat was altijd zo.'

Toen Jesper de met leer beklede handvatten vastpakte en de deuren opentrok, sloeg er een vlaag hete lucht in zijn gezicht. Hij rook de zwarte, scherpe geur van steenkool, maar er was ook iets anders, een chemisch luchtje, misschien iets wat ze toevoegden om het vuur heter te laten branden. Het was niet onaangenaam. Dit was de plek waar al het afval uit de gevangenis werd verbrand: keukenafval, emmers menselijke uitwerpselen, de kleren van de gevangenen. Het spul dat de Fjerden erbij gooiden zorgde echter dat het vuur zo heet brandde dat alle smerigheid

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verdampte. Hij boog naar voren, nu al zwetend. Ver onder zich zag hij de kolen van de verbrandingsoven, opzijgeschoven maar nog altijd roodgloeiend.

'Wylan, geef me eens een hemd uit een van de bakken,' zei Jesper. Hij trok een van de mouwen eraf en gooide die in de schacht. Zonder enig geluid viel het stuk stof omlaag. Midden in de lucht vatte het vlam en het was al bijna helemaal verbrand voordat het de kolen bereikte.

Hij deed de deur dicht en gooide wat over was van het hemd terug in de bak. 'Nou, explosieven kun je vergeten,' zei hij. 'Die kunnen we daar echt niet meenemen. Kun je nog wel klimmen?' vroeg hij aan Inej.

'Misschien. Ik weet het niet.'

'Wat zegt Kaz ervan? Waar is Kaz? En waar is Nina?'

'Kaz weet nog niet van de oven,' antwoordde Inej. 'Hij en Nina zijn naar boven om de cellen te doorzoeken.'

Matthias' gezicht werd zo donker als een regenwolk die op het punt van uitbarsten staat. 'Jesper en ik zouden met Nina meegaan.'

'Kaz wilde niet wachten.'

'We waren op tijd,' zei Matthias boos. 'Waar is hij mee bezig?'

Jesper vroeg zich precies hetzelfde af. 'Gaat hij echt al die trappen op en weer af hinken, zonder patrouilles voor de voeten te lopen?'

'Dat heb ik hem ook aan het verstand proberen te brengen,' zei Inej. 'Altijd verrassend, weet je nog?'

'Als een zwerm bijen. Ik hoop echt dat we straks niet allemaal gestoken worden.'

'Inej!' riep Wylan, die bij een van de rolbakken stond. 'Dit zijn onze kleren.' Hij stak zijn hand in de bak en haalde een voor een Inejs leren sandaaltjes tevoorschijn.

Haar gezicht begon te stralen. Eindelijk een beetje geluk. Kaz moest zijn wandelstok missen, Jesper zat zonder zijn revolvers en Inej had haar messen niet, maar in elk geval had ze wel haar magische sandalen.

'Wat zeg je ervan, Schim? Lukt het je om omhoog te klimmen?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Zeker weten.'

Jesper pakte de schoenen aan van Wylan. 'Als ik niet dacht dat deze onder de ziektekiemen zaten, zou ik ze kussen, en daarna jou.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

24
NINA

NINA LIEP ACHTER Kaz aan de trappen op. Trap na steile stenen trap, verlicht door flakkerende gaslantaarns. Ze nam hem uitgebreid op. Hij liep in een stevig tempo, maar wel stijfjes. Waarom had hij erop gestaan om dit hele eind te klimmen? Het kon geen kwestie van tijd zijn, dus misschien was Kaz het altijd al van plan geweest. Misschien had hij Matthias niet alles willen vertellen. Of misschien was het wel zijn bedoeling om ze er allemaal naar te laten gissen.

Aan het einde van elke trap bleven ze even staan luisteren of er misschien een patrouille aan kwam. De gevangenis was vol geluiden, en het was moeilijk om niet bij elk gerucht op te springen: stemmen die langs de trap omlaag kwamen zweven, het metalige gekletter van deuren die open- of dichtgingen. Nina dacht aan de gewelddadige chaos in de Hellepoort, al het smeergeld dat er van hand tot hand ging, het bloed op het zand, zo anders dan deze steriele plek. Als het erom ging de zaken ordelijk te houden, kon je van de Fjerden op aan.

Toen ze op de vierde trap waren, klonken er plotseling stemmen en voetstappen in het trappenhuis. Snel liepen Nina en Kaz terug naar de overloop op de derde verdieping en glipten door de deur die naar de cellen leidde. De gevangene in de cel het dichtst bij de deur begon te schreeuwen. Snel stak Nina een hand omhoog om zijn luchtpijp dicht te knijpen. Met uitpuilende ogen staarde hij haar aan en greep naar zijn nek. Ze vertraagde zijn hartslag zodat hij buiten westen raakte, en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verminderde toen de druk op zijn strottenhoofd, waardoor hij weer kon ademen. Hij moest stil zijn, hij hoefde niet dood.

Terwijl de wachters de trap af stommelden nam de herrie toe; luide Fjerdaanse klanken weergalmden tegen de muren. Nina had haar handen geheven en keek met ingehouden adem naar de deur. Kaz had geen wapen, maar hij was alvast in vechthouding gaan staan terwijl ze afwachtten of de deur plotseling zou openzwaaien. In plaats daarvan liepen de wachters de deur voorbij en namen ook de volgende trap naar beneden.

Toen de geluiden waren weggestorven, gebaarde Kaz naar haar, en ze glipten de deur weer door, deden hem zo zachtjes mogelijk achter zich dicht en vervolgden hun tocht naar boven.

Toen ze op de bovenste verdieping aankwamen, sloeg de klok zeven uur. Er was een uur verstreken sinds ze de gevangenen in het opvanggedeelte hadden bedwelmd. Ze hadden drie kwartier om de best beveiligde cellen te doorzoeken, elkaar op de overloop weer te treffen en naar de kelder te gaan. Kaz gebaarde dat zij de linkergang moest nemen en liep zelf de rechter in.

De deur knarste luid toen Nina hem openduwde. De lantaarns hingen hier ver uit elkaar en de schaduwen ertussen waren zo diep dat je erin leek te kunnen vallen. Ze zei tegen zichzelf dat ze blij moest zijn voor de dekking die dat bood, maar ze kon niet ontkennen dat het griezelig was. De cellen waren hier ook anders, met deuren van massief staal in plaats van ijzeren tralies. In elke deur zat op ooghoogte een kijkrooster. Nou ja, ooghoogte voor een Fjerd. Nina was lang, maar toch moest ze op haar tenen staan om naar binnen te kunnen kijken.

De meeste gevangenen sliepen of lagen te rusten, opgekruld in een hoekje of plat op hun rug met hun armen over hun ogen tegen het vage schijnsel dat door het rooster scheen. Anderen zaten tegen de muur geleund en staarden lusteloos voor zich uit. Af en toe was er iemand die door zijn cel heen en weer liep, zodat ze snel achteruit moest stappen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Geen van hen was Shu Hanees.

'*Ajor*?' riep een van hen haar na in het Fjerdaans.

Ze negeerde hem en liep met bonkend hart verder.

Wat als Bo Yul-Bayur echt in een van deze cellen zat? Ze wist dat het onwaarschijnlijk was, maar toch… Ze kon hem in zijn cel doden, hem in een diepe, pijnloze slaap brengen en vervolgens zijn hart laten stoppen. Tegen Kaz zou ze zeggen dat ze hem niet had gevonden. En wat als Kaz Bo Yul-Bayur vond? Dan zou ze misschien moeten wachten totdat ze het IJsfort uit waren om een oplossing te vinden, maar in elk geval kon ze erop rekenen dat Matthias haar zou helpen. Wat een vreemde, grimmige deal hadden ze gesloten.

Terwijl ze door de gangetjes heen en weer liep om alle cellen te controleren, werd haar hoop dat ze de wetenschapper misschien zou vinden echter steeds kleiner, tot er niets meer van over was. Nog één rij cellen, dacht ze, en dan met lege handen terug naar de kelder. Toen ze bij de laatste gang aankwam, zag ze dat hij korter was dan de andere. Op de plek waar meer cellen hadden moeten zijn, zat een stalen deur, waaronder een streep helder licht zichtbaar was.

Ze kreeg een ongemakkelijk gevoel toen ze ernaartoe liep, maar dwong zichzelf om de deur open te duwen. Het licht was zo fel dat ze haar ogen dicht moest knijpen. Het schijnsel was kil – zo helder als daglicht maar zonder enige warmte – en ze kon niet zien waar het vandaan kwam. Ze hoorde de deur achter haar rug dichtzwaaien. Op het allerlaatste moment draaide ze zich om en greep de rand vast. Iets zei haar dat je waarschijnlijk een sleutel nodig had om deze deur van binnen open te maken. Ze keek om zich heen of er iets was waarmee ze hem op een kiertje kon zetten. Uiteindelijk scheurde ze een stukje van de onderkant van haar gevangenisbroek en propte de stof in het slot.

Deze plek voelde verkeerd. De muren, de vloer en het plafond waren zo helder wit dat het pijn deed aan je ogen. De helft van één muur bestond uit panelen van glad, perfect helder glas. Gemaakt door Fabrikators,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

dacht ze. Precies zoals de glazen afscheiding om die walgelijke uitstalling van wapentuig. Geen enkele Fjerdaanse ambachtsman kon zulke gladde oppervlakken maken. Er was Grisha-macht gebruikt om dit glas te vervaardigen, dat wist ze zeker. Er bestonden rondzwervende Grisha die geen enkel land dienden en die zich misschien door de Fjerdaanse regering zouden laten inhuren. Maar zouden ze zo'n opdracht overleven? Slavenarbeid leek haar waarschijnlijker.

Nina deed een stap, en toen nog een. Ze keek over haar schouder. Als een wachter achter haar de gang in liep, zou ze zich nergens kunnen verstoppen. Doorlopen dus, Nina, dacht ze.

Ze tuurde door de eerste ruit. De cel was net zo wit als de gang en er scheen hetzelfde felle licht. De ruimte was leeg, zonder enig meubilair – geen bank, geen wasbak, geen emmer. Het enige wat al dat wit doorbrak, was een afvoerputje in het midden van de vloer, met roodachtige vlekken eromheen.

Ze liep naar de volgende cel. Die was precies hetzelfde en even leeg, net als de volgende, en de volgende. In deze cel trok echter iets haar aandacht, een muntje dat naast de afvoer lag… Nee, geen muntje, een knoop. Een klein zilveren knoopje met een vleugel erop, het symbool van een Stormblazer. Ze voelde dat de haartjes op haar armen overeind gingen staan. Waren deze cellen gemaakt door Grisha-slaven voor Grisha-gevangenen? Waren de ruiten, de muren en de vloer zo ontworpen dat een Fabrikator ze niet kon manipuleren? In de kamers was niets van metaal te bekennen. Geen buizen, geen pijpen met water dat een Getijdekeerder zou kunnen misbruiken. En Nina vermoedde dat het glas waar ze doorheen tuurde aan de andere kant spiegelde, zodat een Hartenwringer die in de cel zat geen doelwit kon lokaliseren. Dit waren cellen speciaal ontworpen om Grisha in op te sluiten. Om haar in op te sluiten.

Abrupt draaide ze zich om. Bo Yul-Bayur was hier niet, en ze wilde onmiddellijk weg. Ze trok het stukje stof uit het slot en beende de deur

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

uit, zonder nog om te kijken of hij wel achter haar dichtviel. Doordat ze uit het felle licht kwam, leek de gang met ijzeren deuren nog donkerder dan eerst, en ze struikelde terwijl ze terugrende in de richting van het trappenhuis. Nina wist dat ze onvoorzichtig was, maar ze kon het beeld van die witte cellen maar niet uit haar hoofd krijgen. De afvoer. De vlekken eromheen. Waren daar Grisha gemarteld? Gedwongen om hun misdaden tegen gewone mensen op te biechten?

Ze had de Fjerden bestudeerd, hun leiders, hun taal. Ze had er zelfs over gedroomd om als een spion het IJsfort binnen te dringen, precies zoals ze nu deed, en om toe te slaan in het hart van deze natie die haar zo hartgrondig haatte. Nu ze hier was, wilde ze echter alleen maar weg. Ze was gewend geraakt aan Ketterdam, aan de avonturen die ze beleefde door haar lidmaatschap van de Droesem, aan haar gemakkelijke leventje in de Witte Roos. Maar had ze zich ooit veilig gevoeld, zelfs daar? In een stad waar ze niet zonder angst over straat kon lopen? Ik wil naar huis, dacht ze. Het verlangen raakte haar als een mokerslag, deed haar fysiek pijn. Ik wil terug naar Ravka.

De Elderklok begon zachtjes te luiden, het derde kwartier. Ze was laat. Toch dwong ze zichzelf om langzamer te lopen voordat ze de deur naar het trappenhuis opende. Er was niemand, zelfs Kaz niet. Ze stak haar hoofd even om het hoekje van de tegenoverliggende gang om te zien of hij er al aan kwam. Niets. IJzeren deuren, diepe schaduwen, geen teken van Kaz.

Nina wachtte, maar wist niet goed wat ze moest doen. Het was de bedoeling geweest dat ze elkaar op de overloop zouden treffen, met nog een kwartier te gaan voordat het hele uur sloeg. Wat als hij in de problemen zat? Ze aarzelde, en rende toen het cellengedeelte in dat Kaz had moeten doorzoeken. Ze racete langs de cellen, heen en weer door de gangen, maar Kaz was nergens te bekennen.

Genoeg, dacht Nina toen ze aan het einde van de tweede gang kwam. Of Kaz had haar in de steek gelaten en was al beneden bij de anderen, of

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij was betrapt en ergens mee naartoe gesleept. In beide gevallen moest ze beneden bij de oven zien te komen. Als ze eenmaal bij de anderen was, konden ze samen bedenken wat ze moesten doen.

Ze rende terug door de gangen en smeet de deur naar de overloop open. Twee wachters stonden boven aan de trap met elkaar te kletsen. Heel even staarden ze haar met open mond aan.

'*Sten*!' schreeuwde de een in het Fjerdaans: een bevel aan haar om te stoppen terwijl zij naar hun wapens grepen.

Nina stak beide handen omhoog, balde haar vuisten en zag de twee wachters naar achteren vallen. De ene wachter viel plat op de overloop, maar de andere tuimelde de trap af, waardoor zijn wapen afging en de kogels tegen de stenen muren ketsten. Het geluid weergalmde door het hele trappenhuis. Kaz zou haar vermoorden. Zij zou Kaz vermoorden.

Nina dook langs de lichamen van de wachters, één trap af, twee trappen af. Op de overloop van de derde verdieping vloog een deur open en stormde een wachter het trappenhuis in. Nina maakte een draaibeweging met haar handen en de nek van de wachter brak met een hoorbare krak. Nog voordat zijn lichaam de grond raakte, denderde ze al de volgende trap af.

Op dat moment begon de Elderklok te luiden. Niet de regelmatige slagen van het hele uur, maar een schril gebeier, hoog en bijna klepperend – een alarmsignaal.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

25
INEJ

INEJ KEEK OMHOOG de duisternis in. Hoog boven haar zweefde een klein, grijs lapje avondhemel. Zes verdiepingen omhoogklimmen, met glibberige handen van het zweet en een brandend hellevuur diep onder haar, met een rol zwaar touw om haar lijf en geen net om haar op te vangen. Klimmen, Inej.

Met blote handen ging klimmen het beste, maar daarvoor waren de wanden van de schacht veel te heet. En dus hadden Wylan en Jesper haar geholpen om Kaz' handschoenen uit de bakken met kleren te vissen. Heel kort had ze geaarzeld. Kaz zou tegen haar zeggen dat ze ze gewoon moest aantrekken, dat ze alles moest doen wat nodig was om dit voor elkaar te krijgen, maar toch voelde ze zich vreemd schuldig toen ze het soepele zwarte leer over haar handen liet glijden, alsof ze zonder zijn toestemming zijn kamers binnen was geglipt, zijn brieven had gelezen en in zijn bed was gaan liggen. De handschoenen waren niet gevoerd en in de vingertoppen zaten piepkleine onzichtbare sneetjes. Voor zijn goocheltrucs, besefte ze, zodat hij echt contact heeft met de munten of de kaarten, of voor het precisiewerk aan een slot. Aanraken zonder aan te raken.

Er was geen tijd om aan de eigenlijk iets te grote maat te wennen. Trouwens, ze had vaak genoeg met handschoenen aan geklommen, wanneer haar vingers gevoelloos werden door de Ketterdamse winters. Ze strekte haar tenen in haar kleine leren sandalen, genietend van het vertrouwde gevoel ervan aan haar voeten, en wipte op de genopte

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

rubberzolen op en neer, gretig en zonder angst. De hitte was niets, hoogstens ongemakkelijk. Het gewicht van twintig meter touw, gewikkeld om haar lichaam? Ze was de Schim. Ze had wel erger meegemaakt. Vol vertrouwen sprong ze omhoog de schoorsteen in.

Zodra haar vingers de stenen raakten, zoog ze sissend haar adem in. Zelfs door het leer heen kon ze de enorme hitte van de bakstenen voelen. Zonder de handschoenen zouden de blaren meteen op haar huid hebben gestaan. Er zat echter niets anders op dan vol te houden. En dus klom ze: eerst een hand, daarna een voet, opnieuw een hand, zoekend naar het volgende barstje, het volgende kuiltje in de gladde, beroete muren.

Het zweet stroomde langs haar rug. Ze hadden het touw en haar kleren flink nat gemaakt, maar het leek weinig uit te halen. Haar hele lichaam voelde verhit, vol met warm bloed, alsof ze langzaam werd gekookt in haar eigen huid.

De hitte klopte in haar voeten. Ze voelden zwaar, onhandig, alsof ze van iemand anders waren. Inej concentreerde zich op zichzelf. Ze vertrouwde op haar lichaam. Ze kende haar eigen kracht en wist precies wat ze kon. Nog een hand omhoog. Ze dwong haar ledematen om samen te werken, zocht naar een ritme, maar vond alleen een onhandige syncope, en met elk stapje dat ze hoger kwam, trilden haar spieren heviger. Ze reikte omhoog naar een volgend steunpunt en greep het stevig vast. Klimmen, Inej.

Haar voet gleed weg. Haar tenen verloren het contact met de muur, en haar maag schoot in haar keel toen ze het gewicht van haar eigen lichaam en het touw aan zich voelde trekken. Ze klemde zich aan de stenen vast, duwde haar vingers in de voegen, terwijl Kaz' te grote handschoenen zich opstroopten om haar natte vingers. Haar tenen zochten houvast, maar gleden weg over de bakstenen. Toen slipte ook haar andere voet weg. Ze zoog een teug gloeiend hete lucht naar binnen. Er was iets mis. Ze wierp een snelle blik omlaag. Ver onder zich zag ze de roodgloeiende kolen, maar het was de aanblik van haar voeten waardoor

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

haar hart paniekerig op hol sloeg. Haar schoenen waren één rubberachtige klont. De zolen van haar sandalen – haar perfecte, fantastische sandalen – begonnen te smelten.

Het geeft niet, zei ze tegen zichzelf. Je moet alleen je houding veranderen. Je gewicht naar je schouders verplaatsen. Het rubber koelt wel weer af als je hoger komt. Dan krijg je weer grip.

Het was echter alsof haar voeten in brand stonden. Nu ze had gezien wat er gebeurde, voelde het op een bepaalde manier nog erger, alsof het rubber versmolt met haar vlees.

Inej knipperde het zweet uit haar ogen en trok zichzelf een stukje verder omhoog. Ergens boven zich hoorde ze de Elderklok luiden. Het halve uur? Of was het al kwart voor? Ze moest klimmen. Eigenlijk had ze allang op het dak moeten zijn om het touw vast te maken.

Toen ze zichzelf nog een stukje hoger duwde, slipte haar voet langs de bakstenen. Ze zakte omlaag, waarbij haar hele lichaam langs de muur schaafde, en zocht verwoed naar houvast. Er was niemand die haar kon redden. Geen Kaz om haar op te vangen, geen net om haar val te breken, alleen het vuur daar beneden, klaar om haar op te eisen.

Inej liet haar hoofd naar achteren zakken en zocht het lapje lucht. Het leek nog steeds onmogelijk ver weg. Hoe ver was het eigenlijk? Zes meter? Tien? Het konden net zo goed mijlen zijn. Ze zou hier sterven, een langzame, verschrikkelijke dood op de kolen. Ze zouden allemaal sterven – Kaz, Nina, Jesper, Matthias, Wylan – en dat was haar schuld.

Nee. Nee, dat was het niet.

Ze hees zichzelf opnieuw een halve meter omhoog – Kaz heeft ons hierheen gebracht, dacht ze – en nog een. Ze dwong zichzelf het volgende houvast te vinden. Kaz en zijn hebzucht. Ze voelde zich niet schuldig. Ze had geen spijt. Ze was alleen boos. Boos op Kaz, dat hij deze belachelijke opdracht wilde doen, woedend op zichzelf dat ze ermee had ingestemd.

En waarom had ze dat gedaan? Om haar schuld af te betalen? Of

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

omdat ze ondanks haar gezonde verstand en goede bedoelingen toch zo dom was geweest om iets voor het tuig uit de Ton te gaan voelen?

Toen Inej op die avond lang geleden de salon van tante Heleen binnenliep, stond Kaz Brekker op haar te wachten, gekleed in donkergrijs, leunend op zijn kraaienstok. De salon was helemaal gedecoreerd in goud en blauwgroen; een van de wanden had van onder tot boven een patroon van pauwenveren. Inej verafschuwde de hele Menagerie – de ontvangstkamer waar van haar en de andere meisjes werd verwacht dat ze kirrend en met hun wimpers knipperend de klanten lokten; haar slaapkamer, die eruitzag als een lachwekkende versie van een Sulische woonwagen, behangen met paarse zijde en geurend naar wierook – maar de salon van tante Heleen was het ergst. Het was de kamer van aframmelingen, van Heleens hevigste woede-uitbarstingen.

Toen Inej net in Ketterdam was, had ze geprobeerd te ontsnappen. Het was haar gelukt twee straten bij de Menagerie vandaan te komen. Gekleed in haar zijden jurkje en gedesoriënteerd door de lichtjes en de chaos van de Westduig had ze in het wilde weg gerend, totdat Cobbet een vlezige hand in haar nek had gelegd en haar mee terug had getrokken. Heleen nam haar mee naar de salon en gaf haar zo'n enorm pak slaag dat ze een week lang niet kon werken. Een hele maand had Heleen haar in gouden kettingen geslagen, en Inej had niet eens naar de ontvangstkamer beneden mogen gaan. Toen Heleen eindelijk de boeien losmaakte, zei ze: 'Je bent me een maand gederfde inkomsten schuldig. Als je nog eens wegloopt, laat ik je in de Hellepoort gooien wegens contractbreuk.'

Die avond was ze doodsbang de salon in gestapt, en toen ze Kaz Brekker zag staan, verdubbelde haar angst alleen maar. Vuilehanden had haar vast verraden. Hij had tante Heleen verteld wat ze tegen hem had gezegd, dat ze opnieuw voor problemen zorgde.

Heleen zat echter achterovergeleund in haar zijden fauteuil en zei:

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Nou, kleine lynx, het lijkt erop dat je voortaan niet meer mijn probleem bent. Kennelijk heeft Per Haskell een voorkeur voor Sulische meisjes. Hij heeft voor een aardig sommetje je contract overgenomen.'

Inej slikte. 'Ga ik naar een ander huis?'

Heleen wuifde met haar hand. 'Haskell bezit inderdaad een huis van plezier – als je het zo kunt noemen – ergens in het onderste gedeelte van de Ton, maar daar zou je een verspilling van zijn geld zijn. Al zou je er ook achter komen dat tante Heleen toch eigenlijk heel vriendelijk voor je is geweest. Nee, Haskell wil je voor zichzelf.'

Wie was Per Haskell? Wat maakt het uit, zei een stemmetje in haar hoofd. Hij is een man die vrouwen koopt. Dat is het enige wat je hoeft te weten.

Blijkbaar was de schrik van Inejs gezicht af te lezen, want tante Heleen lachte zachtjes. 'Maak je geen zorgen. Hij is oud, walgelijk oud, maar verder lijkt hij vrij onschuldig. Al weet je dat natuurlijk nooit zeker.' Ze haalde haar schouders op. 'Misschien zal hij je delen met zijn loopjongen, meneer Brekker.'

Kaz keek tante Heleen met een kille blik aan. 'Zijn we klaar?' Het was de eerste keer dat Inej hem iets hoorde zeggen, en ze schrok van zijn schorre, hese stem.

Snuivend schikte Heleen het decolleté van haar glanzende blauwe japon. 'Dat zijn we zeker, kleine ellendeling.' Ze verwarmde een staafje blauwgroene was en zette haar zegel op het document dat voor haar lag. Toen stond ze op en bestudeerde zichzelf in de spiegel die boven de schoorsteenmantel hing.

Inej zag dat Heleen haar diamanten halssnoer recht hing. De edelstenen schitterden. Ondanks alle verwarring in haar hoofd dacht ze: ze zien eruit als gestolen sterren.

'Tot ziens, kleine lynx,' zei tante Heleen. 'Ik betwijfel of je het in dat deel van de Ton langer dan een maand uithoudt.' Ze keek naar Kaz. 'Schrik niet als ze probeert weg te lopen. Ze is sneller dan ze lijkt. Ach,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

maar misschien houdt Per Haskell daar juist van. Jullie vinden zelf de uitgang wel.' In een wolk van zijde en honingparfum zeilde ze de kamer uit.

Inej bleef verbluft achter.

Kaz liep langzaam de kamer door en deed de deur dicht. Inej verstijfde, wachtend op wat komen ging, en frunnikte aan haar jurkje.

'Per Haskell staat aan het hoofd van de Droesem,' zei Kaz. 'Heb je van ons gehoord?'

'Het is jouw bende.'

'Ja, en Haskell is mijn baas. En ook de jouwe, als je dat wilt.'

Ze verzamelde al haar moed en vroeg: 'En als ik dat niet wil?'

'Dan trek ik mijn aanbod in en ga weer naar huis, hoewel ik natuurlijk wel voor gek sta. En jij blijft hier bij dat monster Heleen.'

Inej sloeg haar handen voor haar mond. 'Ze luistert mee,' fluisterde ze benauwd.

'Lekker laten luisteren. In de Ton heb je allerlei soorten monsters, en sommige daarvan zien er prachtig uit. Ik betaal Heleen voor informatie. Of eigenlijk betaal ik haar te veel voor informatie. Maar ik weet precies wat ze is. Ik heb Per Haskell gevraagd om je contract af te betalen. Weet je waarom?'

'Je houdt van Sulische meisjes?'

'Ik ken niet genoeg Sulische meisjes om zoiets te kunnen beweren.' Hij liep naar het bureau, pakte het document en stopte het in zijn binnenzak. 'Toen je laatst wat tegen me zei…'

'Ik bedoelde er niets mee, ik…'

'Je bood me informatie aan. Misschien in ruil voor hulp? Een brief aan je ouders? Extra geld?'

Inej kromp ineen. Dat was precies wat ze had gewild. Ze had mensen horen roddelen over de handel in zijde en had gehoopt een dealtje te kunnen sluiten. Het was dom en onbezonnen.

'Is Inej Ghafa je echte naam?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Er ontsnapte een vreemd geluid uit Inejs keel, deels snik, deels lach, een zwak, beschamend geluid, maar het was maanden geleden sinds ze haar eigen naam had gehoord, de naam van haar familie. 'Ja,' wist ze uit te brengen.

'En is dat hoe je het liefst genoemd wordt?'

'Natuurlijk,' antwoordde ze. En toen voegde ze eraan toe: 'Is Kaz Brekker jouw echte naam?'

'Echt genoeg. Toen je die avond naar me toe liep, wist ik niet dat je er was totdat je iets tegen me zei.'

Inej fronste haar wenkbrauwen. Ze had zo stil mogelijk willen doen, dus was ze stil geweest. Wat maakte het uit?

'Belletjes om je enkels,' zei Kaz, gebarend naar haar kostuum, 'en toch hoorde ik je niet. Paarse zijde, gekleurde stippen op je schouders geschilderd, maar toch zag ik je niet. En ik zie alles.'

Ze haalde haar schouders op.

Met een scheef hoofd keek hij haar aan. 'Ben je opgeleid als danser?'

'Acrobaat.' Ze was even stil. 'Mijn familie… We zijn allemaal acrobaten.'

'Op het hoge koord?'

'En op de schommels. Jongleren. Turnen.'

'Gebruikte je een vangnet?'

'Alleen toen ik klein was.'

'Mooi. In Ketterdam heb je geen vangnetten. Heb je weleens gevochten?'

Ze schudde haar hoofd.

'Iemand gedood?'

Haar ogen werden groot. 'Nee.'

'Wel eens over gedacht?'

Ze dacht even na en sloeg toen haar armen over elkaar. 'Elke nacht.'

'Dat is alvast wat.'

'Ik wil geen mensen doden, niet echt.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat lijkt me een prima uitgangspunt, totdat mensen jou willen doden. En in ons soort werk gebeurt dat regelmatig.'

'Ons soort werk?'

'Ik wil dat je je bij de Droesem aansluit.'

'Om wat te doen?'

'Informatie verzamelen. Ik heb een spin nodig die tegen de muren van de huizen en bedrijven in Ketterdam klimt, die aan ramen of op zolders afluistert. Ik heb iemand nodig die zich onzichtbaar kan maken, die een geest kan worden. Denk je dat je dat kunt?'

Ik ben al een geest, dacht ze. Ik ben gestorven in het ruim van een slavenschip. 'Ik denk het wel.'

'Deze stad is vol rijke mannen en vrouwen. Jij gaat alles te weten komen over hun gewoontes, waar ze wanneer naartoe gaan, wat voor smerige dingen ze 's nachts doen, welke misdaden ze overdag proberen te verbergen, hun schoenmaat, de combinatie van hun kluis, het speelgoed waar ze als kind het liefst mee speelden. En ik ga die informatie gebruiken om ze hun geld afhandig te maken.'

'Wat gebeurt er als je al hun geld hebt ingepikt en zelf een rijk man wordt?'

Kaz' mondhoeken schoven een stukje omhoog. 'Dan kun je ook mijn geheimen stelen.'

'Dus daarvoor heb je me gekocht?'

Meteen werd zijn gezicht serieus. 'Per Haskell heeft je niet gekocht. Hij heeft je contract afbetaald. Dat betekent dat je hem geld schuldig bent. Een heleboel. Maar het is een echt contract. Hier.' Hij haalde het document van Heleen uit zijn binnenzak. 'Ik wil je iets laten zien.'

'Ik kan geen Kertsj lezen.'

'Dat hoeft niet. Zie je deze getallen? Dit is het bedrag waarvan Heleen beweert dat jij het van haar hebt geleend voor het transport uit Ravka. Dit is het geld dat je hebt verdiend sinds je bij haar in dienst bent. En dit is wat je haar nog schuldig bent.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Maar… dat is onmogelijk. Dat is meer dan toen ik hier aankwam.'

'Precies. Ze heeft geld in rekening gebracht voor kost en inwoning, verzorging.'

'Ze heeft me gekocht.' Inej voelde de woede opkomen. 'Ik kon niet eens lezen wat ik ondertekende.'

'Slavernij is illegaal in Kertsj. Contractarbeid is dat niet. Ik weet dat dit contract van geen kanten deugt, en dat zal elke weldenkende rechter ook zien. Helaas heeft Heleen veel van die weldenkende rechters in haar zak. Per Haskell biedt je een lening aan – niet meer, niet minder. Het contract wordt opgesteld in het Ravkaans. Je betaalt rente, maar niet zo veel dat je er kapot aan gaat. En zolang je hem elke maand een afgesproken percentage betaalt, ben je vrij om te gaan en te staan waar je wilt.'

Inej schudde haar hoofd. Het leek haar allemaal onmogelijk.

'Inej, laat me dit heel duidelijk maken. Als je onder je contract uit probeert te komen, zal Haskell mensen achter je aan sturen, mensen naast wie tante Heleen een lief omaatje lijkt. En ik zal hem niet tegenhouden. Ik steek m'n nek uit voor deze regeling. Dat is niet iets waarvan ik geniet.'

'Als dit allemaal waar is,' zei Inej langzaam, 'kan ik er ook nee tegen zeggen.'

'Natuurlijk. Maar het is duidelijk dat je gevaarlijk bent,' zei hij. 'Ik heb liever dat je nooit gevaarlijk wordt voor mij.'

Gevaarlijk. Inej wilde het woord tegen zich aan drukken. Ze wist bijna zeker dat deze jongen niet goed bij zijn hoofd was, of gewoon hopeloos in de war, maar ze hield van dat woord, en als ze het allemaal goed had begrepen, hield zijn aanbod in dat ze vanavond nog dit huis uit kon wandelen. 'Dit is toch niet… Het is toch geen truc, hè?' Haar stem klonk zwakker dan ze eigenlijk wilde.

Er gleed een donkere schaduw over Kaz' gezicht. 'Als het een truc was, zou ik je veiligheid beloven. Dan zou ik je geluk beloven. Ik weet niet of dat bestaat in de Ton, maar bij mij zul je het in elk geval niet vinden.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Om een of andere reden hadden die woorden haar gerustgesteld. Liever vreselijke waarheden dan vriendelijke leugens.

'Goed dan,' zei ze. 'Waar beginnen we mee?'

'Laten we eerst maar eens maken dat we hier wegkomen en daarna wat fatsoenlijke kleren voor je regelen. O, en Inej?' zei hij terwijl hij haar meenam de salon uit. 'Besluip me nooit meer.'

In werkelijkheid had ze daarna nog talloze keren geprobeerd Kaz te besluipen. Het was haar nooit gelukt. Het was alsof Kaz nu hij haar eenmaal had gezien, begreep hoe hij haar moest blijven zien.

Die avond had ze Kaz Brekker vertrouwd. Ze was het gevaarlijke meisje geworden dat hij in haar had vermoed. Ze had echter de fout gemaakt om hem te blijven vertrouwen, om te geloven in de legende die hij om zijn persoon had gecreëerd. Die mythe had haar naar deze bloedhete duisternis gebracht, balancerend tussen leven en dood als het laatste herfstblaadje dat nog aan een tak bungelt. Uiteindelijk was Kaz Brekker gewoon maar een jongen, en zij had zich door hem naar dit lot laten leiden.

Ze kon het hem niet eens kwalijk nemen. Ze had zich laten leiden omdat ze zelf niet wist waar ze heen wilde. Het hart is een pijl. Vier miljoen kruge, vrijheid, een kans om naar huis terug te keren. Ze had gezegd dat ze die dingen wilde. Maar diep in haar hart kon ze de gedachte om terug te gaan naar haar ouders niet verdragen. Zou ze haar moeder en haar vader ooit de waarheid kunnen vertellen? Zouden ze begrijpen wat ze allemaal had gedaan om te overleven, niet alleen in de Menagerie, maar ook elke dag daarna? Kon ze haar hoofd op haar moeders schoot leggen en vergiffenis vragen? Wat zouden ze zien als ze naar haar keken?

Klimmen, Inej. Maar waar moest ze heen? Wat voor leven wachtte er op haar na alles wat ze had doorgemaakt? Haar rug deed pijn. Haar handen bloedden. De spieren in haar benen trilden en haar huid voelde alsof hij elk moment van haar lichaam kon loslaten. Elke teug zwarte lucht

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verschroeide haar longen. Ze kon niet diep inademen. Ze kon zich niet eens op dat grijze stukje lucht concentreren. Zweet druppelde langs haar voorhoofd en prikte in haar ogen. Als ze het opgaf, zou ze het voor hen allemaal opgeven – voor Jesper en Wylan, voor Nina en haar Fjerd, voor Kaz. Dat kon ze niet doen.

Jij bent niet langer degene die bepaalt, kleine lynx, klonk de stem van tante Heleen in haar hoofd. Hoe lang klamp je je nu al vast aan niets?

De hitte van de oven vouwde zich om Inej heen als iets levends, een woestijndraak in zijn nest die zich voor het ijs verstopte en op haar loerde. Ze kende de grenzen van haar lichaam en wist dat ze niets meer te geven had. Ze had een verkeerde gok gewaagd. Zo simpel was het. Het herfstblaadje klampte zich misschien nog vast aan zijn tak, maar was allang dood. De enige vraag was wanneer het zou vallen.

Laat los, Inej. Haar vader had haar geleerd om te klimmen, te vertrouwen op het touw, de trapeze, en uiteindelijk op haar eigen kracht, om te geloven dat ze de overkant zou bereiken als ze sprong. Zou hij daar op haar wachten? Ze dacht aan haar messen, weggestopt aan boord van de Ferolind. Misschien zouden ze naar een ander meisje kunnen gaan dat ervan droomde om ooit gevaarlijk te zijn. Ze fluisterde hun namen: Petyr, Marya, Anastasia, Vladimir, Lizabeta, Sankta Alina, martelares nog voor haar achttiende. Laat los, Inej. Moest ze nu meteen springen of gewoon wachten totdat haar lichaam het opgaf?

Inej voelde nattigheid op haar wangen. Huilde ze? Nu? Na alles wat ze had gedaan en wat haar was aangedaan?

Toen hoorde ze het: een zacht getik, een vriendelijk getrommel zonder echt ritme. Ze voelde het op haar wangen en haar gezicht. Ze hoorde het sissen toen het op de kolen beneden terechtkwam. Regen. Koel en genadig. Inej liet haar hoofd in haar nek zakken. Ergens hoorde ze klokken het derde kwartier slaan, maar het deed haar niets. Ze hoorde alleen de muziek van de regen, die zweet en roet van haar af spoelde, maar ook de zwarte rook van Ketterdam en de schmink van de Menagerie; die de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

jutevezels van het touw doorweekte en het rubber op haar pijnlijke voeten koelde. Het voelde als een zegening, hoewel ze wist dat Kaz het gewoon het weer zou noemen.

Ze moest nu verder klimmen, snel, voordat de stenen te glad werden en de regen in haar vijand veranderde. Inej dwong haar spieren om in actie te komen, haar vingers om houvast te zoeken, en trok zichzelf een halve meter omhoog, en toen nog eens, telkens weer, terwijl ze dankgebeden aan haar heiligen prevelde. Hier was het ritme dat ze eerder niet had weten te vinden, verborgen in de gefluisterde cadans van hun namen.

Maar nog terwijl ze de heiligen dankte, wist ze dat de regen niet genoeg was. Ze wilde een storm: donder, wind, een zondvloed. Ze wilde een storm die door de bordelen van Ketterdam raasde, die daken optilde en deuren uit hun hengsels rukte. Ze wilde een storm die zeeën opzweepte en alle slavenschepen meesleurde, hun masten versplinterde en het hout van hun boeg kapotsloeg tegen meedogenloze kusten. Ik wil die storm oproepen, dacht ze. En vier miljoen kruge was misschien wel genoeg om dat te doen. Genoeg voor haar eigen schip, klein en fel, vol vuurkracht. Net zoals zijzelf. Ze zou jagen op de slavenhandelaars en hun klanten. Ze zouden leren haar te vrezen, en ze zouden haar bijnaam kennen. Het hart is een pijl. Het heeft richting nodig om te kunnen landen. Inej klampte zich vast aan de muur, maar eigenlijk was het een levensdoel dat ze eindelijk vastgreep, dat haar naar boven droeg.

Ze was geen lynx, geen spin en zelfs niet de Schim. Ze was Inej Ghafa, en haar toekomst wachtte daar boven op haar.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

26
KAZ

KAZ RENDE TUSSEN de cellen op de bovenverdieping door en gunde zichzelf telkens slechts enkele tellen voor een blik door elk kijkrooster. Bo Yul-Bayur zou hij hier toch niet vinden. En hij had niet veel tijd.

Hij voelde zich niet erg op zijn gemak. Hij had geen stok. Hij liep op blote voeten. Hij had vreemde kleren aan en zijn handen waren bleek en naakt. Hij voelde zich niet zichzelf. Nee, dat was niet helemaal waar. Hij voelde zich als de Kaz die hij was in de weken na de dood van Jordie, als een wild dier dat vocht om te overleven.

Kaz zag een Shu Hanese gevangene achter in een van de cellen zitten. 'Sesh-uyeh,' fluisterde hij.

Maar als de man het codewoord al herkende, liet hij dat niet merken.

'Yul-Bayur?'

Niets. De man begon in het Shu tegen hem te roepen, dus liep Kaz snel verder, langs de rest van de cellen, en glipte vervolgens de deur naar het trappenhuis door, waar hij zo snel hij kon een verdieping lager rende. Hij wist dat wat hij deed roekeloos en egoïstisch was, maar was dat niet juist de reden dat ze hem Vuilehanden noemden? Geen klus te riskant. Geen misdaad te laag. Vuilehanden zorgde dat het smerige werk werd opgeknapt.

Hij wist niet goed wat hem dreef. Het was mogelijk dat Pekka Rollins hier helemaal niet was. Het was mogelijk dat de man allang dood was. Maar Kaz geloofde dat niet. Dat zou ik weten, dacht hij. Op een of andere manier zou ik dat weten. 'Jouw dood is voor mij,' fluisterde hij.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het eind zwemmen vanaf Zeismans Schuit was als Kaz' wedergeboorte geweest. Het kind dat hij was geweest, was gestorven aan de vuurpokken. De koorts had alles wat zacht en vriendelijk was uit hem weggebrand.

Toen hij het fatsoen eenmaal de rug had toegekeerd, was overleven lang niet zo moeilijk als hij had gedacht. De eerste regel was dat je iemand opzocht die kleiner en zwakker was dan jij, en afpakte wat hij had. Hoewel dat niet eenvoudig was, zo klein en zwak als Kaz was. Hij schuifelde de haven uit en liep via achterafsteegjes naar de buurt waar de Hertzoons hadden gewoond. Toen hij een snoepwinkeltje zag, bleef hij buiten wachten, tot er een mollig schooljochie naar buiten kwam dat een eindje achter zijn vriendjes liep. Kaz versperde hem de weg, sloeg hem neer, leegde zijn zakken en pakte hem zijn zak drop af.

'Geef me je broek,' zei hij.

'Die is veel te groot voor jou,' zei het jongetje huilend.

Kaz beet hem. Het jongetje gaf hem zijn broek. Kaz rolde het kledingstuk op tot een bal en gooide het in de gracht, waarna hij zo hard wegrende als zijn zwakke benen hem konden dragen. Hij hoefde die broek helemaal niet; hij wilde alleen dat het jongetje zou wachten voordat hij om hulp riep. Hij wist dat het jochie een hele tijd in het steegje zou blijven zitten, afwegend wat belangrijker was: de schaamte om zich half aangekleed op straat te begeven of de noodzaak om thuis te komen en te vertellen wat er gebeurd was.

Kaz stopte pas met rennen toen hij in het donkerste steegje was dat hij in de Ton kon vinden. Hij propte alle drop in één keer in zijn mond, slikte het in pijnlijke happen weg en moest prompt overgeven. Van het geld kocht hij een warm wit broodje. Hij was smerig en liep op blote voeten, dus gaf de bakker hem een tweede broodje om te zorgen dat hij verder uit de buurt bleef.

Toen hij zich iets sterker en iets minder beverig voelde, liep hij naar de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Oostduig. Daar zocht hij het meest verlopen gokhol dat hij kon vinden, zonder uithangbord en met slechts één uitsmijter voor de deur.

'Ik wil een baantje,' zei hij bij de deur.

'Heb ik niet, scharminkel.'

'Ik ben goed met cijfers.'

De man lachte. 'Kun je pispotten schoonmaken?'

'Ja.'

'Tja, pech. We hebben al een jongen die de pispotten schoonmaakt.'

Kaz wachtte de hele avond, totdat hij een jongen van ongeveer zijn leeftijd het gokhuis uit zag komen. Hij volgde hem twee straten en sloeg hem toen met een kei tegen het achterhoofd. Hij ging op de benen van de jongen zitten en trok zijn schoenen uit, waarna hij met een stuk glas zijn voetzolen bewerkte. De jongen zou wel weer genezen, maar voorlopig kon hij in elk geval niet werken. Kaz had ervan gewalgd om de blote huid van zijn enkels aan te raken. Telkens weer zag hij de witte lijken op Zeismans Schuit, voelde hij Jordies opgezwollen huid onder zijn handen.

De volgende avond ging hij terug naar het gokhol. 'Ik wil een baantje,' zei hij.

En hij had er een.

Vanaf dat moment had hij gewerkt, geploeterd en gespaard. Hij had de professionele dieven van de Ton achtervolgd en geleerd hoe je zakken rolde of de lintjes van een damesbeursje doorsneed. Hij kwam voor het eerst in de gevangenis terecht, en daarna een tweede keer. Al snel kreeg hij de reputatie dat hij elke klus aannam die je maar gedaan wilde hebben, en de naam Vuilehanden volgde al snel. Hij was een ongetraind vechter, maar ongelooflijk vasthoudend.

'Jij hebt geen enkele finesse,' zei een gokker in de Zilveren Kousenband ooit tegen hem. 'Geen techniek.'

'Tuurlijk wel,' had Kaz geantwoord. 'Ik beoefen de kunst van "trek z'n hemd over z'n kop en mep totdat je bloed ziet".'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hij liet zich nog altijd Kaz noemen, net als vroeger, maar stal de naam Brekker van een machine die hij een keer in de haven zag. Rietveld, zijn echte achternaam, liet hij vallen, sneed hij weg als een verrot lichaamsdeel. Het was een naam van het platteland, zijn laatste band met Jordie en zijn vader, met de jongen die hij geweest was. Hij wilde echter niet dat Jakob Hertzoon hem zou zien aankomen.

Hij ontdekte dat de zwendel die Hertzoon met hem en Jordie had uitgehaald een heel gebruikelijke was. Het koffiehuis en het huis in de Zelverstraat waren niet meer geweest dan decors waarin boerenkinkels hun geld afhandig werd gemaakt. Filip met zijn opwindhondjes was de lokvogel geweest die Jordie had binnengehaald, terwijl Margit, Saskia en de klerken in het handelskantoor allemaal acteurs waren geweest in de oplichterij. Zelfs een van de bankbeambten moest in het complot hebben gezeten, om informatie over klanten aan Hertzoon door te geven en hem te tippen over nieuwkomers van buiten de stad die een rekening openden. Waarschijnlijk had Hertzoon de truc met een aantal haasjes tegelijk uitgehaald. Jordies bescheiden fortuin was niet groot genoeg om al die organisatie te rechtvaardigen.

De wreedste ontdekking was echter Kaz' gave voor kaartspelen. Daar hadden Jordie en hij rijk mee kunnen worden. Als hij de regels van een spelletje eenmaal had geleerd, had hij maar een paar uur nodig om het in de vingers te krijgen en daarna was hij simpelweg niet meer te verslaan. Hij onthield elke kaart die werd gespeeld, elk bedrag dat werd ingezet. Zelfs als er vijf kaartspellen tegelijk werden gebruikt kon hij alles bijhouden. En als hij zich iets niet kon herinneren, compenseerde hij dat door vals te spelen. Hij verloor nooit zijn liefde voor vingervlugheid, en behalve munten kon hij nu ook kaarten, bekers, portefeuilles en horloges laten verdwijnen. Een goede goochelaar was niet zo veel anders dan een goede dief. Het duurde niet lang voordat hij geweerd werd uit alle gokhuizen aan de Oostduig.

Overal waar hij kwam, in elke bar, elk logement, bordeel of woonkrot,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vroeg hij naar Jakob Hertzoon, maar niemand kende de naam, of anders weigerden ze het toe te geven.

Toen liep Kaz op een dag over een brug over de Oostduig en zag een man met blozende wangen en borstelige bakkebaarden een slijterij in lopen. Hij droeg niet langer het saaie zwart van kooplui, maar een opzichtige gestreepte broek en een donkerrood vest met krullenpatroon. Zijn fluwelen jas was flessengroen.

Met duizelend hoofd en kloppend hart drong Kaz tussen de mensen door, zonder goed te weten wat hij eigenlijk van plan was, maar bij de deur van de winkel hield een enorme krachtpatser met een bolhoed hem met een reusachtige hand tegen.

'De tent is dicht.'

'Ik kan toch zien dat hij open is.' Kaz' stem klonk helemaal verkeerd – dunnetjes, vreemd.

'En toch mot je wachten.'

'Ik moet Jakob Hertzoon spreken.'

'Wie?'

Kaz sprong inmiddels bijna uit elkaar van ongeduld. Hij wees door het raam. 'Jakob Hertzoon, verdomme. Ik wil met hem praten.'

De krachtpatser keek Kaz aan alsof hij niet goed wijs was. 'Doe effe normaal, jochie,' zei hij. 'Da's echt geen Hertzoon. Da's Pekka Rollins. Als je ooit iets wil worden in de Ton, kun je zijn naam maar beter uit je kop leren.'

Kaz kende Pekka Rollins' naam. Iedereen kende die. Hij had de man alleen nooit gezien.

Op dat moment draaide Rollins zich om naar het raam. Kaz wachtte op een teken dat de man hem zag staan – een lachje, een spottende grijns, een vonk van herkenning. Rollins' ogen gleden echter zo over hem heen. Het zoveelste haasje. De zoveelste prooi. Waarom zou hij zich die herinneren?

Kaz was al gevraagd door allerlei bendes die wel zagen zitten hoe hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zijn vuisten gebruikte en met kaarten omging. Hij had altijd nee gezegd. Hij was naar de Ton gekomen om Hertzoon te vinden en hem te straffen, niet om zich bij een of andere surrogaatfamilie aan te sluiten. Nu hij echter wist dat Pekka Rollins zijn werkelijke doelwit was, veranderde alles. Die nacht lag hij wakker op de vloer van het leegstaande pand waar hij was in getrokken en dacht eraan wat hij eigenlijk wilde, hoe hij alles voor Jordie zou kunnen rechtzetten. Pekka Rollins had Kaz alles afgenomen. Als Kaz hetzelfde wilde doen met Rollins, moest hij zijn gelijke worden en daarna zijn meerdere, en dat kon hij niet alleen. Hij had een bende nodig, en niet zomaar een bende, maar eentje die hem nodig had. De volgende dag was hij de Lat binnengelopen en had aan Per Haskell gevraagd of hij nog een soldaat nodig had. Zelfs op dat moment had hij echter al geweten dat hoewel hij als een voetsoldaat begon, de Droesem uiteindelijk zijn leger zou worden.

Hadden al die stappen hem vannacht hierheen gebracht? Naar deze donkere gangen? Dit was toch nauwelijks de wraak waarvan hij had gedroomd.

De rijen cellen strekten zich uit, eindeloos, onmogelijk. Hij zou Rollins nooit op tijd vinden. Het was echter alleen onmogelijk totdat het mogelijk bleek, tot hij door het rooster in een van de ijzeren deuren dat grote lijf, dat blozende gezicht zag. Het was alleen onmogelijk totdat hij voor Pekka Rollins' cel stond.

Pekka lag op zijn zij te slapen. Iemand had hem een flinke aframmeling gegeven. Kaz zag zijn borst rijzen en dalen.

Hoe vaak had Kaz Pekka gezien sinds die eerste glimp in de jeneverslijterij? Nooit was er een vonk van herkenning geweest. Kaz was niet langer een jochie; er was geen reden dat Pekka in zijn gezicht het kind zou herkennen dat hij ooit had opgelicht. Toch maakte het hem elke keer dat ze elkaar tegenkwamen opnieuw razend. Het was gewoon verkeerd. Pekka's gezicht – Hertzoons gezicht – was onuitwisbaar in Kaz'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

geheugen gegrift, erin gekerfd met een scherp mes.

Kaz deed een stap achteruit en voelde het verwaarloosbare gewicht van zijn slotenpikkers als een insect op zijn handpalm. Was dit niet precies wat hij wilde? Zien dat Pekka onderuitgehaald was, vernederd, ellendig en hopeloos, zijn beste mensen aan staken gespietst? Misschien was dit wel genoeg. Dat Pekka precies wist wie hij was, wat hij had gedaan. Hij kon zijn eigen kleine rechtszaak organiseren, zijn oordeel vellen en het meteen ook uitvoeren.

De Elderklok sloeg het derde kwartier. Hij moest gaan. Hij had nog maar weinig tijd om in de kelder te komen. Nina wachtte op hem. Allemaal wachtten ze op hem.

En toch: hij had dit nodig. Hier had hij voor gevochten. Het was niet hoe hij het zich had voorgesteld, maar dat maakte niet uit. Als Pekka Rollins ter dood werd gebracht door een naamloze Fjerdaanse beul, was dit allemaal voor niets. Kaz zou zijn vier miljoen kruge krijgen, maar Jordie zou nooit gewroken worden.

Het slot gaf al snel mee onder Kaz' pikkers.

Pekka deed zijn ogen open en glimlachte. Hij had helemaal niet liggen slapen. 'Hallo, Brekker,' zei hij. 'Kom je je verkneukelen?'

'Niet helemaal,' antwoordde Kaz terwijl hij de deur achter zich liet dichtvallen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL VIJF

HET IJS VERGEEFT NIET

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

27
JESPER

WAAR BLEEF KAZ in hemelsnaam? Jesper hupte voor de oven van de ene voet op de andere, terwijl het verre gebeier van de alarmklokken zijn oren vulde en zijn gedachten in de war bracht. Gele Protocol? Rode Protocol? Hij kon het zich niet herinneren. Hun hele plan was erop gebouwd dat ze nooit een alarm hoefden te horen.

Inej had op het dak haar touw vastgebonden en naar beneden laten zakken zodat de anderen erlangs omhoog konden klimmen. Jesper had Wylan en Matthias de andere touwen meegegeven, plus een grote schaar die hij in de wasserij had gevonden en een provisorische haak die hij had gefabriceerd van de metalen latjes van een wasbord. Vervolgens had hij de regenspetters van de vloer van het vuilnishok geveegd en gecontroleerd of er nergens stukjes touw waren achterbleven, of iets anders wat hun aanwezigheid kon verraden. Daarna viel er niets meer te doen behalve wachten… en in paniek raken toen het alarm begon te luiden.

Boven zijn hoofd hoorde hij mensen naar elkaar schreeuwen, een leger van stampende laarzen door het plafond. Elk moment konden een paar slimme wachters een kijkje in de kelder komen nemen. Als ze Jesper voor de oven zagen staan, was hun vluchtroute naar het dak meteen duidelijk. Hij zou niet alleen zichzelf erbij lappen, maar ook de anderen.

Kom op, Kaz, dacht hij. Ik wacht op je.

Ze hadden allemaal op hem gewacht. Nog maar een paar minuten geleden was Nina happend naar adem de kelder in komen rennen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wegwezen!' had ze geroepen. 'Waar wacht je nog op?'

'Op jou!' reageerde Jesper meteen, maar toen hij vroeg waar Kaz was, was Nina's gezicht betrokken.

'Ik hoopte dat hij bij jullie was.'

Grommend van inspanning was ze via het touw omhooggeklommen, en Jesper was alleen beneden achtergebleven, verlamd door besluiteloosheid. Hadden de wachters Kaz te pakken gekregen? Vocht hij ergens in de gevangenis voor zijn leven?

Hij is Kaz Brekker, dacht Jesper. Zelfs als ze hem opsloten, kon hij uit elke cel, elk stel boeien ontsnappen. Jesper kon het touw voor hem laten hangen en bidden dat de regen plus het feit dat het vuur al een tijdje uit was, genoeg was om te voorkomen dat het uiteinde verbrandde. Maar als hij hier gewoon als een idioot bleef staan, zou hij hun vluchtroute verraden en waren ze allemaal de klos. Er zat niets anders op dan omhoog te klimmen.

Net op het moment dat Jesper het touw vastgreep, kwam Kaz het hok binnenstormen. Zijn hemd zat onder het bloed en zijn donkere haar stond alle kanten uit. 'Schiet op,' zei hij zonder plichtplegingen.

Duizend vragen tolden door Jespers hoofd, maar hij bleef niet staan om ze te stellen. Hij slingerde de schacht in boven de gloeiende kolen en begon te klimmen. Nog altijd viel er een lichte regen, en hij voelde het touw trillen toen Kaz het onder hem vastgreep. Toen Jesper omlaagkeek, zag hij dat Kaz op het punt stond de ovendeuren achter hen dicht te trekken.

Om de beurt bracht Jesper zijn handen omhoog om zichzelf van knoop tot knoop naar boven te trekken. Zijn armen deden pijn, het touw sneed in zijn handpalmen. Wanneer het nodig was, zette hij zich met zijn voeten af tegen de muur van de schacht, maar de hitte maakte elke keer dat hij ze meteen weer terugtrok. Hoe was het Inej ooit gelukt hier naar boven te klimmen zonder iets om zich aan vast te houden?

Hoog boven hem luidden de alarmklokken van de Elderklok als een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verzameling boze potten en pannen. Wat was er misgegaan? Waardoor waren Kaz en Nina gescheiden geraakt? En hoe kwamen ze hier ooit weer uit?

Jesper schudde zijn hoofd en probeerde de regen uit zijn ogen te knipperen. De spieren in zijn rug verkrampten terwijl hij steeds hoger klom.

'Dank de heiligen,' verzuchtte hij toen Matthias en Wylan hem bij zijn bovenarmen vastgrepen en het laatste stuk omhoogtrokken. Doorweekt en trillend als een verzopen kat liet hij zich over de rand van de schoorsteen op het dak vallen. 'Kaz hangt aan het touw.'

Matthias en Wylan pakten het touw beet om hem omhoog te trekken. Jesper betwijfelde of Wylans hulp werkelijk veel zoden aan de dijk zette, maar hij deed in elk geval hard zijn best. Ze trokken Kaz de schacht uit.

Hij liet zich op zijn rug vallen en hapte naar adem. 'Waar is Inej?' hijgde hij. 'Waar is Nina?'

'Die zijn al op het dak van de ambassade,' antwoordde Matthias.

'Laat dit touw hier en neem de rest mee,' zei Kaz. 'Wegwezen hier.'

Matthias en Wylan gooiden het smerige touw uit de schacht in een hoopje neer en pakten twee schone rollen. Jesper pakte er ook een en dwong zichzelf op te staan. Hij volgde Kaz naar de rand van het dak, waar Inej een lijn had gespannen van de bovenkant van de gevangenis naar het dak van de ambassade een stuk lager. Iemand had er een soort slinger aan bevestigd voor degenen die niet net zo handig waren als de Schim als het erom ging de zwaartekracht te tarten.

'Dank de heiligen, Djel en je tante Jetje,' zei Jesper dankbaar terwijl hij langs het touw omlaaggleed, gevolgd door de anderen.

Het dak van de ambassade was gewelfd, waarschijnlijk om te zorgen dat de sneeuw er niet op bleef liggen, maar daardoor was het wel een beetje alsof je op de bolle rug van een enorme walvis liep. Ook was het beduidend meer… poreus dan het gevangenisdak. Overal zaten plekken waardoor je naar binnen kon: luchtschachten, schoorstenen, kleine glazen koepels om licht binnen te laten. Nina en Inej zaten weggekropen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

tegen de onderrand van de grootste daarvan, een glazen koepel bedekt met sierlijk zilversmeedwerk waardoor je beneden de cirkelvormige entreehal van de ambassade zag. Veel beschutting tegen de regen bood de koepel niet, maar als een van de wachters op de ringmuur zijn aandacht even van de toegangsweg afwendde en naar de daken van het IJsfort keek, zaten ze in elk geval uit het zicht.

Inej had haar voeten op Nina's schoot gelegd.

'Het lukt me niet om al het rubber van haar hielen te krijgen,' zei Nina toen ze de anderen zag aankomen.

'Help haar,' zei Kaz.

'Ik?' zei Jesper. 'Je bedoelt toch niet dat ik…'

'Schiet op.'

Jesper kroop naar de meisjes toe om beter naar Inejs voeten te kijken, die vol brandblaren zaten. Hij was zich er sterk van bewust dat Kaz al zijn bewegingen volgde. Kaz' reactie toen Inej de laatste keer gewond was geraakt, was nogal verontrustend geweest, maar dit was lang niet zo erg als een steekwond – en deze keer kon Kaz de schuld niet op de Zwartvlerken schuiven. Jesper concentreerde zich op de rubberdeeltjes en probeerde ze los te trekken van Inejs huid, net zoals hij de ijzerdeeltjes uit de tralies had getrokken.

Inej kende zijn geheim, maar Nina keek hem met open mond aan. 'Ben jij een Fabrikator?'

'Zou je me geloven als ik nee zei?'

'Waarom heb je me dat nooit verteld?'

'Eh… je hebt het nooit gevraagd?' zei hij flauw.

'Jesper…'

'Ophouden, Nina.'

Ze kneep haar lippen op elkaar, maar hij wist dat hij hier nog wel meer over zou horen.

Hij dwong zichzelf al zijn aandacht op Inejs voeten te richten. 'Alle heiligen,' mompelde hij.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej trok een grimas. 'Is het zo erg?'

'Nee, je hebt gewoon vreselijk lelijke voeten.'

'Lelijke voeten die jou wel op dit dak hebben gebracht.'

'Maar komen we hier nog wel weg?' vroeg Nina. De Elderklok hield op met luiden, en in de stilte die volgde, sloot ze opgelucht haar ogen. 'Eindelijk.'

'Wat is er in de gevangenis gebeurd?' vroeg Wylan. De trilling van paniek was terug in zijn stem. 'Waardoor ging het alarm af?'

'Ik liep twee wachters tegen het lijf,' zei Nina.

Jesper keek op van zijn werk. 'Kon je ze niet uitschakelen?'

'Jawel, maar een van hen wist nog een paar keer te schieten. Toen kwam er een andere wachter aanrennen. Op dat moment begonnen de klokken te luiden.'

'Shit. Dus daardoor ging het alarm af?'

'Misschien,' zei Nina. 'Waar was jij, Kaz? Als ik niet zo lang naar jou had hoeven zoeken, was ik niet in dat trappenhuis geweest. Waarom was je niet op tijd op de overloop?'

Kaz tuurde door het glas van de koepel. 'Ik besloot om ook de cellen op de vijfde verdieping te doorzoeken.'

Ze staarden hem allemaal aan.

Jesper voelde dat hij boos werd. 'Wat is dit, verdomme? Je knijpt ertussenuit voordat Matthias en ik terug zijn, en daarna besluit je zomaar om je zoektocht uit te breiden terwijl Nina denkt dat je in de nesten zit?'

'Er was iets wat ik moest regelen.'

'Niet goed genoeg.'

'Ik had een ingeving,' zei Kaz. 'En daar gaf ik gehoor aan.'

Puur ongeloof straalde van Nina's gezicht. 'Een ingeving?'

'Ik heb een fout gemaakt,' bromde Kaz. 'Oké?'

'Nee,' zei Inej rustig. 'Je bent ons een verklaring schuldig.'

Na een korte stilte zei Kaz: 'Ik ben op zoek gegaan naar Pekka Rollins.'

Kaz en Inej wisselden een blik die Jesper niet begreep; blijkbaar wisten

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zij iets waarvan hij was buitengesloten.

'In naam van de heiligen, waarom?' vroeg Nina.

'Ik wilde weten wie uit de Droesem informatie aan hem heeft doorgespeeld.'

Jesper wachtte. 'En?'

'Ik kon hem niet vinden.'

'En dat bloed op je kleren dan?' wilde Matthias weten.

'Ik liep een wachter tegen het lijf.'

Jesper geloofde hem niet.

Kaz streek met een hand over zijn ogen. 'Ik heb een fout gemaakt. Ik nam een verkeerde beslissing en dat mogen jullie me kwalijk nemen. Maar dat verandert niets aan onze situatie.'

'Wat is onze situatie?' vroeg Nina aan Matthias. 'Wat gaan ze nu doen?'

'Het alarm was voor het Gele Protocol. Verstoring binnen een sector.'

Jesper wreef over zijn slapen. 'Ik kan me niet herinneren wat dat betekent.'

'Ik vermoed dat ze denken dat iemand uit de gevangenis probeert te breken. Die sector is toch al hermetisch afgesloten van de rest van het IJsfort, dus zullen ze opdracht geven voor een zoekactie en waarschijnlijk proberen uit te vinden wie er niet meer in zijn cel zit.'

'Ze zullen de mensen in de opvangcellen vinden die we hebben bedwelmd, zowel bij de mannen als bij de vrouwen,' merkte Wylan op. 'We moeten hier weg. Vergeet Bo Yul-Bayur.'

Matthias maakte een scherp, afwijzend gebaar. 'Daar is het te laat voor. Als de wachters denken dat er een uitbraak gaande is, zijn alle controleposten in hoogste staat van paraatheid. Ze gaan echt niemand zomaar door laten lopen.'

'We kunnen het proberen,' zei Jesper. 'We lappen Inejs voeten op…'

Inej strekte haar voeten, waarna ze opstond en met haar blote voetzolen voorzichtig op het grind stapte. 'Ze voelen oké. Alleen is al het eelt weg.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik geef je wel een adres waar je je klachten heen kunt sturen,' zei Nina met een knipoog.

'Mooi, de Schim is weer mobiel.' Jesper wreef met zijn mouw over zijn natte gezicht. De regen was inmiddels veranderd in een lichte mist. 'We zoeken een gezellig kamertje waar we een paar feestgangers de hersens in kunnen slaan en walsen vervolgens in hun zondagse kleren dit fort uit.'

'Langs de ambassadepoort en twee controleposten?' zei Matthias sceptisch.

'Ze weten niet dat er mensen uit de gevangenissector zijn ontsnapt. Ze hebben Nina en Kaz gezien, dus ze weten dat er gevangenen uit hun cellen zijn, maar de wachters bij de controleposten zullen uitkijken naar schooiers in gevangeniskleding, niet naar zoetgeurende diplomaten in feestkledij. We moeten dit doen voordat ze erachter komen dat er in de buitenste ring zes mensen loslopen.'

'Vergeet het maar,' zei Nina. 'Ik ben hierheen gekomen om Bo Yul-Bayur te halen, en ik ga niet weg zonder hem.'

'Wat heeft het voor zin?' vroeg Wylan. 'Zelfs als het je lukt om op het Witte Eiland te komen en Yul-Bayur te vinden, komen we hier nooit meer weg. Jesper heeft gelijk: we moeten meteen vertrekken, nu we nog een kansje hebben.'

Nina vouwde haar armen over elkaar. 'Ik ga naar het Witte Eiland, al moet ik het in mijn eentje doen.'

'Misschien is dat al geen optie meer,' zei Matthias. 'Kijk.'

Ze kwamen allemaal aan de voet van de glazen koepel staan. De ronde hal beneden was vol drinkende, lachende mensen die elkaar begroetten: een uitbundig feest voorafgaand aan de officiële viering op het Witte Eiland.

Terwijl ze stonden te kijken kwam er een groep nieuwe wachters de hal in, die de menigte in ordelijke rijen probeerden te krijgen.

'Ze zetten nog een controlepost op,' zei Matthias. 'Ze zullen ieders

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

papieren opnieuw bekijken voordat ze mensen de glazen brug laten oversteken.'

'Vanwege het Gele Protocol?' vroeg Jesper.

'Waarschijnlijk. Een voorzorgsmaatregel.'

Het was alsof ze hun laatste druppels geluk uit een glas zagen stromen.

'Oké, dat doet de deur dicht,' zei Jesper. 'We nemen ons verlies en proberen nu meteen weg te komen.'

'Ik weet nog wel een manier,' zei Inej zachtjes.

Ze draaiden zich allemaal naar haar om. Het gele licht van de koepel schitterde in haar donkere ogen.

'We kunnen langs die controlepost en op het Witte Eiland komen.' Ze wees naar beneden, waar twee groepen mensen vanuit de binnenhof van het poorthuis de ronde entreehal in waren gelopen en nu de regen van hun kleren schudden. De meisjes van het Huis van de Blauwe Iris waren gemakkelijk te herkennen aan de kleur van hun kleding en de bloemen in hun haar en om hun hals. En de mannen van het Aambeeld vielen al helemaal niet te missen: overal met trots getoonde tatoeages en armen bloot ondanks het kille weer. 'De eerste delegaties van de Westduig zijn gearriveerd. We kunnen naar binnen.'

'Inej…' begon Kaz.

'Nina en ik kunnen binnenkomen,' vervolgde ze. Haar rug was recht, haar stem rustig. Ze zag eruit als iemand die tegenover een vuurpeloton staat en weigert een blinddoek te dragen. 'We gaan naar binnen met de Menagerie.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

28
INEJ

ACHT SLAGEN EN twee kwartier.

Kaz keek haar indringend aan; zijn koffiezwarte ogen schitterden in het licht van de koepel.

'Jullie kennen de kostuums wel,' zei ze. 'Zware mantels, capuchons. Dat is het enige wat de Fjerden zullen zien. Een Zemeens hert. Een Kaelische merrie.' Ze slikte even en dwong zichzelf de volgende woorden uit te spreken: 'Een Sulische lynx.'

Geen mensen, niet eens echt meisjes, maar prachtige verzamelobjecten. 'Ik heb altijd met een Zemeens meisje het bed in willen duiken,' fluisterde een klant bijvoorbeeld. Een Kaelisch meisje met rood haar. Een Sulisch meisje met een huid als karamel.

'Het is een risico,' zei Kaz.

'Welke klus is dat niet?'

'Kaz, hoe komen jij en Matthias erlangs?' vroeg Nina. 'We hebben je misschien nodig om sloten open te maken, en als het op het eiland fout loopt, wil ik daar niet in de val zitten. Ik betwijfel of jullie tweeën geloofwaardige leden van de Menagerie kunnen spelen.'

'Dat hoeft geen probleem te zijn,' zei Kaz. 'Helvar heeft ons namelijk niet alles verteld.'

'O, is dat zo?' vroeg Inej.

'Het is niet…' Matthias streek met een hand over zijn stoppelhaar. 'Hoe weet je dat soort dingen, demjin?' gromde hij tegen Kaz.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Logisch nadenken. Het hele IJsfort is gebouwd volgens één groot masterplan en zit vol extra beveiligingen en dubbele systemen. Die glazen brug is indrukwekkend, maar in een noodsituatie moet er een andere manier zijn om versterkingen op het Witte Eiland te krijgen en de koninklijke familie eraf te kunnen halen.'

'Ja,' gaf Matthias geërgerd toe, 'er is een andere manier om op het Witte Eiland te komen. Alleen is die niet eenvoudig.' Hij keek even naar Nina. 'En het lukt je zeker niet in een feestgewaad.'

'Wacht even,' onderbrak Jesper hem. 'Wat kan het schelen of jullie allemaal op het Witte Eiland kunnen komen? Laten we even aannemen dat het Nina lukt om met haar mooie gezichtje aan een of andere hoge Fjerdaanse bobo te ontlokken waar Yul-Bayur zit en dat jullie hem hier weten te krijgen. Dan zitten we nog altijd in de val. Tegen die tijd hebben de wachters de hele gevangenis doorzocht en weten ze dat zes gevangenen uit de sector zijn ontsnapt. De kans dat we erin slagen om via de ambassadepoort en de controleposten buiten te komen is dan nul.'

Kaz tuurde langs de koepel naar het onoverdekte binnenplein van de ambassade en het poorthuis in de ringmuur daarachter. 'Wylan, hoe moeilijk is het om een van de poorten buiten bedrijf te stellen?'

'Om hem open te krijgen?'

'Nee, dicht te houden.'

'Je bedoelt kapotmaken?' Wylan haalde zijn schouders op. 'Dat lijkt me niet al te ingewikkeld. Toen we door de poort de gevangenis in gingen, heb ik het mechaniek niet precies kunnen zien, maar het lijkt me allemaal nogal standaard.'

'Katrollen, tandwielen, een zootje heel grote schroeven?'

'Eh… ja, en een flinke lier. De kabels zitten eromheen gewikkeld, als om een grote spoel, en de wachters kunnen hem met een handvat of wiel laten draaien.'

'Ik weet hoe een lier werkt. Kun jij er een saboteren?'

'Ik denk het wel, maar het probleem is het alarmsysteem waar de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kabels mee verbonden zijn. Ik betwijfel of ik het voor elkaar krijg zonder het Zwarte Protocol in werking te zetten.'

'Mooi,' zei Kaz. 'Dan gaan we dat doen.'

Jesper stak een hand omhoog. 'Sorry hoor, maar is het Zwarte Protocol niet juist wat we koste wat kost willen voorkomen?'

'Ik herinner me inderdaad ook iets over dat we er dan geweest zijn,' zei Nina.

'Niet als we het tegen hen gebruiken. Vanavond is het grootste deel van de beveiliging van het IJsfort geconcentreerd op het Witte Eiland en op deze plek, de ambassade. Als het Zwarte Protocol in werking treedt, wordt de glazen brug afgesloten, zodat alle wachters die op het eiland zitten daar niet meer weg kunnen, net als de gasten.'

'En Matthias' route vanaf het eiland dan?' vroeg Nina.

'Langs die weg kunnen ze geen grote troepenmacht verplaatsen,' gaf Matthias toe. 'In elk geval niet snel.'

Met zijn hoofd een beetje schuin staarde Kaz met een glazige blik naar het Witte Eiland.

'Nadenkgezicht,' mompelde Inej.

Jesper knikte. 'Zeker weten.'

Die blik zou ze nog gaan missen.

'Drie poorten in de ringmuur,' zei Kaz. 'De gevangenispoort zit al stevig op slot vanwege het Gele Protocol. De ambassadepoort is een flessenhals vol gasten; daar krijgen de Fjerden nooit grote aantallen wachters doorheen. Jesper, dat houdt in dat jij en Wylan alleen de poort in de drüskelle-sector onder handen hoeven te nemen. Jullie zorgen dat daar het Zwarte Protocol in werking wordt gezet en saboteren daarna de poort. Zorg dat hij zodanig is uitgeschakeld dat alle wachters die nog wel gemobiliseerd kunnen worden ons daardoorheen niet kunnen volgen.'

'Ik ben er helemaal voor om de Fjerden in hun eigen fort op te sluiten,' zei Jesper. 'Echt waar. Maar hoe komen wij dan buiten? Zodra het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Zwarte Protocol geldt, zitten jullie vast op dat eiland, en wij zitten gevangen in de buitenste ring. We hebben geen wapens en geen explosieven.'

Kaz' grijns was scherp als een scheermes. 'Godzijdank zijn we echte dieven. We gaan een paar boodschappen doen, en alles komt op de rekening van Fjerda. Inej,' zei hij, 'laten we beginnen met wat glitter.'

Naast de grote glazen koepel legde Kaz tot in detail uit wat hij van plan was. Het oude plan was ook gewaagd, maar dat was in elk geval gebaseerd op heimelijkheid. Het nieuwe plan was ronduit brutaal, misschien zelfs waanzinnig. Ze zouden de Fjerden niet gewoon laten weten dat ze er waren, ze zouden het rondbazuinen. Opnieuw zou het team worden gesplitst, en ook deze keer moesten ze hun acties coördineren met behulp van de Elderklok, maar nu zou er zelfs nog minder speelruimte zijn.

Inej speurde haar gevoel af. Ze had verwacht voorzichtigheid of angst aan te treffen, maar eigenlijk voelde ze zich er alleen maar klaar voor. Dit was geen klus die ze deed om haar schuld aan Per Haskell af te kunnen betalen. Het was geen opdracht die ze uitvoerde voor Kaz of de Droesem. Ze wilde het zelf: het geld, en de droom die daarmee binnen bereik kwam.

Terwijl Kaz alles uitlegde en Jesper met de schaar uit de wasserij stukken touw voor iedereen afknipte, hielp Wylan Inej en Nina met hun voorbereidingen. Om voor leden van de Menagerie door te kunnen gaan, hadden ze tatoeages nodig. Ze begonnen met Nina. Met een van Kaz' slotenpikkers en wat koperts dat Jesper uit het dak had weten te halen, tekende Wylan een aardige imitatie van de Menagerie-veer op Nina's arm. Hij volgde zo goed mogelijk Inejs beschrijving en bracht zo nodig correcties aan. Daarna liet Nina de kleurstof in haar eigen vlees vloeien. Een Corporalnik had geen tatoeagenaald nodig. Vervolgens deed Nina haar best om de littekens op Inejs onderarm weg te werken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het resultaat was niet perfect, maar ze hadden niet veel tijd en Nina was nou eenmaal geen geboren Coupeuse. Wylan tekende een tweede pauwenveer op Inejs huid.

Nina aarzelde even. 'Weet je het zeker?'

Inej haalde diep adem. 'Het zijn oorlogskleuren,' zei ze, zowel tegen Nina als tegen zichzelf. 'Ik kies er zelf voor om de tatoeage te nemen.'

'En het is tijdelijk,' beloofde Nina. 'Zodra we in de haven zijn, haal ik hem weg.'

De haven. Inej dacht aan de Ferolind met zijn vrolijke vlaggen en probeerde dat beeld voor ogen te houden terwijl ze de pauwenveer in haar huid zag trekken.

De tatoeages waren niet overtuigend genoeg om grondige bestudering te doorstaan, maar hopelijk zouden ze hun werk doen.

Eindelijk stonden ze op. Inej had voorspeld dat de delegatie van de Menagerie pas laat aan zou komen – tante Heleen hield wel van een opvallende entree – maar ze moesten hun positie innemen en klaar zijn om in actie te komen zodra het zover was.

En toch treuzelden ze. Het besef dat ze elkaar misschien nooit terug zouden zien, dat sommigen van hen – misschien zelfs wel zij allemaal – de nacht misschien niet zouden overleven, hing als een zware donderwolk boven hun hoofd. Een gokker, een veroordeelde, een verloren zoon, een zwervende Grisha, een Sulisch meisje dat een moordenaar was geworden, een jongen uit de Ton die in iets nog veel ergers was veranderd.

Inej keek naar deze vreemde troep, op blote voeten en huiverend in hun met roet besmeurde gevangeniskleding, hun gezichten beschenen door het gouden licht van de koepel en verzacht door de mist.

Wat bond hen eigenlijk? Hebzucht? Wanhoop? Was het alleen het besef dat als een van hen, of zelfs iedereen, vannacht zou verdwijnen, niemand zou komen zoeken? Inejs vader en moeder zouden misschien tranen laten om de dochter die ze hadden verloren, maar als Inej vannacht

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

stierf, zou niemand rouwen om het meisje dat ze nu was. En misschien was dat ook wel iets om dankbaar voor te zijn.

Jesper was degene die als eerste weer sprak. 'Geen rouwklagers,' zei hij met een grijns.

'Geen begrafenissen,' antwoordden ze allemaal tegelijk. Zelfs Matthias mompelde de woorden zachtjes mee.

'Mocht een van jullie dit overleven, zorg dan alsjeblieft dat ik een open kist krijg,' zei Jesper terwijl hij twee dunne rollen touw over zijn schouder hing en naar Wylan gebaarde dat hij hem over het dak moest volgen. 'De wereld verdient nog een paar ogenblikken extra met dit gezicht.'

Inej was nauwelijks verrast door de intensiteit van de blik die Matthias en Nina wisselden. Er was tussen die twee iets veranderd sinds het gevecht met de Shu Hanezen, maar Inej wist niet precies wat.

Matthias schraapte zijn keel en maakte een onhandig buiginkje voor Nina. 'Heb je even?' vroeg hij.

Nina boog ook, alleen dan met heel wat meer zwier, en liet zich toen door de Fjerd meevoeren.

Inej was er blij om; ze wilde nog een ogenblik alleen met Kaz. 'Ik heb iets voor je,' zei ze terwijl ze zijn leren handschoenen uit de mouw van haar gevangenistuniek haalde.

Hij staarde ernaar. 'Hoe…'

'Ik heb ze tussen de weggegooide kleren gevonden. Voordat ik omhoogklom.'

'Zes verdiepingen in het donker.'

Ze knikte. Ze ging niet wachten op een bedankje. Niet voor haar klim, niet voor de handschoenen, niet voor wat dan ook.

Langzaam trok hij de handschoenen aan. Ze keek naar de bleke, kwetsbare handen die onder het leer verdwenen. Het waren de handen van een goochelaar: lange, elegante vingers die ervoor gemaakt leken te zijn om sloten te openen, munten te verbergen en voorwerpen te laten verdwijnen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Als we in Ketterdam terugkomen, neem ik mijn deel en vertrek uit de Droesem.'

Hij wendde zijn gezicht af. 'Moet je doen. Je was altijd al te goed voor de Ton.'

Het was tijd om te gaan. 'Mogen de heiligen je vergezellen, Kaz.'

Kaz greep haar pols beet. 'Inej.' Zijn gehandschoende duim streek over de kloppende ader in haar pols, volgde de bovenkant van de getatoeëerde veer. 'Als we hier niet meer uit komen, wil ik dat je weet…'

Ze wachtte. Ze voelde hoop, die in haar binnenste zijn vleugels uitsloeg, klaar om bij de juiste woorden van Kaz op te vliegen. Meteen verdrong ze het gevoel echter weer. Die woorden zouden nooit komen. Het hart is een pijl, dacht ze.

Met haar andere hand streek ze langs zijn wang. Ze verwachtte dat hij ineen zou krimpen, misschien zelfs haar hand weg zou slaan. In de bijna twee jaar dat ze nu al zij aan zij met Kaz vocht – twee jaar vol nachtelijke plannenmakerij, onmogelijke diefstallen, stiekeme klusjes en gehaaste maaltjes gebakken aardappelen of hutspot, snel weggewerkt terwijl ze van de ene plek naar de andere renden – was dit de eerste keer dat ze zijn blote huid aanraakte, zonder de barrière van handschoen, jas of hemdsmouw. Ze liet haar hand tegen zijn wang liggen. Zijn huid was koel en vochtig van de regen. Hij bleef stilstaan, maar ze zag dat er een rilling door hem heen ging, alsof hij met zichzelf in gevecht was.

'Als we deze nacht niet overleven, sterf ik onbevreesd, Kaz. Kun jij hetzelfde zeggen?'

Zijn ogen waren bijna zwart, de pupillen verwijd. Ze kon zien dat het hem al zijn ijzeren wilskracht kostte om stil te blijven staan onder haar aanraking. Toch deinsde hij niet achteruit. Ze wist dat dit het beste was wat hij te bieden had. Het was niet genoeg.

Ze liet haar hand zakken. Hij haalde diep adem.

Kaz had gezegd dat hij geen behoefte had aan haar schietgebedjes en dus zou ze ze niet uitspreken, maar toch wenste ze hem alle bescherming

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

toe. Zij had haar doel nu, haar hart had richting, en hoewel het pijn deed om te beseffen dat haar pad bij hem vandaan leidde, kon ze dat verdragen.

Inej ging naast Nina bij de rand van de koepel staan om de komst van de Menagerie af te wachten. De koepel was breed en niet erg hoog, een en al zilveren filigrein en glas. Inej zag dat de vloer van de grote ronde hal beneden was ingelegd met een mozaïek. Tussen alle feestgangers door waren er soms glimpen van te zien: twee elkaar achtervolgende wolven, gedoemd om zolang het IJsfort overeind stond voor altijd in een kringetje rond te rennen.

De gasten die door de grote boogvormige ingang binnenkwamen, werden in kleine groepjes naar kamertjes rondom de hal gebracht, waar ze werden doorzocht op wapens. Inej zag wachters weer naar buiten komen met kleine stapeltjes broches, naalden van stekelvarkens en zelfs sjerpen, waarvan ze aannam dat er metaal of ijzerdraad in zat.

'Je hoeft dit niet te doen, dat weet je, hè,' zei Nina. 'Je hoeft die kleren niet weer aan te trekken.'

'Ik heb wel ergere dingen gedaan.'

'Dat weet ik. Je bent voor ons zes verdiepingen omhooggeklommen door de hel.'

'Dat bedoelde ik niet.'

Nina was even stil. 'Dat weet ik ook.' Ze aarzelde en vroeg toen: 'Is de buit zo belangrijk voor je?'

Tot Inejs verrassing klonk er bijna schuldgevoel door in Nina's stem.

De Elderklok sloeg negen keer. Inej keek naar de wolven die elkaar op de vloer van de hal achtervolgden. 'Ik weet niet zeker waarom ik hieraan begonnen ben,' gaf ze toe, 'maar ik weet wel waarom ik het moet afmaken. Ik weet waarom het lot me hierheen heeft gebracht, waarom het me naar deze prijs toe heeft geleid.'

Haar antwoord was vaag, maar het was nog te vroeg om te spreken

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

over de droom die in haar hart was opgeflakkerd: haar eigen bemanning, een schip onder haar bevel, een kruistocht. Het voelde als iets wat nog geheim moest blijven, een net geplant zaadje dat tot iets buitengewoons zou kunnen uitgroeien als het niet gedwongen werd te vroeg te bloeien. Ze kon niet eens zeilen. Toch was er ook een deel van haar dat alles aan Nina wilde vertellen. Als Nina er niet voor koos om terug te gaan naar Ravka, zou een Hartenwringer een uitstekende aanvulling op haar team zijn.

'Daar zijn ze,' zei Nina.

De meisjes van de Menagerie kwamen in een V-vorm de hal binnenlopen. Hun gewaden glinsterden in het kaarslicht, de capuchons van hun mantels wierpen schaduwen over hun gezicht. Elke kap was gemaakt in de vorm van een dierenkop: een Zemeens hert met zachte oren en witte spikkeltjes, een Kaelische merrie met een grote roodbruine knot van manen, een Shu Hanese slang met rode schubben van kraaltjes, een Ravkaanse vos, een luipaard uit de Zuidelijke Koloniën, een raaf, een hermelijn, en natuurlijk de Sulische lynx. Het lange blonde meisje dat in een zilvergrijze pels de rol van de Fjerdaanse wolf speelde, was opvallend afwezig.

De delegatie werd opgevangen door vrouwelijke wachters in uniform.

'Ik zie haar nergens,' zei Nina.

'Wacht maar. De Pauw komt als laatste.'

En inderdaad, daar was ze: Heleen van Houden, gekleed in glanzend blauwgroen satijn, met een enorme kraag van pauwenveren als een krans rond haar gouden haar.

'Subtiel,' merkte Nina op.

'Subtiel verkoopt niet in de Ton.'

Inej floot een hoge triller. Als antwoord kwam Jespers fluitje ergens uit de verte. Dit is het, dacht Inej. Ze had het zetje gegeven en nu rolde het rotsblok de heuvel af. Wie wist hoeveel schade de kei zou aanrichten en wat er op het puin gebouwd zou worden?

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina tuurde door het glas. 'Hoe kan het dat ze niet instort onder het gewicht van al die diamanten? Ze kunnen gewoon niet allemaal echt zijn.'

'O, ze zijn heus echt,' zei Inej. Die edelstenen waren gekocht met het bloed, het zweet en de tranen van vele meisjes zoals zij.

De wachters verdeelden de delegatie van de Menagerie in drie groepen, terwijl Heleen apart werd meegevoerd. Van de Pauw kon je niet verwachten dat ze haar kleding binnenstebuiten keerde en haar rokken optilde waar haar meisjes bij waren.

'Die daar.' Inej wees naar het groepje waarin de Sulische lynx en de Kaelische merrie zaten.

Ze liepen naar de deuren aan de linkerkant van de hal.

Terwijl Nina de groep met haar ogen bleef volgen, liep Inej over het dak dezelfde kant op. 'Welke deur?' riep ze.

'Derde rechts,' antwoordde Nina.

Inej liep naar de dichtstbijzijnde luchtschacht en tilde het rooster op. Nina zou er maar net door passen, maar het ging. Ze liet zich in de ventilatieschacht ploffen en kroop toen op handen en knieën door de nauwe ruimte tussen de vertrekken. Achter zich hoorde ze Nina kreunen en daarna een doffe dreun toen de Grisha als een zak vuile was de bodem van de schacht raakte. Inej kromp ineen. Hopelijk zouden de geluiden van de drukte beneden alles overstemmen. Of misschien zaten er in het IJsfort ook wel heel grote ratten.

Ze kropen verder en tuurden onderweg door alle luchtroosters die ze tegenkwamen. Eindelijk zagen ze onder zich een soort kleine ontvangstkamer, die tijdelijk was ingericht om de wachters de gasten te kunnen laten fouilleren.

De Exoten hadden hun mantels uitgetrokken en op de langwerpige ovale tafel gelegd. Een van de blonde wachters beklopte de meisjes, voelde langs de naden en zomen van hun kostuums en prikte zelfs met haar vingers in hun haar, terwijl de andere wachter naast de deur stond met

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

haar hand op haar geweer. Ze voelde zich duidelijk niet erg op haar gemak met het wapen. Inej wist dat Fjerdaanse vrouwen niet in het leger mochten vechten. Misschien waren de vrouwelijke wachters uit een andere eenheid afkomstig.

Inej en Nina wachtten totdat de twee vrouwen klaar waren met het doorzoeken van de meisjes, hun capes en hun met kralen bestikte beursjes.

'*Ven tidder*,' zei een van de wachters terwijl ze alle twee de kamer uit liepen om de meisjes de gelegenheid te geven hun kleding weer in orde te maken.

'Vijf minuten,' vertaalde Nina op fluistertoon.

'Actie,' zei Inej.

'Schuif eens een end op.'

'Waarom?'

'Omdat ik goed zicht moet hebben, en nu zie ik alleen jouw kont.'

Inej schoof een stukje naar voren zodat Nina beter door het rooster kon kijken, en even later hoorde ze vier zachte ploffen toen de meisjes van de Menagerie op het donkerblauwe tapijt vielen. Snel wrikte ze het rooster los en sprong zo stil mogelijk op het glanzende tafelblad.

Nina tuimelde achter haar naar beneden en landde in een hoopje. 'Sorry,' kreunde ze terwijl ze zich overeind hees.

Inej schoot bijna in de lach. 'Je bent een zeer elegant strijder, alleen niet als je naar beneden dondert.'

'Die dag heb ik zeker gespijbeld.'

Ze kleedden het Sulische en het Kaelische meisje uit tot op hun ondergoed en boeiden daarna de polsen en enkels van alle meisjes met gordijnkoord. Voor hun mond bonden ze repen stof die ze van hun gevangeniskleren hadden gescheurd.

'De klok tikt,' zei Inej.

'Sorry,' fluisterde Nina tegen het Kaelische meisje.

Inej wist dat Nina normaal gesproken pigment zou hebben gebruikt

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

om haar eigen haarkleur te veranderen, maar daar was gewoon geen tijd voor. Nina liet de felrode kleur van het meisje direct van haar lokken in haar eigen haar vloeien, waardoor het arme Kaelische kind achterbleef met een bos kleurloze golven die hier en daar wat roestig leken, en Nina met een haardos die net niet helemaal Kaelisch rood was. Nina's ogen waren groen, niet blauw, maar zo'n verandering lukte echt niet binnen korte tijd, dus dat moest maar. Uit het kralentasje van het meisje haalde ze wat poeder, waarmee ze zo goed mogelijk haar huid wit maakte.

Terwijl Nina aan het werk was, sleepte Inej de andere meisjes in een grote houten kast die tegen de muur stond, waarbij ze hun lichamen zo neerlegde dat er ook nog ruimte was voor het Kaelische meisje. Ze voelde zich schuldig toen ze controleerde of de doek voor de mond van het Sulische meisje wel stevig zat. Tante Heleen moest haar hebben gekocht om Inej te vervangen; ze had dezelfde bronskleurige huid, hetzelfde dikke, donkere steile haar. Haar bouw was echter heel anders, zacht en rond in plaats van mager en hoekig. Misschien was ze uit eigen vrije wil naar tante Heleen toe gekomen. Misschien had ze voor dit leven gekozen. Inej hoopte dat het waar was. 'Mogen de heiligen je beschermen,' fluisterde ze tegen het bewusteloze meisje.

Er werd op de deur geklopt en iemand zei iets in het Fjerdaans.

'Ze hebben de kamer nodig voor de volgende groep meisjes,' fluisterde Nina.

Inej en Nina duwden het Kaelische meisje in de kast, wisten de deuren dicht en op slot te krijgen en trokken toen snel hun kostuums aan. Inej was blij dat ze geen tijd had om lang stil te staan bij het akelig vertrouwde gevoel van de zijde op haar huid, het afschuwelijke getinkel van de belletjes om haar enkels. Ze sloegen hun mantels om en wierpen een snelle blik in de spiegel.

Bij geen van hen paste het kostuum erg goed. Inejs paarse zijden jurkje zat veel te wijd, en Nina…

'Wat moet dit in vredesnaam voorstellen?' zei ze terwijl ze zichzelf

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

bekeek. De jurk had zo'n enorm decolleté dat haar flinke boezem nauwelijks bedekt werd, en de stof spande om haar billen. Kennelijk moest het lijken of ze blauwgroene schubben droeg, en achterop zat een glinsterende waaier van chiffon.

'Misschien een zeemeermin?' opperde Inej. 'Of een golf?'

'Ik dacht dat ik een paard was.'

'Tja, ze trekken je natuurlijk geen jurk met hoeven aan.'

Nina streek met haar handen over haar belachelijke kostuum. 'Ik ga straks heel populair worden.'

'Ik vraag me af wat Matthias van je jurk zou zeggen.'

'Hij zou hem niet goedkeuren.'

'Hij keurt helemaal niets van jou goed. Maar als je lacht, leeft hij op als een tulp in vers water.'

Nina snoof. 'Matthias de tulp.'

'De grote, chagrijnige, gele tulp.'

'Ben je er klaar voor?' vroeg Nina terwijl ze hun capuchons ver over hun gezicht trokken.

'Ja,' zei Inej, en ze meende het ook. 'We moeten de wachters ergens mee afleiden. Anders merken ze meteen dat er maar twee meisjes naar buiten komen terwijl er vier naar binnen zijn gegaan.'

'Laat dat maar aan mij over. En pas op voor je zoom.'

Zodra ze de deur naar de hal opendeden, wenkten de wachters ongeduldig dat ze moesten komen. Onder haar mantel knipte Nina hard met haar vingers. Een van de wachters slaakte een geschrokken kreet toen haar neus plotseling zo hevig begon te bloeden dat het rode spul in krachtige golven over haar uniform stroomde. De andere wachter deinsde achteruit, maar het volgende ogenblik greep ze naar haar maag. Nina draaide haar pols in een golvende beweging, waardoor de vrouw kennelijk vreselijk misselijk werd.

'Je zoom,' herhaalde Nina rustig.

Inej had nauwelijks tijd om haar mantel op te trekken. De wachter

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

boog naar voren en braakte haar avondeten uit over de tegelvloer. De gasten in de hal gilden en duwden elkaar opzij om weg te komen bij de viezigheid. Terwijl Nina en Inej passende gilletjes van afschuw slaakten, liepen ze snel door.

'Die bloedneus alleen was waarschijnlijk ook wel genoeg geweest,' fluisterde Inej.

'Je kunt zoiets maar beter grondig aanpakken.'

'Als ik niet beter wist, zou ik denken dat je het leuk vindt om Fjerden te laten lijden.'

Met gebogen hoofd begaven ze zich tussen de mensen in de ronde entreehal, zonder aandacht te schenken aan het Zemeense hert, dat hen naar de andere kant wenkte. Het was van groot belang dat ze niet al te dicht bij de echte meisjes van de Menagerie kwamen. Waren hun mantels maar niet zo opvallend, dacht Inej.

'Deze,' zei Inej terwijl ze Nina meenam naar een rij ver bij de andere leden van de Menagerie vandaan.

De rij leek iets sneller te gaan dan de andere. Toen ze echter verder naar voren schoven, vroeg Inej zich af of haar keuze wel zo verstandig was geweest. Deze wachter leek haast nog strenger en humorlozer dan de andere.

Hij stak zijn hand uit voor Nina's papieren en bestudeerde ze met kille blauwe ogen. 'Volgens deze beschrijving heb je sproeten,' zei hij in het Kertsj.

'Die heb ik ook,' zei Nina meteen. 'Ze zijn alleen nu niet zichtbaar. Wil je ze zien?'

'Nee,' antwoordde de Fjerd ijzig. 'Je bent langer dan hier beschreven staat.'

'Laarzen,' zei Nina. 'Ik vind het prettig om een man recht in de ogen te kunnen kijken. Jij hebt heel mooie ogen.'

Hij tuurde naar de documenten en keek toen weer naar haar kleding. 'Je bent zwaarder dan in deze papieren staat, schat ik.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze haalde met een handige beweging haar schouders op, zodat de schubben van haar halslijn nog iets lager zakten. 'Ik eet graag als ik in de stemming ben.' Schaamteloos tuitte ze haar lippen. 'En ik ben altijd in de stemming.'

Inej had moeite om haar gezicht in de plooi te houden. Als Nina ook nog met haar wimpers zou gaan knipperen, zou ze het niet meer volhouden en in lachen uitbarsten, dat wist ze. De Fjerd leek het echter allemaal te slikken. Misschien had Nina dat verbijsterende effect op alle stoere noorderlingen.

'Doorlopen,' zei hij nors. Toen voegde hij eraan toe: 'Ik… Ik kom later misschien ook naar het feest.'

Nina streek met een vinger langs zijn arm. 'Dan zal ik een dans voor je bewaren.'

Hij grijnsde onnozel, maar schraapte toen zijn keel en trok weer zijn ernstige gezicht. Alle heiligen, dacht Inej, wat moet het vermoeiend zijn om voortdurend zo onverstoorbaar te doen. Hij wierp slechts een vluchtige blik op Inejs papieren; zijn gedachten waren duidelijk nog bij het vooruitzicht al Nina's blauwgroene laagjes chiffon te mogen afpellen. Hij wenkte dat ze door mocht, maar toen Inej verder liep, struikelde ze.

'Ho,' zei de wachter.

Ze bleef staan. Nina keek over haar schouder.

'Wat is er mis met je schoenen?'

'Alleen een beetje groot,' antwoordde Inej. 'Ze rekten verder uit dan ik had gedacht.'

'Laat me je armen zien,' beval de wachter.

'Waarom?'

'Doe het gewoon,' zei de wachter bars.

Inej haalde haar armen onder de mantel vandaan, waardoor de enigszins lompe getatoeëerde pauwenveer zichtbaar werd.

Een wachter met officiersstrepen liep naar hen toe. 'Wat is er aan de hand?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ze is Sulisch en heeft de tatoeage van de Menagerie, maar hij ziet er niet helemaal uit zoals het hoort.'

Inej haalde haar schouders op. 'Als kind heb ik mijn arm een keer erg verbrand.'

De officier gebaarde naar wat geërgerd kijkende feestgangers die op een kluitje bij de ingang stonden, omringd door wachters. 'Iedereen die verdacht lijkt, gaat daarheen. Zet haar er maar bij, dan nemen we haar straks mee terug naar de controlepost om haar papieren te laten nakijken.'

'Maar dan mis ik het feest,' protesteerde Inej.

De wachter negeerde haar, greep haar arm beet en trok haar terug naar de ingang. De andere mensen in de rij staarden naar haar en fluisterden met elkaar. Haar hart bonkte.

Nina's gezicht was angstig en bleek, zelfs onder het witte poeder, maar Inej kon niets doen om haar gerust te stellen. Ze knikte haar nauwelijks zichtbaar toe. Ga maar, dacht ze in stilte, het is nu verder aan jou.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

29
MATTHIAS

NEGEN SLAGEN

'En wat als ik nee zeg, Brekker?' Het was alleen voor de vorm, en dat wist Matthias. De tijd voor protest was allang voorbij. Ze renden het licht hellende dak van de ambassade af in de richting van de drüskelle-sector, Wylan hijgend van inspanning, Jesper met soepele passen en Brekker zonder achterop te raken, ondanks zijn manke gang en ontbrekende stok. Matthias vond het echter maar niets dat deze ordinaire dief hem kennelijk zo goed doorgrondde. 'Wat als ik jou dit allerlaatste stukje van mijzelf en mijn eer niet geef?'

'Dat doe je toch wel, Helvar. Nina is op dit moment op weg naar het Witte Eiland. Ben je echt van plan om haar daar in haar eentje achter te laten?'

'Je veronderstelt nogal wat.'

'Volgens mij veronderstel ik precies genoeg.'

'Dit zijn de rechtszalen, toch?' zei Jesper terwijl ze verder over het dak renden en hier en daar glimpen opvingen van prachtige binnenhoven, elk gebouwd om een klaterende fontein en begroeid met ritselende ijswilgen. 'Als je dan toch ter dood veroordeeld wordt, is dit waarschijnlijk niet de beroerdste plek.'

'Overal water,' merkte Wylan op. 'Staan de fonteinen symbool voor Djel?'

'De stromende bron,' mijmerde Kaz, 'die alle zonden wegwast.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Of waar ze je verdrinken en dwingen te bekennen,' zei Wylan.

Jesper snoof. 'Wylan, wat heb jij opeens een duistere gedachten. Ik vrees dat de Droesem geen goede invloed op je heeft.'

Ze gebruikten een dubbel stuk touw en de grijphaak om over te steken naar het dak van de drüskelle-sector. Wylan moest met een slinger worden vastgemaakt, maar Jesper en Kaz liepen er soepel en griezelig snel overheen, met hun handen aan het bovenste touw. Matthias pakte het voorzichtiger aan, en hoewel hij uiterlijk onbewogen bleef, beviel het hem niets hoe het touw kraakte en doorboog onder zijn gewicht.

De anderen trokken hem op het stenen drüskelle-dak, en toen Matthias opstond, werd hij heel even bevangen door hoogtevrees. Meer dan welke plek in het IJsfort ook – of eigenlijk meer dan welke plek ter wereld – voelde het hier als thuis. Alleen was zijn huis opeens volkomen op zijn kop gezet en bekeek hij zijn leven vanuit een verkeerde hoek. Toen hij het duister in tuurde, zag hij de enorme piramidevormige daklichten op het dak. Hij had het verontrustende gevoel dat als hij door het glas naar beneden zou kijken, hij zichzelf in de sportzalen zou zien trainen, of in de eetzaal aan tafel zou zien zitten.

In de verte hoorde hij de wolven blaffen en keffen in hun hokken bij het poorthuis. Waarschijnlijk vroegen ze zich af waar hun bazen vanavond toch bleven. Zouden ze hem herkennen als hij met uitgestrekte hand naar ze toe liep? Hij wist eigenlijk niet eens of hij zichzelf wel herkende. Op het noordelijke ijs had de keuze zo simpel geleken. Nu werden zijn gedachten vertroebeld door deze schurken en dieven, door Inejs moed en Jespers durf, en door Nina, altijd Nina. Hij kon niet ontkennen dat hij zich opgelucht had gevoeld toen ze uit de schoorsteen kwam, verfomfaaid en hijgend, bang maar levend. Nadat Wylan en hij haar uit de schacht hadden getrokken, had hij zichzelf moeten dwingen om haar weer los te laten.

Nee, hij kon niet door die daklichten naar beneden kijken. Hij kon

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zich geen zwakheden meer veroorloven, zeker vannacht niet. Het was nu tijd om door te zetten.

Ze bereikten de rand van het dak, vanwaar ze de ijsgracht konden zien liggen. Hiervandaan leek het ijs stevig en dik; het oppervlak glansde als een spiegel in het licht van de wachttorens op het Witte Eiland. Het water van de gracht was echter voortdurend in beweging en werd alleen door een vliesdun laagje ijs bedekt.

Kaz bond een volgend stuk touw aan de rand van het dak vast en maakte zich klaar om zich naar beneden te laten zakken. 'Jullie weten wat je te doen staat,' zei hij tegen Jesper en Wylan. 'Elf uur, niet eerder.'

'Ben ik ooit te vroeg geweest?' vroeg Jesper.

Kaz zette zich schrap voor de afdaling en verdween over de rand. Matthias was de volgende. Met beide handen greep hij het touw beet en met zijn blote voeten duwde hij zich af tegen de muur. Toen hij zijn gezicht ophief, zag hij Wylan en Jesper naar hem kijken. De volgende keer dat hij een blik omhoogwierp, waren ze verdwenen.

De oever van de ijsgracht bestond uit niet veel meer dan een smal, glibberig randje witte stenen. Kaz hurkte op de keien neer, tegen de muur gedrukt, en keek fronsend naar de gracht. 'Hoe steken we over? Ik zie niets.'

'Omdat je het niet waard bent.'

'Ik ben ook niet bijziend. Er is daar niets.'

Matthias schoof langs de muur, terwijl hij zijn hand ter hoogte van zijn heupen over de stenen liet glijden. 'Tijdens Hringkälla vindt de afsluiting van de initiatie van de drüskelle plaats,' zei hij. 'Van aspirant worden we novice-drüskelle, tijdens een ceremonie bij de heilige es.'

'Waar de boom tegen jullie praat.'

Matthias weerstond de aandrang om hem in het water te duwen. 'Waar we hopen de stem van Djel te horen. Maar dat is pas de laatste stap. Eerst moeten we onopgemerkt de ijsgracht oversteken. Als we waardig worden bevonden laat Djel ons het pad zien.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

In werkelijkheid gaven oudere drüskelle het geheim van de oversteek gewoon alleen door aan die aspiranten die ze graag in de orde wilden opnemen; het was hun manier om de zwakkeren of degenen die niet goed in de groep pasten eruit te schiften. Als je vrienden had gemaakt en jezelf bewezen had, nam een van de broeders je apart en vertelde je dat je in de nacht van je initiatie naar de rand van de ijsgracht moest gaan en met je hand langs de muur van de drüskelle-sector moest voelen. Middenin vond je dan een in de stenen gekerfde wolf, die de plek van een tweede glazen brug markeerde. Deze brug was niet groots en gewelfd zoals de glazen brug die de gracht vanaf de ambassadesector overspande, maar plat, recht en nog geen meter breed. Hij lag net onder het bevroren oppervlak van de gracht, onzichtbaar als je niet wist waar je moest zoeken. Bevelhebber Brum zelf was degene die Matthias had verteld hoe hij de geheime brug kon vinden, en ook de truc om onopgemerkt naar de andere kant te lopen.

Matthias moest nog een tweede keer langs de muur lopen voordat zijn vingers de gekerfde lijnen van de wolf vonden. Heel even liet hij zijn hand erop liggen. Hij voelde de tradities die hem met de orde van de drüskelle verbonden, net zo oud als het IJsfort zelf.

'Hier,' zei hij.

Kaz schuifelde naar hem toe en tuurde naar de overkant van de gracht. Hij boog al naar voren, maar Matthias trok hem terug.

Hij wees naar de wachttorens boven op de muur die het Witte Eiland omgaf. 'Ze zullen je zien,' waarschuwde hij. 'Gebruik dit.' Hij schraapte met zijn hand over de muur en liet zijn hand zien, die nu wit was. Tijdens de nacht van zijn initiatie had Matthias hetzelfde krijtachtige poeder op zijn kleding en in zijn haar gewreven. Op die manier gecamoufleerd en onzichtbaar voor de wachters in hun torens was hij het smalle pad naar het eiland overgestoken om zich daar bij zijn broeders te voegen.

Nu deden hij en Kaz hetzelfde, al zag Matthias dat Kaz eerst zijn handschoenen zorgvuldig wegstopte. Kennelijk had Inej ze teruggegeven.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Matthias stapte op de geheime brug en hoorde Kaz even later sissen toen het ijskoude water over zijn voeten stroomde. 'Frisjes, Brekker?'

'Ik wou dat we tijd hadden om even te gaan zwemmen. Doorlopen.'

Ondanks zijn sneer naar Kaz waren ook Matthias' voeten tegen de tijd dat ze halverwege de gracht waren volkomen gevoelloos, en hij was zich scherp bewust van de wachttorens die hoog boven de gracht uitstaken. Eerder vanavond waren de drüskelle over deze brug gelopen. Hij had nog nooit gehoord dat een aspirant ontdekt was of op de brug was neergeschoten, maar alles was mogelijk.

'En dit allemaal om een heksenjager te kunnen worden?' zei Kaz achter hem. 'De Droesem moet echt een betere initiatie hebben.'

'Dit is maar een onderdeel van Hringkälla.'

'Ja, dat weet ik, daarna verklapt een boom je de geheime groet.'

'Ik heb medelijden met je, Brekker. In jouw leven is helemaal niets heilig.'

Lange tijd was het stil, maar toen zei Kaz: 'Dat zie je verkeerd.'

Voor hen doemde de buitenste muur van het Witte Eiland op, bedekt met een golfpatroon van schubben. Ze hadden een ogenblik nodig om de richel van schubben te lokaliseren die de poort verborg. Nog niet zo lang geleden hadden drüskelle zich in deze nis van de muur verzameld om hun nieuwe broeders te verwelkomen, maar nu was hij leeg en het ijzeren hek was met een ketting dichtgemaakt. Kaz had weinig tijd nodig om het slot open te krijgen, en al snel liepen ze door een smal gangetje dat uitkwam bij de tuinen achter de barakken van de koninklijke wachters.

'Was je altijd al zo goed met sloten?'

'Nee.'

'Hoe heb je het geleerd?'

'Net zoals je alles leert. Door ze uit elkaar te halen.'

'En al die goocheltrucs?'

Kaz snoof. 'Dus je denkt niet meer dat ik een demon ben?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik weet dat je een demon bent, maar je trucs zijn menselijk.'

'Sommige mensen die een goocheltruc zien, zeggen: "Onmogelijk!" Ze klappen in hun handen, geven wat geld en zijn het tien minuten later weer vergeten. Andere mensen vragen de goochelaar hoe hij het deed. Ze gaan naar huis, stappen in bed, draaien wat heen en weer en vragen zich af hoe de truc werkte. En dan heb je nog de mensen die wakker blijven en keer op keer de truc nalopen, op zoek naar dat hiaat in hun waarneming, het barstje in de illusie dat kan verklaren hoe hun ogen voor de gek zijn gehouden. Dat zijn de mensen die niet rusten voor ze dat kleine mysterie voor zichzelf hebben opgelost. Tot die mensen behoor ik.'

'Je houdt van beduvelarij.'

'Ik hou van puzzels. Beduvelarij is gewoon mijn moedertaal.'

'De tuinen.' Matthias wees naar de heggen voor hen. 'We kunnen erlangs lopen, helemaal tot aan de balzaal.'

Net toen ze het gangetje uit wilden stappen, sloegen twee wachters de hoek om, beiden gekleed in het zwart met zilveren drüskelle-uniform, beiden met een geweer in de hand.

'*Perjenger*!' riep een van hen verrast. Gevangenen. 'Sten!'

Zonder erbij na te denken zei Matthias: '*Desjenet, Djel comenden*!' Ingerukt, Djel wil het zo. Het waren de woorden van een drüskelle-bevelhebber, en hij sprak ze uit met alle autoriteit die hem in zijn opleiding was bijgebracht.

De soldaten keken elkaar vol verwarring aan. Dat moment van aarzeling was genoeg. Matthias greep het geweer van de eerste soldaat en gaf hem een harde kopstoot. De drüskelle zakte in elkaar.

Kaz botste zo hard tegen de andere soldaat op dat ze samen omvielen. De drüskelle greep zijn geweer stevig vast, maar Kaz glipte achter hem, sloeg zijn arm om de hals van de soldaat en drukte zijn keel dicht totdat zijn ogen dichtvielen en zijn hoofd naar voren zakte; de soldaat was buiten westen.

Kaz rolde het lichaam van zich af en stond op.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Plotseling drong de realiteit van de situatie tot Matthias door. Kaz had het wapen niet opgeraapt. Matthias had een geweer in zijn handen, en Kaz Brekker was ongewapend. Ze stonden gebogen over de lichamen van twee bewusteloze drüskelle, mannen die eigenlijk Matthias' broeders waren. Ik kan hem neerschieten, dacht Matthias. Met één simpele handeling het doodvonnis van Nina en de anderen tekenen. Opnieuw had Matthias het vreemde gevoel dat hij alles in zijn leven onderstebovenzag. Hij droeg gevangeniskleren en was een indringer op de plek die hij ooit thuis had genoemd. Wie ben ik nu, dacht hij.

Hij keek naar Kaz Brekker, een jongen die alleen maar voor zichzelf streed. Toch was ook hij een overlever, en een soldaat zoals hij. Hij had zich aan zijn afspraak met Matthias gehouden. Op talloze momenten had hij kunnen besluiten dat hij Matthias verder niet meer nodig had: nadat hij de plattegronden had helpen tekenen, zodra ze uit de opvangcellen waren ontsnapt, toen hij eenmaal had laten zien waar de geheime brug lag. En wie hij ook was geworden, Matthias zou nooit een ongewapend man neerschieten. Zo diep was hij nog niet gezonken.

Matthias liet zijn wapen zakken.

Er verscheen een vage glimlach rond Kaz' lippen. 'Ik wist niet zeker wat je zou doen als deze situatie zich voordeed.'

'Ik ook niet,' gaf Matthias toe. Toen Kaz een wenkbrauw optrok, drong de waarheid met een klap tot Matthias door. 'Het was een test. Je raapte dat geweer expres niet op.'

'Ik wilde zeker weten of je echt aan mijn kant staat. Aan onze kant.'

'Hoe wist je dat ik niet zou schieten?'

'Omdat jij, Matthias, de stank van fatsoen bij je draagt.'

'Je bent gek.'

'Weet je wat het geheim van gokken is, Helvar?' Kaz zette zijn goede voet op het uiteinde van het geweer van de gevallen soldaat. Het wapen wipte omhoog. In een oogwenk had Kaz het vastgepakt en op Matthias gericht. Hij was nooit in gevaar geweest. 'Vals spelen. Mooi, en

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

nu fatsoeneren we ons en trekken die uniformen aan. We worden op een feestje verwacht.'

'Op een dag raken je trucjes op, demjin.'

'Duim dan maar dat het vandaag nog niet zover is.'

We zullen zien wat deze avond brengt, dacht Matthias terwijl hij aan de slag ging. Beduvelarij is niet mijn moedertaal, maar misschien steek ik nog wel het een en ander op.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

30
JESPER

NEGEN SLAGEN EN ÉÉN KWARTIER.

Jesper wist dat hij boos op Kaz zou moeten zijn – omdat hij achter Pekka Rollins aan was gegaan en hun plan om zeep had geholpen, en omdat hij hen met dit nieuwe plan in nog veel groter gevaar bracht. Maar terwijl Wylan en hij over het drüskelle-dak naar het poorthuis kropen, was hij gewoon te verdomd gelukkig om boos te zijn. Zijn hart bonkte en de adrenaline zinderde met heerlijke schokken door zijn lijf. Het was als op dat feestje aan de Westduig waar hij ooit was geweest. Iemand had een stadsfontein met champagne gevuld, en Jesper had ongeveer twee tellen nodig gehad om er met blote voeten en open mond in te springen. Nu stroomde in plaats van champagne risico door zijn neus en mond naar binnen, waardoor hij zich dronken en onoverwinnelijk voelde. Hij was hier gek op, en hij baalde van zichzelf dat hij er zo gek op was. Hij zou bezig moeten zijn met de klus, het geld, het vooruitzicht dat hij zijn schuld straks kon afbetalen, dat zijn vader niet langer onder zijn capriolen hoefde te lijden. Maar Jespers gedachten hoefden maar langs die onderwerpen te strijken of alles in hem deinsde achteruit. Proberen niet dood te gaan was gewoon de best mogelijke afleiding.

Toch was Jesper zich veel meer bewust van de geluiden die ze maakten nu ze eenmaal wat verder weg waren van de menigte en de chaos van de ambassade. Deze avond was van de drüskelle. Hringkälla was hun feestdag, en ze hadden zich allemaal veilig op het Witte Eiland verschanst.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Waarschijnlijk was dit gebouw de veiligste plek waar Wylan en hij op dit moment konden zijn. De stilte hier voelde echter zwaar, griezelig. Er waren geen wilgen of fonteinen, zoals eerder bij de ambassade. Net als de gevangenis was dit gedeelte van het IJsfort niet voor ogen van derden bestemd. Jesper betrapte zich erop dat hij nerveus met zijn tong tegen de baleen drukte, en dwong zichzelf ermee te stoppen voordat hij het schijfje activeerde. Hij wist vrij zeker dat Wylan hem een dergelijke blunder nooit zou vergeven.

Door een groot piramidevormig daklicht zag hij een ruimte die eruitzag als een trainingszaal. Op de vloer stond het drüskelle-teken van de wolvenkop en overal waren planken met wapens. Door de volgende glazen piramide zag hij een grote eetzaal. Een van de muren werd in beslag genomen door een gigantische haard, met een reusachtige wolvenkop uitgehouwen in het steen erboven. De muur ertegenover was versierd met een enorme banier. Het was een patchwork van smalle strookjes stof, zonder duidelijk patroon. De meeste lapjes waren rood en blauw, maar er zaten ook paarse bij. Het duurde even voordat Jesper begreep wat hij zag.

'Alle heiligen.' Hij werd een beetje misselijk. 'Grisha-kleuren.'

Wylan kneep zijn ogen tot spleetjes. 'De banier?'

'Rood voor de Corporalki. Blauw voor Etherealki. Paars voor Materialki. Dat zijn stukjes van de kefta die Grisha tijdens de strijd dragen. Het zijn trofeeën.'

'Het zijn er zo veel.'

Honderden. Duizenden. Ik zou paars hebben gedragen, dacht Jesper, als ik me bij het Tweede Leger had aangesloten. Hij probeerde opnieuw de bruisende opwinding te voelen die een paar tellen geleden nog door zijn lijf stroomde. Hij was bereid geweest, gretig zelfs, om als dief en ingehuurd scherpschutter gevangenneming en executie te riskeren. Waarom was het erger om te bedenken dat hij als Grisha vervolgd kon worden?

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Laten we verdergaan.'

Net als bij de gevangenis en de ambassade was het poorthuis van de drüskelle-sector om een binnenhof gebouwd, zodat iedereen die binnenkwam van boven kon worden geobserveerd en eventueel beschoten. Nu de poort buiten bedrijf was, waren de kantelen rond het binnenplein echter net zo leeg als de rest van het gebouw. Overal zag je grote stukken gladde, zwarte steen ingelegd met de zilveren wolvenkop, en de muren werden beschenen door een griezelig blauw licht. Dit was het enige gedeelte van het IJsfort dat Jesper tot nu toe had gezien dat niet wit of grijs was. Zelfs de poort was van een of ander zwart metaal, dat onmogelijk zwaar leek.

Beneden zag hij een wachter. De man leunde tegen de doorgang van het poorthuis en had een geweer over zijn schouder.

'Eentje maar?' vroeg Wylan.

'Matthias zei dat er vier wachters waren bij ongebruikte poorten.'

'Misschien werkt het Gele Protocol in ons voordeel,' zei Wylan. 'Misschien zijn ze naar de gevangenissector gestuurd of…'

'Of misschien zitten er binnen twaalf grote Fjerden lekker bij het vuur.'

Terwijl Wylan en hij stonden te kijken, maakte de wachter een blikje jurda open en propte wat van de gedroogde oranje bloemetjes in zijn mond. Hij zag er verveeld en geïrriteerd uit; waarschijnlijk was hij gefrustreerd omdat hij zo ver bij de festiviteiten van Hringkälla vandaan dienst had.

Ik neem het je niet kwalijk, dacht Jesper. Maar toch zal je leven straks een stuk opwindender worden.

In elk geval droeg de wachter een gewoon uniform in plaats van het zwart van de drüskelle, bedacht Jesper, die het beeld van die banier nog altijd niet uit zijn hoofd kreeg. Zijn moeder was Zemeense, maar zijn vader bezat het Kaelische bloed dat Jesper zijn grijze ogen had gegeven, en was het bijgeloof van het Wandelende Eiland nooit helemaal

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kwijtgeraakt. Toen Jespers gave aan het licht kwam, was zijn vader daar kapot van geweest. Hij had Jesper aangemoedigd zijn kracht te verbergen. 'Ik vrees voor je,' had hij gezegd. 'De wereld kan heel wreed zijn voor mensen zoals jij.' Jesper had zich echter altijd afgevraagd of zijn vader misschien niet ook hem had gevreesd.

Wat als ik naar Ravka was gegaan in plaats van naar Kertsj? dacht Jesper. Wat als ik me bij het Tweede Leger had aangesloten? Lieten ze Fabrikators eigenlijk vechten, of zaten die alleen opgesloten in hun werkplaatsen? Ravka was nu min of meer stabiel en bezig met wederopbouw. Er was geen dienstplicht voor Grisha. Hij kon erheen gaan, het land een bezoekje brengen, misschien leren om zijn krachten beter te gebruiken, en de gokholen van Ketterdam de rug toekeren. Als ze erin slaagden om Bo Yul-Bayur bij de Handelsraad af te leveren, was verder alles mogelijk. Hij schudde zijn hoofd. Wat waren dat voor gedachten? Hij had een flinke dosis gevaar nodig om zijn hoofd weer een beetje helder te krijgen.

Hij kwam overeind uit zijn gehurkte positie. 'Ik ga eropaf.'

'Wat is het plan?'

'Dat zul je wel zien.'

'Laat me je helpen.'

'Je kunt helpen door je mond te houden en niet in de weg te lopen. Hier,' zei Jesper terwijl hij het touw over de rand van het dak haakte en het omlaag liet zakken, achter een rij grote keien die het pad flankeerden. 'Wacht tot ik de wachters heb uitgeschakeld en laat je daarna zakken.'

'Jesper…'

Jesper schoot gebukt weg over het dak en liep met een grote boog om de rand heen die over het binnenplein uitkeek. Achter de wachter klom hij op de muur.

Zo zachtjes als hij kon, maakte hij een tweede stuk touw aan het dak vast, waarna hij zich langzaam langs de muur omlaag liet zakken. De

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wachter stond bijna recht onder hem. Jesper was geen Schim, maar als hij zich zachtjes op de grond kon laten vallen en de wachter stiekem van achteren kon besluipen, hoefde dit niet al te veel lawaai te maken.

Hij bereidde zich voor om het laatste stukje te springen. Toen liep er opeens een tweede wachter het poorthuis uit, klappend in zijn handen en luid pratend, en daarna verscheen ook nog een derde. Jesper verstijfde. Hij bungelde boven drie gewapende wachters, halverwege een muur, zonder ook maar enige dekking. Dit was de reden dat Kaz alle planning deed. Het zweet brak hem uit. Hij kon de drie wachters niet in één keer uitschakelen. En wat als er nog meer in het poorthuis zaten, klaar om alarm te slaan?

'Stil eens,' zei een van de wachters. 'Hoorden jullie ook iets?'

Langzaam bewogen de wachters in een cirkel met hun geweer in de aanslag. Een van hen keek omhoog naar het dak. Hij begon zich om te draaien.

Plotseling klonk er een vreemd, zangerig geluid. '*Skerden Fjerda, kende hjertzeeeeeng, lendten isen en de waaanden*.'

Fjerdaanse woorden die Jesper niet begreep galmden over het binnenhof, gezongen door een prachtig heldere tenor. Het geluid leek tegen de zwarte stenen kantelen te weerkaatsen.

Wylan.

De wachters draaiden zich bliksemsnel om en richtten hun geweer op het pad dat naar het binnenplein liep, op zoek naar de bron van het geluid.

'Olander?' riep een van hen.

'Nilson?' zei een ander.

Hun geweren hadden ze nog altijd in de aanslag, maar hun stemmen klonken eerder geamuseerd en nieuwsgierig dan agressief.

Waar is hij in vredesnaam mee bezig? dacht Jesper.

Een silhouet verscheen op het pad onder de doorgang, zwalkend van links naar rechts. '*Skerden Fjerda, kende hertzeeeeeng*,' zong Wylan in

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een verrassend overtuigende imitatie van een dronken, maar getalenteerde Fjerd.

De wachters barstten in lachen uit en zetten toen ook in. '*Lendten isen…*'

Jesper sprong omlaag. Hij greep de dichtstbijzijnde Fjerd, brak zijn nek en pakte zijn geweer. Toen de tweede wachter zich omdraaide, sloeg Jesper de achterkant van het geweer met een akelige dreun in zijn gezicht. De derde wachter hief zijn geweer, maar Wylan greep van achteren zijn armen beet en hield ze enigszins onhandig vast. Het geweer viel uit de handen van de wachter en kletterde op de stenen. Voordat de man iets kon roepen, dook Jesper naar voren en ramde de achterkant van zijn geweer in de maag van de wachter. Met twee klappen tegen zijn kaak maakte hij het af.

Hij bukte zich en gooide een van de geweren naar Wylan. Hijgend stonden ze over de lichamen van de wachters gebogen, hun wapens in de aanslag, wachtend tot er nog meer Fjerdaanse soldaten uit het poorthuis zouden stromen. Die kwamen niet. Misschien was de vierde wachter weggeroepen vanwege het Gele Protocol.

'Noem je dat je kop houden en niet in de weg lopen?' fluisterde Jesper terwijl ze de lichamen uit het zicht sleepten en achter een van de keien legden.

'Noem je dat dank je wel zeggen?' reageerde Wylan.

'Wat was dat in vredesnaam voor liedje?'

'Het nationale volkslied,' zei Wylan, vreselijk ingenomen met zichzelf. 'Schoolfjerdaans, weet je nog?'

Jesper schudde zijn hoofd. 'Ik ben onder de indruk. Van jou en van je leraren.'

Ze ontdeden twee wachters van hun uniform en maakten een keurig bundeltje van hun eigen kleren. Daarna bonden ze de handen en voeten van de wachters bij wie ze nog een polsslag voelden en knoopten van hun gevangeniskleren gescheurde repen stof voor hun mond. Wylans

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

uniform was veel te groot, en Jespers mouwen en broekspijpen leken juist belachelijk kort, maar in elk geval pasten de schoenen redelijk.

Wylan gebaarde naar de wachters. 'Is het wel veilig om ze, je weet wel…'

'In leven te laten? Ik ben niet iemand die graag bewusteloze mannen doodt.'

'We zouden ze bij kunnen brengen.'

'Jij bent ook lekker meedogenloos, koopmanszoontje. Ooit iemand gedood?'

'Voordat ik in de Ton kwam, had ik nog nooit een dode gezien,' gaf Wylan toe.

'Daar hoef je je echt niet voor te schamen,' zei Jesper tot zijn eigen verrassing. Toch meende hij het. Wylan moest leren om voor zichzelf te zorgen, maar het zou fijn zijn als hij dat voor elkaar kreeg zonder op al te intieme voet met de dood te hoeven staan. 'Zorg dat die doeken voor hun mond stevig vastzitten.'

Als extra voorzorgsmaatregel bonden ze de geboeide wachters ook nog aan de onderkant van een van de keien vast. De arme drommels zouden waarschijnlijk gevonden worden voordat ze zichzelf konden bevrijden.

'Laten we gaan,' zei Jesper.

Ze staken het binnenplein over naar het poorthuis. Zowel links als rechts van de doorgang was een deur.

Ze kozen de rechterkant en klommen voorzichtig de trap op. Hoewel Jesper niet verwachtte dat iemand hen op stond te wachten, kon het best zijn dat een wachter belast was met de taak om koste wat kost het mechaniek van de poort te bewaken. De ruimte boven de doorgang was echter leeg, en werd slechts verlicht door een lantaarn op een laag tafeltje, waarop verder een opengeslagen boek lag naast een hoopje hele walnoten en kapotte doppen. Overal langs de muren waren rekken met geweren – heel dure geweren – en Jesper ging ervan uit dat de dozen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

op de planken gevuld waren met munitie. Nergens lag stof. Netjes, die Fjerden.

Het grootste gedeelte van de ruimte werd ingenomen door een lange lier, met aan elke kant een handvat en dikke kettingen eromheen gewonden. Vlak bij elk handvat liepen de kettingen uit in strakke spaken die door langwerpige openingen in het steen verdwenen.

Wylan hield zijn hoofd schuin. 'Huh?'

'Dat geluid bevalt me niets. Wat is er aan de hand?'

'Ik had touwen of kabels verwacht, geen stalen kettingen. Als we er zeker van willen zijn dat de Fjerden de poort straks niet meer open kunnen krijgen, zullen we dwars door het metaal heen moeten.'

'Maar hoe zorgen we dan dat het Zwarte Protocol in werking treedt?'

'Dat is het probleem.'

De Elderklok luidde tien keer.

'Ik kan de schakels verzwakken,' zei Jesper. 'Zoek jij naar een vijl of iets anders met een scherpe rand.'

Wylan hield de schaar uit de wasserij omhoog.

'Goed genoeg,' zei Jesper. Dat moest het maar zijn.

We hebben nog tijd, zei hij tegen zichzelf terwijl hij zich op de ketting concentreerde. We kunnen dit nog voor elkaar krijgen. Jesper hoopte maar dat de anderen geen verrassingen waren tegengekomen.

Misschien had Matthias het bij het verkeerde eind wat het Witte Eiland betrof. Misschien zou de schaar in Wylans handen in tweeën breken. Misschien zou Inej falen. Of Nina. Of Kaz.

Of ik, dacht hij. Misschien zal ik falen.

Zes mensen, maar duizend manieren waarop dit waanzinnige plan fout kon lopen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

31
NINA

TERWIJL DE WACHTERS Inej met zich meetrokken, wierp Nina nog een laatste blik over haar schouder. Ze is slim, dacht ze. Dodelijk. Inej kan voor zichzelf zorgen.

De gedachte stelde Nina nauwelijks gerust, maar ze moest verder lopen. Het was duidelijk dat zij en Inej bij elkaar hoorden, en ze wilde weg zijn voordat de wachter die Inej had tegengehouden ook haar begon te verdenken. Trouwens, er was nu toch niets wat ze voor Inej kon doen, niet zonder zichzelf te verraden en alles te verpesten. Ze dook tussen de drommen feestgangers door en liet de opvallende mantel van paardenhaar van haar schouders glijden. Eventjes sleepte ze de mantel achter zich aan, toen liet ze hem vallen en door de menigte vertrappen. Haar kostuum zou nog genoeg bekijks trekken, maar in elk geval hoefde ze zich geen zorgen meer te maken over de grote roodbruine knot die voortdurend verraadde waar ze was.

De glazen brug vormde een glanzende boog voor haar, schitterend in de blauwe vlammen van de lantaarns op hoge zuilen. Overal om haar heen grepen lachende mensen elkaar vast terwijl ze omhooggliepen, steeds hoger boven de ijsgracht, die ver onder hen glansde als een bijna perfecte spiegel. Het effect was zo griezelig dat je er haast duizelig van werd; haar knellende, met kralen bestikte sandaaltjes leken midden in de lucht te zweven. Het leek alsof de mensen naast haar op het luchtledige liepen.

Opnieuw drong het onaangename besef tot haar door dat deze plek

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

in een ver verleden door Fabrikators moest zijn gebouwd. De Fjerden beweerden dat de maker van het IJsfort een god was, of anders Sënj Egmond, een van de heiligen van wie ze zeiden dat hij Fjerdaans bloed had. In Ravka trokken de mensen de wonderen van de heiligen tegenwoordig in twijfel. Waren het werkelijk wonderen geweest, of gewoon het werk van getalenteerde Grisha? Was deze brug een geschenk van Djel? Een eeuwenoud product van slavenarbeid? Of was het IJsfort gebouwd in een tijd voordat Grisha door de Fjerden als monsters werden beschouwd?

Op het hoogste punt van de brug had ze voor het eerst goed zicht op het Witte Eiland en de binnenste ring. Uit de verte had ze al gezien dat het eiland door een tweede muur werd beschermd. Vanaf dit hoge punt kon ze echter pas zien dat de muur gebouwd was in de vorm van een leviathan, een gigantische ijsdraak die om het eiland gekruld lag en in zijn eigen staart beet. Ze huiverde. Wolven, draken… Wat kwam er nog meer? In Ravkaanse verhalen wachtten monsters tot ze door helden werden gewekt. Nou, dacht ze, helden zijn wij in elk geval niet. Laten we hopen dat dit monster lekker blijft slapen.

De afdaling aan de andere kant van de brug was al helemaal om duizelig van te worden, en Nina was opgelucht toen haar voeten eindelijk weer op stevig wit marmer stonden. Witte kersenbomen en zilverachtige platanen flankeerden het marmeren wandelpad, en de beveiliging aan deze kant van de brug leek een stuk minder gespannen. De wachters, die keurig in de houding stonden, droegen prachtige witte uniformen, afgezet met zilverkleurig bont en niet erg intimiderend kant. Nina herinnerde zich echter wat Matthias had gezegd: naarmate je verder in de cirkels doordrong, werd de beveiliging juist strenger, maar ook minder zichtbaar. Ze keek naar de feestgangers die samen met haar de gladde treetjes op liepen, door de opening tussen de staart en bek van de draak heen. Hoeveel van hen waren werkelijk gasten, edellieden, artiesten? En hoeveel waren Fjerdaanse soldaten of drüskelle in vermomming?

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze liepen over een open stenen binnenplaats en vervolgens door de paleisdeuren een gewelfde entreehal in die verscheidene verdiepingen hoog was. Het paleis was gemaakt van dezelfde heldere, witte, onbewerkte steensoort als de muren van het IJsfort, en het voelde alsof het hele gebouw was uitgehold in een gletsjer. Nina wist niet goed of het haar zenuwen waren of haar verbeelding, of misschien was het ook wel echt koud, maar in elk geval kreeg ze kippenvel en moest ze haar best doen om niet te klappertanden.

Ze liep een enorme ronde balzaal in, vol met mensen die dansten en dronken onder een glinsterende troep uit ijs gehouwen wolven. Er waren minstens dertig van deze enorme standbeelden; de flanken van de rennende en springende dieren glansden in het zilverkleurige licht, hun kaken waren geopend en af en toe gleed er een druppel van de langzaam smeltende snuiten op de menigte beneden. Muziek van een onzichtbaar orkest was nog maar net hoorbaar boven het geroezemoes van alle gesprekken.

De Elderklok sloeg. Tien uur. Ze had er veel te lang over gedaan om over die stomme glazen brug te komen. Ze moest een plek zoeken vanwaar ze beter zicht had over de zaal. Toen ze naar een gebogen witte stenen trap liep, zag ze in de schaduw van een nis twee bekenden staan. Kaz en Matthias. Het was ze gelukt. En ze droegen drüskelle-uniformen. Nina onderdrukte een huivering. Bij het zien van Matthias in die kleuren kroop er een ander soort kou in haar botten. Wat had hij gedacht toen hij de kleren aantrok? Even liet ze haar blik naar zijn ogen glijden, maar zijn gezichtsuitdrukking was ondoorgrondelijk. Toch stelde het haar enigszins gerust om Kaz naast hem te zien. Ze was niet alleen, en ze lagen nog altijd op schema.

Ze riskeerde zelfs geen knikje van herkenning, maar liep verder over de trap naar het balkon op de eerste verdieping, vanwaar ze beter zicht had op de bewegingen van de menigte. Het was een trucje dat ze op school van Zoya Natzyalensky had geleerd. Je kon patronen herkennen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

in de manier waarop mensen zich bewogen, in hoe ze zich rond de macht concentreerden. Ze dachten dat ze maar wat drentelden en doelloos ronddwaalden, maar in werkelijkheid werden ze naar mensen met status toe getrokken. Het was dus niet verrassend om te ontdekken dat er een dichte menigte rond de Fjerdaanse koningin en haar bedienden dromde. Vreemd, dacht Nina toen ze hun witte gewaden zag. In Ravka was wit de kleur van bedienden. Die kroon was echter niet iets om je neus over op te halen: gedraaide, met diamanten bezette spiralen die wel wat leken op door een laagje vorst berijpte takken.

De leden van het koninklijk huis waren veel te goed beschermd om voor haar van nut te zijn, maar wat dichterbij zag ze een tweede centrum van activiteit rond een groepje mannen in militair tenue. Als iemand wist waar Yul-Bayur zich op het eiland bevond, zou het een hooggeplaatste officier in het Fjerdaanse leger zijn.

'Mooi uitzicht, vind je niet?'

Nina maakte bijna een sprongetje toen er opeens een man naast haar stond. Lekkere spion was ze. Ze had niet eens gemerkt dat hij eraan kwam.

Hij grijnsde naar haar en legde een hand tegen haar onderrug. 'Wist je dat er aparte kamertjes zijn om een beetje plezier in te maken? En jij ziet eruit alsof je wel meer dan een beetje plezier aankunt.' Zijn hand gleed een stukje lager.

Nina vertraagde zijn hartslag en meteen plofte hij als een zak aardappelen op de vloer, waarbij hij zijn hoofd tegen de balkonreling stootte. Over een minuut of tien zou hij wakker worden met vreselijke koppijn en misschien een lichte hersenschudding.

'Is alles wel in orde met hem?' vroeg een passerend stelletje.

'Te veel gedronken,' antwoordde Nina luchtig.

Snel glipte ze de trap weer af en verdween in de menigte. Gestaag zocht ze zich een weg tussen de mensen door naar de groep soldaten in zilver met witte uniformen, die zich rond een deftige man met een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

weelderige snor hadden opgesteld. Als ze moest afgaan op de enorme hoeveelheid medailles op zijn borst was hij minstens een generaal of zoiets. Zou ze hem rechtstreeks aanspreken? Ze had iemand nodig die hooggeplaatst genoeg was om toegang tot geprivilegieerde informatie te hebben, en aangeschoten genoeg om domme beslissingen te nemen, maar ook weer niet zo dronken dat hij haar niet meer naar de plek kon brengen waar ze heen wilde. Te zien aan zijn rode wangen en de manier waarop hij op zijn benen stond te wankelen, was deze generaal waarschijnlijk al te ver heen, en kon hij niet veel anders meer dan met zijn gezicht voorover in een plant een dutje doen.

Nina voelde de minuten wegtikken. Het was hoog tijd om haar gokje te wagen. Ze griste een glas champagne van een dienblad en liep toen voorzichtig om de kring heen. Toen een van de soldaten zich uit de groep losmaakte, deed ze een stap achteruit, recht in zijn pad. Hij botste tegen haar aan. Hij was vrij licht, dus echt hard kwam het niet aan, maar ze slaakte een gilletje en dook naar voren, waardoor ze champagne morste. Onmiddellijk werden er meerdere sterke armen uitgestoken om een val te voorkomen.

'Kluns,' zei de generaal. 'Je liep haar bijna omver.'

En dat bij de eerste poging, dacht Nina. Maakt niet uit. Ik ben een uitstekende spion.

De arme soldaat kreeg vuurrode wangen. 'Mijn verontschuldigingen, mevrouw.'

'Het spijt me,' zei ze in het Kertsj. Ze deed alsof ze nogal van haar stuk was en bleef trouw aan de taal van de Menagerie. 'Ik spreek geen Fjerdaans.'

'Mijn diepe verontschuldigingen,' probeerde hij in het Kertsj. Toen deed hij ook nog een dappere poging in het Kaelisch. 'Heel erg sorry.'

'O nee, het was helemaal mijn fout,' zei Nina een beetje hijgend.

'Ahlgren, hou op haar taal te mishandelen en haal een nieuw glas champagne voor haar.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De soldaat boog en rende weg.

'Is alles goed met je? Zal ik een plekje zoeken waar je even kunt gaan zitten?' vroeg de generaal in uitstekend Kertsj.

'Hij liet me alleen schrikken,' zei Nina met een glimlach. Ze leunde op de arm van de generaal.

'Toch lijkt het me beter dat je eventjes gaat zitten.'

Nina moest haar best doen om haar wenkbrauwen niet op te trekken. Ja ja, dacht ze. Maar eerst moet ik zien uit te vinden wat jij weet. 'En het hele feest missen?'

'Je ziet zo bleek. Eventjes liggen in een van de kamers boven zal vast helpen.'

Alle heiligen, hij laat er ook geen gras over groeien, dacht Nina. Voordat ze hem echter kon bezweren dat er niets met haar aan de hand was, maar dat ze best een rondje op het terras wilde lopen, zei een warme stem: 'Werkelijk, generaal Eklund, een vrouw vertellen dat ze er slecht uitziet, lijkt me niet de beste manier om haar voor je in te nemen.'

Het gezicht van de generaal vertrok van woede en zijn snor stond bijna overeind, maar toen scheen hij opeens in de houding te schieten. 'Klopt, klopt,' lachte hij nerveus.

Toen Nina zich omdraaide, leek de vloer onder haar voeten te verdwijnen. Nee, dacht ze terwijl haar hart van paniek een slag oversloeg. Dat kan niet. Hij is verdronken. Hij hoort op de bodem van de oceaan te liggen.

Maar als Jarl Brum dood was, was hij een zeer levendig lijk.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

32
JESPER

TIEN SLAGEN EN TWEE KWARTIER.

Jespers kleren zaten onder de piepkleine splintertjes en krulletjes staal. Zijn gestolen uniform was doorweekt van het zweet, zijn armen deden pijn en de hoofdpijn die hem steken in zijn linkerslaap bezorgde, voelde alsof hij daar permanent zijn intrek had genomen. Al bijna een half uur lang concentreerde hij zich nu op één enkele schakel in de ketting die van het linkeruiteinde van de lier naar een van de spleten in de stenen muur liep, en probeerde hij met zijn kracht het metaal te verzwakken, terwijl Wylan er met de schaar uit de wasserij op los zaagde. Aanvankelijk waren ze heel voorzichtig geweest, bang dat de schakel zou breken en de poort onbruikbaar zou zijn voordat het tijd was om hem op te hijsen, maar het staal was sterker dan ze hadden verwacht en ze boekten maar frustrerend weinig vooruitgang. Toen de klok het derde kwartier sloeg, raakte Jesper in paniek.

'Laten we de poort gewoon omhooghijsen,' zei hij met een gefrustreerde grom. 'We zorgen dat het Zwarte Protocol in werking treedt en schieten vervolgens op de lier totdat hij het begeeft.'

Wylan blies zijn krullen uit zijn gezicht en wierp hem een snelle blik toe. Jesper zag dat zijn handen bloedden; kennelijk had hij door al zijn gehak op de schakel blaren gekregen, die vervolgens open waren gebarsten. 'Ben je nou echt zo gek op geweren?'

Jesper haalde zijn schouders op. 'Ik ben er niet gek op om mensen te doden.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wat is het dan met die wapens?'

Jesper richtte zijn aandacht weer op de schakel. 'Ik weet het niet. Het geluid. Hoe de wereld ineen lijkt te krimpen tot alleen jij en het doelwit. In Novyi Zem werkte ik bij een wapensmid die wist dat ik een Fabrikator was. We hebben samen fantastische dingen ontworpen.'

'Om mensen te doden.'

'Jij maakt bommen, koopmanszoontje. Dus bespaar me je oordeel.'

'Ik heet Wylan. En je hebt gelijk. Het is niet aan mij om jou te bekritiseren.'

'Doe dat nou niet.'

'Wat?'

'Het met me eens zijn,' antwoordde Jesper. 'De snelste weg naar ellende.'

'Het hele idee om mensen te doden vind ik ook maar niks. Ik hou niet eens van scheikunde.'

'Waar hou je wel van?'

'Muziek. Getallen. Wiskundige vergelijkingen. Die zijn niet zoals woorden. Ze… Ze raken niet door de war.'

'Kon je maar in wiskundige vergelijkingen met meisjes praten.'

Er viel een lange stilte en toen zei Wylan, met zijn ogen strak op de inkeping gericht die ze in de schakel hadden weten te maken: 'Alleen met meisjes?'

Jesper verbeet een glimlach. 'Nee. Niet alleen meisjes.' Het was echt jammer dat ze vannacht waarschijnlijk allemaal zouden sterven. Op dat moment begon de Elderklok aan zijn elf slagen. Zijn ogen vonden die van Wylan. Hun tijd was op.

Jesper sprong overeind en probeerde de stukjes metaal van zijn gezicht en zijn kleren te vegen. Zou de ketting het lang genoeg houden? Of te lang? Ze zouden het erop aan moeten laten komen. 'Ga op je plek staan.'

Wylan ging bij het rechteruiteinde van de lier staan, en Jesper greep het handvat aan de linkerkant.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Klaar om te horen hoe het klinkt als we er straks allemaal geweest zijn?' vroeg hij.

'Je hebt zeker mijn vader nooit gehoord als hij boos is.'

'Dat gevoel voor humor van jou begint steeds meer te lijken op iets waar je ook in de Ton wat aan hebt. Als we dit overleven, zal ik je leren vloeken. Ik tel tot drie,' zei Jesper. 'Laat het IJsfort maar weten dat de Droesem hier is.'

Hij telde terug vanaf drie en ze begonnen aan de lier te draaien. Ze pasten zich zorgvuldig aan elkaars snelheid aan en hielden hun ogen op de verzwakte schakel gericht. Jesper had een donderend geraas verwacht, maar op wat gekraak en gerammel na maakte het mechaniek niet veel geluid.

Langzaam ging de poort in de ringmuur omhoog. Tien centimeter. Twintig centimeter.

Misschien gebeurt er niets, dacht Jesper. Misschien heeft Matthias wel gelogen, of is al die onzin over een Zwart Protocol alleen maar verzonnen om te zorgen dat mensen niet proberen de poort te openen.

Toen klonken opeens de klokken van de Elderklok, luid en paniekerig, schril en onontkoombaar, een steeds hoger wordende golf van echo's die over elkaar heen rolden en over het Witte Eiland, de ijsgracht en de ringmuur dreunden. De klokken van het Zwarte Protocol weergalmden door het IJsfort. Terugkeren kon niet meer. Precies tegelijk lieten ze de handvatten van de lier los zodat de poort naar beneden donderde, maar de schakel bleef intact.

'Kom op,' moedigde Jesper het taaie metaal aan. Een betere Fabrikator had het waarschijnlijk zo voor elkaar. Een Fabrikator onder invloed van parem had de ketting waarschijnlijk allang in een messenset veranderd, met tijd over voor een kopje koffie. Maar Jesper was geen van tweeën, en de tijd voor finesse was voorbij. Hij greep de ketting vast, ging eraan hangen en trok met al zijn gewicht aan de schakel. Wylan deed hetzelfde, en heel even hingen ze daar, als een stelletje gestoorde eekhoorns

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

die nog niet hadden geleerd hoe je omhoogklom. Elk moment konden wachters het binnenplein op stormen, zodat ze een einde aan dit idiote gedoe moesten maken om zichzelf te kunnen verdedigen. De poort zou nog altijd werken. Ze zouden hebben gefaald.

'Misschien moet je proberen hem toe te zingen,' zei Jesper ten einde raad.

En toen, met een laatste trilling van protest, knapte de schakel.

Jesper en Wylan vielen op de grond terwijl de ketting tussen hun handen door glipte. Het ene uiteinde verdween door de spleet in de muur, het andere liet de handvatten van de lier wild in het rond tollen.

'Het is ons gelukt!' schreeuwde Jesper boven de herrie van de klokken uit. Hij wist niet of hij opgewonden moest zijn of doodsbang. 'Ik geef je wel dekking. Regel jij die lier!' Jesper pakte zijn geweer op, ging naast een spleet in de stenen muur staan die zicht bood op het binnenplein, en bereidde zich voor op de hel die zou losbarsten.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

33
Inej

Tien slagen en twee kwartier.

'Hoe lang moeten we hier eigenlijk nog wachten?' vroeg een man gekleed in wijnkleurig fluweel.

De wachters negeerden hem, maar de andere gasten die samen met Inej op een kluitje bij de ingang stonden, gromden van frustratie.

'Het heeft me een vermogen gekost om hier te komen,' ging hij verder, 'en ik heb al dat geld niet betaald om vervolgens alleen een beetje bij de voordeur rond te mogen hangen.'

De wachter die het dichtst bij hen stond, dreunde verveeld zijn riedeltje op: 'De mannen bij de controlepost zijn met andere gasten bezig. Zodra ze klaar zijn, worden jullie mee terug genomen door de ringmuur en vastgehouden bij de controlepost totdat jullie identiteit is gecontroleerd.'

'Vastgehouden,' zei de man in het fluweel. 'Als criminelen!'

Al bijna een uur lang hoorde Inej nu variaties op hetzelfde gesprekje. Ze keek even naar het binnenplein waarover je bij de ambassadepoort kwam. Om hun plan te laten slagen, moest ze slim zijn en rustig blijven. Alleen verliep dit niet echt volgens plan, en ze was al helemaal niet rustig. Het optimisme en de zekerheid die ze zo kort geleden nog voelde, waren bijna helemaal verdampt. De minuten tikten weg terwijl ze haar ogen over de menigte liet glijden. Toen de klok liet weten dat het derde kwartier was aangebroken, wist ze dat ze niet langer kon wachten. Ze moest nu iets doen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik heb er genoeg van,' zei Inej luid. 'Breng ons naar de controlepost of laat ons gaan.'

'De wachters bij de controlepost…'

Inej drong naar de voorkant van het groepje en zei: 'Dat hebben we nu wel vaak genoeg gehoord. Schiet een beetje op en neem ons mee door de poort.'

'Hou je mond,' beval de wachter. 'Jullie zijn hier te gast.'

Inej prikte met een vinger tegen zijn borst. 'Behandel ons dan ook als gasten.' Ze deed haar best om precies zoals Nina te klinken. 'Ik eis dat ik nu onmiddellijk naar de poort word gebracht, grote blonde hork.'

De wachter greep haar bij de arm. 'Wil je zo graag naar de poort? Dan gaan we er nu heen. Maar jij komt hier beslist niet meer terug.'

'Ik wil alleen…'

Toen klonk er een andere stem door de grote ronde hal. 'Stop! Jij daar, ik zei stop!'

Inej rook haar parfum: lelies, rijk en vol, een zware gouden geur. Ze moest bijna kokhalzen. Heleen van Houden, baas en eigenaar van de Menagerie, het Huis der Exotica waar je de hele wereld kon kopen, drong dwars door de menigte heen.

Had ze niet gezegd dat tante Heleen wel hield van een opvallende entree?

De wachter bleef geschrokken staan toen Heleen zich tussen hen in drong. 'Mevrouw, uw meisje zal aan het einde van de avond bij u worden teruggebracht. Haar papieren…'

'Zij is mijn meisje niet.' Heleen trok haar ogen tot venijnige spleetjes.

Inej stond stokstijf stil, maar zelfs zij kon niet zomaar verdwijnen – waar moest ze heen?

'Dat is de Schim, rechterhand van Kaz Brekker en een van de beruchtste criminelen in Ketterdam.'

De mensen om hen heen draaiden zich naar haar om en staarden haar aan.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Hoe durf je hierheen te komen als zogenaamd lid van mijn Huis?' siste Heleen. 'Het huis dat je heeft gekleed en gevoed? En waar is Adjala?'

Inej deed haar mond open, maar paniek beving haar en kneep haar keel dicht, zodat de woorden niet naar buiten konden. Haar tong was verlamd, gevoelloos. Alweer keek ze recht in de ogen van de vrouw die haar had geslagen en bedreigd, die haar éénmaal had gekocht en daarna keer op keer had verkocht.

Heleen greep Inej bij haar schouders en schudde haar door elkaar. 'Waar is mijn meisje?'

Inej keek naar de vingers die zich in haar vlees boorden. Heel even kwamen alle verschrikkingen weer terug en was ze werkelijk een schim, een geest die vluchtte uit een lichaam dat haar alleen pijn had opgeleverd. Nee, dacht ze toen. Een lichaam dat haar kracht had gegeven. Een lichaam dat haar over de daken van Ketterdam had gedragen, dat haar gediend had in de strijd, dat haar in de duisternis van een beroete schoorsteen zes verdiepingen omhoog had gebracht.

Inej greep Heleens pols en draaide die met een ruk naar rechts. Met een gil zakte Heleen door haar knieën, terwijl de wachters naar voren sprongen.

'Ik heb je meisje in de ijsgracht gesmeten,' snauwde Inej, die haar eigen stem nauwelijks herkende. Met haar andere hand kneep ze Heleens keel dicht. 'En daar is ze beter af dan bij jou.'

Toen begonnen sterke armen aan haar te rukken. Ze trokken haar van de oudere vrouw af, sleurden haar naar achteren.

Inej hijgde en haar hart bonkte. Ik had haar kunnen doden, dacht ze. Ik voelde haar hartslag onder mijn handpalm. Ik had haar moeten doden.

Hoestend en proestend krabbelde Heleen overeind, terwijl verschillende omstanders toeschoten om haar te helpen. 'Als zij hier is, loopt Brekker hier vast ook rond!' schreeuwde ze.

Op dat moment begonnen hard en doordringend de klokken van het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Zwarte Protocol te luiden, alsof ze het ermee eens waren. Eén verbaasde tel lang gebeurde er niets. Toen leek de hele hal te ontploffen. Wachters renden naar hun post en commandanten riepen allerlei bevelen.

Een van de wachters, duidelijk de baas van het stel, zei iets in het Fjerdaans. Het enige woord dat Inej herkende was 'gevangenis'. Hij greep de zijden stof van haar mantel en schreeuwde in het Kertsj: 'Wie zitten er in je team? Wat is je doelwit?'

'Ik zeg niets,' zei Inej.

'Je zult zelfs zingen als wij dat willen,' blafte de wachter.

Heleens lage lachje droop van genoegen. 'Ik zal zorgen dat je wordt opgehangen. En Brekker ook.'

'De brug is dicht,' riep iemand. 'Vanavond komt niemand het eiland nog op of af!'

Boze gasten wendden zich tot iedereen die maar wilde luisteren en eisten een verklaring.

De wachters sleepten Inej mee over het binnenplein, langs de starende omstanders, de poort in de ringmuur door terwijl de klokken maar bleven luiden. Alle vriendelijkheid en omzichtigheid hadden ze nu laten varen.

'Ik zei je toch dat je mijn zijde weer zou dragen, kleine lynx,' riep Heleen nog vanaf het binnenplein.

Het hek gleed al omlaag; precies volgens het Zwarte Protocol sloten de wachters alle doorgangen af.

'Je zult erin worden opgehangen.'

Toen sloeg het hek met een dreun dicht, maar Inej durfde te zweren dat ze Heleen nog altijd kon horen lachen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

34
NINA

TIEN SLAGEN EN TWEE KWARTIER.

Nina hoopte maar dat haar paniek niet zichtbaar was. Herkende Brum haar? Hij zag er nog precies hetzelfde uit: lang, goudkleurig haar, al een tikje grijs bij de slapen; het magere gezicht gesierd door een keurig baardje; gekleed in het drüskelle-uniform: zwart met zilver, en op de rechtermouw de zilveren wolvenkop. Het was meer dan een jaar geleden dat ze hem had gezien, maar dat gezicht en die vastberaden blauwe ogen zou ze nooit vergeten.

De laatste keer dat ze Jarl Brum was tegengekomen, was in het ruim van een schip, toen hij voor Matthias en zijn drüskelle-broeders langs paradeerde. Matthias. Had hij Brum gezien, zijn oude mentor, springlevend en in gesprek met Nina? Stond hij op dit moment naar hen te kijken? Ze weerstond de aandrang om de menigte af te speuren in de hoop hem en Kaz ergens te ontdekken.

Maar goed, in het ruim van het schip was het donker geweest, en bovendien was ze daar een van de vele gevangenen, smerig en doodsbenauwd. Nu was ze schoon en geurde ze naar parfum. Haar haar had een andere kleur, haar huid was gepoederd. Plotseling was ze vreselijk dankbaar voor haar belachelijke kostuum. Brum was tenslotte een man. Hopelijk had Inej gelijk en zag hij alleen een roodharige Kaelische met een enorm decolleté.

Ze maakte een diepe kniebuiging en keek hem van onder haar

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wimpers aan. 'Wat een genoegen.'

Hij liet zijn blik over haar lichaam glijden. 'Misschien wel. Je komt uit het Huis der Exotica, is het niet? *Kep ye nom*?'

'*Nomme* Fianna,' antwoordde ze in het Kaelisch. Was dit een test? 'Maar je mag me ook anders noemen als je wilt.'

'Ik dacht dat de Kaelische meisjes van de Menagerie de mantel van de rode merrie droegen.'

Ze trok een pruilmondje. 'Onze Zemeense is erop gestapt en nu is de zoom gescheurd. Volgens mij deed ze het expres.'

'Vervloekt kind. Zullen we haar opzoeken zodat we haar kunnen straffen?'

Nina dwong zichzelf te giechelen. 'En hoe zou je dat aanpakken?'

'Ze zeggen dat de straf bij de misdaad moet passen, maar volgens mij moet die passen bij de misdadiger. Als je mijn gevangene was, zou ik zorgen dat ik precies wist waar je van houdt en waarvan juist niet. En waarvoor je bang bent, natuurlijk.'

'Ik ken geen angst,' zei ze met een knipoog.

'Werkelijk? Wat intrigerend. Fjerden vinden moed erg belangrijk. Wat vind je van ons land?'

'Het is een betoverende plek,' dweepte Nina. Als je van ijs en nog meer ijs houdt, dacht ze. Ze wapende zich voor wat komen ging. Als hij wist wie ze was, kon ze daar maar beter meteen achter komen. En als hij het niet wist, nou ja, dan moest ze nog altijd zien uit te vissen waar Bo Yul-Bayur was. En hoe geweldig zou het zijn als ze die informatie uit de legendarische Jarl Brum wist te krijgen? Ze ging iets dichter bij hem staan. 'Weet je waar ik echt een keer naartoe zou willen?'

Net als zij sloeg hij een samenzweerderige toon aan. 'Ik zou al je geheimen wel willen weten.'

'Ravka.'

De bovenlip van de drüskelle krulde omhoog. 'Ravka? Dat is een land van godslasteraars en barbaren.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Dat klopt, maar wauw, om een echte Grisha te zien? Kun je je de opwinding voorstellen?'

'Ik verzeker je: daar is weinig opwindends aan.'

'Dat zeg je alleen omdat je het teken van de wolf draagt. Dat betekent dat je een… drüskelle bent, toch?' Ze deed alsof ze moeite had met het Fjerdaanse woord.

'Ik ben hun opperbevelhebber.'

Nina zette grote ogen op. 'Dan heb je vast al veel Grisha verslagen.'

'Het is niet erg eervol om met zo'n schepsel te vechten. Ik sta nog liever tegenover duizend eerlijke mannen met zwaarden dan dat ik vecht met een van die bedrieglijke heksen met hun onnatuurlijke krachten.'

En als jullie aankomen met jullie repeteergeweren en jullie tanks, als jullie onze kinderen en hulpeloze dorpen aanvallen, mogen wij dan niet de wapens gebruiken die wij bezitten? dacht Nina. Ze beet hard op de binnenkant van haar wang.

'In Kertsj wonen toch ook Grisha?' vroeg Brum.

'Dat heb ik gehoord, ja, maar in de Menagerie of in de Ton heb ik er nog nooit een gezien. Tenminste niet voor zover ik weet.' Zou ze het wagen om jurda parem te noemen? Hoe kon het meisje dat ze voorwendde te zijn zoiets weten? Ze boog naar hem toe en zette een ondeugend, bijna schuldbewust glimlachje op. Ze hoopte maar dat het eruitzag alsof ze uit was op opwinding, niet op informatie. 'Ik weet dat ze afschuwelijk zijn, maar… ze geven me ook de rillingen. Ik heb gehoord dat hun macht grenzeloos is.'

'Nou…' zei de drüskelle aarzelend.

Nina kon zien dat hij in tweestrijd verkeerde. Het was tijd voor een strategische terugtrekking. Ze haalde haar schouders op. 'Maar misschien ligt jouw deskundigheid helemaal niet op dat terrein.' Ze keek even over zijn schouder en haar oog viel op een jonge edelman in lichtgrijze zijde.

'Zou je vanavond een Grisha willen zien?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Onmiddellijk keek ze weer naar Brum. Daarvoor heb ik alleen een spiegel nodig, dacht ze. Had Brum ergens Grisha-gevangenen weggestopt? Ze wilde alleen maar alles over Bo Yul-Bayur en jurda parem weten, maar misschien was dit een begin. En als het haar lukte om Brum ergens alleen naartoe te krijgen…

Ze sloeg tegen zijn borst. 'Je zit me te plagen.'

'Zou je bazin het merken als je even wegglipte?'

'Daarvoor zijn we hier toch? Om weg te glippen?'

Hij bood haar zijn arm aan. 'Zullen we dan maar?'

Glimlachend sloeg ze haar hand om zijn onderarm.

Hij klopte er zachtjes op. 'Brave meid.'

Het liefst zou ze kokhalzen. Misschien maak ik je wel impotent, dacht Nina grimmig terwijl hij haar meenam de balzaal uit en dwars door een woud van ijsbeelden heen – een wolf met een krijsende tweekoppige adelaar in zijn bek, een slang die zich om een beer had gewikkeld.

'Wat… primitief,' mompelde ze.

Grinnikend klopte Brum opnieuw op haar hand. 'We zijn nu eenmaal een land van strijders.'

Zou het echt zo vreselijk zijn om hem nu gewoon te doden? dacht ze terwijl ze verder wandelden. Ik zou het op een hartaanval kunnen laten lijken. Hem hier in de kou kunnen laten liggen.

Maar nee, ze hield Jarl Brums blikken in haar decolleté heus nog wel wat langer uit als dat betekende dat jurda parem zich niet verder over de wereld zou verspreiden.

Trouwens, als Bo Yul-Bayur inderdaad ergens op dit ellendige eiland zat, was Brum de enige die haar naar hem toe kon brengen. De wachters bij de deur van de balzaal hadden hen laten passeren met niet veel meer dan een veelbetekenende grijns en een opgetrokken wenkbrauw.

Recht voor hen zag Nina een enorme zilverkleurige boom in het midden van een ronde binnenplaats. De takken vormden een glinsterend afdak boven de stenen. De heilige es, begreep Nina. Dan moesten ze nu

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

midden op het eiland zijn. Aan weerszijden van het plein lagen gewelfde zuilengalerijen. Als de tekeningen van Matthias en Wylan klopten, was het gebouw daar vlak achter de schatkamer.

Brum nam haar niet mee over de binnenplaats, maar sloeg links af, een pad op dat langs de zuilengalerij liep. Op hetzelfde moment zag Nina een groepje mensen in zwarte jassen met capuchons naar de boom toe lopen.

'Wie zijn dat?' vroeg Nina, hoewel ze het antwoord al meende te weten.

'Drüskelle.'

'Moet je dan niet bij hen zijn?'

'Dit is een ceremonie voor de jongere broeders die worden verwelkomd door de oudere. Het is niet bedoeld voor officieren en bevelhebbers.'

'Heb je die ceremonie zelf ook meegemaakt?'

'Elke drüskelle die ooit heeft bestaan, is met dezelfde ceremonie tot de orde toegelaten, sinds het moment dat Djel de eerste van ons zalfde.'

Nina dwong zichzelf om niet met haar ogen te rollen. Ja hoor, een enorme borrelende bron koos een of andere vent uit die voortaan op onschuldige mensen zou jagen en ze vermoorden. Lekker waarschijnlijk.

'Dat wordt met Hringkälla gevierd,' vervolgde Brum. 'En elk jaar dat er aspiranten zijn die waardig worden bevonden, verzamelen de drüskelle zich bij de heilige es, waar ze misschien opnieuw de stem van God zullen horen.'

En Djel zegt dat je een fanaticus bent, dronken van je eigen macht, dacht Nina. Kom volgend jaar maar terug.

'Mensen vergeten dat dit een heilige avond is,' mompelde Brum. 'Ze komen naar het paleis om te drinken en te dansen, om ontucht te bedrijven.'

Nina beet op haar tong. Afgaand op Brums belangstelling voor haar decolleté betwijfelde ze of zijn gedachten vanavond erg heilig waren.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Zijn die dingen dan zo slecht?' vroeg ze plagerig.

Glimlachend kneep Brum in haar arm. 'Niet als je ze met mate doet.'

'Matigheid is niet een van mijn specialiteiten.'

'Dat kan ik wel zien,' merkte hij op. 'Ik zie graag een vrouw die weet te genieten.'

Ik zou ervan genieten om jou langzaam te wurgen, dacht ze terwijl ze met haar vingers langs zijn arm streek. Als ze naar Brum keek, wist ze dat ze hem niet alleen de schuld gaf van alles wat hij haar mensen had aangedaan; het ging ook om wat hij Matthias had aangedaan. Hij had een dappere, ongelukkige jongen onder zijn hoede genomen en hem vervolgens gevoed met niets dan haat. Hij had Matthias' geweten het zwijgen opgelegd met vooroordelen en de belofte van een goddelijke roeping, die waarschijnlijk niet veel meer was dan de wind die door de takken van een oude boom ritselde.

Ze kwamen uit bij de andere kant van de zuilengalerij. Met een schokje drong tot haar door dat Brum haar opzettelijk om de hele binnenplaats heen had geloodst. Misschien wilde hij een hoer niet over een heilige plek laten lopen. Hypocriet.

'Waar gaan we naartoe?' vroeg ze.

'De schatkamer.'

'Ga je me het hof maken met juwelen?'

'Ik dacht dat je meisjes zoals jij nooit het hof hoefde te maken. Gaat het daar niet juist om?'

Nina lachte. 'Ach, ieder meisje houdt wel van een beetje aandacht.'

'Goed, dan zul je die krijgen. En ook de opwinding waar je naar op zoek was.'

Kon het zijn dat Yul-Bayur ergens in de schatkamer was? Kaz had gezegd dat hij waarschijnlijk op de best beveiligde plek in het IJsfort zou zitten. Dat kon het paleis betekenen, maar eigenlijk net zo goed de schatkamer. Waarom niet daar? Ook dit was een rond gebouw, gemaakt van glanzend wit steen, maar de schatkamer had geen ramen, geen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

fantasievolle versieringen of drakenschubben. Het gebouw zag eruit als een graftombe. In plaats van normale wachters stonden aan weerszijden van de zware deur twee drüskelle.

Plotseling drong de realiteit van waar ze mee bezig was in volle hevigheid tot haar door. Ze was alleen met een van de dodelijkste mannen in Fjerda, een man die haar graag zou martelen en ombrengen als hij wist wie ze werkelijk was. Het plan was geweest om iemand te zoeken die haar informatie over de locatie van Bo Yul-Bayur kon geven, niet om te slijmen met de hoogste drüskelle op het hele Witte Eiland. Ze liet haar ogen over de bomen en paden om hen heen glijden, en over het doolhof van heggen aan de oostkant van de schatkamer, in de hoop ergens een schaduw te zien bewegen zodat ze wist dat ze niet helemaal alleen was. Kaz had gezworen dat hij haar van dit eiland af kon krijgen, maar Kaz' eerste plan was in duigen gevallen, en misschien zou dat ook nu gebeuren.

De soldaten gaven geen krimp toen Nina en Brum passeerden, maar salueerden alleen strak. Brum haalde een ketting van zijn nek, waaraan een vreemd rond schijfje hing. Hij liet het schijfje in een bijna onzichtbare holte in de deur glijden en draaide eraan. Nina keek bezorgd naar het slot. Dit zou zelfs Kaz Brekkers vaardigheden weleens te boven kunnen gaan.

De gewelfde hal was koud en kaal en er scheen hetzelfde kille licht als in de Grisha-cellen in de gevangenis. Geen gaslampen, geen kaarsen. Niets wat Stormblazers of Inferni konden manipuleren.

Ze kneep haar ogen tot spleetjes. 'Waar zijn we?'

'De oude schatkamer. De kluis is jaren geleden al verplaatst. Dit is omgebouwd tot laboratorium.'

Laboratorium. Het woord veroorzaakte een kille knoop achter Nina's ribben. 'Waarom?'

'Wat ben je toch een nieuwsgierig klein meisje.'

Ik ben bijna net zo lang als jij, dacht ze.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'De schatkamer was al beveiligd en lag op een goede plek op het Witte Eiland, dus was het een logische keuze voor een dergelijke faciliteit.'

De woorden op zichzelf waren onschuldig, maar de knoop van angst ging alleen maar strakker zitten. Het was alsof er een ijskoude vuist tegen haar borst drukte. Precies gelijk op met Brum liep ze door de gewelfde hal, langs gladde witte deuren, elk met een glazen raampje erin.

'We zijn er.' Brum stopte voor een deur die er precies hetzelfde uitzag als alle andere.

Nina tuurde door het ruitje. Het was net zo'n cel als de cellen die ze op de bovenste verdieping van de gevangenis had gezien, alleen zat de observatieruit aan de andere kant; een grote spiegel nam de helft van de tegenoverliggende wand in beslag. In de cel zag ze een jongen in een verfomfaaide blauwe kefta rusteloos heen en weer lopen. Hij brabbelde wat in zichzelf en krabde aan zijn armen. Zijn ogen lagen diep in hun kassen en zijn haar hing slap langs zijn gezicht. Hij zag er net zo uit als Nestor vlak voordat hij stierf. Grisha worden nooit ziek, dacht ze. Maar dit was een ander soort ziekte.

'Hij ziet er niet erg bedreigend uit.'

Brum ging achter haar staan. Zijn adem streek langs haar oor toen hij zei: 'O, maar dat is hij wel, geloof me.'

Nina huiverde, maar toch leunde ze een beetje tegen Brum aan. 'Waarvoor is hij hier?'

'Voor de toekomst.'

Nina draaide zich om en legde haar handen op zijn borst. 'Zijn er nog meer?'

Ongeduldig blies hij zijn adem uit, maar toen nam hij haar mee naar de volgende deur. Een meisje lag op haar zij; haar warrige haar bedekte haar gezicht. Ze droeg een vieze jurk en had overal op haar armen blauwe plekken. Nina schrok toen Brum met zijn knokkels hard tegen het raampje roffelde.

'Doe eens wat levendiger,' jende Brum, maar het meisje verroerde

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zich niet. Brums vinger bleef boven een koperen knop naast het raampje zweven. 'Als je echt iets fraais wilt zien, kan ik op deze knop drukken.'

'Wat gebeurt er dan?'

'Prachtige dingen. Wonderbaarlijk, echt.'

Nina dacht dat ze het begreep; door een druk op de knop zou het meisje op een of andere manier jurda parem toegediend krijgen. Om Nina te vermaken. Ze trok Brum weg bij de deur. 'Dat hoeft niet.'

'Ik dacht dat je een Grisha in actie wilde zien.'

'O, dat wil ik wel, maar zij ziet er niet erg gezellig uit. Zijn er nog meer?'

'Bijna dertig.'

Nina huiverde. Het Tweede Leger was tijdens de Ravkaanse burgeroorlog zo goed als weggevaagd. De gedachte dat hier maar liefst dertig Grisha zaten, was bijna ondraaglijk. 'En zijn ze er allemaal zo beroerd aan toe?'

Hij haalde zijn schouders op en duwde haar een andere gang in. 'Met sommigen gaat het iets beter. Met anderen slechter. Wat is mijn beloning als ik een levendige voor je vind?'

'Dat kan ik je het best gewoon laten zien,' kirde ze.

Nina had wel genoeg uitgehongerde, angstige Grisha bekeken. Ze wilde weten waar Yul-Bayur was. Brum moest er haast wel van op de hoogte zijn. De schatkamer was vrijwel uitgestorven. Binnen waren ze geen enkele wachter tegengekomen. Als ze Brum in een lege gang ver genoeg bij de ingang vandaan wist te krijgen, waar de wachters hen niet konden horen… Zou ze een geharde drüskelle kunnen martelen? Kon ze hem aan het praten krijgen? Ze dacht dat het haar misschien wel zou lukken. Ze zou zijn neus dichtknijpen, druk zetten op zijn strottenhoofd. Een paar minuten naar adem happen zou hem misschien wel vermurwen.

'Misschien kunnen we een stil hoekje opzoeken?' stelde Nina voor.

Brums borst zwol op van genoegen. 'Deze kant op, *dirre*.' Hij gebruikte het Kaelische woord voor 'schatje'. Hij nam haar mee een uitgestorven

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gang in en maakte met zijn cirkelvormige sleutel een deur open. 'Dit lijkt me wel geschikt,' zei hij met een buiging. 'Wat privacy en wat charme.'

Nina knipoogde en zwierde langs hem. Ze had een kantoor verwacht, of een rustruimte voor de wachters, maar er was geen bureau, geen veldbed. De kamer was helemaal leeg, op een afvoerputje midden in de vloer na.

Ze draaide zich nog net op tijd om om de celdeur dicht te zien slaan. 'Nee!' schreeuwde ze. Met haar handen krabbelde ze aan de binnenkant van de deur. Er was geen deurknop.

In het raampje verscheen Brums gezicht. Zijn uitdrukking was zelfingenomen, zijn ogen waren kil. 'Dat van die charme heb ik misschien wat overdreven, maar privacy is hier genoeg, Nina.'

Ze deinsde achteruit.

'Zo heet je toch?' zei hij. 'Dacht je nou echt dat ik je niet zou herkennen? Ik herinner me je koppige gezichtje van het slavenschip, en bovendien hebben we dossiers over alle actieve Grisha uit Ravka. Ik zorg er wel voor dat ik die allemaal ken, zelfs degenen van wie ik hoop dat ze door de zee zijn verzwolgen.'

Nina stak haar handen omhoog.

'Ga je gang,' zei hij. 'Laat mijn ogen maar uit hun kassen springen. Vermorzel mijn hart in mijn borst. Die deur gaat echt niet open, en voordat je mijn hartslag kunt manipuleren, heb ik allang op dit knopje gedrukt.'

Ze kon de koperen knop niet zien, maar kon zich zo ook wel voorstellen dat zijn vinger erboven zweefde.

'Weet je wat er dan gebeurt? Je hebt de gevolgen van jurda parem gezien. Wil je ze ook voelen? Als poeder is het zeer effectief, maar als gas werkt het nog beter.'

Nina verstijfde.

'Slimme meid.'

Zijn grijns deed de haartjes op haar armen rechtovereind staan. Ik ga

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

niet smeken, zei ze tegen zichzelf. Maar ze wist dat ze het wel zou doen. Zodra het verdovende middel eenmaal in haar systeem zat, was ze verloren. Ze nam een hap schone lucht. Een onzinnig gebaar, kinderachtig zelfs, maar ze was vastbesloten om haar adem zo lang mogelijk in te houden.

Even deed Brum niets. 'Nee. Deze wraak is niet aan mij. Er is iemand die dat veel beter kan doen.' Hij verdween achter de deur en een tel later werd Matthias' gezicht achter het ruitje zichtbaar. Met een harde blik keek hij haar aan.

'Hoe…?' fluisterde Nina, die niet eens zeker wist of hij haar door het glas wel kon horen.

'Dacht je nou echt dat ik me tegen mijn land zou keren?' Matthias' stem klonk vol walging. 'Dat ik de zaak waaraan ik mijn hele leven heb gewijd zou opgeven? Zodra ik kon, heb ik Brum gewaarschuwd.'

'Maar je zei…'

'Je land gaat altijd voor jezelf, Zenik. Dat is iets wat jij nooit hebt begrepen.'

Nina sloeg een hand voor haar mond.

'Misschien zal ik nooit meer een drüskelle zijn,' zei hij. 'Misschien zal ik voortaan moeten leven met om mijn nek de aanklacht een slavenhandelaar te zijn, maar ik zal een andere manier vinden om Fjerda te dienen. En ik mag toekijken terwijl jij jurda parem krijgt. Ik mag toekijken terwijl jij je eigen soort neermaait en smeekt om een volgende dosis. Ik mag toekijken terwijl je de mensen van wie je houdt verraadt, net zoals jij mij vroeg mijn mensen te verraden.'

'Matthias…'

Hij sloeg met zijn vuist tegen het raampje. 'Spreek mijn naam niet uit.' Toen glimlachte hij, een glimlach net zo koud en meedogenloos als de noordelijke oceaan. 'Welkom in het IJsfort, Nina Zenik. Nu is onze schuld afbetaald.'

Ergens buiten begonnen de klokken van het Zwarte Protocol te luiden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

35
MATTHIAS

ELF SLAGEN

'Ze is mooi,' zei Brum, 'op een overdreven manier. Het was heel sterk van je om je niet door haar te laten verleiden.'

En toch ben ik verleid, dacht Matthias. En dat kwam niet alleen door haar schoonheid.

'Het alarm…' zei Matthias.

'Haar kameraden, ongetwijfeld.'

'Maar…'

'Matthias, mijn mannen rekenen wel met ze af. Het IJsfort is veilig.' Hij keek weer even naar Nina's cel. 'We kunnen nu meteen op de knop drukken.'

'Zal ze dan geen bedreiging vormen?'

'We hebben de jurda parem gecombineerd met een kalmerend middel, waardoor ze gezeglijker worden. De juiste verhouding hebben we nog niet helemaal gevonden, maar dat lukt ons uiteindelijk wel. Trouwens, bij de tweede dosis zorgt hun verslaving ervoor dat we ze onder controle houden.'

'Nog niet bij de eerste?'

'Dat hangt van de Grisha af.'

'Hoe vaak hebt u dit al gedaan?'

Brum lachte. 'Ik heb ze niet geteld. Maar geloof me, ze zal zo wanhopig naar een volgende dosis jurda parem snakken dat ze ons niets durft

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

aan te doen. De transformatie is echt verbazingwekkend. Volgens mij zul je ervan genieten.'

Matthias' maag verkrampte. 'Dus u hebt de wetenschapper in leven gelaten?'

'Hij heeft zijn best gedaan om het middel opnieuw te produceren, maar het is kennelijk nogal ingewikkeld. Het door hem geproduceerde spul werkt soms, maar andere keren is het niet veel beter dan stof. Zolang hij ons van dienst kan zijn, blijft hij in leven.' Brum legde een hand op Matthias' schouder en zijn kille blik verzachtte. 'Ik kan nauwelijks geloven dat je werkelijk hier bent, dat je nog leeft en voor me staat. Ik dacht dat je dood was.'

'Ik dacht hetzelfde over u.'

'Toen ik je daarnet in die balzaal zag, herkende ik je nauwelijks, zelfs niet in dat uniform. Je bent zo veranderd…'

'Ik moest toelaten dat die heks mijn uiterlijk aanpaste.'

Brums afkeer was overduidelijk. 'Je hebt toegelaten dat ze…'

Dat Matthias die reactie nu bij iemand anders zag, maakte dat hij zich opeens schaamde voor hoe hij zelf op Nina had gereageerd. 'Het moest gebeuren,' zei hij. 'Ik moest haar laten geloven dat ik haar kant had gekozen.'

'Dat is nu allemaal voorbij, Matthias. Je bent eindelijk veilig en onder je eigen mensen.' Brum fronste zijn wenkbrauwen. 'Er zit je iets dwars.'

Matthias wierp een blik in de cel naast die van Nina, en toen in de volgende, en de volgende. Brum volgde hem terwijl hij door de gang liep. Sommigen van de gevangen Grisha waren onrustig en ijsbeerden door hun cel. Anderen hadden hun gezicht tegen het glas gedrukt. Nog weer anderen lagen alleen maar op de vloer. 'U kunt nog niet veel langer dan een maand weten van het bestaan van parem. Hoe lang is deze faciliteit hier al?'

'Ik heb dit bijna vijftien jaar geleden laten bouwen, met goedkeuring van de koning en zijn raadgevers.'

Matthias bleef abrupt staan. 'Vijftien jaar geleden? Waarom?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'We hadden een plek nodig om de Grisha na hun rechtszaak onder te brengen.'

'Ná de rechtszaak? Als Grisha schuldig worden bevonden, worden ze ter dood veroordeeld.'

Brum haalde zijn schouders op. 'Het is nog altijd de doodstraf, alleen duurt het iets langer voor het zover is. Lang geleden al ontdekten we dat de Grisha een nuttig hulpmiddel kunnen zijn.'

Een hulpmiddel. 'U zei tegen me dat ze uitgeroeid moesten worden. Dat ze een plaag waren voor deze wereld.'

'En dat zijn ze ook… wanneer ze zich als mensen proberen voor te doen. Ze zijn niet in staat om op de juiste manier na te denken, kennen geen moraal. Ze moeten overheersd en gestuurd worden.'

'Dus daarom wilde u de parem hebben?' vroeg Matthias ongelovig.

'Eerder hebben we het jarenlang met onze eigen methoden geprobeerd, met zeer beperkt succes.'

'Maar u hebt gezien wat jurda parem kan doen, waartoe Grisha in staat zijn als ze in de greep van het middel verkeren…'

'Een geweer is niet slecht. Een zwaard ook niet. Jurda parem zorgt voor gehoorzaamheid. Het maakt van de Grisha dat wat ze altijd al hoorden te zijn.'

'Een Tweede Leger?' vroeg Matthias spottend.

'Een leger bestaat uit soldaten. Deze wezens zijn ervoor geboren om als wapens te dienen. Ze zijn geboren om de soldaten van Djel te dienen.' Brum kneep in zijn schouder. 'Ach, Matthias, wat heb ik je gemist. Jouw geloof was altijd zo zuiver. Het doet me deugd dat het je moeite kost om deze maatregel te accepteren, maar dit is onze kans om een dodelijke slag toe te brengen. Weet je waarom je Grisha bijna niet kunt doden? Omdat ze niet van deze wereld zijn. Waar ze wel heel goed in zijn, is elkaar vermoorden. Ze noemen het "soort zoekt soort". Wacht maar tot je ziet wat we allemaal hebben bereikt, de wapens die we met hulp van hun Fabrikators hebben ontwikkeld.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Matthias keek achterom de gang in. 'Nina Zenik is een jaar lang in Kertsj gebleven om te proberen mij vrij te krijgen. Dat lijken me toch niet echt de daden van een monster.'

'Kan een adder heel stil liggen voordat hij aanvalt? Kan een wilde hond je hand likken voordat hij naar je keel hapt? Een Grisha is misschien in staat tot vriendelijkheid, maar dat verandert niets aan haar werkelijke aard.'

Daar dacht Matthias over na. Hij dacht aan Nina, die doodsbang in die cel stond toen de deur dichtsloeg. Hij had verlangd naar haar gevangenneming, dat ze gestraft zou worden, net zoals hij gestraft was. Na alles wat ze hadden doorgemaakt, verbaasde het hem echter niet dat hij pijn voelde nu het eindelijk gebeurde.

'Wat is die Shu Hanese wetenschapper voor man?' vroeg hij aan Brum.

'Koppig. Nog altijd in de rouw vanwege zijn vader.'

Matthias wist niets over Yul-Bayurs vader, maar er was een belangrijkere vraag die hij moest stellen. 'Is hij veilig?'

'De schatkamer is de veiligste plek op het eiland.'

'Hebt u hem hier gehuisvest, bij de Grisha?'

Brum knikte. 'De centrale kluis is voor hem tot laboratorium omgebouwd.'

'En weet u zeker dat hij daar veilig zit?'

'Ik heb de sleutel.' Brum klopte op het schijfje dat aan de ketting om zijn nek hing. 'En hij wordt dag en nacht bewaakt. Slechts een heel select groepje weet dat hij hier is. Het is al laat, en ik moet controleren of er adequaat op het Zwarte Protocol is gereageerd, maar als je wilt, kan ik je morgen bij hem brengen.' Brum legde een arm om Matthias heen. 'En morgen zullen we ook zien wat we doen aan jouw terugkeer en eerherstel.'

'Ik word nog altijd van slavenhandel beschuldigd.'

'Het zal geen moeite kosten om het meisje een verklaring te laten ondertekenen waarin ze haar beschuldigingen intrekt. Geloof me, zodra ze haar eerste dosis jurda parem heeft gekregen, doet ze alles wat je vraagt,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

en meer. Er komt natuurlijk een rechtszaak, maar ik zweer dat jij de drüskelle-kleuren weer zult dragen, Matthias.'

De drüskelle-kleuren. Matthias had ze met zo veel trots gedragen. En wat hij voor Nina had gevoeld, had tot zo veel schaamte geleid. Die droeg hij nog altijd met zich mee, misschien wel voor altijd. Hij was te lang van haat vervuld geweest om dat gevoel zomaar te laten verdwijnen. De schaamte was echter nog maar een echo, en hij voelde vooral spijt – voor alle tijd die hij had verspild, voor de pijn die hij had veroorzaakt, en ja, zelfs nu, voor wat hij op het punt stond te doen.

Hij draaide zich om naar Brum, deze man die een vader en mentor voor hem was geworden. Toen hij zijn familie verloor, was het Brum die hem voor de drüskelle rekruteerde. Matthias was destijds een boze jongen die over geen enkele vaardigheid beschikte. Wat er over was van zijn gebroken hart gaf hij echter vol toewijding aan de zaak. Een verkeerde zaak. Een leugen. Wanneer was het tot hem doorgedrongen? Toen hij Nina hielp haar vriend te begraven? Toen hij naast haar vocht? Of was het al veel eerder geweest: toen ze in zijn armen sliep, die eerste nacht op het ijs? Toen ze hem na de schipbreuk had gered?

Nina had hem bedrogen, maar ze had het gedaan om haar eigen mensen te beschermen. Ze had hem gekwetst, maar ze had alles gedaan wat in haar macht lag om dat weer goed te maken. Op duizenden manieren had ze hem laten zien dat ze eerbaar was, en sterk, en ruimhartig, en bovendien zo vreselijk menselijk, misschien wel menselijker dan iedereen die hij ooit had gekend. En als zij dat allemaal was, konden Grisha niet van nature slecht zijn. Ze waren net als ieder ander: ze bezaten de mogelijkheid om heel veel goeds te doen, of om heel veel schade aan te richten. Als hij dat ontkende, zou Matthias zelf een monster zijn.

'U hebt me zo veel geleerd,' zei Matthias. 'U hebt me geleerd hoe belangrijk eer en kracht zijn. U hebt me de middelen aangereikt om wraak te nemen toen ik dat het hardst nodig had.'

'En met die middelen zullen we samen een grote toekomst bouwen,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Matthias. De tijd van Fjerda is eindelijk gekomen.'

Hij beantwoordde de omhelzing van zijn mentor. 'Ik weet niet of u fout zit wat betreft de Grisha,' zei hij vriendelijk. 'Ik weet alleen dat u het mis hebt over haar.' Matthias hield Brum stevig vast, in een houdgreep die hij in de galmende trainingszalen van de drüskelle-sector had geleerd, zalen die hij nooit meer terug zou zien. Hij klemde Brum vast terwijl de man kort tegenstribbelde en toen opeens slap werd.

Toen Matthias achteruitstapte, was Brum bewusteloos, maar hij geloofde niet dat hij zich de woede op het gezicht van zijn mentor verbeeldde. Hij dwong zichzelf zich die blik in te prenten. Het was goed om zich die uitdrukking te herinneren. Nu was hij uiteindelijk toch een echte verrader, en die last moest hij voortaan met zich meedragen.

Nadat ze de balzaal in waren gelopen, hadden Matthias en Kaz een donkere nis in de buurt van de trap uitgezocht. Ze hadden Nina zien binnenkomen in die ongelooflijke jurk vol glanzende schubben, en toen had Matthias Brum ontdekt. De schok om zijn mentor te zien, levend en wel, was gevolgd door het afschuwelijke besef dat Brum Nina volgde.

'Brum weet het,' zei hij tegen Kaz. 'We moeten haar helpen.'

'Wees verstandig, Helvar. Je kunt haar redden en ons ook naar Yul-Bayur leiden.'

Matthias knikte en liep de menigte in.

'Fatsoen,' hoorde hij Kaz achter zich nog mompelen. 'Als een goedkoop parfum.'

Bij de trap hield hij Brum tegen. 'Meneer…'

'Niet nu.'

Matthias moest zich recht voor hem posteren. 'Meneer.'

Toen bleef Brum eindelijk stilstaan. Zijn ogen fonkelden van woede omdat hij was tegengehouden, maar toen verscheen er verwarring op zijn gezicht, en daarna verbaasd ongeloof. 'Matthias?' fluisterde hij.

'Alstublieft, meneer,' zei Matthias gehaast. 'Laat me heel even praten. Er is hier vanavond een Grisha die een van uw gevangenen wil

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vermoorden. Als u even naar me luistert, kan ik u uitleggen wat het plan is en hoe u het kunt verijdelen.'

Brum gebaarde naar een andere drüskelle dat hij Nina in de gaten moest houden en nam Matthias mee naar een alkoof onder de trap. 'Vertel,' zei hij, en Matthias vertelde hem de waarheid, of in elk geval een fractie daarvan: zijn redding na de schipbreuk, zijn bijna-verdrinkingsdood, Nina's valse beschuldiging van slavenhandel, zijn gevangenschap in de Hellepoort en ten slotte de belofte van zijn vrijspraak. Hij gaf Nina overal de schuld van en zei niets over Kaz en de anderen. Toen Brum vroeg of Nina alleen was op deze missie, zei hij simpelweg dat hij dat niet wist.

'Ze denkt dat ik haar straks over de geheime brug zal brengen. Ik ben zo snel ik kon bij haar weggelopen en heb u opgezocht.'

Diep van binnen had hij ervan gewalgd hoe gemakkelijk de leugens van zijn lippen rolden, maar hij was niet van plan geweest Nina aan Brum over te leveren.

Nu keek hij naar Brum, wiens mond een klein stukje openstond, alsof hij sliep. Een van de eigenschappen die hij het meest in zijn mentor had gerespecteerd, was hoe genadeloos hij was, dat hij bereid was om moeilijke dingen te doen voor de goede zaak. Brum had echter genoten van wat hij deze Grisha aandeed, wat hij met alle plezier ook Nina en Jesper zou aandoen. Misschien waren die moeilijke dingen voor Brum nooit zo moeilijk geweest als voor Matthias. Ze waren geen heilige plicht geweest, die hij met tegenzin uitvoerde omdat dat goed was voor Fjerda. Hij had ervan genoten.

Matthias haalde de ketting met de sleutel van Brums nek en sleepte hem een lege cel in. Daar zette hij hem half zittend tegen een muur. Matthias vond het vreselijk om hem daar achter te laten, met zijn kin op zijn borst gezakt en zijn benen languit voor zich, zonder enige waardigheid. Hij vond het afschuwelijk om te bedenken hoe vreselijk de man zich zou schamen, een strijder verraden door iemand die hij al zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

vertrouwen en affectie had geschonken. Die pijn kende hij maar al te goed.

Matthias drukte zijn voorhoofd één keer kort tegen dat van Brum. Hij wist dat zijn mentor hem niet kon horen, maar toch zei hij de woorden. 'Het leven dat u leeft, de haat die u voelt… Het is vergif. Ik kan het niet langer drinken.'

Matthias deed de celdeur op slot en rende de gang door op weg naar Nina, op weg naar meer.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

36
JESPER

ELF SLAGEN

Jesper stond te wachten bij de spleet in de muur, de schuilplaats van een scherpschutter, de perfecte plek voor een jongen zoals hij. Wat hebben we in vredesnaam gedaan? vroeg hij zich af. Maar zijn bloed bruiste, zijn geweer lag tegen zijn schouder en hij leek de wereld weer te begrijpen.

Dus waar bleven die wachters? Jesper had verwacht dat ze het binnenplein op zouden racen zodra Wylan en hij het Zwarte Protocol in werking hadden gezet.

'Gelukt!' riep Wylan achter hem.

Jesper vond het maar niks om zijn positie op te geven voordat ze wisten tegen wie of wat ze het op moesten nemen, maar ze hadden weinig tijd en moesten op het dak zien te komen. 'Oké, we gaan.'

Ze spurtten de trap af. Toen ze op het punt stonden onder de boog van het poorthuis vandaan te stormen, kwamen er zes wachters het binnenplein op rennen.

Jesper bleef onmiddellijk staan en stak een arm uit. 'Ga terug,' zei hij tegen Wylan.

Wylan wees echter naar de andere kant van het binnenplein. 'Kijk.'

De wachters liepen helemaal niet naar het poorthuis; al hun aandacht was gericht op een man in olijfgroen uniform die bij een van de keien stond. Dat uniform…

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen liep er een vrouw dwars door de muur, een wazige, mistige gestalte die naast de vreemdeling opeens vaste vorm aannam. Ze droeg dezelfde olijfgroene kleding.

'Getijdekeerders,' fluisterde Wylan.

'De Shu Hanezen.'

De wachters openden het vuur en de Getijdekeerders verdwenen. Toen verschenen ze opnieuw, deze keer achter de soldaten, en staken hun armen omhoog.

Gillend lieten de wachters hun wapens vallen. Om de mannen heen ontstond een rode mist. De mist werd dichter terwijl de wachters krijsten. Hun vlees leek om hun botten te verschrompelen.

'Dat is hun bloed…' Jesper proefde gal achter in zijn keel. 'Alle heiligen, de Getijdekeerders trekken al het bloed uit hun lijf!'

De wachters werden gewoon uitgeknepen. Het bloed vormde zwevende poelen die ruwweg de vorm van mannen hadden, glibberige, in de lucht hangende schaduwen, vochtig rood als granaat, en spatten toen plotseling op de grond uiteen, op hetzelfde moment dat de wachters in elkaar zakten. Hun slappe huid hing in groteske plooien om hun van al het vocht ontdane lichaam.

'Ga de trap weer op,' fluisterde Jesper. 'We moeten hier weg.'

Het was echter al te laat. De vrouwelijke Getijdekeerder verdween. Een oogwenk later stond ze op de trap. Met haar handen balancerend op de trapleuning zette ze haar laarzen tegen Wylans borst en schopte hem keihard tegen Jesper aan. Ze tuimelden over elkaar heen op de zwarte stenen van het binnenplein.

Het geweer werd uit Jespers handen getrokken en kletterend opzij gesmeten. Hij wilde opstaan, maar de Getijdekeerder sloeg hem tegen zijn achterhoofd. Toen lag hij naast Wylan, en beide Getijdekeerders stonden over hen heen gebogen. Ze hieven hun handen, en Jesper zag boven zich een heel vage rode mist ontstaan. Zijn bloed zou uit hem worden weggezogen. Hij voelde zijn kracht afnemen. Hij keek naar

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

links, maar het geweer lag te ver weg.

'Jesper,' hijgde Wylan. 'Metaal. Fabrikator.' Toen begon hij te gillen.

In een flits begreep Jesper wat hij bedoelde. Dit was een gevecht dat hij met een geweer niet kon winnen. Er was geen tijd om na te denken, geen tijd om te twijfelen.

Hij negeerde de pijn die zijn huid verzengde en richtte al zijn aandacht op de stukjes metaal die nog aan zijn kleren plakten, de splinters en piepkleine deeltjes van de kapotte schakel van de ketting in het poorthuis. Hij was geen goede Fabrikator, maar zij verwachtten niet eens dat hij een Fabrikator was. Toen hij zijn handen plotseling voor zich uitstak, vlogen alle stukjes metaal van zijn uniform af: een glanzende wolk, die een ogenblik lang in de lucht hing en toen naar de Getijdekeerders suisde.

De vrouwelijke Getijdekeerder schreeuwde toen het metaal haar vlees binnendrong, en ze probeerde de wolk om te keren. De andere Getijdekeerder deed hetzelfde. Even leek zijn gezicht vloeibaar te worden, maar toen was het weer normaal, alleen was zijn gezicht nu grijs, bespikkeld met stukjes metaal. Jesper gaf niet op. Hij dreef het metaal verder van zich af, hun organen in, steeds dieper. Hij voelde dat ze de metaaldeeltjes probeerden te manipuleren. Als het probleem een kogel of een mes was geweest, was het hun misschien gelukt dat af te weren, maar er waren gewoon te veel splintertjes en scherfjes, en ze waren te klein.

De vrouw greep naar haar maag en hoestte zwarte druppels bloed met metaal op. 'Help me,' snikte ze. Haar omtrek werd vaag en haar lichaam trilde terwijl ze langzaam in mist veranderde.

Jesper liet zijn handen zakken. Wylan en hij kropen bij de schokkende lichamen van de twee Getijdekeerders vandaan.

Gingen ze dood? Had hij zojuist twee Grisha zoals hij vermoord? Jesper had alleen maar in leven willen blijven. Opnieuw dacht hij aan de banier aan de muur, al die strookjes rood, blauw en paars.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Wylan sjorde aan zijn arm. Zijn gezicht was bijna doorschijnend en de aderen leken veel te dicht onder zijn huid te liggen. 'Jesper, we moeten gaan.'

Jesper knikte langzaam.

'Nu.'

Jesper dwong zijn voeten om te bewegen, dwong zichzelf om Wylan te volgen, het touw naar het dak op te klimmen. Hij was duizelig, licht in zijn hoofd. De anderen vertrouwden op hem, dat wist hij. Hij moest doorgaan. Het voelde echter alsof hij een deel van zichzelf beneden op het binnenplein had achtergelaten, iets waarvan hij niet eens had geweten dat het belangrijk was, ongrijpbaar als mist.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

37
NINA

ELF SLAGEN EN ÉÉN KWARTIER.

Toen Matthias de deur van Nina's cel opende, aarzelde ze heel even. Ze kon er niets aan doen. Zolang ze leefde, zou ze Matthias' gezicht achter dat raampje nooit meer vergeten, hoe wreed dat eruit had gezien, en de twijfel die in haar hart was opgevlamd. Diezelfde twijfel voelde ze opnieuw nu ze hem in de deuropening zag staan, maar toen hij zijn hand naar haar uitstak, wist ze dat de angst voor altijd voorbij was.

Ze rende naar hem toe en hij tilde haar in zijn armen.

Hij begroef zijn gezicht in haar haar. Ze voelde zijn lippen tegen haar oor toen hij zei: 'Ik wil je nooit meer zo zien.'

'Bedoel je de jurk of deze cel?'

Hij schudde van het lachen. 'De cel, zeker weten.' Toen sloeg hij zijn handen om haar gezicht. '*Jer molle pe oonet. Enel mörd je nej afva trohem verret.*'

Nina slikte. Ze herinnerde zich die woorden en wat ze werkelijk betekenden. Ik ben gemaakt om je te beschermen. Slechts in de dood zal ik worden weerhouden van deze eed. Het was de eed die de drüskelle aan Fjerda verbond. En nu was het Matthias' belofte aan haar.

Ze wist dat ze nu ook iets dieps moest zeggen, iets prachtigs. In plaats daarvan sprak ze de waarheid: 'Als we hier ooit levend uit komen, zoen ik je helemaal wezenloos.'

Er verscheen een brede grijns op zijn mooie gezicht. Ze kon niet

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

wachten tot ze het echte blauw van zijn ogen weer zou zien.

'Yul-Bayur is in de kluis,' zei hij. 'Kom, we gaan.'

Terwijl Nina achter Matthias aan door de gang rende, klonk overal het oorverdovende gebeier van het Zwarte Protocol. Als Brum wist wie ze was, bestond de kans dat de andere drüskelle het ook wisten. Ze verwachtte niet dat het lang zou duren voordat ze hun bevelhebber kwamen zoeken.

'Vertel me alsjeblieft dat Kaz er niet alweer tussenuit is geknepen,' zei ze terwijl ze de gang door renden.

'Ik heb hem in de balzaal achtergelaten. We treffen hem weer bij de es.'

'De laatste keer dat ik die zag, stonden er allemaal drüskelle omheen.'

'Misschien lost het Zwarte Protocol dat voor ons op.'

'De drüskelle overleven we misschien, maar Kaz overleven we nooit, tenminste niet als we Yul-Bayur vermoorden…'

Matthias stak een hand op om aan te geven dat ze moesten stoppen voordat ze de volgende hoek om gingen. Langzaam liepen ze ernaartoe. Zodra ze om de hoek waren, schakelde Nina snel de wachter bij de kluisdeur uit. Matthias pakte zijn geweer, en toen had hij Brums sleutel al tegen het slot gelegd om de ronde deur naar de kluis te openen.

Nina stak haar handen omhoog, klaar voor de aanval. Met bonkend hart wachtten ze terwijl de deur opengleed.

Het vertrek was net zo wit als de andere cellen, maar beslist niet leeg. Op lange tafels stonden talloze bekerglazen boven laag brandende blauwe vlammetjes, apparaten om dingen te verwarmen of juist af te koelen, glazen flesjes vol poedertjes in verschillende kleuren oranje. Aan één muur hing een gigantisch leistenen bord waarop met krijt talloze vergelijkingen waren gekrabbeld. Een andere muur bestond geheel uit een soort glazen kistjes met kleine metalen deurtjes. In de kistjes stonden bloeiende jurda-planten, en Nina vermoedde dat ze verwarmd werden. Tegen een derde muur stond een veldbed geschoven. Op de gekreukelde dunne dekens lagen allemaal papieren en schriftjes. Een Shu Hanese

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

jongen zat in kleermakerszit op het bed. Met zijn donkere haar half over zijn gezicht staarde hij hen aan. Op zijn schoot lag een schriftje. Ze schatte hem niet veel ouder dan vijftien.

'We zullen je niets doen,' zei Nina in het Shu. 'Waar is Bo Yul-Bayur?'

De jongen zwaaide het haar uit zijn gouden ogen. 'Hij is dood.'

Nina fronste. Had Van Eck dan toch verkeerde informatie gekregen? 'En wat is dit dan allemaal?'

'Zijn jullie hier om mij te doden?'

Nina wist niet goed wat ze daarop moest zeggen. 'Sesh-uyeh?' probeerde ze.

Het gezicht van de jongen klaarde op. 'Jullie zijn Kertsj.'

Nina knikte. 'We zijn hier om Bo Yul-Bayur te redden.'

De jongen trok zijn knieën tegen zijn borst en sloeg zijn armen eromheen. 'Die kunnen jullie niet meer redden. Mijn vader is gestorven toen de Fjerden probeerden te voorkomen dat de Kertsj ons Ahmrat Jen uit smokkelden.' Zijn stem haperde. 'Hij werd gedood tijdens de beschietingen.'

Mijn vader, dacht Nina. Terwijl ze alles voor Matthias vertaalde, liet ze tot zich doordringen wat dit betekende.

'Dood?' vroeg Matthias. Zijn brede schouders zakten omlaag.

Nina wist wat hij dacht: na alles wat ze hadden doorgemaakt, alles wat ze hadden gedaan, bleek Yul-Bayur de hele tijd al dood te zijn geweest.

Toch hadden de Fjerden zijn zoon natuurlijk niet voor niets in leven gehouden. 'Ze willen dat jij de formule reconstrueert,' zei ze.

'Ik hielp hem in het lab, maar ik kan me niet alles herinneren.' De jongen beet op zijn lip. 'En ik probeerde tijd te rekken.'

De parem die de Fjerden bij de Grisha hadden gebruikt, moest dus nog uit de oorspronkelijke voorraad komen die Bo Yul-Bayur voor de Kertsj had meegebracht.

'Kun je het?' vroeg Nina. 'Weet je hoe je het moet maken?'

De jongen aarzelde. 'Ik denk het wel.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Nina en Matthias keken elkaar aan.

Nina slikte. Ze had eerder iemand gedood. Ze had zelfs vanavond nog gedood, maar dit was anders. Deze jongen richtte geen wapen op haar, hij deed haar geen kwaad. Hem vermoorden – en dat zou het zijn, moord – zou bovendien betekenen dat ze Inej, Kaz, Jesper en Wylan verraadde. Mensen die op dit moment hun leven op het spel zetten voor een beloning die ze nooit zouden krijgen. Toen dacht ze echter aan Nestor, die levenloos in de sneeuw viel, aan de cellen vol Grisha, dolend in hun eigen ellende, allemaal vanwege dit middel.

Ze hief haar armen in de lucht. 'Het spijt me. Als je erin slaagt het middel opnieuw te maken, zal de ellende die je ontketent nooit meer te stoppen zijn.'

De blik van de jongen was rustig en hij stak koppig zijn kin vooruit, alsof hij had geweten dat dit moment zou komen. Het was duidelijk wat ze moest doen. Deze jongen snel en pijnloos doden. Het lab en alles wat erin stond vernietigen. Het geheim van jurda parem voor altijd laten verdwijnen. Als je een hardnekkig onkruid wilde wieden, sneed je het niet alleen terug. Je trok het met wortel en al uit de grond. En toch trilden haar handen. Was dit niet precies zoals de drüskelle dachten? Vernietig de dreiging, roei hem volledig uit, of degene die voor je staat nu onschuldig is of niet.

'Nina,' zei Matthias zacht, 'het is nog maar een kind. Hij is een van ons.'

Een van ons. Een jongen, niet veel jonger dan zijzelf, verstrikt in een oorlog waarvoor hij nooit had gekozen. Een overlever.

'Hoe heet je?' vroeg ze.

'Kuwei.'

'Kuwei Yul-Bo,' begon ze. Wat was ze van plan? Een oordeel uitspreken? Haar excuses aanbieden? Om vergeving smeken? Ze zou het nooit weten. Toen ze eindelijk haar stem terugvond, zei ze alleen: 'Hoe snel kun je dit laboratorium vernietigen?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Heel snel,' antwoordde hij. Hij maakte een snijdende beweging met zijn hand, en de vlammen onder een van de bekers waaierden uit in een blauwe boog.

Nina staarde hem aan. 'Je bent een Grisha. Je bent een Inferni.'

Kuwei knikte. 'Jurda parem was een vergissing. Mijn vader zocht een manier om me te helpen mijn krachten te verbergen. Hij was een Fabrikator. Een Grisha, net zoals ik.'

Het duizelde Nina. Bo Yul-Bayur, een Grisha die zich vol in het zicht had verborgen achter de grenzen van Shu Han. Er was geen tijd om dat echt tot zich door te laten dringen.

'We moeten zo veel mogelijk van je werk zien te vernietigen,' zei ze.

'Er zijn hier brandbare stoffen,' zei Kuwei, die al bezig was papieren en jurdamonsters op te rapen. 'Ik kan voor een ontploffing zorgen.'

'Alleen de kluis. Er zitten hier Grisha.' En bewakers. En Matthias' mentor. Nina zou het niet erg vinden om Brum te zien sterven, maar hoewel Matthias zijn commandant had verraden, dacht ze niet dat hij graag zou zien dat de man die een tweede vader voor hem was geweest, werd opgeblazen. Haar hart kwam in opstand bij de gedachte aan de Grisha die ze hier achter zou laten, maar het was onmogelijk om hen ook naar de haven te krijgen.

'Laat de rest maar liggen,' zei ze tegen Matthias en Kuwei. 'We moeten hier weg.'

Kuwei zette een paar flesjes met vloeistof op de branders. 'Ik ben klaar.'

Ze wierpen een blik de gang in en renden toen naar de ingang van de schatkamer. Bij elke hoek verwachtten ze drüskelle of wachters te zien die hun kant op stormden, maar ze kwamen in de gangen helemaal niemand tegen. Bij de hoofdingang bleven ze staan.

'Links is een doolhof van heggen,' zei Nina.

Matthias knikte. 'Daar kunnen we dekking zoeken en dan straks daarvandaan naar de es rennen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen ze de deur opendeden, werd het lawaai van de luidende klokken bijna ondraaglijk. Nina zag de Elderklok op de hoogste zilveren spits van het paleis, met een wijzerplaat die glansde als de maan. Vanaf de wachttorens bewogen heldere zoeklichten over het Witte Eiland, en Nina hoorde schreeuwende soldaten die het paleis omsingelden.

'Opschieten,' zei Kuwei met een nerveuze blik achterom.

'Deze kant op!' riep Matthias. 'Het doolhof…'

'Halt!' schreeuwde iemand.

Te laat. Uit de richting van het doolhof renden wachters hun kant op. Ze konden niets anders doen dan vluchten. Ze spurtten langs de ingang naar de zuilengalerij en vervolgens de ronde binnenplaats op. Overal waren drüskelle: voor hen, achter hen. Elk moment konden ze neergeschoten worden.

Op dat moment ontplofte de boel. Nina voelde het voordat ze het hoorde: een golf van hitte blies haar omver en smeet haar de lucht in, en daarna pas klonk er een oorverdovende dreun. Met een harde klap landde ze op de witte stenen.

Overal was rook en chaos. Nina's oren tuitten, maar het lukte haar om op haar knieën te gaan zitten. Eén kant van de schatkamer lag in puin, en een enorme wolk rook en stof steeg op naar de donkere hemel.

Matthias haastte zich al naar haar toe met Kuwei. Ze duwde zich overeind.

'*Sten*!' riepen twee wachters die zich losmaakten van een volgend groepje dat in de richting van de schatkamer rende. 'Wat doen jullie hier?'

'We waren gewoon aan het feesten!' riep Nina. Alle vermoeidheid en angst die ze ook werkelijk voelde, liet ze in haar stem doorklinken. 'En toen… Toen…' Het was bijna gênant hoe gemakkelijk ze haar tranen kon laten vloeien.

De wachter hief zijn geweer. 'Laat me je papieren zien.'

'Geen papieren, Lars.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Het hoofd van de heksenjager schoot omhoog toen Matthias een stap naar voren deed. 'Ken ik jou?'

'Ooit kende je me wel, al zag ik er toen wat anders uit. Hje marden, Lars?'

'Helvar?' bracht hij uit. 'Ze… Ze zeiden dat je dood was.'

'Dat was ik ook.'

Lars keek van Matthias naar Nina. 'Dit is de Hartenwringer die Brum naar de schatkamer meenam.' Toen zag hij pas dat Kuwei naast hen stond, en alles werd hem duidelijk. 'Verrader,' snauwde hij tegen Matthias.

Nina stak een hand omhoog om Lars' hartslag te vertragen, maar terwijl ze het deed, zag ze in de schaduwen rechts van haar iets bewegen. Ze schreeuwde het uit toen ze door iets werd geraakt. Toen ze omlaagkeek, zag ze twee kabels die steeds kleinere lussen om haar heen vormden en haar bovenarmen tegen haar lichaam snoerden. Ze kon haar handen niet optillen. Ze kon haar krachten niet gebruiken. Matthias gromde en Kuwei gilde toen er nog meer kabels uit de duisternis tevoorschijn schoten, die zich om hun bovenlichaam slingerden en ook hun armen vastsnoerden.

'Dit is ons werk, bloedvergieter,' zei Lars spottend. 'We jagen op tuig zoals jij. We kennen al je trucjes.' Hij schopte Matthias' benen onder hem vandaan.

Matthias viel op zijn knieën en hapte naar adem.

'Ze zeiden tegen ons dat je dood was. We hebben om je gerouwd, essentakken voor je verbrand. Maar nu zie ik in dat ze ons beschermden tegen iets veel ergers. Matthias Helvar, een verrader die onze vijanden helpt, die omgaat met onnatuurlijke wezens.' Hij spuugde Matthias in het gezicht. 'Hoe kon je je land en je god verraden?'

'Djel is de god van het leven, niet van de dood.'

'Zijn hier nog anderen die Yul-Bayur willen ontvoeren, behalve jij en dit schepsel?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Nee,' loog Nina.

'Jou vroeg ik niets, heks,' zei Lars. 'Het maakt niet uit. We krijgen de informatie op onze eigen manier wel uit je.' Hij wendde zich tot Kuwei. 'En jij… Denk maar niet dat dit geen gevolgen voor jou heeft.' Met zijn hand maakte hij een teken in de lucht.

Uit de schaduwen van de zuilengalerij kwam een rij mannen en jongens: drüskelle, met hun kappen over het lange gouden haar getrokken, dat glinsterend over hun kraag viel, gekleed in zwart en zilver, als schepsels geboren uit de donkere kloven in het noordelijke ijs. Ze waaierden uit en omsingelden Nina, Matthias en Kuwei.

Nina dacht aan de witte gevangeniscellen, de afvoerputjes in de vloer. Was alle parem tegelijk met het lab van Kuwei vernietigd? Hoe lang zou het hem kosten om een nieuw voorraadje te maken, en waaraan zouden ze haar voor die tijd blootstellen? Ze wierp een laatste vertwijfelde blik de duisternis in, smekend om een teken van Kaz. Had iemand hem ook te pakken gekregen? Liet hij hen hier gewoon in de steek? Ze hoorde een strijder te zijn. Ze moest zich wapenen voor wat komen ging.

Een van de drüskelle liep naar voren met iets in zijn handen – een soort zweep met een langwerpig handvat, verbonden met de kabels om hun lichamen – en gaf het aan Lars.

'Herken je dit, Helvar?' vroeg Lars. 'Dat zou wel moeten. Je hebt zelf geholpen het te ontwerpen. Intrekbare kabels om meerdere gevangenen tegelijk onder controle te houden. Met weerhaken, natuurlijk.' Lars tikte met een vinger tegen een van de kabels, en Nina hapte naar adem toen kleine stekels in haar armen en bovenlijf prikten.

De drüskelle lachten.

'Laat haar met rust,' bromde Matthias woedend in het Fjerdaans.

Heel even zag ze een flits van paniek in de ogen van zijn voormalige kameraden. Hij was groter dan zij allemaal, en hij was een van hun leiders geweest, een van de besten van deze moordzuchtige jongens.

Toen tikte Lars opnieuw hard tegen een kabel. De weerhaken schoten

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

in zijn vlees en happend naar adem van de pijn klapte Matthias voorover, plotseling weer een gewoon mens.

Het gegrinnik dat daarop volgde, klonk steels en gemeen.

Lars sloeg een keer hard met de zweep, en de kabels werden strakker getrokken, waardoor Nina, Matthias en Kuwei onhandig achter hem aan moesten lopen.

'Bid je nog altijd tot onze god, Helvar?' vroeg Lars toen ze langs de heilige boom liepen. 'Denk je dat Djel het gejammer hoort van mannen die zich overgeven aan die smerige Grisha? Denk je…'

Opeens klonk er een scherpe, dierlijke kreet. Het duurde even voordat Nina en de anderen in de gaten kregen dat het Lars was die had geschreeuwd. Toen hij zijn mond opendeed, golfde het bloed over zijn kin en op de zilveren knopen van zijn uniform. Zijn hand liet de zweep los, en de drüskelle met capuchon naast hem schoot naar voren om het ding op te rapen.

Bij de voet van de heilige boom klonk een fel pop-pop-pop. Nina herkende het geluid: ze had het gehoord op de noordelijke weg, vlak voordat ze de gevangeniswagen lieten stoppen. Toen ze de boom hadden geveld. De es kraakte en piepte. De oeroude wortels krulden om.

'*Nej*!' riep een van de drüskelle.

Met open mond keken ze naar de getroffen boom.

'Nej!' zei een andere stem klaaglijk.

De es helde langzaam over. Hij was te groot om door zoutconcentraat alleen geveld te worden, maar hij hing wel vervaarlijk scheef, en uit het gapende zwarte gat eronder klonk een dof gebrul.

Hier kwamen de drüskelle naartoe om de stem van hun god te horen. En nu sprak hij.

'Dit gaat wel een beetje pijn doen,' zei de drüskelle die de zweep vasthield. Zijn stem klonk hees, bekend. Hij had handschoenen aan. 'Maar als we dit overleven, zul je me later bedanken.' De kap gleed van zijn hoofd, en Kaz Brekker keek hen aan.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

De stomverbaasde drüskelle richtten hun wapens.

'Laat de baleen pas openspringen als je de bodem raakt!' riep Kaz. Toen greep hij Kuwei vast en sprong met hem in het zwarte gat onder de wortels van de boom.

Nina gilde toen haar lichaam door de kabels werd meegetrokken. Ze greep naar de stenen om houvast te vinden. Het laatste wat ze zag, was Matthias die naast haar in het gat viel. Ze hoorde geweervuur, en toen viel ze omlaag in de duisternis, in de kou, in de keel van Djel, in helemaal niets.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

38
KAZ

ELF SLAGEN EN DRIE KWARTIER.

Kaz had overwogen om Matthias en Brum in de balzaal af te luisteren, maar met zo veel drüskelle in de buurt wilde hij Nina liever niet uit het oog verliezen. Hij had gegokt op Matthias' gevoelens voor Nina, maar wat dat aanging had hij zijn kansen eigenlijk altijd al goed ingeschat. Het werkelijke risico was of iemand die zo eerlijk was als Matthias wel overtuigend tegen zijn mentor kon liegen. Kennelijk bezat de Fjerd verborgen talenten.

Kaz was Nina en Brum over het buitenterrein naar de schatkamer gevolgd. Vervolgens had hij zich achter een ijsstandbeeld verstopt om zich daar aan een akelige taak te wijden: de pakjes met Wylans wortelbommen opgeven die hij had ingeslikt voordat ze de gevangeniswagen overvielen. Vanaf dat moment had hij ze elke twee uur moeten uitbraken – tegelijk met een zakje chloorbolletjes en een extra setje slotenpikkers dat hij voor noodgevallen naar binnen had gewerkt – om te voorkomen dat ze dieper in zijn spijsverteringssysteem zouden raken. Prettig was dat niet geweest. Hij had de truc geleerd van een goochelaar met een vuurspuwact aan de Oostduig; jarenlang had de man ermee opgetreden, totdat hij zichzelf een keer per ongeluk vergiftigde door petroleum in te slikken.

Toen Kaz daarmee klaar was, had hij het terrein rond de schatkamer gecheckt, evenals het dak en de ingang, maar uiteindelijk had hij

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

niets meer kunnen doen behalve zich gedeisd houden, alert blijven en zich zorgen maken over alles wat er mis kon gaan. Hij herinnerde zich Inej, en hoe ze op het ambassadedak stond, bijna gloeiend van een nieuwe hartstocht die hij niet begreep maar desondanks herkende: vastberadenheid. Het had haar met licht gevuld. 'Ik neem mijn deel en vertrek uit de Droesem,' had ze gezegd. Als ze er eerder weleens over sprak om uit Ketterdam weg te gaan, had hij haar nooit echt geloofd. Deze keer was het anders.

Toen de klokken van het Zwarte Protocol begonnen te luiden, had hij zich in de schaduwen van de westelijke zuilengalerij verstopt. Het gebeier van de Elderklok galmde over het eiland en deed de lucht trillen. Plotseling schenen er heldere lichtbundels vanaf de wachttorens. De drüskelle die zich rond de es hadden verzameld, staakten hun rituelen en riepen allerlei bevelen, en vanuit de torens verspreidde een golf wachters zich over het hele eiland. Hij had gewacht, de minuten geteld, maar nog altijd geen teken van Nina of Matthias. Ze zitten in de nesten, had Kaz gedacht. Of je hebt Matthias toch verkeerd ingeschat en zult nu moeten boeten voor al die grappen over pratende bomen.

Hij moest de schatkamer zien binnen te komen, maar om dat raadselachtige slot open te krijgen zou hij iets van dekking nodig hebben, en overal zaten drüskelle. Toen zag hij Nina en Matthias de schatkamer uit rennen, samen met iemand van wie hij aannam dat het Bo Yul-Bayur was. Hij had op het punt gestaan ze te roepen toen het gebouw ontplofte en alles de lucht in vloog.

Ze hebben het lab opgeblazen, had hij gedacht terwijl overal om hem heen puin neerregende. Ik heb ze toch echt niet gezegd dat ze het lab moesten opblazen.

De rest was pure improvisatie geweest, en tijd voor uitleg was er al helemaal niet meer. Het enige wat Kaz eerder tegen Matthias had gezegd, was dat hij naar de es moest komen zodra de klokken van het Zwarte Protocol luidden. Hij had gedacht dat hij meer zou kunnen uitleggen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

voordat ze allemaal het donker in vielen. Nu moest hij gewoon maar hopen dat ze niet in paniek raakten en dat het geluk daar ergens beneden op hem wachtte.

De val leek onmogelijk lang. Kaz hoopte dat de Shu Hanese jongen die hij in zijn armen had een verrassend jonge Bo Yul-Bayur was, en niet een of andere ongelukkige gevangene die Nina en Matthias hadden besloten te bevrijden. Hij had het schijfje in de mond van de jongen geduwd zodra ze over de rand gingen en het met zijn vingers kapotgebroken. Toen maakte hij een beweging met de zweep waardoor alle kabels lossprongen, en hij hoorde de anderen schreeuwen toen de lussen losschoten. In elk geval gingen ze niet geboeid het water in. Kaz wachtte zo lang als hij durfde voordat hij op zijn eigen baleen beet. Toen hij het ijskoude water raakte, was hij bang dat zijn hart ermee uit zou scheiden.

Hij wist niet zeker wat hij had verwacht, maar de kracht van de rivier was enorm; het water stroomde snel en hard als een lawine. Het geluid was oorverdovend, zelfs onder water, maar met de angst kwam ook een bijna dronken gevoel van opluchting. Hij had gelijk gehad.

De stem van God. In legendes zat altijd een kern van waarheid. Kaz was lang genoeg bezig geweest met de schepping van zijn eigen mythe om dat te weten. Hij had zich afgevraagd waar het water voor de gracht van het IJsfort en de fonteinen vandaan kwam, waarom de kloof van de rivier zo ontzettend diep en breed was. En zodra Nina het initiatieritueel van de drüskelle beschreef, wist hij het: de Fjerdaanse vesting was niet om een grote boom heen gebouwd, maar om een bron. Djel, de bron die alle zeeën en regens voedde, en ook de wortels van de heilige es.

Water had een stem. Dat was iets wat elke grachtrat wist, iedereen die weleens onder een brug had geslapen of onder een omgekeerde boot een winterstorm had uitgezeten. Water kon spreken met de stem van een geliefde, een al lang geleden verloren broer, zelfs een god. Dat was de clou, en toen Kaz dat eenmaal begreep, was het alsof iemand een perfecte blauwdruk over het IJsfort en al zijn machinerieën had gelegd. Als

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Kaz gelijk had, zou Djel hen in de kloof uitspugen. Aangenomen dat ze niet eerst verdronken.

En dat was een zeer reële mogelijkheid. De baleen leverde slechts genoeg lucht voor tien minuten, misschien twaalf als het hun lukte om kalm te blijven, wat hij betwijfelde. Zijn eigen hart bonkte als een razende en zijn longen voelden nu al verkrampt. Zijn lichaam was stijf en pijnlijk door het ijskoude water, en de duisternis was ondoordringbaar. Er was niets dan het doffe donderen van het water en een misselijkmakend gevoel van draaierigheid.

Hoewel hij niet precies had kunnen inschatten hoe snel het water stroomde, wist hij maar al te goed dat het er wat betreft de cijfers om spande. Cijfers waren altijd zijn bondgenoten geweest: slagingskansen, winstmarges, de kunst van het wedden. Nu moest hij echter vertrouwen op iets groters. 'Welke god dien jij dan?' had Inej hem gevraagd. 'Iedere god die me geluk oplevert.' Geluksvogels tuimelden niet als stuiterballen onder een ijsgracht in vijandelijk gebied.

Wat zou hun te wachten staan als ze in de kloof boven kwamen drijven? Wie zou daar staan wachten? Jesper en Wylan waren erin geslaagd om het Zwarte Protocol in werking te zetten, maar was ook de rest gelukt? Zou hij Inej aan de andere kant terugzien?

Overleven. Overleven. Overleven. Dat was hoe hij zijn leven had geleid, van moment tot moment, van ademhaling tot ademhaling, sinds die afschuwelijke ochtend waarop hij wakker werd en ontdekte dat Jordie nog altijd dood was, terwijl hij zo levend was als wat.

Kaz tuimelde door het donker. Hij had het kouder dan ooit. Hij dacht aan Inejs hand tegen zijn wang. Zijn geest was erdoor verscheurd geraakt, één grote, verwarrende chaos. Er was angst geweest en walging, maar ook – te midden van al dat kabaal – verlangen, een wens die er nog altijd was, de hoop dat ze hem opnieuw zou aanraken.

Toen hij veertien was, had Kaz een groep mensen bij elkaar gezocht om de bank te beroven die Hertzoon had geholpen om hem en Jordie op

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

te lichten. Ze hadden vijftigduizend kruge buitgemaakt, maar bij een val van het dak had hij zijn been gebroken. Het bot was niet goed geheeld, en sindsdien hinkte hij. En dus had hij een Fabrikator opgezocht die een stok voor hem kon maken. Het was een soort statement geweest. Geen enkel deel van hem was níét ooit gebroken en daarna gebrekkig geheeld, en geen enkel deel was níét juist sterker geworden doordat het ooit gebroken was. De stok werd deel van de mythe die hij om zich heen bouwde. Niemand wist wie hij was. Niemand wist waar hij vandaan kwam. Hij was Kaz Brekker geworden, de manke man vol zelfvertrouwen, tuig uit de Ton.

De handschoenen waren zijn enige concessie aan zwakte. Sinds die nacht tussen de lijken en zijn zwemtocht vanaf Zeismans Schuit had hij het gevoel van huid tegen huid niet meer kunnen verdragen. Het was een marteling voor hem, weerzinwekkend. Het was het enige deel van zijn verleden dat hij niet tot iets gevaarlijks had kunnen omvormen.

Er ontstonden belletjes in de baleen rond zijn lippen. Water sijpelde naar binnen. Hoe ver had de rivier hen meegenomen? Hoe ver moesten ze nog? Nog altijd hield hij met één hand de kraag van Bo Yul-Bayur vast. De Shu Hanese jongen was kleiner dan Kaz; hopelijk had hij genoeg lucht.

Herinneringen schoten als heldere flitsen door Kaz' hoofd. Een beker warme chocolademelk tussen zijn wanten, en Jordie die hem waarschuwde dat hij die moest laten afkoelen voordat hij een slok nam. Drogende inkt op een vel papier toen hij het document voor de eigendomsoverdracht van De Kraai tekende. De eerste keer dat hij Inej zag in de Menagerie, in paarse zijde, haar ogen omrand door kohl. Het mes met het benen handvat dat hij haar had gegeven. Het gesnik dat achter de deur van haar kamer in de Lat klonk op de avond dat ze voor het eerst iemand had gedood. Het gesnik dat hij negeerde. Kaz herinnerde zich een keer dat ze op de vensterbank van zijn zolderraam zat, ergens tijdens dat eerste jaar nadat hij haar bij de Droesem had gehaald. Ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

voerde de kraaien die op het dak waren neergestreken.

'Je moet eigenlijk geen vriendschap met kraaien sluiten,' zei hij tegen haar.

'Waarom niet?' vroeg ze.

Hij keek op van zijn bureau om haar antwoord te geven, maar wat hij ook had willen zeggen verdween onmiddellijk uit zijn hoofd.

Voor de verandering scheen de zon, en Inej had haar gezicht naar de warmte gedraaid. Haar ogen waren dicht, haar glanzend zwarte wimpers lagen als kleine waaiers tegen haar wangen. De wind uit de haven tilde haar donkere haar op, en heel even was Kaz weer een jongetje dat zeker wist dat magie bestond.

'Waarom niet?' herhaalde ze, haar ogen nog altijd gesloten.

Hij had het eerste gezegd wat in hem opkwam. 'Ze hebben geen manieren.'

'Jij ook niet, Kaz.' Ze had gelachen, en als hij dat geluid in een flesje had kunnen stoppen om daar vervolgens elke avond dronken van te worden, had hij het gedaan. Het beangstigde hem.

Kaz haalde nog een laatste keer adem, en toen loste de baleen op en drukte het water opeens tegen zijn mond. Hij tuurde door de stroming in de hoop iets van daglicht te zien. De rivier smeet hem tegen de muur van de tunnel. De druk in zijn borst werd steeds groter. Ik ben sterker dan dit, zei hij tegen zichzelf. Mijn wilskracht is groter. Hij kon Jordie echter horen lachen. *Nee, broertje. Niemand is sterker. Je hebt de dood iets te vaak voor de gek gehouden. Hebzucht doet misschien precies wat jij wilt, maar de dood buigt voor niemand.*

Die nacht in de haven was Kaz bijna verdronken, verwoed trappend in het donker, zich vastklampend aan Jordies dode lichaam. Nu was er niets en niemand om hem te dragen. Hij probeerde aan zijn broer te denken, aan wraak, aan Pekka Rollins, vastgebonden op een stoel in het huis in de Zelverstraat en met handelsorders in zijn mond gepropt terwijl Kaz hem dwong zich Jordies naam te herinneren. Hij kon echter

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

alleen maar aan Inej denken. Ze moest dit overleven. Ze moest uit het IJsfort ontsnapt zijn. En als dat niet zo was, moest hij blijven leven om haar te redden.

De pijn in zijn longen was ondraaglijk. Hij moest haar vertellen… Wat? Dat ze fantastisch was, en dapper, en veel beter dan hij ooit verdiende. Dat hij gestoord was, een schurk, foute boel, maar niet zo kapot dat hij voor haar niet kon proberen om op een enigszins normaal mens te lijken. Dat hij zonder het van plan geweest te zijn op haar was gaan steunen, dat hij naar haar uitkeek, dat hij haar in zijn buurt nodig had. Hij moest haar bedanken voor zijn nieuwe hoed.

Het water drukte tegen zijn borst, eiste dat hij zijn lippen opendeed. Ik doe het niet, bezwoer hij. Uiteindelijk opende Kaz echter toch zijn mond, en het water golfde naar binnen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DEEL ZES

ECHTE DIEVEN

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

39

INEJ

INEJS HART ROFFELDE tegen haar ribben. Op de trapezes was er een moment waarop je de ene rekstok losliet en je handen uitstak naar de andere, waarop je besefte dat je een fout had gemaakt en je opeens niet langer gewichtloos voelde, waarop je zomaar begon te vallen.

De wachters sleepten haar mee door de gevangenispoort. Er waren veel meer wachters en er werden veel meer wapens op haar gericht dan de eerste keer dat ze op dit binnenplein stond, nadat ze samen met de anderen uit de gevangeniswagen was gestapt. De mannen liepen met haar door de wolvenmuil en vervolgens de trap op, en sleepten haar daarna over de loopbrug langs de grote glazen hal. Nina had de tekst op de banier voor haar vertaald: *Fjerdaanse strijdkracht*. Die eerste keer dat ze erlangs kwam had ze gegrinnikt toen ze daar beneden al die tanks en wapens zag staan, terwijl ze intussen ook een oogje hield op Kaz en de anderen op de loopbrug aan de overkant. Ze had zich afgevraagd wat voor mannen het nodig hadden om hun kracht op deze manier aan hulpeloze, geketende gevangenen te laten zien.

De wachters liepen te snel. Voor de tweede keer die avond struikelde Inej opzettelijk.

'Doorlopen,' snauwde een van de soldaten in het Kertsj. Hij sleurde haar mee.

'Je gaat te snel.'

Hij schudde hard aan haar arm. 'Hou op met tijdrekken.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wil je onze inquisiteurs niet ontmoeten?' vroeg de ander. 'Die krijgen je wel aan de praat.'

'Alleen zul je er niet meer zo knap uitzien als ze klaar met je zijn.'

Ze lachten, en Inejs maag keerde zich om. Ze wist dat ze expres Kertsj spraken om te zorgen dat zij alles kon verstaan.

Ze dacht de twee wel aan te kunnen, ondanks hun wapens en zelfs zonder haar messen. Haar handen waren niet gebonden, en bovendien dachten de wachters nog altijd dat ze een uit de gratie geraakte prostituee bij zich hadden. Heleen had haar een misdadiger genoemd, maar voor deze mannen was ze niet meer dan een onbeduidende dief in een paars zijden jurkje.

Net toen ze overwoog in actie te komen, hoorde ze voetstappen naderen. Ze zag de silhouetten van nog twee mannen in uniform op hen afkomen. Kon ze in haar eentje vier wachters uitschakelen? Ze twijfelde, maar wist dat haar kans verkeken zou zijn zodra ze deze gang uit was.

Opnieuw keek ze naar de banier in de glazen hal. Het was nu of nooit.

Ze haakte een voet om de enkel van de wachter aan haar linkerkant. Hij klapte naar voren, en met een opwaartse stoot brak ze zijn neus.

De andere wachter hief zijn geweer. 'Daar zul je voor boeten.'

'Je schiet me toch niet neer. Je hebt informatie van me nodig.'

'Ik kan je in je been schieten,' zei hij spottend terwijl hij zijn geweer iets liet zakken.

Toen zeeg hij neer op de grond. Uit zijn rug stak een nogal gebutste schaar. De soldaat die achter hem stond, wuifde vrolijk.

'Jesper,' zei ze opgelucht. 'Eindelijk.'

'Ik ben er ook nog, hoor,' zei Wylan.

De wachter met de gebroken neus kreunde en probeerde zijn wapen te richten. Inej gaf hem een harde trap tegen zijn hoofd. Daarna bewoog hij niet meer.

'Is het je gelukt om een flinke diamant te pakken te krijgen?' vroeg Jesper.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej knikte en liet toen het halssnoer met de enorme diamanten uit haar mouw glijden. 'We moeten opschieten. Als Heleen niet allang heeft ontdekt dat het weg is, zal ze dat wel snel doen.' Hoewel het Zwarte Protocol er natuurlijk voor zorgde dat ze verder maar weinig kon uitrichten.

Jespers mond viel open en hij griste de ketting uit Inejs hand. 'Kaz zei dat we één diamant nodig hadden. Hij zei niet dat je Heleen van Houdens diamanten moest stelen!'

'Ga nou maar gewoon aan het werk.'

Kaz had Inej twee opdrachten gegeven: jat een diamant die groot genoeg is voor Jesper om mee te werken en zorg dat je na elven in deze gang bent. Er waren zat andere diamanten die ze voor hun doel had kunnen stelen, en ook had ze best iets anders kunnen doen om de aandacht van de wachters te trekken. Het was echter Heleen die ze had willen pakken. Na alle geheimen die ze had verzameld, alle documenten die ze had gestolen en al het geweld dat ze had gebruikt, wilde ze eigenlijk maar één persoon verslaan: Heleen van Houden.

En Heleen had het haar zo gemakkelijk gemaakt. Tijdens hun handgemeen in de entreehal had Inej er wel voor gezorgd dat Van Houden veel te bang was om te stikken om zich er druk over te maken dat ze ook bestolen kon worden. En daarna had Heleen zich alleen nog maar verkneukeld. Het enige wat Inej jammer vond, was dat ze er niet bij kon zijn wanneer tante Heleen ontdekte dat haar kostbare halssnoer verdwenen was.

Jesper stak een lantaarn aan en ging naast Wylan aan de slag. Pas toen zag ze dat de twee onder het roet zaten door hun tripje terug via de gevangenisschoorsteen. Ook hadden ze twee rollen smerig touw bij zich. Terwijl de jongens aan het werk waren, vergrendelde Inej de deuren aan weerskanten van de loopbrug. Ze hadden maar een paar minuten voordat er een volgende patrouille langskwam, die meteen zou ontdekken dat er een deur op slot zat die eigenlijk open had moeten zijn.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Wylan had een lange metalen schroef tevoorschijn gehaald, en iets wat op het handvat van een gigantische lier leek, en probeerde nu om die twee te combineren tot een lelijke, maar naar Inej hoopte functionerende boor.

Er werd op een van de deuren gebonsd.

'Schiet op,' zei Inej.

'Daarmee laat je me echt niet sneller werken,' klaagde Jesper, die zich op de edelstenen concentreerde. 'Als ik ze gewoon kapotmaak, verliezen ze hun moleculaire structuur. Ze moeten heel voorzichtig gesneden worden, zodat de randen een perfecte boorkop vormen. Ik heb niet de opleiding…'

'Wiens fout is dat?' onderbrak Wylan hem zonder van zijn eigen werk op te kijken.

'Ook dat helpt echt niet.'

Inmiddels bonkten de wachters op de deur. Aan de andere kant van de glazen hal zag Inej mannen de andere loopbrug op rennen. Ze schreeuwden en wezen, maar door twee wanden van kogelvrij glas konden ze toch niet schieten.

Het glas was gemaakt door Grisha. Nina had het gezien zodra ze erlangs liepen: Fjerdaanse strijdkracht beschermd door Grisha-macht. En het enige wat harder was dan door Fabrikators gemaakt glas, was diamant.

Nu werd er gerammeld aan de deuren aan beide kanten van de loopbrug.

'Ze komen eraan!' zei Inej.

Wylan bevestigde de diamanten boorkop aan de geïmproviseerde boor. Er klonk een krassend geluid toen ze het ding tegen het glas zetten, en Jesper begon aan het handvat te draaien. Het ging akelig langzaam.

'Werkt het eigenlijk wel?' schreeuwde Inej.

'Dat glas is dik!'

Er dreunde iets tegen de deur aan haar rechterkant.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ze hebben een stormram,' kreunde Wylan.

'Doorgaan,' drong Inej aan. Ze schopte haar schoenen uit.

Jesper draaide nog sneller aan het handvat, zodat de boorkop zoemde. Nu bewoog hij de hele boor langzaam in een gebogen lijn over het glas. Hij tekende het beginnetje van een cirkel, toen een halvemaan. Sneller, dacht Inej.

Het hout van de deur aan het einde van de loopbrug versplinterde.

'Pak het handvat, Wylan!' schreeuwde Jesper.

Wylan nam het over en draaide zo snel hij kon aan de boor.

Jesper raapte de geweren van de gevallen wachters op en richtte ze op de deur. 'Ze komen eraan!' waarschuwde hij.

Op het glas was de boorkop weer terug bij het begin. De maan was vol. Het rondje raakte los en viel naar binnen. Het had de vloer nog niet geraakt of Inej deed al een paar stappen naar achteren.

'Uit de weg!' beval ze.

Toen rende ze lichtvoetig op het glas af, haar zijden jurkje als veren achter zich aan. Op dit moment kon dat stomme jurkje haar niets schelen. Ze had Heleen van Houden bestolen. Ze had iets van haar afgepakt, een dwaas symbool, maar iets wat de vrouw belangrijk vond. Het was niet genoeg – het zou nooit genoeg zijn – maar het was een begin. Er waren nog andere hoerenmadammen om op te lichten, slavenhandelaars om te bedriegen. Haar zijden jurkje bestond uit veren, en zij was vrij.

Inej richtte al haar aandacht op de cirkel van glas – een maan, de afwezigheid van een maan, een deur naar de toekomst – en sprong. Het gat was maar net groot genoeg voor haar, en ze hoorde een zacht geritsel toen het scherpe glas door de zijden stof sneed die achter haar aan wapperde. Ze strekte haar lichaam en stak haar handen uit. Eén kans had ze maar om de ijzeren lantaarn te grijpen die aan het plafond binnen de glazen omheining hing. Het was een onmogelijke sprong, een dwaze sprong, maar voor deze keer was ze weer haar vaders dochter, niet gebonden door de wetten van de zwaartekracht. Eén angstaanjagende tel

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hing ze stil in de lucht, toen grepen haar handen de onderkant van de lantaarn.

Ze hoorde hoe achter haar de deur naar de loopbrug openbrak, en daarna geweervuur. Hou ze op afstand, Jesper, dacht ze. Geef me meer tijd.

Ze zwaaide heen en weer om vaart te maken. Er suisde een kogel rakelings langs haar. Een afzwaaier? Of had iemand voorbij Wylan en Jesper weten te komen en beschoot die haar nu door het gat?

Zodra ze genoeg vaart had, liet ze los. Keihard klapte ze tegen de muur. Elegant was het bepaald niet, maar haar handen vonden houvast aan de stenen richel waarop de eeuwenoude bijlen waren uitgestald. Daarvandaan was het gemakkelijk: van de richel naar een balk naar een lagere richel, en toen verder omlaag, waar haar blote voeten met een doffe plof de bovenkant van een enorme tank raakten. Snel liet ze zich in de metalen koepel in het midden glijden.

Ze draaide een knop om en toen nog een, zoekend naar de juiste bedieningshendels. Eindelijk draaide een van de geweerlopen omhoog. Ze haalde de trekker over, en haar hele lichaam schudde terwijl de kogels als hagelstenen tegen het glas ratelden en alle kanten op ketsten. Een betere waarschuwing kon ze Jesper en Wylan niet geven.

Inej hoopte maar dat ze ook het grote kanon aan de praat kon krijgen. Ze wrong zich de cockpit van de tank in. Daar draaide ze aan de enige zichtbare knop, en de lange loop van het kanon schoof op zijn plek. En daar zat de handgreep, precies zoals Jesper had gezegd. Ze trok er hard aan. Er klonk een verrassend zacht klikje. Toen gebeurde er een afschuwelijk moment lang niets. Wat als het kanon niet geladen is, dacht ze. Als Jesper gelijk had over dit wapen zouden de Fjerden wel vreselijk stom zijn om zo veel vuurkracht hier gewoon maar te laten staan.

Ergens in de tank klonk een doffe plof. Ze hoorde iets haar kant op rollen en had de angstaanjagende gedachte dat ze iets verkeerd had gedaan. De kanonskogel zou zo door die lange loop naar haar toe komen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

gerold en in haar schoot ontploffen. In plaats daarvan klonk er gesis en vervolgens een schril piepend geluid, als van metaal dat langs metaal schraapt. Het reusachtige kanon trilde. Een enorme dreun schudde al haar botten door elkaar, en er verscheen een wolk donkergrijze rook.

De kanonskogel raakte het glas, dat in duizenden glinsterende scherven uiteenspatte. Mooier dan diamanten, dacht Inej verbaasd. Ze hoopte maar dat Wylan en Jesper tijd hadden gehad om ergens dekking te zoeken.

Met tuitende oren wachtte ze tot het stof was opgetrokken. De glazen wand was verdwenen. Alles was stil. Toen zwiepten er twee touwen naar beneden, die waren vastgemaakt aan de reling van de loopbrug, en daarna volgden Wylan en Jesper: Jesper soepel als een insect, Wylan met horten en stoten, wriemelend als een rups die uit zijn cocon kruipt.

'*Ajor*!' schreeuwde Inej in het Fjerdaans.

Nina kon trots op haar zijn.

Ze zwengelde de loop van het kanon opzij. Aan de andere kant van de glazen wand die nog intact was, schreeuwden mannen vanaf de loopbrug. Toen de loop hun kant op draaide, stoven ze naar links en naar rechts.

Inej hoorde voetstappen en gebonk op het metaal: Jesper en Wylan die op de tank klommen.

Jespers hoofd verscheen ondersteboven in de koepel. 'Mag ik rijden?'

'Als je dat zo graag wilt.' Ze schoof opzij zodat hij achter het bedieningspaneel kon kruipen.

'O, hallo schatje,' zei hij tevreden. Hij trok aan een ander hendeltje, en opeens leek de gepantserde wagen schuddend tot leven te komen. De tank braakte zwarte rook uit.

Wat is dit voor monster? vroeg Inej zich af. 'Wat een herrie!' riep ze.

'Wat een motor!' riep Jesper enthousiast.

En toen kwamen ze in beweging… terwijl er nergens een paard te bekennen was.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Boven hen klonken schoten. Kennelijk had Wylan ontdekt hoe je de geweren bediende.

'Alle heiligen,' zei Jesper tegen Inej. 'Help hem met richten!'

Ze wurmde zich naast Wylan in de geschutskoepel en greep het tweede kleine geweer om hem te helpen voor dekking te zorgen terwijl wachters de glazen hal in stormden.

Jesper keerde de tank en reed zo ver mogelijk achteruit. Toen schoot hij één keer met het grote kanon. De kogel verbrijzelde de glazen wand, vloog langs de loopbrug en raakte de ringmuur daarachter. Witte stofwolken bolden op en stukken steen spatten naar alle kanten. Hij vuurde opnieuw. De tweede kanonskogel sloeg keihard in en er verschenen barsten in de witte rots van de muur. Jesper had een buts in de ringmuur gemaakt – een flinke – maar nog geen gat.

'Klaar?' riep hij.

'Klaar,' antwoordden Inej en Wylan tegelijk. Ze doken omlaag de geschutskoepel uit. Wylan had overal in zijn gezicht en hals snijwonden door de glasscherven, maar hij straalde. Inej greep zijn handen beet en kneep erin. Stiekem als ratten waren ze het IJsfort binnengekomen, maar of ze het nu wel of niet zouden overleven, ze gingen naar buiten als een leger.

Inej hoorde een luide bonk en daarna het geknars en geratel van draaiende tandwielen. De tank bulderde; het was alsof de donder gevangenzat in een metalen vat en brulde dat hij eruit wilde. Het gevaarte rolde op zijn rupsbanden naar achteren en schoot toen vooruit. Ze denderden naar voren en maakten steeds meer vaart. De tank schokte even; kennelijk waren ze de glazen hal uit.

'Hou je vast!' schreeuwde Jesper, en met een oorverdovende klap botsten ze tegen de legendarische, ondoordringbare muur van het IJsfort op.

Inej en Wylan sloegen tegen de achterkant van de cockpit.

Ze waren erdoorheen. Met veel geraas denderden ze over de weg, terwijl achter hen het geratel van geweervuur steeds zachter werd.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej hoorde een proestend geluid. Ze rechtte haar rug en keek op.

Wylan lachte. Hij had zich omhooggeduwd uit het gat in de geschutskoepel en keek achterom naar het IJsfort. Toen ze naast hem ging staan, zag ze een gat in de ringmuur: een donkere vlek in de witte stenen, waar mannen doorheen renden om vervolgens vruchteloos op het door de tank opgeworpen stof te schieten.

Wylan greep naar zijn buik, nog altijd proestend van het lachen, en wees omlaag. Achter hen sleepte een banier door het stof, vastgeraakt in de rupsbanden van de tank. Ondanks alle modder en kruitsporen kon Inej de tekst die erop stond nog altijd lezen: *Strymakt Fjerdan*. Fjerdaanse strijdkracht.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

40
NINA

Eindelijk doken ze op uit de duisternis, doorweekt en vol blauwe plekken, en hapten naar adem in het heldere licht van de maan. Nina's lichaam voelde alsof ze een vreselijk pak slaag had gekregen. Restjes baleen plakten in kleverige slierten in haar mondhoeken. Haar jurk was zo erg gescheurd dat er nauwelijks iets van over was, en als ze niet zo ongelooflijk dronken van geluk was dat ze nog leefde, dat ze nog ademde, had ze zich er misschien druk over gemaakt dat ze op blote voeten en vrijwel naakt in een rivierkloof in het hoge noorden stond, nog altijd anderhalve mijl bij de veilige haven vandaan. In de verte kon ze de klokken van het IJsfort horen luiden.

Kuwei hoestte water op en Matthias sleepte een slappe, bewusteloze Kaz het water uit.

'Alle heiligen, ademt hij nog wel?' vroeg Nina.

Matthias draaide hem niet al te zachtzinnig op zijn rug en duwde met veel meer kracht op zijn borst dan nodig was. 'Ik. Zou. Je. Moeten. Laten. Sterven,' mompelde Helvar op het ritme van zijn gepomp.

Nina kroop over de rotsen en knielde naast hem. 'Laat me helpen, voordat je zijn borstbeen breekt. Is er nog een hartslag?' Ze drukte haar vingers tegen Kaz' hals. 'Nog wel, maar heel zwakjes. Maak dat hemd open.'

Matthias hielp haar om het drüskelle-uniform kapot te scheuren. Nina legde een hand op Kaz' blote borst en concentreerde zich op zijn hart. Ze dwong het om samen te trekken. Met haar andere hand kneep

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ze zijn neus dicht en duwde ze zijn mond open, waarna ze lucht in zijn longen blies. Betere Corporalki dan zij zouden het water eruit kunnen halen, maar ze had geen tijd om zich druk te maken over haar gebrek aan opleiding.

'Overleeft hij het?' vroeg Kuwei.

Ik weet het niet, dacht ze. Opnieuw drukte ze haar lippen op die van Kaz en ze deed haar best om haar ademhaling gelijk te laten lopen met de hartslag waarin ze zijn hart probeerde te dwingen. Kom op, akelige schurk uit de Ton. Je hebt je wel uit lastiger situaties weten te vechten.

Ze voelde de verandering op het moment dat Kaz' hart in zijn eigen ritme begon te slaan. Toen hoestte hij; zijn borst verkrampte en water golfde zijn mond uit.

Happend naar adem duwde hij haar weg. 'Blijf van me af,' wist hij uit te brengen, terwijl hij met zijn gehandschoende hand over zijn mond veegde. Kaz' ogen stonden glazig en hij leek dwars door haar heen te kijken. 'Raak me niet aan.'

'Je verkeert in shock, demjin,' zei Matthias. 'Je bent bijna verdronken. Je had moeten verdrinken.'

Kaz hoestte opnieuw, zodat zijn hele lichaam ervan schudde. 'Verdronken,' herhaalde hij.

Nina knikte langzaam. 'Het IJsfort, weet je nog? Onmogelijke klus? Bijna dood? Drie miljoen kruge die in Ketterdam op je liggen te wachten?'

Kaz knipperde met zijn ogen, die opeens een stuk helderder stonden. 'Vier miljoen.'

'Ik dacht wel dat je daarvan goed wakker zou worden.'

Hij wreef met zijn handen over zijn gezicht. In zijn borst klonk nog altijd nat gerochel. 'Het is ons gelukt,' zei hij verbaasd. 'Djel verricht wonderen.'

'Jij verdient geen wonderen,' zei Matthias boos. 'Je hebt de heilige es ontwijd.'

Kaz duwde zich overeind, wankelde even en haalde toen beverig adem. 'Het is een symbool, Helvar. Als jouw god zo weinig kan hebben,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kun je misschien beter een nieuwe zoeken. Laten we maken dat we hier wegkomen.'

Vertwijfeld stak Nina haar handen in de lucht. 'Graag gedaan, ondankbare hond.'

'Ik zal je bedanken als we aan boord van de Ferolind zijn. Lopen.' Hij hees zich al op de keien die langs de rand van de kloof lagen. 'En jij mag onderweg uitleggen waarom onze illustere Shu Hanese wetenschapper eruitziet als een van Wylans schoolvriendjes.'

Nina schudde haar hoofd, onzeker of ze geërgerd moest zijn of vol bewondering. Misschien was dat wel wat ervoor nodig was om in de Ton te overleven. Je kon nooit stil blijven staan.

'Is hij een vriend?' vroeg Kuwei sceptisch in het Shu.

'Af en toe.'

Matthias hielp haar overeind en toen klauterden ze allemaal achter Kaz aan. De klim omhoog langs de rotswanden van de kloof, die hen naar de overkant van de brug boven hun hoofd zou brengen en daarmee dichter bij Djerholm, ging maar heel langzaam. Nog nooit was Nina zo moe geweest, maar ze kon nu niet rusten. Ze hadden hun prijs bemachtigd. Ze waren verder gekomen dan alle andere teams. Ze hadden een gebouw in het hart van het IJsfort opgeblazen. Zonder Inej en de anderen zouden ze echter nooit de haven bereiken.

Ze bleef doorklimmen. De enige andere optie was om op een kei te gaan zitten en op het einde te wachten. Ergens uit de richting van het IJsfort klonk een rommelend geluid.

'O, lieve heiligen, laat dat alsjeblieft Jesper zijn,' smeekte ze terwijl ze zich allemaal over de rand van de kloof hesen en achteromkeken naar de brug, die vanwege Hringkälla nog altijd met linten en essentakken versierd was.

'Ik weet niet wat eraan komt, maar groot is het in elk geval,' zei Matthias.

'Wat doen we, Kaz?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Wachten,' antwoordde hij terwijl het gerommel nog luider werd.

'Wat dacht je van "dekking zoeken"?' vroeg Nina, die zenuwachtig van de ene voet op de andere wipte. 'Of "moed houden"? "Ik heb hier in de bosjes heel handig twintig geweren verstopt"? Je hebt toch wel íéts voor ons?'

'Wat dacht je van een paar miljoen kruge?' zei Kaz.

Met veel kabaal rolde er een tank over de top van de heuvel. Zand en grind spoot omhoog achter de rupsbanden. Vanuit de geschutskoepel zwaaide er iemand naar hen – nee, het waren twee mensen. Van achter de geweren schreeuwden Inej en Wylan hun wild gebarend toe.

Nina slaakte een triomfkreet, terwijl Matthias ongelovig naar het tafereel staarde. Toen Nina naar Kaz keek, kon ze haar ogen nauwelijks geloven. 'Alle heiligen, Kaz, je ziet er zowaar gelukkig uit.'

'Doe niet zo belachelijk,' snauwde hij. Maar het viel niet te ontkennen. Kaz Brekker grijnsde als een idioot.

'Dus ik neem aan dat we ze kennen?' vroeg Kuwei.

Nina's vreugde zakte enigszins toen ook het Fjerdaanse antwoord op het probleem van de Droesem uit de verte naar hen toe rolde. Een colonne tanks had eveneens de top van de heuvel bereikt en denderde over de door de maan verlichte weg. Grote stofwolken stegen op achter hun rupsbanden. Misschien was het Jesper niet gelukt om de poort van de drüskelle-sector dicht te krijgen. Of misschien hadden de tanks ergens buiten klaargestaan. Als je naging hoeveel vuurkracht er achter de muren van het IJsfort opgesloten zat, moesten ze zich waarschijnlijk gelukkig prijzen, dacht Nina. Zo voelde ze zich echter niet.

Pas toen de tank met Inej en Wylan over de houten brug reed, kon Nina verstaan wat ze riepen: 'Uit de weg!'

Ze sprongen van het pad en de tank rolde dreunend langs hen, waarna hij piepend en krijsend tot stilstand kwam.

'We hebben een tank!' riep Nina uit. 'Kaz, wat ben je toch een griezelig genie. Je hebt een tank voor ons geregeld.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Zíj hebben een tank voor ons geregeld.'

'Wij hebben er één,' zei Matthias, waarna hij op de enorme hoeveelheid metaal en rook wees die op hen afdenderde. 'Zij hebben er heel wat meer.'

'Ja, maar weet je wat zij niet hebben?' vroeg Kaz terwijl Jesper het gigantische kanon van de tank omdraaide. 'Een brug.'

Van binnen uit de gepantserde tank klonk een metalig gepiep. Toen volgde er een enorme, oorverdovende dreun. Nina hoorde een hoog gefluit terwijl er iets langs hen door de lucht vloog en tegen de brug aan knalde. De eerste twee houten pijlers vlogen in brand; vonken en stukken hout vielen omlaag de kloof in. Opnieuw vuurde het grote kanon. Met een kreunend geluid stortten de pijlers helemaal in.

Als de Fjerden de kloof over wilden steken, zouden ze moeten vliegen.

'We hebben een tank en een gracht,' zei Nina.

'Klim erop!' riep Wylan vrolijk.

Ze sprongen op de zijkanten van de tank. Om er niet af te vallen hielden ze zich stevig vast aan elk richeltje of randje in het metaal dat ze konden vinden, en toen rolden ze op topsnelheid over de weg naar beneden, in de richting van de haven.

Terwijl ze dreunend langs de straatlantaarns reden, kwamen mensen hun huizen uit om te zien wat er aan de hand was. Nina probeerde zich voor te stellen hoe hun woeste clubje er in de ogen van deze Fjerden uit moest zien. Wat zagen ze als ze hun hoofd uit het raam of om de hoek van de deur staken? Een stelletje joelende kinderen die zich vastklampten aan een tank met de Fjerdaanse vlag erop geschilderd, die langsraasde als een op hol geslagen praalwagen die zijn stoet was kwijtgeraakt: een meisje in paarse zijde en een jongen met rossige blonde krullen achter de geweren; vier doorweekte mensen die zich aan de zijkant vastklampten – een Shu Hanese jongen in gevangeniskleren, twee verfomfaaide drüskelle; en Nina, een halfnaakt meisje in een paar flarden blauwgroen chiffon, dat schreeuwde: 'We hebben een gracht!'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen ze de stad in reden, riep Matthias: 'Wylan, zeg tegen Jesper dat hij zo veel mogelijk de westelijke straten kiest.'

Wylan dook omlaag en even later sloeg de tank af naar het westen.

'Dat is waar alle pakhuizen staan,' legde Matthias uit. 'Daar is het 's nachts uitgestorven.'

Met veel kabaal denderde de tank over de keien, nu eens rechts en dan weer links uitwijkend over stoepjes om de enkele voetganger die nog op straat was te ontwijken, en reed toen de havenwijk in, langs herbergen, winkeltjes en scheepskantoren.

Kuwei liet zijn hoofd in zijn nek zakken en straalde van vreugde. 'Ik ruik de zee,' zei hij blij.

Nina rook het ook. In de verte glansde de vuurtoren. Nog twee straten en dan waren ze op de kade, vrij. Dertig miljoen kruge. Met haar aandeel en dat van Matthias konden ze overal heen waar ze maar wilden, om het leven te leiden dat ze zelf verkozen.

'We zijn er bijna!' riep Wylan.

Toen reden ze een hoek om en Nina hapte verschrikt naar adem. 'Stop!' schreeuwde ze. 'Stop!'

Ze had niets hoeven zeggen. Met een enorme schok kwam de tank tot stilstand, waardoor Nina er bijna af viel. De kade lag recht voor hen, en daarachter was de haven, waar de vlaggen van duizend schepen klapperden in de wind. Het was midden in de nacht. De kade zou leeg moeten zijn. In plaats daarvan stond het er vol soldaten, rij na rij van grijze uniformen, minstens tweehonderd man – en elke loop van elk geweer was op hen gericht.

Nina kon nog altijd de klokken van de Elderklok horen luiden. Ze keek achterom. Het IJsfort torende boven de haven uit, hoog op de kliffen, als een norse meeuw met verfomfaaide veren. De witte stenen muren werden van onderaf verlicht en staken glanzend af tegen de donkere nachthemel.

'Wat is dit?' vroeg Wylan aan Matthias. 'Je hebt nooit verteld…'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ze moeten de procedure voor de inzet van troepen hebben veranderd.'

'Maar alle andere dingen waren nog hetzelfde.'

'Ik heb nooit meegemaakt dat het Zwarte Protocol in werking trad,' gromde Matthias. 'Misschien hadden ze altijd al troepen in de haven gestationeerd. Ik weet het niet.'

'Stil nou,' zei Inej. 'Kap daarmee.'

Nina schrok toen boven de menigte opeens een stem weerklonk. De stem sprak eerst in het Fjerdaans, toen in het Ravkaans, daarna volgde Kertsj en ten slotte Shu. 'Laat de gevangene Kuwei Yul-Bo gaan. Leg jullie wapens neer en loop weg bij de tank.'

'Ze kunnen niet gewoon het vuur openen,' zei Matthias. 'Ze zullen niet willen riskeren dat Kuwei iets overkomt.'

'Dat hoeven ze ook helemaal niet,' zei Nina. 'Kijk.'

Een uitgemergelde gevangene werd tussen de rijen soldaten door naar voren geleid. Zijn haar zat tegen zijn voorhoofd geplakt. Hij droeg een gerafelde rode kefta en greep de mouw vast van de wachter die het dichtst bij hem liep. Zijn lippen bewogen koortsachtig, alsof hij zijn buurman wanhopig van alles toefluisterde. Nina wist dat hij om parem smeekte.

'Een Hartenwringer,' zei Matthias grimmig.

'Maar hij is nog zo ver weg…' sputterde Wylan.

Nina schudde haar hoofd. 'Dat maakt niet uit.' Hadden ze hem hier vastgehouden, bij de manschappen die in de benedenstad van Djerholm waren gestationeerd? Waarom niet? Hij was een veel beter wapen dan welk geweer of welke tank dan ook.

'Ik zie de Ferolind,' mompelde Inej. Ze wees naar de steigers een eindje verderop.

Nina moest even zoeken, maar toen zag ze de vlag van Kertsj en daaronder het vrolijke vaandel van Haanraadts Handelsvaart. Ze waren zo dichtbij.

Jesper kon de Hartenwringer neerschieten. Ze konden proberen om met de tank dwars door de soldaten heen te rijden, maar het schip

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zouden ze nooit bereiken. De Fjerden zouden liever Kuweis leven riskeren dan hem in handen van een ander te laten vallen.

'Kaz?' riep Jesper vanuit het binnenste van de tank. 'Dit zou een fantastisch moment zijn om ons te vertellen dat je dit hebt zien aankomen.'

Kaz keek uit over de zee van soldaten. 'Ik heb dit niet zien aankomen.' Hij schudde zijn hoofd. 'Je zei dat mijn trucjes op een dag zouden opraken, Helvar. Het ziet ernaar uit dat je gelijk had.' De woorden waren bedoeld voor Matthias, maar Kaz' ogen waren op Inej gericht.

'Ik heb inmiddels wel vaak genoeg gevangengezeten,' zei die. 'Ze krijgen me niet levend te pakken.'

'Mij ook niet,' zei Wylan.

Binnen in de tank snoof Jesper. 'We moeten hem echt eens geschiktere vrienden bezorgen.'

'Ik ga liever met zwaaiende vuisten dan dat ik me door een of andere Fjerd op een staak laat spietsen,' zei Kaz.

Matthias knikte. 'Dan zijn we het eens. We maken er hier een einde aan.'

'Nee,' fluisterde Nina.

Allemaal draaiden ze zich naar haar om.

Opnieuw weergalmde de stem boven de Fjerdaanse troepenmacht. 'Jullie hebben tien tellen om te gehoorzamen. Ik herhaal: laat de gevangene Kuwei Yul-Bo gaan en geef je over. Tien…'

Nina zei snel iets in het Shu tegen Kuwei.

'Je begrijpt het niet,' antwoordde hij. 'Eén enkele dosis…'

'Ik begrijp het wel,' zei ze.

De anderen niet. Die snapten het pas toen ze zagen dat Kuwei een leren buideltje uit zijn zak haalde. Op de rand ervan zaten vlekken van een roestkleurig poeder.

'Nee!' schreeuwde Matthias. Hij probeerde de parem te pakken, maar Nina was sneller.

De Fjerdaanse stem telde verder af: 'Zeven…'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Nina, doe niet zo stom,' zei Inej. 'Je hebt zelf gezien…'

'Sommige mensen raken na één dosis nog niet verslaafd.'

'Het is het risico niet waard.'

'Zes…'

'Kaz' trucjes zijn op.' Ze trok het buideltje open. 'Maar die van mij niet.'

'Nina, alsjeblieft,' smeekte Matthias.

Dezelfde angst had ze op zijn gezicht gezien op die dag in Elling, toen hij dacht dat ze hem had verraden. En in zekere zin deed ze op dit moment precies hetzelfde, liet ze hem opnieuw in de steek.

'Vijf…'

De eerste dosis werkte het sterkste, was dat niet wat ze hadden gezegd? De heftigheid en kracht daarvan konden daarna nooit meer worden geevenaard. De rest van haar leven zou ze die najagen. Of misschien zou ze sterker zijn dan het middel.

'Vier…'

Heel even raakte ze Matthias' wang aan. 'Als het heel erg wordt, wil ik dat je een manier zoekt om er een einde aan te maken, Helvar. Ik vertrouw erop dat je het juiste zult doen.' Ze glimlachte. 'Alweer.'

'Drie…'

Toen gooide ze haar hoofd achterover en schudde de parem in haar mond. Ze slikte het poeder in één keer door. Het had de zoete, branderige smaak van jurdabloesem die ze kende, maar er zat ook een andere smaak bij, iets wat ze niet kon thuisbrengen.

Toen stopte ze met denken.

Haar bloed klopte en haar hart sloeg opeens twee keer zo snel. De wereld brak uiteen in piepkleine lichtflitsen. Ze zag de echte kleur van Matthias' ogen – zuiver blauw onder de grijze en bruine vlekken die zij erin had laten vloeien – en het maanlicht dat schitterde in elke haar op zijn hoofd. Ze zag het zweet op Kaz' voorhoofd, de bijna onzichtbare speldenprikken van de tatoeage op zijn onderarm.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Ze keek over de rijen Fjerdaanse soldaten heen. Ze hoorde hun harten slaan. Ze zag hun neuronen in actie komen, voelde hoe hun impulsen zich vormden. Ze begreep alles. Hun lichamen waren een plattegrond van cellen, duizend vergelijkingen die met de seconde, de milliseconde werden opgelost, en ze kende alleen nog maar antwoorden.

'Nina?' fluisterde Matthias.

'Opzij,' zei Nina, en ze zag haar eigen stem in de lucht.

Ze voelde de Hartenwringer in de menigte, de beweging van zijn keel toen hij zijn dosis doorslikte. Hij zou de eerste zijn.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

41
MATTHIAS

'TWEE... EEN...'

Matthias zag Nina's pupillen groter worden. Haar mond ging een stukje open en ze duwde hem opzij terwijl ze van de tank stapte. De lucht om haar heen leek te knetteren en haar huid gloeide, alsof een wonderlijk licht van binnenuit naar buiten scheen. Alsof ze midden in een ader van Djel had geprikt en alle kracht van de god nu door haar heen stroomde.

Ze viel onmiddellijk de Hartenwringer aan. Nina draaide met haar pols, en zijn ogen explodeerden in zijn hoofd. Zonder enig geluid zakte hij in elkaar. 'Wees vrij,' sprak ze. Toen zweefde Nina naar de soldaten toe.

Toen Matthias geweren omhoog zag gaan, schoot hij haar kant op om haar te beschermen.

Ze stak haar handen omhoog. 'Stop,' zei ze.

De soldaten verstijfden.

'Leg jullie wapens neer.'

Als één man gehoorzaamden ze haar.

'Slaap,' beval ze. Nina maakte een grote boog met beide handen, en zonder een kik te geven vielen de soldaten om, rij na rij, als bossen tarwe die door een onzichtbare zeis werden neergemaaid.

Het werd griezelig stil. Langzaam klommen Wylan en Inej de tank uit. Jesper en de anderen volgden, en in een verbluft zwijgen stonden ze daar, alsof wat ze zojuist hadden gezien elke taal had uitgewist. Ze

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

staarden uit over het veld van gevallen lichamen. Het was allemaal zo snel gegaan.

Ze konden alleen bij de haven komen door over de soldaten heen te lopen. Zonder iets te zeggen zochten ze hun weg tussen de lichamen door; de stilte werd alleen verbroken door de ver weg klinkende klokken van de Elderklok. Matthias legde een hand op Nina's arm, en er ontsnapte haar een zuchtje terwijl ze zich door hem liet leiden.

De steigers aan de andere kant van de kade waren uitgestorven. Terwijl de rest van hun groep naar de Ferolind liep, raakten Matthias en Nina een eindje achter. Matthias zag Rottie in de mast hangen, zijn mond wijd open van angst. Specht stond klaar om de trossen los te gooien; de uitdrukking op zijn gezicht was al net zo angstig.

'Matthias!'

Hij draaide zich om. Op de kade stond een groep drüskelle in kletsnatte uniformen, met hun zwarte capuchons diep over hun hoofd getrokken. Ze droegen maskers van dof glanzende grijze metalen ringetjes, waardoor ze onherkenbaar waren. Matthias herkende Jarl Brums stem echter meteen.

'Verrader,' zei Brum van achter zijn masker. 'Verrader van je land en van je god. Je zult deze haven niet levend verlaten. Geen van jullie, trouwens.'

Kennelijk hadden zijn mannen hem na de explosie uit de schatkamer weten te halen. Hadden ze Matthias en Nina naar de rivier onder de es gevolgd? Hadden er in de bovenstad paarden klaargestaan, of nog meer tanks?

Nina hief haar handen. 'Ter wille van Matthias zal ik jullie één kans geven om ons met rust te laten.'

'Je kunt ons niets doen, heks,' zei Brum. 'Onze capuchons, onze maskers, elk stuk kleding dat we dragen is versterkt met Grisha-staal. Pantserstof, volgens onze aanwijzingen gemaakt door Fabrikators in onze dienst en ontworpen voor situaties zoals deze. Je kunt ons je wil

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

niet opleggen. Je kunt ons niet raken. Het spel is uit.'

Nina stak een hand omhoog. Er gebeurde niets, en Matthias wist dat wat Brum had gezegd waar was.

'Ga weg!' riep Matthias tegen ze. 'Alsjeblieft! Jullie…'

Brum hief zijn geweer en schoot. De kogel raakte Matthias midden in zijn borst. De pijn was fel en verschrikkelijk… en toen was hij verdwenen. Voor zijn ogen zag Matthias de kogel zijn borst uit komen. Rinkelend viel het ding op de grond. Hij trok zijn hemd open. Er zat geen wond.

Nina liep langs hem.

'Nee!' schreeuwde hij.

De drüskelle openden het vuur. Hij zag haar lichaam schokken toen de kogels haar raakten, zag rode bloemen van bloed verschijnen op haar hals, haar borsten, haar naakte bovenbenen. Ze viel niet. Net zo snel als de kogels door haar lijf joegen genas ze zichzelf, en de munitie viel zonder schade aan te richten op de kade.

De drüskelle gaapten Nina aan.

Nina lachte. 'Jullie zijn te zeer gewend geraakt aan gevangengenomen Grisha. Als we in een kooi zitten, zijn we nogal tam.'

'Er zijn andere middelen,' zei Brum, terwijl hij uit zijn riem net zo'n zweep tevoorschijn trok als Lars had gebruikt. 'Jouw kracht kan ons niet raken, heks, en wij vechten voor een goede zaak.'

'Jullie kan ik niet raken,' zei Nina, die opnieuw haar handen in de lucht stak, 'maar met hen daar kan ik doen wat ik wil.'

Achter de drüskelle stonden de Fjerdaanse soldaten die Nina in slaap had gebracht weer op. Hun gezichten waren volkomen uitdrukkingsloos. Een van hen trok de zweep uit Brums hand. Anderen trokken de capuchons en maskers van de verbaasde gezichten van de drüskelle af, waardoor ze opeens vreselijk kwetsbaar waren.

Nina strekte haar vingers.

De drüskelle lieten hun wapens vallen, waarna ze schreeuwend van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

pijn met hun handen naar hun hoofd grepen.

'Voor mijn land,' sprak ze. 'Voor mijn volk. Voor elk kind dat jullie op de brandstapel hebben gezet. Oogst wat je zelf hebt gezaaid, Jarl Brum.'

Matthias zag de drüskelle schokken en trillen. Bloed droop uit hun oren en ogen, terwijl de andere Fjerdaanse soldaten passief toekeken. Het gegil klonk als een koor. Claas, met wie hij in Avfalle veel te veel had gedronken. Giert, die zijn wolf had geleerd om uit zijn hand te eten. Het waren monsters, hij wist het, maar ook jongens, jongens zoals hij, die hadden geleerd om te haten, om te vrezen.

'Nina,' smeekte hij. Nog altijd had hij zijn hand tegen de gladde huid van zijn borst gedrukt op de plek waar eigenlijk een kogelwond zou moeten zitten. 'Nina, alsjeblieft.'

'Je weet dat ze jou geen genade zouden schenken, Matthias.'

'Dat weet ik. Dat weet ik. Maar laat ze liever in schaamte leven.'

Ze aarzelde.

'Nina, jij hebt me geleerd om beter te zijn. Dat kunnen zij ook leren.'

Nina wendde haar blik naar hem toe. Haar groene ogen, diep als de bossen, stonden woest; de pupillen waren als twee donkere bronnen. De lucht om haar heen leek te zinderen van kracht, alsof binnen in haar een geheime vlam brandde.

'Ze zullen bang voor je zijn, zoals ik dat ook ooit was,' zei hij. 'Zoals jij ooit bang voor mij was. We zijn allemaal iemands monster, Nina.'

Een eindeloos ogenblik lang bestudeerde ze zijn gezicht. Toen liet ze haar armen zakken, en de rijen drüskelle zakten kreunend in elkaar op de grond. Ze liet ook de andere soldaten los, en die vielen opnieuw in slaap, als marionetten waarvan de touwtjes waren doorgeknipt. Toen schoot haar hand nog één keer omhoog. Brum gilde. Hij greep met zijn handen naar zijn hoofd, en bloed sijpelde tussen zijn vingers door.

'Blijft hij leven?' vroeg Matthias.

'Ja,' zei ze terwijl ze op de schoener stapte. 'Hij is voortaan alleen heel erg kaal.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Specht schreeuwde bevelen en de Ferolind dreef de haven in. Zodra de wind de zeilen deed opbollen, ging het schip steeds sneller. Niemand rende naar de kant om hen tegen te houden. Geen enkel schip, geen enkel kanon vuurde op hen. Er was niemand om te waarschuwen, om de schutters op de kliffen een signaal te geven. De Elderklok beierde maar door, terwijl de schoener de eindeloze donkere zee op voer en in zijn kielzog slechts ellende achterliet.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

42
INEJ

ZE WAREN GEZEGEND met een krachtige wind. Inej voelde de bries door haar haar blazen en dacht onwillekeurig aan de storm die hun te wachten stond.

Zodra ze aan boord waren, had Matthias aan Kuwei gevraagd: 'Hoe lang heeft ze?'

Kuwei sprak wel wat Kertsj, maar Nina moest ook af en toe vertalen. Ze was er niet echt bij met haar hoofd en haar glinsterende ogen schoten onrustig over alles en iedereen heen.

'De roes duurt een uur, misschien twee. Het hangt ervan af hoeveel tijd haar lichaam nodig heeft om de ingenomen dosis te verwerken.'

'Waarom kun je het niet gewoon uit je lichaam trekken, net zoals je met die kogels deed?' vroeg Matthias vertwijfeld aan Nina.

'Dat werkt niet,' zei Kuwei. 'Zelfs als het haar lukt om zich lang genoeg tegen het verlangen naar het spul te verzetten, zal ze het vermogen om de parem uit haar lijf te halen verliezen voordat het allemaal weg is. Om dat voor elkaar te krijgen heb je een tweede Corporalnik nodig die ook parem heeft gebruikt.'

'En wat betekent dit voor haar?' vroeg Wylan.

'Dat heb je zelf gezien,' antwoordde Matthias bitter. 'We weten wat er gaat gebeuren.'

Kaz sloeg zijn armen over elkaar. 'Hoe begint het?'

'Pijn in haar lijf, koude rillingen, niet erger dan een milde griep,' legde Kuwei uit. 'Daarna een soort overgevoeligheid, gevolgd door

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hevig beven en dus die hunkering naar meer.'

'Heb je meer parem?' vroeg Matthias.

'Ja.'

'Genoeg om haar in Ketterdam te krijgen?'

'Ik ga echt niet meer nemen,' protesteerde Nina.

'Ik heb genoeg om te zorgen dat je je prettig voelt,' zei Kuwei. 'Maar als je een tweede dosis inneemt, is er geen enkele hoop meer.' Hij keek naar Matthias. 'Dit is haar enige kans. Het is mogelijk dat haar lichaam op een natuurlijke manier genoeg van het spul afbreekt zodat ze niet verslaafd raakt.'

'En als dat wel gebeurt?'

Kuwei stak zijn handen omhoog in een gebaar dat zowel onverschilligheid als verontschuldiging leek uit te drukken. 'Als ze het middel niet krijgt, wordt ze gek. En als ze het wel krijgt, put haar lichaam zichzelf uit. Weet je wat "parem" betekent? Het is de naam die mijn vader aan het middel heeft gegeven. Het betekent: zonder mededogen.'

Toen Nina klaar was met vertalen viel er een lange stilte.

'Ik hoef hier niet meer over te horen,' zei ze toen. 'Het verandert allemaal niets aan wat er gaat komen.' Ze wandelde weg naar de boeg.

Matthias keek haar na. 'Het water hoort en begrijpt,' prevelde hij binnensmonds.

Inej zocht Rottie op en liet hem de jassen opduikelen die Nina en zij op het schip hadden achtergelaten toen ze bij de noordkust aankwamen en ze zich in hun winterkleding hadden omgekleed. Ze vond Nina vlak bij de voorsteven, starend naar de zee.

'Een uur, misschien twee,' zei Nina zonder zich om te draaien.

Geschrokken bleef Inej staan. 'Hoorde je me aankomen?' Niemand hoorde de Schim, zeker niet boven de zee en de wind uit.

'Maak je maar geen zorgen. Je geruisloze voeten hebben je niet verraden. Ik kan je hartslag en je ademhaling horen.'

'En je wist dat ik het was?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Elk hart klinkt anders. Dat heb ik me nooit eerder gerealiseerd.'

Inej ging naast haar bij de reling staan en gaf Nina haar jas. De Grisha trok hem aan, hoewel de kou haar niet leek te deren. Boven hen straalden heldere sterren tussen met zilver bestrooide wolkenflarden door. Inej kon bijna niet wachten op de dageraad, kon bijna niet wachten tot deze lange nacht eindelijk voorbij was, en de reis ook. Het verraste haar dat ze er zo naar verlangde om Ketterdam weer te zien. Ze had zin in een omelet en een mok mierzoete koffie. Ze wilde de regen op de daken horen tikken en veilig en warm in haar kamertje in de Lat zitten. Er kwamen nieuwe avonturen aan, maar die konden wachten tot ze een warm bad had genomen, of misschien zelfs wel meer dan een.

Nina kroop weg in de wollen kraag van haar jas. 'Ik wou dat je kon zien wat ik nu allemaal zie. Ik hoor iedereen op het schip, het bloed dat door hun aderen stroomt. Ik hoor de verandering in Kaz' ademhaling als hij naar je kijkt.'

'Echt… Echt waar?'

'Zijn adem stokt telkens heel eventjes, alsof hij je voor het eerst ziet.'

'En Matthias?' vroeg Inej, die liever snel van onderwerp veranderde.

Nina liet zich niet bedotten en trok een wenkbrauw op. 'Matthias is bang voor me, maar zijn hart slaat altijd heel regelmatig, wat hij ook voelt. Zo Fjerdaans, zo ordelijk.'

'Ik had niet verwacht dat je die mannen in de haven in leven zou laten.'

'Ik weet ook niet zeker of het wel zo verstandig was. Waarschijnlijk word ik voor hen het zoveelste Grisha-griezelverhaal dat ze later aan hun kinderen vertellen.'

'"Gedraag je, of anders komt Nina Zenik je halen"?'

Daar dacht Nina even over na. 'Ach, dat klinkt nog niet eens zo gek.'

Inej leunde met haar rug tegen de reling en keek Nina onderzoekend aan. 'Je ziet er stralend uit.'

'Lang zal dat niet duren.'

'Dat is nooit zo.' Toen verdween Inejs glimlach. 'Ben je bang?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Doodsbang.'

'We zijn er allemaal voor je.'

Nina haalde beverig adem en knikte.

Inej had in Ketterdam talloze bondgenoten gevonden, maar weinig vrienden. Ze liet haar hoofd op Nina's schouder rusten. 'Als ik een Sulische waarzegger was, kon ik in de toekomst kijken en tegen je zeggen dat alles goed komt.'

'Of dat ik een pijnlijke dood zal sterven.' Nina duwde haar wang tegen Inejs hoofd. 'Vertel me gewoon zomaar iets prettigs.'

'Het komt allemaal goed,' zei Inej. 'Je zult dit overleven. En daarna word je stinkend rijk. Elke avond zul je in een cabaret aan de Oostduig zeemanswijsjes en drankliedjes zingen, en je betaalt iedereen dik om je na elk lied een staande ovatie te geven.'

Nina lachte zachtjes. 'Laten we de Menagerie kopen.'

Inej grinnikte, terwijl ze dacht aan de toekomst en haar eigen schip. 'Laten we de Menagerie kopen en in de fik zetten.'

Ze keken een tijdje uit over de golven.

'Klaar?' vroeg Nina.

Inej was blij dat ze er niet om hoefde te vragen. Ze schoof haar mouw omhoog, zodat de pauwenveer en de vlekkerige huid eronder zichtbaar werden.

Het duurde maar een tel, en Nina hoefde er alleen heel zacht met haar vingertoppen langs te strijken. De pijn was fel, maar ebde vlug weer weg. Toen de steken ophielden, zag de huid van Inejs onderarm er perfect uit; bijna té glad en egaal, alsof dit ene stukje nieuw aan haar was.

Inej raakte de zachte huid aan. In een vloek en een zucht was het voor elkaar. Kon elke wond maar zo gemakkelijk worden genezen.

Nina kuste Inej op haar wang. 'Ik ga Matthias opzoeken voordat het al te erg wordt.'

Toen ze wegliep, zag Inej echter dat Nina een andere reden had om te vertrekken. Kaz stond in de schaduwen naast de mast. Hij droeg een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

dikke jas en leunde op zijn kraaienstok; hij leek bijna weer zijn oude zelf. Ook Inejs messen lagen in het ruim op haar te wachten, samen met haar andere bezittingen. Ze had haar klauwen gemist.

Kaz mompelde een paar woorden tegen Nina, waarna de Grisha verrast achteruitdeinsde. Inej verstond niet wat ze daarna nog tegen elkaar zeiden, maar ze zag wel dat de sfeer gespannen was. Toen slaakte Nina een vermoeide zucht en verdween benedendeks.

'Wat zei je tegen Nina?' vroeg Inej toen hij naast haar bij de reling kwam staan.

'Er is een klusje dat ze voor me moet doen.'

'Ze staat op het punt een vreselijke beproeving te ondergaan…'

'Tja, sommige dingen moeten nu eenmaal gebeuren.'

De altijd pragmatische Kaz. Waarom zou je je gevoelens in de weg laten komen? En misschien vond Nina de afleiding juist wel prettig.

Samen stonden ze aan de reling naar de golven te staren, terwijl de stilte tussen hen steeds langer duurde.

'We leven nog,' zei hij uiteindelijk.

'Kennelijk heb je tot de juiste god gebeden.'

'Of met de goeie mensen gereisd.'

Inej haalde haar schouders op. 'Wie kiest onze wegen?'

Hij zei niets, en ondanks zichzelf moest ze glimlachen.

'Geen gevat antwoord? Geen gegrinnik om mijn Sulische wijsheden?'

Hij streek met zijn gehandschoende duim over de reling.

'Hoe gaat het verder met de Handelsraad?'

'Als we een paar mijl uit de kust zijn, roeien Rottie en ik in een sloep naar de haven. We zoeken een loopjongen om een berichtje naar Van Eck te brengen en regelen een ontmoeting op Vellgeluk.'

Inej huiverde. Het eilandje was populair onder slavenhandelaars en smokkelaars. 'Was dat de keuze van de Raad of die van jou?'

'Van Eck stelde het voor.'

Inej fronste haar wenkbrauwen. 'Hoe weet een koopman van Vellgeluk?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Handel is handel. Misschien is Van Eck niet helemaal de fatsoenlijke zakenman die hij lijkt.'

Ze waren een tijdje stil. Toen zei ze: 'Ik ga leren zeilen.'

Er verschenen rimpels in Kaz' voorhoofd en hij wierp haar een verraste blik toe. 'Echt? Waarom?'

'Ik wil mijn geld gebruiken om een bemanning in te huren en een schip uit te rusten.' Zodra ze die woorden hardop uitsprak, verkrampte haar ademhaling, alsof hij te strak om een spoel werd gewonden. Haar droom voelde nog zo kwetsbaar. Eigenlijk wilde ze zich er niets van aantrekken wat Kaz van haar plannen dacht, maar dat deed ze wel. 'Ik ga op slavenhandelaars jagen.'

'Een doel,' zei hij bedachtzaam. 'Je weet dat je ze niet allemaal kunt tegenhouden.'

'Als ik het niet probeer, zal ik er geen enkele tegenhouden.'

'Dan krijg ik bijna medelijden met de slavenhandelaars,' zei Kaz. 'Ze hebben geen idee wat ze te wachten staat.'

Een tevreden blosje verwarmde haar wangen. Maar had Kaz niet altijd geloofd dat ze gevaarlijk was?

Inej zette haar ellebogen op de reling en liet haar kin in haar handen rusten. 'Maar eerst ga ik naar huis.'

'Naar Ravka?'

Ze knikte.

'Om je familie te zoeken.'

'Ja.' Nog maar twee dagen geleden zou ze het daarbij hebben gelaten en hun onuitgesproken afspraak om zich niet te veel met elkaars verleden te bemoeien hebben gerespecteerd. Nu zei ze: 'Was er behalve je broer niemand anders, Kaz? Waar zijn je vader en je moeder?'

'Jongens uit de Ton hebben geen ouders. We worden in de haven geboren en kruipen vervolgens de gracht uit.'

Inej schudde haar hoofd. Ze keek naar de deinende, zuchtende zee, elke golf als een ademteug. Ze kon nog net de horizon onderscheiden,

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

een nauwelijks zichtbare scheidslijn tussen de zwarte hemel en het nog zwartere water. Ze dacht aan haar ouders. Al drie jaar was ze nu bij hen weg. Zouden ze erg veranderd zijn? Kon zij opnieuw hun dochter zijn? Misschien niet meteen. Ze verlangde er echter naar om met haar vader op de treetjes van de woonwagen te zitten en fruit uit de bomen te eten. Ze verlangde ernaar om haar moeder het krijt van haar handen te zien slaan voordat ze het avondeten ging klaarmaken. Ze verlangde naar het hoge gras in het zuiden en de uitgestrekte hemel boven de toppen van de Sikurtzoi. Daar wachtte iets op haar wat ze nodig had. Wat had Kaz nodig?

'Straks ben je heel rijk, Kaz. Wat ga je doen als er geen bloed meer te vergieten valt, geen wraak meer genomen hoeft te worden?'

'Er is altijd meer.'

'Meer geld, meer geweld, meer schulden te vereffenen. Is er nooit een andere droom geweest?'

Hij zei niets. Wat had alle hoop uit zijn hart weggesneden? Misschien zou ze het nooit weten.

Inej draaide zich om en wilde weglopen.

Kaz pakte haar hand en klemde die vast op de reling. Hij keek haar niet aan. 'Blijf,' zei hij met zijn stem als ruw steen. 'Blijf in Ketterdam. Blijf bij mij.'

Ze keek naar zijn gehandschoende hand die de hare vastgreep. Alles in haar wilde ja zeggen, maar ze was niet van plan om met zo weinig genoegen te nemen, niet na alles wat ze had doorgemaakt. 'Wat zou dat voor zin hebben?'

Hij haalde diep adem. 'Ik wil dat je blijft. Ik wil dat je… Ik wil jou.'

'Jij wilt mij.' Ze proefde de woorden. Zachtjes kneep ze in zijn hand. 'En hoe wil je me hebben, Kaz?'

Nu keek hij haar wel aan, zijn ogen fel en zijn mond strak. Zo keek hij ook als hij vocht.

'Hoe wil je me hebben?' herhaalde ze. 'Volledig gekleed, met je

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

handschoenen aan en je hoofd afgewend, zodat onze lippen elkaar nooit hoeven te raken?'

Hij liet haar hand los en trok zijn schouders op. Toen hij zijn gezicht weer naar de zee draaide, was zijn blik boos en beschaamd.

Misschien kwam het doordat hij haar zijn rug had toegekeerd dat ze de woorden eindelijk kon uitspreken. 'Ik wil je zonder pantser, Kaz Brekker. Of ik hoef je helemaal niet.'

Zeg iets, smeekte ze in stilte. Geef me een reden om te blijven.

Ondanks al zijn egoïsme en wreedheid was Kaz nog altijd de jongen die haar had gered. Ze wilde geloven dat ook hij het waard was om gered te worden.

De zeilen kraakten. De wolken schoven opzij voor de maan en trokken zich toen weer samen om haar heen.

Inej liet Kaz staan. De wind huilde en de dageraad was nog ver weg.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

43
NINA

De pijn begon na zonsopgang. Een uur later voelde het alsof haar botten op de plek van haar gewrichten naar buiten wilden dringen. Ze lag op dezelfde tafel waarop Inej had gelegen toen ze haar steekwond genas. Haar zintuigen waren nog altijd zo scherp dat ze onder het schoonmaakmiddel dat Rottie had gebruikt om het hout schoon te maken, de kopergeur van het bloed van het Sulische meisje kon ruiken. Het rook naar Inej.

Matthias zat naast haar. Hij had haar hand willen pakken, maar de pijn was te erg. Als zijn huid langs die van haar streek, voelde het alsof haar vlees blootlag. Alles zag er verkeerd uit. Alles voelde verkeerd. Het enige waaraan ze kon denken, was de zoete, branderige smaak van parem. Haar keel prikte. Haar huid voelde als de vijand.

Toen de rillingen begonnen, smeekte ze hem om weg te gaan. 'Ik wil niet dat je me zo ziet,' zei ze terwijl ze op haar zij probeerde te rollen.

Hij streek het natte haar uit haar gezicht. 'Hoe erg is het?'

'Erg.' Ze wist echter dat het nog veel erger zou worden.

'Wil je de jurda proberen?' Kuwei had geopperd dat kleine doses gewone jurda Nina misschien door de dag heen zouden helpen.

Nina schudde haar hoofd. 'Ik wil… Ik wil… Alle heiligen, waarom is het hier zo heet?' Toen probeerde ze ondanks de pijn rechtop te gaan zitten. 'Geef me geen nieuwe dosis. Wat ik ook zeg, Matthias, hoe hard ik er ook om smeek. Ik wil niet zo eindigen als Nestor, als die Grisha in de cellen.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Nina, Kuwei zei dat de ontwenningsverschijnselen zo erg kunnen worden dat je eraan overlijdt. Ik laat je niet zomaar doodgaan.'

Kuwei. In de schatkamer had Matthias gezegd: 'Hij is een van ons.' Ze hield van dat woord. Ons. Een woord zonder afscheidingen, zonder grenzen. Het leek zo vol hoop.

Ze liet zich weer op de tafel vallen, en haar hele lichaam kwam in opstand. Haar kleren leken wel van verbrijzeld glas. 'Ik zou al die drüskelle hebben gedood.'

'We dragen allemaal onze eigen zonden met ons mee, Nina. Je moet blijven leven, zodat ik boete kan doen voor de mijne.'

'Dat kun je ook zonder mij, hoor.'

Hij verborg zijn gezicht in zijn handen. 'Dat wil ik niet.'

'Matthias.' Ze streek met haar vingers over zijn stoppelhaar. Het deed pijn. De wereld deed pijn. Hem aanraken deed pijn, maar toch deed ze het. Misschien zou ze het hierna nooit meer kunnen doen. 'Het spijt me zo.'

Hij pakte haar hand en gaf voorzichtig een kus op haar knokkels. Ze kromp ineen van de pijn, maar toen hij zijn hand wilde wegtrekken, greep ze hem steviger vast.

'Blijf,' hijgde ze. Tranen stroomden over haar wangen. 'Blijf tot het einde.'

'En daarna,' zei hij. 'Voor altijd.'

'Ik wil me weer veilig voelen. Ik wil naar huis, naar Ravka.'

'Dan zal ik je daarnaartoe brengen. We zullen rozijnen in brand steken, of wat jullie heidenen ook doen als jullie lol maken.'

'Godsdienstfanaat,' zei ze zwakjes.

'Heks.'

'Barbaar.'

'Nina,' fluisterde hij, 'rood vogeltje. Niet weggaan.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

44
JESPER

TERWIJL DE SCHOENER naar het zuiden voer, was het alsof de hele bemanning een wake hield. Iedereen sprak met gedempte stem en liep zachtjes over de dekken. Jesper was net zo bezorgd om Nina als de anderen – op Matthias na, nam hij aan – maar hij vond de respectvolle stilte moeilijk te dragen. Hij moest hoognodig ergens op schieten.

De Ferolind leek wel een spookschip. Matthias had zich in de hut bij Nina opgesloten en Wylans hulp gevraagd om voor haar te zorgen. Hoewel Wylan niet van scheikunde hield, wist hij toch meer van drankjes en middeltjes dan de rest van de bemanning, op Kuwei na, maar Matthias kon maar de helft verstaan van wat Kuwei zei. Jesper had Wylan niet meer gezien sinds ze uit de haven van Djerholm waren gevlucht, en hij moest toegeven dat hij het miste om het koopmanszoontje te kunnen stangen. Kuwei was verder best aardig, maar zijn Kertsj was matig en hij leek niet erg graag te praten. Soms verscheen hij 's avonds aan dek en ging dan stilletjes naast Jesper staan, starend over de golven. Het was bijna griezelig. Alleen Inej wilde graag met iedereen kletsen, maar dat kwam doordat ze plotseling een enorme belangstelling had ontwikkeld voor alles wat met scheepvaart te maken had. Het grootste deel van de tijd zat ze bij Specht of Rottie om te leren hoe je knopen legt of zeilen hijst.

Jesper had vanaf het begin geweten dat er een grote kans bestond dat ze deze reis naar huis helemaal niet zouden maken, dat ze in een cel in

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

het IJsfort zouden belanden of zelfs aan een staak zouden worden gespietst. Hij had echter ook gedacht dat als het hun tegen alle verwachtingen in wel lukte om Yul-Bayur te redden en de Ferolind te bereiken, de reis terug naar Ketterdam een feestje zou zijn. Ze zouden alle sterkedrank drinken die Specht maar op zijn schip verborgen had, Nina's laatste toffees opeten en elkaar smakelijk vertellen over elke nipte ontsnapping en kleine overwinning. Dat ze in de haven klem zouden worden gezet had hij natuurlijk niet kunnen voorzien, en hij had zich al helemaal nooit kunnen voorstellen wat Nina vervolgens deed om hen eruit te krijgen.

Jesper maakte zich zorgen om Nina, maar telkens als hij aan haar dacht, voelde hij zich ook schuldig. Toen ze net aan boord van de schoener waren en Kuwei uitlegde hoe het zat met parem, zei een stemmetje in zijn binnenste dat hij eigenlijk moest aanbieden ook wat van het middel te nemen. Hij was dan misschien een onopgeleide Fabrikator, maar wie weet had hij kunnen helpen om de parem uit Nina's lichaam te halen en haar zo te bevrijden. Dat was echter de stem van een held, en Jesper was lang geleden opgehouden te denken dat hij het in zich had om een held te zijn. Jemig, een held zou al hebben aangeboden om parem te nemen toen ze tegenover die Fjerden in de haven stonden.

Toen Kertsj eindelijk aan de horizon verscheen, voelde Jesper een vreemde mengeling van opluchting en onrust. Hun levens stonden op het punt te veranderen op een manier die nog altijd onwerkelijk leek.

Ze gooiden het anker uit, en toen de avond viel, vroeg Jesper aan Kaz of hij met hem en Rottie in de sloep mee mocht naar de Vijfde Haven. Ze hadden hem niet echt nodig, maar Jesper móést gewoon wat afleiding hebben.

In Ketterdam heerste dezelfde chaos als altijd: schepen aan de kades die werden uitgeladen, toeristen en soldaten op verlof die uit boten stroomden en lachend en schreeuwend de Ton in liepen.

'Het ziet er nog net zo uit als toen we vertrokken,' merkte Jesper op.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Kaz trok een wenkbrauw op. Hij droeg weer als vanouds zijn mooie grijs met zwarte pak, zijn perfect gestrikte das. 'Wat had je dan verwacht?'

'Ik weet het niet precies,' gaf Jesper toe.

Hij vóélde zich alleen wel anders, zelfs met het vertrouwde gewicht van zijn revolvers met de parelmoeren handvatten op zijn heupen en het geweer op zijn rug. Telkens weer dacht hij aan de schreeuwende Getijdekeerder op het drüskelle-binnenplein, met de zwarte vlekken op zijn gezicht. Hij keek naar zijn handen. Wilde hij wel een Fabrikator zijn? Als een Fabrikator leven? Hij kon niet helpen wie hij was, maar wilde hij echt zijn kracht ontwikkelen of bleef hij die liever verbergen?

Kaz liet Rottie en Jesper op de steiger achter terwijl hij op zoek ging naar een loopjongen die een bericht bij Van Eck kon afleveren. Jesper wilde met hem meegaan, maar Kaz zei dat hij moest blijven wachten. Geërgerd gebruikte Jesper de wachttijd om even zijn benen te strekken, maar daarbij was hij zich vreselijk bewust van Rottie, die voortdurend naar hem keek. Hij had het onaangename gevoel dat Kaz Rottie opdracht had gegeven om hem in de gaten te houden. Dacht Kaz soms dat hij het op een lopen zou zetten naar de dichtstbijzijnde gokhal?

Hij keek naar de bewolkte hemel. Ach, waarom gaf hij het niet gewoon toe? Hij voelde de verleiding. Hij snakte ernaar om eindelijk weer kaarten tussen zijn vingers te hebben. Misschien moest hij echt weg uit Ketterdam. Zodra hij zijn geld had en zijn schulden waren afbetaald, kon hij overal heen, waar hij maar wilde. Zelfs naar Ravka. Hopelijk zou Nina herstellen, en als ze weer helemaal de oude was, kon Jesper een keer rustig met haar praten om alles op een rijtje te zetten. Niet meteen allerlei verplichtingen, maar hij kon in elk geval wel een bezoekje brengen, toch?

Een half uur later kwam Kaz terug met een briefje waarin werd bevestigd dat vertegenwoordigers van de Handelsraad hen morgen bij zonsopgang op Vellgeluk zouden ontmoeten.

'Kijk nou toch eens,' zei Kaz, die het papier ophield zodat Jesper het

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

kon lezen. Onder de praktische gegevens van de ontmoeting stond: *Onze felicitaties. Het land dankt u.*

De woorden bezorgden Jesper een raar gevoel in zijn borst, maar hij lachte en zei: 'Zolang mijn land maar in contanten uitbetaalt. Weet de Raad al dat de wetenschapper dood is?'

'Ik heb het allemaal in mijn briefje aan Van Eck gezet,' antwoordde Kaz. 'Ik heb hem verteld dat Bo Yul-Bayur dood is, maar dat zijn zoon nog leeft en voor de Fjerden parem probeerde te maken.'

'Wou hij nog afdingen?'

'Niet in zijn briefje. Hij uitte zijn "grote zorg", maar zei verder niets over het geld. We hebben de klus geklaard. We zullen wel zien of hij over de prijs probeert te onderhandelen als we op Vellgeluk zijn.'

Toen ze terugroeiden naar de Ferolind vroeg Jesper: 'Gaat Wylan met ons mee naar de ontmoeting met Van Eck?'

'Nee.' Kaz trommelde met zijn vingers op de kraaienkop van zijn stok. 'Matthias gaat al mee, en iemand moet bij Nina blijven. Trouwens, als we willen dat Wylan straks nog wat extra druk zet, kunnen we onze troef beter niet te vroeg laten zien.'

Dat leek logisch. En wat er tussen Wylan en zijn vader ook precies was voorgevallen, Jesper betwijfelde of Wylan zin had om dat voor de ogen van de Droesemleden en Matthias uit te vechten.

De hele nacht lag hij te woelen en te draaien in zijn hangmat. Toen hij opstond, was het een grijze, benauwde ochtend. Er stond geen wind, en de zee was glad en doorschijnend als een molenvijver.

'Een koppige lucht,' prevelde Inej terwijl ze naar Vellgeluk staarde. Ze had gelijk. Er waren geen wolken aan de horizon, maar er zat ongelooflijk veel vocht in de atmosfeer, alsof een storm zich gewoon weigerde te vormen.

Jesper speurde het lege dek af. Hij was ervan uitgegaan dat Wylan hen uit zou zwaaien, maar Nina kon natuurlijk niet alleen blijven.

'Hoe is het met haar?' vroeg hij aan Matthias.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Zwak,' zei de Fjerd. 'Ze heeft nog steeds niet kunnen slapen. Maar we hebben haar zover gekregen dat ze wat bouillon dronk, en ze lijkt het binnen te houden.'

Jesper wist dat het egoïstisch en dwaas was, maar toch vroeg hij zich een beetje beledigd af of Wylan tijdens de terugreis opzettelijk bij hem uit de buurt was gebleven. Misschien had Wylan er wel genoeg van om met misdadigers op te trekken nu de klus eenmaal achter de rug was en hij alleen nog zijn aandeel van de buit hoefde op te halen.

'Waar is de andere sloep?' vroeg Jesper terwijl Kaz, Matthias, Inej, Kuwei en hij met Rottie aan de riemen bij de Ferolind wegvoeren.

'In reparatie,' antwoordde Kaz.

Vellgeluk was zo vlak dat je het vanuit de roeiboot nauwelijks zag liggen. Het eiland was minder dan een mijl breed, een kaal stuk zand en rots met als enig onderscheidend kenmerk de overgebleven fundamenten van een oude toren die vroeger door de Getijdenraad werd gebruikt. Smokkelaars noemden het Vellgeluk, 'veel geluk', vanwege de schilderingen die nog altijd zichtbaar waren op de onderkant van wat vroeger de obelisk was: gouden cirkeltjes die munten moesten voorstellen, symbolen voor de goedgunstigheid van Ghezen, de god van vlijt en handel. Jesper en Kaz waren al wel eerder op het eiland geweest om smokkelaars te ontmoeten. Het lag ver van de Ketterdamse havens, buiten het gebied waar de havenwacht patrouilleerde, zonder bouwsels of verborgen grotten waar iemand in een hinderlaag kon liggen. Een ideale ontmoetingsplek voor behoedzame gesprekspartners.

Aan de tegenoverliggende oever lag een brigantijn met slap omlaag hangende, werkeloze zeilen. Jesper had het schip in het vroege ochtendlicht langzaam vanuit Ketterdam zien naderen, een piepklein zwart stipje dat een steeds grotere vlek aan de horizon werd. Terwijl ze verder roeiden, kon hij de matrozen naar elkaar horen roepen. Nu liet de bemanning van de brigantijn een sloep vol mannen langs de zijkant van het schip omlaagzakken.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Toen hun eigen sloep land raakte, sprongen Jesper en de anderen in het ondiepe water om de roeiboot op het zand te trekken. Jesper controleerde zijn revolvers en zag dat Inej heel even elk van haar messen aanraakte en iets prevelde. Matthias verschikte het geweer dat over zijn rug hing en rolde met zijn enorme schouders. Kuwei bekeek alles zwijgend.

'Oké,' zei Kaz. 'Kom op, we gaan rijk worden.'

'Geen rouwklagers,' zei Rottie, die zich installeerde om bij de sloep te blijven wachten.

'Geen begrafenissen,' antwoordden ze.

Ze liepen naar het midden van het eiland, Kuwei achter Kaz en geflankeerd door Jesper en Inej. Toen ze dichterbij kwamen, zag Jesper iemand in een zwart koopmanspak naderen, vergezeld door een lange Shu Hanees wiens donkere haar in zijn nek bijeen was gebonden, en gevolgd door een contingent stadswachters in paarse jassen, allemaal met knuppels en repeteergeweren. Twee mannen droegen een zware kist tussen zich in; ze wankelden zelfs een beetje onder het gewicht.

'Dus zo ziet dertig miljoen kruge eruit,' zei Kaz.

Jesper floot zachtjes. 'Hopelijk zinkt straks de sloep niet.'

'Bent u alleen gekomen, Van Eck?' vroeg Kaz aan de man in het zwart. 'Vond de rest van de Handelsraad het te veel moeite?'

Dus dit was Jan van Eck. Hij was slanker dan Wylan en zijn haar week iets meer, maar Jesper zag een duidelijke gelijkenis.

'De Raad vond mij het meest geschikt voor deze taak, en bovendien hebben we eerder met elkaar te maken gehad.'

'Fraaie speld,' zei Kaz met een blik op de robijn op Van Ecks das. 'Al is hij niet zo fraai als die andere.'

Van Eck kneep zijn lippen even op elkaar. 'De andere was een erfstuk. En?' zei hij tegen de Shu Hanese man naast hem.

De Shu Hanees zei: 'Dat is inderdaad Kuwei Yul-Bo. Het is een jaar geleden dat ik hem voor het laatst zag. Hij is inmiddels iets langer, maar

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

hij lijkt sprekend op zijn vader.' Hij zei iets in het Shu tegen Kuwei en maakte een korte buiging.

Kuwei keek even naar Kaz en boog toen ook. Jesper zag dat zijn gezicht glom van het zweet.

Van Eck glimlachte. 'Ik moet toegeven dat ik verrast ben, meneer Brekker. Verrast maar zeer tevreden.'

'U dacht dat het ons niet zou lukken.'

'Laten we zeggen dat ik dacht dat het een riskante gok was.'

'Is dat de reden dat u op meerdere paarden hebt gewed?'

'Aha, dus u hebt Pekka Rollins gesproken.'

'Als je hem maar in de juiste stemming brengt, is hij een goeie prater,' zei Kaz.

Jesper herinnerde zich het bloed op Kaz' hemd in de gevangenis.

'Hij vertelde me dat u ook hem en de Duitenleeuwen had ingeschakeld om voor de Handelsraad op zoek te gaan naar Yul-Bayur.'

Met een ongemakkelijk gevoel vroeg Jesper zich af wat Rollins Kaz misschien nog meer had verteld.

Van Eck haalde zijn schouders op. 'Ik wilde zeker van m'n zaak zijn.'

'En ach, wat kan het u schelen als een stelletje grachtratten elkaar afmaakt terwijl ze allemaal uit zijn op dezelfde buit?'

'We wisten dat voor beide teams de kans op succes klein was. Dat zult u als gokker toch wel begrijpen.'

Jesper had Kaz echter nooit als gokker beschouwd. Gokkers lieten iets aan het toeval over.

'Dertig miljoen kruge maken veel goed, ook gekwetste trots,' zei Kaz.

Van Eck gebaarde naar de wachters achter hem. Ze tilden de kist op en zetten hem voor Kaz neer. Die hurkte ernaast op de grond en deed het deksel open. Zelfs van een afstandje kon Jesper de stapels biljetten zien liggen, in de kleuren van Kertsj, heel lichtpaars met drie vliegende vissen erop, rijen achter elkaar, bijeengehouden door met was verzegelde papieren wikkels.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Inej hield haar adem in.

'Zelfs jullie geld heeft een eigenaardige kleur,' merkte Matthias op.

Jesper wilde met zijn handen aan die fantastische stapels voelen. Hij wilde er een bad in nemen. 'Volgens mij sta ik te kwijlen.'

Kaz pakte een van de stapeltjes uit de kist en liet zijn gehandschoende duim erlangs glijden. Toen keek hij ook iets dieper in de kist, om te zien of Van Eck hun geen loer probeerde te draaien. 'Alles is er.' Hij keek over zijn schouder en gebaarde dat Kuwei moest komen.

De jongen stak het korte stukje over, en Van Eck wenkte dat hij naast hem moest komen staan. Hij klopte hem op zijn rug.

Kaz stond op. 'Nou, Van Eck. Ik zou graag zeggen dat het me een genoegen was, maar zo goed kan ik niet liegen. Wij vertrekken nu.'

Van Eck ging voor Kuwei staan. 'Ik ben bang dat we dat niet kunnen toestaan, meneer Brekker.'

Leunend op zijn stok keek Kaz Van Eck doordringend aan. 'Is er een probleem?'

'Ik tel er hier voor me een aantal. En het zit er niet in dat ook maar een van u dit eiland zal verlaten.' Van Eck haalde een fluitje uit zijn zak en blies erop.

Er klonk een hoog, schril geluid. Onmiddellijk trokken zijn bedienden hun wapens, en uit het niets stak opeens de wind op – een gierende, onnatuurlijke storm die rond het kleine eiland wervelde terwijl de zee begon te stijgen.

De matrozen in de sloep van de brigantijn staken hun handen omhoog. Achter hen verzamelden zich hoge golven.

'Getijdekeerders,' bromde Matthias, die al naar zijn geweer greep.

Toen sprongen er nog twee mensen van het dek van de brigantijn.

'Stormblazers!' schreeuwde Jesper. 'En ze gebruiken parem!'

De Stormblazers cirkelden langs de hemel; de wind leek de lucht om hen heen te geselen.

'U hebt een deel van de voorraad die Yul-Bayur aan de Handelsraad

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

stuurde achtergehouden.' Kaz had zijn donkere ogen tot spleetjes geknepen.

De Stormblazers staken hun armen omhoog, en de wind loeide, hoog en jankend.

Jesper greep zijn revolvers. Had hij niet graag iets gewild om op te kunnen schieten? Blijkbaar brengt deze plek echt veel geluk, dacht hij vol opwinding. Het ziet ernaar uit dat ik precies krijg wat ik wilde.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

45
KAZ

'AFSPRAAK IS AFSPRAAK, Van Eck,' zei Kaz boven het geluid van de aanzwellende storm uit. 'Als de Handelsraad zich niet aan de afspraak houdt, zal niemand uit de Ton ooit nog met de raadsleden zaken willen doen. Uw woord verliest al zijn betekenis.'

'Dat zou een probleem zijn, meneer Brekker, als de Raad van deze afspraak afwist.'

Onmiddellijk drong het vreselijke besef tot hem door. 'Ze zijn er nooit bij betrokken geweest.' Waarom had hij geloofd dat Van Eck de zegen van de Handelsraad had? Omdat hij een rijke, fatsoenlijke koopman was? Omdat hij zijn eigen bedienden en soldaten in het paarse uniform van de stadswachters had gekleed? Kaz had met Van Eck gesproken in een onder quarantaine staand huis van een koopman, niet in een overheidsgebouw, maar hij had zich een rad voor ogen laten draaien door een beetje toneelaankleding. Het was precies hetzelfde als met Hertzoon en zijn koffiehuis, behalve dat Kaz nu oud genoeg was om beter te weten.

'U wilde Yul-Bayur. U wilde weten hoe je parem maakt.'

Van Eck gaf met een knikje de waarheid toe. 'Neutraliteit is een luxe waar Kertsj al veel te lang van geniet. De leden van de Raad denken dat hun rijkdom hen beschermt, dat ze achterover kunnen leunen en hun geld kunnen tellen terwijl de rest van de wereld met elkaar overhoopligt.'

'En u weet wel beter?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Precies, ik weet beter. Jurda parem is niet een geheim dat je kunt bewaren of vernietigen, of dat je ergens aan de Zemeense grens diep in een kast kunt wegstoppen.'

'Dus al dat gepraat over handelslijnen en instortende markten…'

'O, dat zal allemaal precies zo gaan als ik voorspelde, meneer Brekker. Daar reken ik op. Zodra de Raad het bericht van Bo Yul-Bayur ontving, ben ik jurdavelden in Novyi Zem gaan opkopen. Als parem op deze wereld wordt losgelaten, zal elk land, elke regering vechten om het spul om het bij hun Grisha te kunnen gebruiken.'

'Chaos,' zei Matthias.

'Ja,' zei Van Eck. 'Er zal chaos uitbreken, en ik zal heer en meester zijn van die chaos. Een heel rijke meester.'

'U zult alle Grisha op deze wereld de slavernij of de dood in jagen,' zei Inej.

Van Eck trok een wenkbrauw op. 'Hoe oud ben je, meisje? Zestien? Zeventien? Naties komen op en gaan onder. Markten worden gecreëerd en vernietigd. Als de macht verschuift, is er altijd wel iemand die daaronder lijdt.'

'Als de winst verschuift,' kwam Jesper ertussen.

Van Eck keek hem geamuseerd aan. 'Zijn die twee dingen dan niet hetzelfde?'

'Als de Raad ontdekt…' begon Inej.

'De Raad komt hier nooit iets van te weten,' zei Van Eck. 'Waarom denk je dat ik ervoor heb gekozen om dit door uitschot uit de Ton te laten doen? O, jullie zijn handig en heel wat slimmer dan de meeste huurlingen, dat geef ik toe. Maar wat nog veel belangrijker is: jullie zullen door niemand worden gemist.' Van Eck stak een hand omhoog.

De Getijdekeerders zwaaiden met hun armen. Kaz hoorde een gil, en toen hij zich omdraaide, zag hij een grote golf boven Rottie hangen. Toen donderde de golf met zo veel geweld omlaag dat de sloep versplinterde, terwijl Rottie wegdook om in veiligheid te komen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Geen van jullie zal dit eiland verlaten, meneer Brekker. Jullie zullen allemaal verdwijnen, en niemand zal er een traan om laten.' Opnieuw stak hij zijn hand omhoog.

De Getijdekeerders reageerden meteen. Een enorme golf rolde met veel geraas op de Ferolind af.

'Nee!' schreeuwde Jesper.

'Van Eck!' riep Kaz. 'Uw zoon is aan boord van dat schip.'

Van Eck draaide zich onmiddellijk om naar Kaz. Hij blies op zijn fluitje. De Getijdekeerders verstijfden, wachtend op verdere instructies. Met tegenzin liet Van Eck zijn hand zakken. De Getijdekeerders lieten de golf neerplonzen zonder dat hij schade kon aanrichten, en het verplaatste water klotste tegen de zijkant van de Ferolind.

'Mijn zoon?' zei Van Eck.

'Wylan van Eck.'

'Meneer Brekker, u weet toch vast en zeker dat ik mijn zoon al maanden geleden het huis uit heb gegooid.'

'Ik weet dat u Wylan sinds hij geen deel meer uitmaakt van uw huishouden elke week hebt geschreven om hem te smeken terug te komen. Dat doet een man niet als hij niets om zijn enige zoon en erfgenaam geeft.'

Van Eck lachte – een warm, bijna joviaal geschater, maar er zat een scherp, bitter randje aan. 'Laat me u iets vertellen over mijn zoon.' Hij spuugde het laatste woord uit alsof het vergif was op zijn lippen. 'Hij was voorbestemd om erfgenaam te zijn van een van de grootste fortuinen in heel Kertsj, een imperium met handelslijnen over de hele wereld, gebouwd door mijn vader, en de vader van mijn vader. Maar mijn zoon, de jongen die dit enorme imperium zou moeten leiden, kan niet wat elk kind van zeven kan. Hij kan een wiskundige vergelijking oplossen. Hij kan schilderen en heel aardig op de fluit spelen. Maar wat mijn zoon niet kan, meneer Brekker, is lezen. Hij kan niet schrijven. Ik heb de beste leraren ingehuurd, zelfs van over de hele wereld. Ik heb van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

alles geprobeerd: specialisten, drankjes, aframmelingen, hypnose. Maar hij weigerde het domweg te leren. Uiteindelijk moest ik accepteren dat Ghezen mij heeft gestraft met een onnozelaar als kind. Wylan is een jongen die nooit een man zal worden. Hij is een schande voor mijn huis.'

'De brieven…' zei Jesper, en Kaz zag de woede op zijn gezicht. 'U smeekte helemaal niet of hij terug wilde komen. U bespotte hem.'

Jesper had gelijk. *Als je dit leest, weet je hoe graag ik je thuis zou hebben*. Elke brief was een klap in Wylans gezicht geweest, een soort wrede grap.

'Hij is uw zoon,' zei Jesper.

'Nee, hij is een vergissing. Een vergissing die binnenkort zal worden hersteld. Mijn prachtige jonge vrouw is in verwachting, en of het nu een jongen of een meisje is of een schepsel met hoorntjes, dat kind zal mijn erfgenaam zijn, niet die hersenloze idioot die nog geen gezangenboek kan lezen, laat staan de boeken van de zaak, niet een dwaas die de naam Van Eck te schande zal maken.'

'U bent de dwaas,' snauwde Jesper. 'Hij is slimmer dan wij allemaal bij elkaar, en hij verdient een betere vader dan u.'

'Verdiende,' corrigeerde Van Eck. Hij blies twee keer op zijn fluitje.

De Getijdekeerders aarzelden niet. Voordat ook maar iemand zijn mond kon opendoen om te protesteren, rezen er twee enorme muren van water op, die van twee kanten op de Ferolind af rolden. Met een oorverdovende klap verbrijzelden ze het schip, zodat de stukken alle kanten op vlogen.

Jesper schreeuwde het uit van woede en trok zijn revolvers.

'Jesper!' beval Kaz. 'Laat zakken!'

'Hij heeft ze vermoord,' zei Jesper met vertrokken gezicht. 'Hij heeft Wylan en Nina vermoord!'

Matthias legde een hand op zijn arm. 'Jesper,' zei hij rustig. 'Hou je mond.'

Jesper keek achterom naar de klotsende golven, naar de stukken van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

de gebroken mast en het gescheurde zeil op de plek waar een paar tellen geleden nog een schip had gelegen. 'Ik… Ik begrijp het niet.'

'Ik geef toe dat ik ook enigszins geschokt ben, meneer Brekker,' zei Van Eck. 'Geen tranen? Geen verontwaardigde protesten vanwege uw verloren bemanning? In de Ton voeden ze hun kinderen wel heel kil op.'

'Kil en voorzichtig,' zei Kaz.

'Niet voorzichtig genoeg, kennelijk. Maar goed, u hoeft gelukkig niet lang met uw fouten te leven.'

'Vertel eens, Van Eck. Zult u boete doen? Ghezen keurt verbroken contracten ten zeerste af.'

Van Ecks neusgaten trilden. 'Wat hebt u deze wereld gegeven, meneer Brekker? Hebt u rijkdom gecreëerd? Voorspoed? Nee. U steelt van eerlijke mannen en vrouwen en dient alleen uzelf. Ghezen is díé mensen goedgezind die het verdienen, mensen die steden bouwen, niet de ratten die aan de heipalen knagen. Hij heeft mij en mijn zaken gezegend. U zult omkomen en ik zal gedijen. Dat is de wil van Ghezen.'

'Er is maar één probleempje, Van Eck. U hebt Kuwei Yul-Bo nodig om dat te doen.'

'En hoe wilde u hem bij mij weghalen? Wij hebben veel meer wapens, en u bent omsingeld.'

'Ik hoef hem niet bij u weg te halen. U hebt hem nooit gehad. Dat is niet Kuwei Yul-Bo.'

'Flauwe blufferij, op zijn best.'

'Ik hou niet erg van bluffen, hè Inej?'

'Meestal niet, nee.'

Van Ecks mondhoek krulde omhoog. 'En waarom is dat?'

'Omdat hij liever vals speelt,' zei de jongen die niet Kuwei Yul-Bo was in perfect, accentloos Kertsj.

Van Eck schrok op bij het horen van die stem, en Jesper kromp ineen.

De Shu Hanese jongen hield zijn hand op. 'Dokken, Kaz.'

Kaz zuchtte. 'Ik heb er zo'n hekel aan om een weddenschap te

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

verliezen. Ziet u, Van Eck, Wylan wedde dat u er geen enkele moeite mee zou hebben om hem te doden. Noem me sentimenteel, maar ik had niet gedacht dat een vader zo gevoelloos kon zijn.'

Van Eck staarde naar Kuwei Yul-Bo – of de jongen van wie hij had gedacht dat het Kuwei Yul-Bo was. Kaz zag hem worstelen met het feit dat Wylans stem uit Kuweis mond kwam. Jesper keek al net zo ongelovig. Zodra Kaz zijn geld eenmaal had, zou Jesper wel horen hoe het zat.

'Dat is onmogelijk,' zei Van Eck.

Eigenlijk had het dat ook moeten zijn. Nina was op zijn best een matige Coupeuse, maar onder de invloed van jurda parem… Nou ja, zoals Van Eck het ooit had verwoord: Er worden dingen mogelijk die gewoon niet zouden moeten kunnen. Voor hen stond een bijna perfecte kopie van Kuwei Yul-Bo, maar hij had Wylans stem, zijn maniertjes en – hoewel Kaz de angst en de pijn in zijn gouden ogen kon zien – ook Wylans verrassende moed.

Na het gevecht in de haven van Djerholm was de koopmanszoon naar Kaz toe gekomen om hem te waarschuwen dat hij niet als drukmiddel gebruikt kon worden bij zijn vader. Wylans gezicht was vuurrood geweest en de jongen had nauwelijks hardop kunnen zeggen aan welke 'aandoening' hij leed. Kaz had alleen zijn schouders opgehaald. Sommige mensen waren dichters. Sommige waren boeren. Sommige waren rijke kooplui. Wylan kon een perfect zijaanzicht van een gebouw tekenen. Hij had van onderdelen van een poorthek en gejatte juwelen een boor gemaakt die door Grisha-glas heen kwam. Dus wat boeide het als hij niet kon lezen?

Kaz had hevige protesten van de jongen verwacht toen hij het idee opperde om zijn uiterlijk zo te laten aanpassen dat hij eruitzag als Kuwei. Zo'n extreme transformatie lag buiten de macht van Grisha die geen parem gebruikten. 'Misschien is het wel permanent,' had Kaz hem gewaarschuwd.

Het had Wylan niets kunnen schelen. 'Ik moet het weten. Ik moet

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

voor eens en altijd weten wat mijn vader werkelijk van me denkt.'

En nu wist hij het.

Van Eck keek met grote ogen naar Wylan, op zoek naar enige gelijkenis met het gezicht van zijn zoon. 'Dat kan niet.'

Wylan ging naast Kaz staan. 'Misschien kunt u tot Ghezen bidden dat hij u begrip schenkt, vader.'

Wylan was iets langer dan Kuwei en zijn gezicht was iets ronder, maar Kaz had ze naast elkaar gezien, en de gelijkenis was verbluffend. Nina's werk, uitgevoerd op het schip voordat die waanzinnige roes weer was gezakt, was bijna perfect.

Woede flitste over Van Ecks gezicht. 'Waardeloos,' snauwde hij Wylan toe. 'Ik wist dat je een dwaas was, maar ook nog een verrader?'

'Een dwaas had op dat schip zitten wachten tot het verbrijzeld werd. En wat betreft dat verrader… In de afgelopen paar minuten hebt u me al wel ergere scheldwoorden naar het hoofd geslingerd.'

'Denk 'ns na,' zei Kaz tegen Van Eck. 'Wat als de echte Kuwei Yul-Bo op het schip had gezeten dat u zojuist in een hoopje tandenstokers hebt veranderd?'

Van Ecks stem was kalm, maar in zijn hals waren vurige vlekken verschenen. 'Waar is Kuwei Yul-Bo?'

'Laat ons veilig het eiland verlaten met onze beloning, en dan zal ik het u met alle plezier vertellen.'

'Je komt hier nooit weg, Brekker. Jouw team wordt weggevaagd door mijn Grisha.'

Kaz haalde zijn schouders op. 'Als u ons doodt, zult u Kuwei nooit vinden.'

Daar leek Van Eck even over na te denken. Toen deed hij een stap achteruit. 'Wachters hierheen!' riep hij. 'Dood iedereen behalve Brekker!'

Kaz wist het meteen toen hij zijn fout maakte. Ze hadden allemaal geweten dat het hier op uit kon draaien. Hij had op zijn mensen moeten vertrouwen. Hij had zijn ogen op Van Eck gericht moeten houden. In

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

plaats daarvan keek hij op dat moment van dreiging, toen hij eigenlijk alleen aan het gevecht had moeten denken, naar Inej.

En Van Eck zag het. Hij blies op zijn fluitje. 'Laat die anderen maar! Pak het geld en het meisje.'

Blijven staan, zei Kaz' instinct. Van Eck heeft het geld. Hij is de sleutel. Inej kan wel voor zichzelf zorgen. Ze is een pion, niet de prijs. Maar hij draaide zich al om, rende al naar haar toe toen de Grisha aanvielen.

De Getijdekeerders bereikten haar het eerst; ze losten op tot mist en stonden een oogwenk later naast haar. Alleen een dwaas zou echter proberen Inej van dichtbij te pakken. De Getijdekeerders waren snel; ze verdwenen en verschenen weer en deden hun best om haar te grijpen. Maar zij was de Schim, en haar messen vonden hun hart, keel, milt. Bloed drupte op het zand toen de Getijdekeerders in twee zeer zichtbare hoopjes neervielen.

Kaz zag vanuit zijn ooghoek iets bewegen: een Stormblazer die op Inej af suisde.

'Jesper!' schreeuwde hij.

Jesper schoot, en de Stormblazer stortte omlaag.

De volgende Stormblazer was slimmer. Hij bleef laag toen hij op haar afkwam en zweefde vlak boven de ruïne. Jesper en Matthias openden het vuur, maar ze moesten tegen de laagstaande zon in kijken om te schieten, en zelfs Jesper kon niet blind zijn doelwit raken. De Stormblazer botste tegen Inej op en nam haar bliksemsnel mee omhoog de lucht in.

Hou je stil, bezwoer Kaz haar woordeloos terwijl hij zijn pistool trok. Maar dat deed ze niet. Ze draaide haar lichaam en haalde uit. De schreeuw van de Stormblazer kwam van heel ver. Hij liet haar los, en met grote snelheid viel Inej in de richting van het zand. Zonder reden of plan rende Kaz naar haar toe.

Iets wazigs stoof door zijn blikveld. Een derde Stormblazer kwam uit de hoogte aanvliegen, ving haar een paar tellen voordat ze de grond zou

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

raken op en gaf haar een gemene mep tegen haar hoofd. Kaz zag dat Inejs lichaam slap werd.

'Haal hem neer!' brulde Matthias.

'Nee!' schreeuwde Kaz. 'Als je hem neerschiet, valt zij ook!'

De Grisha vloog omhoog, buiten hun bereik, met Inej stevig in zijn armen.

Ze konden niets doen, behalve werkeloos toekijken terwijl ze steeds kleiner werd: een verre maan, een verblekende ster, en toen was ze verdwenen.

Van Ecks wachters en Grisha doken op Van Eck af en tilden de koopman en de kist vol kruge omhoog, de wachtende brigantijn op. Wraak voor Jordie, alles waarvoor Kaz had gewerkt: het glipte allemaal tussen zijn vingers door. Het kon hem niets schelen.

'Je hebt één week om de echte Kuwei bij me af te leveren,' schreeuwde Van Eck. 'En anders zullen ze dat meisje helemaal in Fjerda horen gillen. En als zelfs dat je niet overtuigt, zal ik ervoor zorgen dat iedereen weet dat jij de kostbaarste gijzelaar in de wereld in handen hebt. Elke bende, regering, smokkelaar en spion zal achter jou en de Droesem aan komen. Je zult je nergens kunnen verstoppen.'

'Kaz, ik kan hem raken,' zei Jesper, die zijn revolvers in hun holsters stak en zijn geweer greep. 'Van Eck is nog binnen bereik.'

En alles zou verloren zijn. Inej, het geld, alles.

'Nee,' zei Kaz. 'Laat ze gaan.'

De zee was vlak; er stond geen enkel briesje, maar Van Ecks overgebleven Stormblazers vulden de zeilen van het schip met een krachtige wind.

Kaz zag de brigantijn over het water wegzeilen naar Ketterdam, naar de veiligheid, naar een fort gebouwd op Van Ecks onkreukbare reputatie als koopman. Hij voelde zich precies zoals hij zich had gevoeld toen hij door de donkere ramen van het huis in de Zelverstraat naar binnen keek. Hulpeloos, alweer. Hij had tot de verkeerde god gebeden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Langzaam liet Jesper zijn geweer zakken.

'Van Eck zal er soldaten en Grisha opuit sturen om Kuwei te zoeken,' zei Matthias.

'Hij zal hem niet vinden. En Nina ook niet.' Niet in de Lat of ergens anders in de Ton. Niet in Ketterdam. Gisteravond had Kaz Specht opdracht gegeven om Kuwei en Nina van de Ferolind over te laten stappen in de tweede sloep, de sloep waarvan hij tegen Jesper had gezegd dat hij in reparatie was. Ze zaten veilig weggestopt in de verlaten kooien onder de oude gevangenistoren van de Hellepoort. Toen Kaz in de haven was om contact te leggen met Van Eck had hij wat inlichtingen ingewonnen. Na de ramp tijdens de Helleshow hadden ze de kooien onder water laten lopen om alle beesten en lijken weg te spoelen; sinds die tijd stonden ze leeg. Matthias had het vreselijk gevonden om Nina ergens heen te laten gaan zonder hem, vooral in haar huidige toestand, maar Kaz had hem ervan overtuigd dat het te gevaarlijk was om haar en Kuwei aan boord van de Ferolind achter te laten.

Kaz verbaasde zich over zijn eigen stommiteit. Dommer dan een duif die nog maar net van de boot af was gestapt en zijn fortuin wilde maken aan de Oostduig. Zijn kwetsbaarste punt had vlak naast hem gestaan. En nu was ze weg.

Jesper staarde naar Wylan en liet zijn ogen over het zwarte haar, de goudkleurige ogen glijden. 'Waarom?' vroeg hij ten slotte. 'Waarom zou je zoiets doen?'

Wylan haalde zijn schouders op. 'We hadden een drukmiddel nodig.'

'Nu praat je Kaz na.'

'Ik kon jullie niet allemaal daarheen laten gaan met het idee dat ik als een soort verzekering kon dienen.'

'Heeft Nina het gedaan?'

'De avond dat we uit Djerholm vertrokken.'

'Daarom zag ik je bijna nooit tijdens de reis,' zei Jesper. 'Je hielp Matthias helemaal niet om voor Nina te zorgen. Je had je verstopt.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Ik heb me niet verstopt.'

'Je… Hoe vaak was jij degene die 's avonds naast me op het dek stond, terwijl ik dacht dat het Kuwei was?'

'Elke keer.'

'Misschien kan Nina je niet meer terugveranderen, dat weet je toch? Niet zonder een nieuwe dosis parem. Misschien blijf je wel altijd zo.'

'Waarom is dat zo belangrijk?'

'Ik weet het niet!' zei Jesper boos. 'Misschien hield ik wel van dat stomme gezicht van je.' Hij wendde zich tot Matthias. 'Jij wist het. Wylan wist het. Inej wist het. Iedereen wist het, behalve ik.'

'Vraag me waarom, Jesper.' Kaz' geduld was op.

Jesper schuifelde zenuwachtig met zijn voeten. 'Eh… waarom?'

'Jij was degene die ons aan Pekka Rollins verraadde.' Hij prikte met een beschuldigende vinger naar Jesper. 'Het komt door jou dat we werden overvallen toen we uit Ketterdam wilden vertrekken. Door jou waren we bijna allemaal dood.'

'Ik heb helemaal niets tegen Pekka Rollins gezegd. Ik heb nooit…'

'Je hebt tegen een van de Duitenleeuwen gezegd dat je uit Kertsj vertrok en dat je groot geld ging verdienen. Waar of niet?'

Jesper slikte. 'Ik moest wel. Ze zetten me vreselijk onder druk. De boerderij van mijn vader…'

'Ik had je gezegd dat je niemand mocht vertellen dat je het land uit ging. Ik waarschuwde je dat je je mond moest houden.'

'Ik had geen keuze! Je had me in De Kraai opgesloten voordat we vertrokken. Als je me had laten…'

Kaz onderbrak hem meteen. 'Als ik je wat? Een paar spelletjes driemansdoorn had laten spelen? Jezelf nog dieper de schulden in had laten werken bij elke baas in de Ton die stom genoeg was om je nog iets te lenen? Jij hebt een lid van Pekka's bende verteld dat je binnenkort rijk zou zijn.'

'Ik wist niet dat hij naar Pekka zou gaan. Of dat Pekka iets wist van

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

parem. Ik wilde alleen wat tijd voor mezelf winnen.'

'Alle heiligen, Jesper, je hebt ook echt helemaal niets geleerd in de Droesem, hè? Je bent nog altijd dezelfde stomme boerenkinkel die van de boot stapte.'

Jesper stoof op hem af, en Kaz voelde de roes van gewelddadigheid opkomen. Eindelijk een gevecht dat hij kon winnen.

Toen stapte Matthias tussen hen in en hield hen met twee enorme handen tegen. 'Stop. Stop hiermee.'

Kaz wilde niet stoppen. Hij wilde ze allemaal tot bloedens toe slaan en daarna ook nog eens de hele Ton door razen.

'Matthias heeft gelijk,' zei Wylan. 'We moeten nadenken over wat we nu gaan doen.'

'We gaan helemaal niets doen,' snauwde Kaz. Daar zou Van Eck wel voor zorgen. Ze konden niet terug naar de Lat, geen hulp zoeken bij Per Haskell en de andere leden van de Droesem. Van Eck zou overal op de loer liggen, klaar om toe te slaan. Hij had de Ton – Kaz' thuis, zijn kleine koninkrijk – in vijandig gebied veranderd.

'Jesper heeft een fout gemaakt,' zei Wylan. 'Een stomme fout, maar het was nooit zijn bedoeling om iemand te verraden.'

Kaz beende weg en deed zijn best om alles in zijn hoofd op een rijtje te krijgen. Hij wist dat Jesper niet had beseft wat hij allemaal in gang zette, maar hij wist ook dat hij Jesper nooit meer voor de volle honderd procent zou kunnen vertrouwen. En misschien had hij hem ook wel niet over Wylan verteld omdat hij hem een beetje wilde straffen.

Als ze over een paar uur nog niets van zich hadden laten horen, zou Specht in de sloep naar hen toe komen roeien. Voorlopig was er echter niets anders dan de lege grijze hemel en de levenloze rots van dit ellendige eiland. En Inejs afwezigheid. Kaz wilde iemand slaan. Hij wilde dat iemand hem sloeg.

Hij keek naar wat er over was van zijn team. Rottie hing nog altijd rond bij de resten van de sloep. Jesper zat met zijn ellebogen op zijn

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

knieën gesteund en zijn hoofd in zijn handen. Naast hem zat Wylan, met het gezicht van een bijna-vreemde. Matthias stond als een stenen wachter over het water uit te staren, in de richting van de Hellepoort. Kaz was hun leider geweest, maar Inej was de magneet die hen allemaal naar elkaar toe trok wanneer ze dreigden uit elkaar te drijven.

Voordat ze het IJsfort binnengingen, had Nina Kaz' tatoeage van de kraai en het glas weggehaald, maar met de R op zijn bovenarm had ze niets mogen doen. Nu legde hij zijn gehandschoende vingers op de mouw van zijn jas, op de plek waar de tatoeage zat. Zonder het te willen had hij Kaz Rietveld laten terugkeren. Hij wist niet of het was begonnen toen Inej gewond raakte of tijdens die afschuwelijke rit in de gevangeniswagen, maar op een of andere manier had hij het laten gebeuren, en hij had er een hoge prijs voor betaald.

Dat betekende echter niet dat hij zich liet overtroeven door een schurk van een koopman.

Kaz keek naar het zuiden, naar de havens van Ketterdam. Het begin van een idee borrelde op in zijn achterhoofd, als een lichte jeuk, een flauw vermoeden. Het was nog geen plan, maar misschien kon dat er wel uit ontstaan. Hij zag de vorm die het zou kunnen aannemen: onmogelijk, absurd, en bovendien zou hij er een berg geld voor nodig hebben.

'Nadenkgezicht,' mompelde Jesper.

'Zeker weten,' zei Wylan.

Matthias sloeg zijn armen over elkaar. 'Je voorraad trucjes aan het doorspitten, demjin?'

Kaz boog en strekte zijn vingers. Hoe overleefde je in de Ton? Als ze alles van je afpakten, vond je een manier om iets te maken uit niets.

'Ik ga een nieuwe truc uitvinden,' zei Kaz. 'Een truc die Van Eck nooit zal vergeten.' Hij wendde zich tot de anderen. Als hij alleen achter Inej aan had kunnen gaan, had hij dat gedaan, maar dit kon zelfs hij niet voor elkaar krijgen. 'En daarvoor heb ik de juiste mensen nodig.'

Wylan stond op. 'Voor de Schim.'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Jesper volgde, maar nog steeds zonder Kaz aan te kijken. 'Voor Inej,' zei hij zacht.

Matthias knikte één keer kort.

Inej had gewild dat Kaz iemand anders werd, een beter mens, een aardiger dief. Voor die jongen was hier echter geen plaats. Die jongen zou ergens in een steegje verhongeren en sterven. Die jongen kreeg haar niet terug.

Ik ga mijn geld pakken, bezwoer Kaz. En ik ga mijn meisje halen.

Inej kon nooit van hem zijn, niet echt, maar hij zou een manier vinden om haar de vrijheid te geven die hij haar zo lang geleden had beloofd.

Vuilehanden had zich gemeld om het smerige werk op te knappen.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

46
PEKKA

Pekka Rollins duwde wat jurda in zijn wang, leunde achterover in zijn stoel en bekeek het ongeregelde zootje dat Flinke zijn kantoor had binnengebracht. Rollins woonde boven het Paleis van Smaragd in twee prachtige kamers en suite, weelderig ingericht met veel verguldsel en groen fluweel. Hij hield van uiterlijk vertoon – in zijn kleren, zijn vrienden en zijn vrouwen.

De jongelui die voor hem stonden, waren het tegenovergestelde van alles wat ook maar een beetje stijl had. Ze droegen kostuums uit de *Komedie Brute*, maar niemand kwam zijn kantoor in zonder zijn gezicht te laten zien, dus hadden ze hun maskers afgezet. Een paar van hen herkende hij. De Hartenwringer Nina Zenik had hij ooit graag binnen willen halen, maar nu zag ze eruit alsof ze het einde van de maand niet eens zou halen: vel over been, donkere kringen onder haar ogen en trillende handen. Kennelijk was hij destijds aan een beroerde investering ontsnapt. Ze leunde tegen een enorme Fjerd met een geschoren kop en grimmige blauwe ogen. Hij was enorm, waarschijnlijk een voormalig soldaat. Zo'n spierbundel was altijd handig om erbij te hebben. Waar vond Kaz Brekker die lui toch?

De jongen naast de Fjerd was Shu Hanees, maar hij leek veel te jong om de wetenschapper te kunnen zijn die ze allemaal zo graag te pakken hadden willen krijgen. Trouwens, een dergelijke prijs zou Brekker nooit meenemen naar het Paleis van Smaragd. En ten slotte Jesper Fahey, maar die kende Rollins natuurlijk. De scherpschutter had een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

ongelooflijke berg schulden weten te maken bij ongeveer elk gokhuis aan de Oostduig. Zijn losse tong had ervoor gezorgd dat Rollins wist dat Brekker een team naar Fjerda stuurde. Met wat graafwerk en een flinke hoeveelheid smeergeld had hij tijd en plaats van hun vertrek boven water weten te krijgen, maar die informatie was onjuist gebleken. Brekker was hem en de Duitenleeuwen een stap voor geweest. Het was die kleine grachtrat toch gelukt om bij het IJsfort te komen.

En dat was maar goed ook. Als Kaz Brekker er niet was geweest, zat Rollins nu nog steeds in een cel in die rottige Fjerdaanse gevangenis, wachtend op de volgende martelsessie. Of hing hij vanaf een staak op de ringmuur naar beneden te koekeloeren.

Toen Brekker het slot van zijn celdeur open had weten te krijgen, had Rollins geen idee gehad of hij gered of vermoord zou worden. Hij had genoeg over Kaz Brekker gehoord sinds de jongen een prominente plek in de Droesem innam – dat armzalige stelletje tuig dat Per Haskell een bende noemde – en was hem in de Ton een paar keer tegen het lijf gelopen. De jongen was zomaar uit het niets verschenen en had sindsdien alleen maar voor ellende gezorgd. Toch was hij nog altijd slechts een luitenant, geen generaal: een terriër die naar Rollins' enkels hapte.

'Hallo, Brekker,' had Rollins gezegd. 'Kom je je verkneukelen?'

'Niet helemaal. Ken je me?'

Rollins haalde zijn schouders op. 'Tuurlijk, jij bent dat ellendige stuk vreten dat telkens mijn klanten wegkaapt.'

De uitdrukking die toen over het gezicht van de jongen gleed, maakte Rollins bijna bang. Het was haat, pure, zwarte, al lang sudderende haat. Wat heb ik die kleine etter ooit misdaan? dacht hij. Een tel later was de blik echter verdwenen, en Rollins vroeg zich af of hij het zich misschien had verbeeld. 'Wat wil je, Brekker?'

De jongen stond daar maar, met iets kils en gestoords in zijn ogen. 'Ik wil je een dienst bewijzen.'

Rollins keek naar Brekkers blote voeten en gevangeniskleren, naar de

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

handen zonder de legendarische zwarte handschoenen – wat een belachelijke aanstellerij. 'Je ziet er anders niet uit alsof je wie dan ook een dienst kunt bewijzen, jochie.'

'Ik laat straks deze deur open. Je bent niet zo stom om zonder de rest van je mannen achter Bo Yul-Bayur aan te gaan. Wacht het juiste moment af en smeer hem.'

'Waarom zou jij mij in vredesnaam helpen?'

'Dit is niet de plek waar jij hoort te sterven.'

Op een of andere manier had dat als een vervloeking geklonken.

'Je hebt er eentje van me te goed, Brekker,' zei Rollins nog toen de jongen zijn cel al uit liep. Hij kon zijn geluk nauwelijks op.

Brekker had hem aangekeken met die donkere ogen als peilloze grotten. 'Maak je geen zorgen, Rollins. Dat betaal je nog wel terug.'

En kennelijk was de jongen nu hier om te innen. Als een donkere inktvlek stond hij midden in Rollins' weelderig ingerichte kantoor, met een grimmig gezicht en zijn handen op een wandelstok met een kraaienkop geleund. Het verbaasde Rollins niks om hem hier te zien. Het gerucht ging dat de uitwisseling tussen Brekker en Van Eck volkomen uit de hand was gelopen en dat Van Eck sindsdien de Lat en ook de rest van Kaz Brekkers schuilplaatsen in de gaten liet houden. Van Eck lette echter niet op het Paleis van Smaragd. Daar had hij geen enkele reden voor. Rollins wist niet eens zeker of de koopman wel wist dat hij levend uit Fjerda terug had weten te komen.

Toen Brekker zijn situatie grofweg uit de doeken had gedaan, haalde Rollins zijn schouders op. 'Hij heeft dubbel spel gespeeld en je opgelicht. Als ik je een goeie raad mag geven: draag Kuwei over aan Van Eck en laat het er verder bij zitten.'

'Ik ben hier niet voor advies.'

'Die kooplui zijn maar wat gek op de belasting die we betalen. Een bankoverval of een inbraak af en toe zien ze door de vingers, maar verder verwachten ze dat we hier in de Ton blijven en ons niet met hun

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

zaken bemoeien. Als jij Van Eck de oorlog verklaart, zal dat allemaal veranderen.'

'Van Eck doet dit op eigen houtje. Als de Handelsraad wist…'

'En wie gaat ze dat vertellen? Een grachtrat uit de ergste achterbuurt van de Ton? Hou jezelf niet voor de gek, Brekker. Neem je verlies en hou je kruit droog voor later. Er komt heus wel weer een volgend gevecht.'

'Bij mij is elke dag een gevecht. Dus jij zegt dat ik het gewoon moet laten rusten?'

'Als jij je in de eigen voet wilt schieten – je goeie voet – zal ik je heus niet tegenhouden. Maar ik doe niet met je mee. Niet tegen een koopman. Niemand is zo gek. Je solliciteert zo niet naar een onbeduidende bendeoorlog, Brekker. Je zult de stadswacht, het hele leger van Kertsj én de marine achter je aan krijgen. Ze branden de Lat tot de grond toe af inclusief die ouwe, en ze pikken ook de Vijfde Haven weer in.'

'Ik verwacht niet dat je met me meevecht, Rollins.'

'Wat wil je dan? Je kunt het krijgen. Binnen zekere grenzen.'

'Ik moet een bericht naar de Ravkaanse hoofdstad zien te sturen. Snel.'

Rollins haalde zijn schouders op. 'Dat lijkt me geen probleem.'

'En ik heb geld nodig.'

'Wat een verrassing. Hoeveel?'

'Tweehonderdduizend kruge.'

Rollins lachte zo hard dat hij er bijna in bleef. 'En verder nog iets, Brekker? De Lantsov-smaragd? Een draak die regenbogen schijt?'

'Je kunt dat geld best missen, Rollins. En ik heb je leven gered.'

'Dan had je daar in die Fjerdaanse cel over moeten onderhandelen. Ik ben geen bank, Brekker. En zelfs al was ik dat wel: in je huidige situatie lijk je me niet erg kredietwaardig.'

'Ik hoef geen lening.'

'Wil je dat ik je tweehonderdduizend kruge géééf? En wat levert dat gulle gebaar mij op?'

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Brekker klemde zijn kaken op elkaar. 'Mijn aandelen in De Kraai en de Vijfde Haven.'

Meteen ging Rollins rechtop zitten. 'Je verkoopt jouw deel?'

'Ja. En voor een extra honderdduizend doe ik er ook nog een echte De Kappel bij.'

Rollins leunde achterover en zette zijn vingertoppen tegen elkaar. 'Het is nooit genoeg, dat weet je. Niet als je de Handelsraad de oorlog verklaart.'

'Wel voor dit team.'

'Dit team?' Rollins snoof. 'Ik kan er met mijn verstand niet bij dat dit armzalige zootje erin is geslaagd om met succes het IJsfort te beroven.'

'Doe toch je best maar.'

'Van Eck vermoordt je.'

'Dat hebben anderen ook al geprobeerd. Ik weet elke keer weer uit de dood op te staan.'

'Ik heb respect voor je vastberadenheid, jochie. En ik begrijp het. Je wilt je geld, je wilt de Schim terug, je wilt Van Eck een loer draaien…'

'Nee,' zei Brekker. Zijn raspende stem klonk bijna als gegrom. 'Als ik Van Eck te grazen neem, pak ik niet alleen wat van mij is. Ik hol hem helemaal uit. Ik schrap zijn naam uit de boeken. Als ik klaar ben, is er niets van hem over.'

Pekka Rollins wist niet hoeveel dreigementen hij in zijn leven had gehoord, hoeveel mannen hij had gedood, of hoeveel mannen hij had zien sterven, maar bij de blik in Brekkers ogen liep er een ijskoude rilling langs zijn rug. Iets wraakzuchtigs in de jongen smeekte erom vrijgelaten te worden, en Rollins wilde niet in de buurt zijn als het zich eindelijk los wist te rukken. 'Maak de kluis open, Flinke.'

Rollins gaf Brekker het geld en liet hem daarna een akte van overdracht tekenen voor zijn aandelen in De Kraai en die van zijn goudmijntje, de Vijfde Haven. Toen hij zijn hand uitstak om hun deal te bezegelen, pakte Brekker die met een ijzeren greep beet.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

'Je herinnert je me echt niet, hè?' vroeg de jongen.

'Moet dat dan?'

'Nog niet.' Opnieuw zag hij die zwarte flikkering in Brekkers ogen.

'Afspraak is afspraak,' zei Rollins, die dit vreemde stelletje het liefst meteen zag vertrekken.

'Afspraak is afspraak.'

Toen ze weg waren, tuurde Rollins door de grote glazen ruit die uitzicht bood op de gokvloer van het Paleis van Smaragd. 'Een onverwacht winstgevend staartje aan deze dag, Flinke.'

Flinke gromde instemmend, terwijl hij intussen goed in de gaten hield wat er aan de tafels beneden gebeurde: er werd gedobbeld, gekaart en Makkers Rad gespeeld, er werd gewonnen en verloren, en van alles kwam een heerlijk aandeel in Rollins' zakken terecht.

'Wat is dat eigenlijk voor onzin met die handschoenen?' vroeg de krachtpatser.

'Ach, pure poeha, denk ik. Wie zal het zeggen? Wie kan het iets schelen?'

Rollins keek naar Brekker en zijn team, die door de drukke gokhal liepen. Ze deden de deur naar de straat open, en heel even tekenden hun gemaskerde en in mantels gehulde silhouetten zich af tegen het licht van de straatlantaarns: een kreupel jochie met een stelletje kinderen in verkleedkleren. Wat een bende. Brekker was een geslepen dief en flink gehard, dacht Pekka, en bovendien inventief. Maar anders dan die arme drommels in het IJsfort zou Van Eck klaar zijn voor Brekker. Er stond die jongen een echt gevecht te wachten. En hij maakte geen schijn van kans.

Rollins voelde naar zijn horloge. Waarschijnlijk was het bijna tijd voor de kaartendelers om elkaar af te lossen, en daar wilde hij altijd graag zelf bij zijn. 'Die klootzak,' vloekte hij een tel later.

'Wat is er, baas?'

Rollins hield zijn horlogeketting omhoog. Op de plek waar zijn met

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

diamanten bezette klokje had moeten hangen, bungelde nu een knolraap. 'Die kleine ellendeling…' Toen bedacht hij opeens iets. Hij voelde naar zijn portemonnee. Die was weg. Net als zijn dasspeld, de Kaelische geluksmunt die hij aan een kettinkje om zijn hals droeg, en de gouden gespen van zijn schoenen. Rollins vroeg zich af of hij ook de gouden vullingen in zijn kiezen moest controleren.

'Heeft hij je zakken gerold?' vroeg Flinke ongelovig.

Niemand haalde zoiets uit met Pekka Rollins. Niemand durfde dat. Maar Brekker dus wel, en Rollins vroeg zich af of dit pas het begin was.

'Flinke,' zei hij, 'ik vermoed dat Jan van Eck wel wat schietgebedjes kan gebruiken.'

'Denk je dat Brekker hem kan verslaan?'

'De kans lijkt me niet groot, maar als Van Eck niet oppast, loopt die koopman straks zelf nog naar de galg en laat hij Brekker de strop om zijn nek leggen.' Rollins zuchtte. 'Laten we hopen dat Van Eck de jongen omlegt.'

'Waarom?'

'Omdat ik het anders zelf zal moeten doen.'

Rollins trok zijn – dasspeldloze – stropdas recht en liep naar de casinovloer. Het probleem Kaz Brekker kon nog wel een dagje wachten. Nu moest er geld verdiend worden.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

DANKWOORD

Ik lijd aan een degeneratieve ziekte die osteonecrose wordt genoemd. Je zou die naam kunnen vertalen met 'stervend bot', wat misschien lekker gothic en romantisch klinkt, maar in feite betekent dat elke stap die ik zet pijn doet en dat ik soms met een stok moet lopen. Het is geen toeval dat ik een personage heb verzonnen dat met een vergelijkbare kwaal te kampen heeft, en vaak heb ik het gevoel gehad dat Kaz en ik samen over deze weg hinkten. We zouden 'The End' nooit hebben gehaald zonder een aantal fantastische mensen.

Mijn liefde gaat uit naar mijn team van buitenbeentjes en lastpakken: Michi, Rachael, Sarah, Robyn, Josh en vooral Morgan, die dit boek zijn naam heeft gegeven en me hielp om het te voltooien. Ook veel dank aan Jimmy, die me naar Santa Barbara meesleepte en simpelweg door fantastisch te zijn mijn hele writer's block verbrijzelde.

Dank aan Noa Wheeler, die me hielp deze puzzel op te lossen en geduldig bleef als ik prikkelbaar werd en het whiteboard tevoorschijn haalde. Ook ben ik jullie dankbaar: Jean Feiwel, Laura Godwin, Jon Yaged, Molly Brouillette, Elizabeth Fithian, Rich Deas, April Ward, Caitlin Sweeny en de vele mensen bij Henry Holt en Macmillan Children's die hebben geholpen om de wereld van de Grisha tot leven te brengen en me die samen met mijn lezers verder lieten ontdekken. Joanna Volpe van New Leaf: 'standvastig en oprecht' móét gewoon voortaan op je cv staan. Zolang ik weet dat jij me steunt, kan ik ongeveer alles aan. Ook dank aan Pouya 'he was a young' Shahbazian, Kathleen Ortiz, Danielle Barthel, Jaida Temperly en Jess Dallow. En een dikke knuffel voor het Grisha-team in Groot-Brittannië: Fiona Kennedy, Jenny Glencross en de fantastische mensen van Orion – met name Nina Douglas, die niet alleen een

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

heel bijzondere uitgever is, maar ook een uitstekende reisgenoot en een geboren Ravenklauw. Dank je wel alle lezers, bibliothecarissen, boekverkopers, BookTubers en bloggers uit de hele wereld die warmlopen voor mooie verhalen.

Voor elke goede overval heb je getalenteerde specialisten nodig, en ik heb hulp gekregen van de allerbeste:

Steven Klein voorzag me van onmisbare informatie over hoe beginners goocheltrucs onder de knie krijgen en wees me op het werk van Eric Mead en Apollo Robbins, gentleman-dief. Angela DePace deed haar best om me te helpen een realistische manier te vinden waarop je uit een cel vol gevangenen zou kunnen ontsnappen, maar het chloorbolletje is uiteindelijk een puur Fabrikator-verzinsel geworden. (Niet zelf uitproberen.) Richard Wheeler legde me uit hoe eigenaars van overheidsgebouwen en streng beveiligde inrichtingen in het echt onverlaten buiten de deur proberen te houden. Emily Stein vertelde me alles over steekwonden en leerde me de prachtige uitdrukking 'apex van het hart' kennen. Kunsttaal-koning David Peterson probeerde me de goeie kant op te sturen en liet me lekker koppig zijn over mijn straattaal. En Hedwig Aerts, mijn goede vriendin en Soberumi: bedankt dat je me hebt geholpen mijn Nederlands iets doordachter te verminken.

Marie Lu, Amie Kaufman, Robin LaFevers, Jessica Brody en Gretchen McNeil houden me vrolijk en slikken al mijn gezeur. Ook dank aan Robin Wasserman, Holly Black, Sarah Rees Brennan, Kelly Link en Cassandra Clare voor hun plotadviezen en margarita's, en omdat ze me *Teen Wolf* hebben opgedrongen. Ik zal nooit meer dezelfde zijn. Anna Carey krijgt de schuld voor de bloedneus van de Fjerdaanse wachter. Klachten graag aan haar adres.

Christine, Sam, Emily en Ryan, ik ben een geluksvogel dat ik jullie mijn familie mag noemen. En mijn liefste Lulu, je hebt je stad teleurgesteld. Dank je dat je mijn buien hebt doorstaan en dat je zo veel om mijn kleine schurkenbende geeft.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Vele boeken hebben ervoor gezorgd dat Ketterdam, de Ton en mijn team van kraaien hun uiteindelijke vorm kregen, maar de belangrijkste titels waren *The Blackest Streets: The Life and Death of a Victorian Slum* van Sarah Wise, *The Coffee Trader* van David Liss, *Amsterdam: A History of the World's Most Liberal City* van Russell Shorto, *Criminal Slang: The Vernacular of the Underworld Lingo* van Vincent J. Monteleone, *The Big Con: The Story of the Confidence Man* van David Maurer en *Stealing Rembrandts: The Untold Stories of Notorious Art Heists* van Anthony M. Amore en Tom Mashberg.

Nog één ding: dit boek liet zich graag reviseren bij de klanken van The Black Keys, The Clash en The Pixies, maar het werd geboren in een tochtig oud schoolgebouw waar onafgebroken *In a Time Lapse* klonk en onder de dakbalken een vleermuis fladderde. Heel veel dank aan componist Ludovico Einaudi. En aan de vleermuis.

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

GRISHA-WOORDENLIJST

Alkemi	Grisha van de Orde van Fabrikators, gespecialiseerd in gif en ontploffingen
Almhent	Betekent 'voorspoed' in het Kertsj
Blauwe Iris, de	Bordeel in Ketterdam
Bottenlichtje	Een glazen bolletje dat oplicht als je het schudt. Gemaakt van de gedroogde, gemalen botjes van lichtgevende diepzeevissen
Brännvin	Een soort brandewijn
chirurgijn	Chirurg/dokter
Corporalki	De Orde van de Levenden en de Doden: Hartenwringers en Helers
Deksels, de	Rivaliserende bende van Droesem
Demjin	Betekent 'demon' in het Fjerdaans
De Kappel	Een groot schilder uit Kertsj
De Kraai	Gokhuis van Droesem
De Lat	Hoofdkwartier van de Droesem
(De) Orde van de...	Verzamelnaam voor bepaalde groep Grisha
driemansdoorn	Kaartspel
Droesem, de	De bende van Kaz Brekker
Drüsje	Betekent 'heks' in het Fjerdaans
Drüskelle	Fjerdaanse heksenjager
Duitenleeuwen, de	Rivaliserende bende van Droesem
Durasti	Grisha van de Orde van Fabrikators, die werken met vaste stoffen en nieuwe, supersterke materialen ontwikkelen

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Dzjenya Safin	Een Ravkaanse Coupeuse die beroemd werd tijdens de strijd tegen de Duisterling
Elderklok	Klok op het Witte Eiland
Elementenmeesters	Stormblazers, Inferni en Getijdekeerders
Enjent	Betekent 'vlijt' in het Kertsj
Ethereälki	De orde van de Elementenmeesters: Stormblazers, Inferni en Getijdekeerders
Fabrikators	Verzamelnaam voor Durasti en Alkemi
Ferolind	Boot waarmee de Kraaien richting het IJsfort varen
Fjerda	Land ten noorden van Ravka, boven de permafrost
Fjerdaans	Taal die gesproken wordt in Fjerda
Fjerd	Inwoner van Fjerda
Getijdekeerders	Grisha van de Orde van de Elementenmeesters. Gebruiken temperatuur en luchtdruk om water te beïnvloeden
Getijdenraad	Raad die bepaalt wie de havens van Ketterdam in en uit gaat
Gouden Slag, de	Gokhuis in Ketterdam
Grisha	Magisch Elitekorps
Grisha-tester	Een Grisha die kan testen of andere mensen Grisha zijn
Harleys Honden	Rivaliserende bende van Droesem
Hartenwringers	Grisha van de Orde van de Levenden en de Doden. Kunnen het lichaam van anderen beïnvloeden, zonder hen aan te raken
Helers	Grisha van de Orde van de Levenden en de Doden. Hebben genezende krachten
Hellepoort	Gevangenis

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Hringkälla	Luisterdag, inwijdingsfeest voor de nieuwe Drüskelle
Huis van de Ongerepte Sneeuw	Bordeel in Ketterdam
Huis van de Witte Roos	Bordeel in Ketterdam
IJsfort	Groot, ondoordringbaar fort in Fjerda
Inferni	Grisha van de Orde van de Elementenmeesters, die de gave hebben om vuur op te roepen
jurda	Zemeens pepmiddel: gedroogde bloemen met een stimulerende werking
Kaelisch	Oude taal
Kertsj	Klein eiland, verbonden aan Shu Han met een landbrug
Kromme Kat, de	Bordeel in Ketterdam
Kruge	Kertsj geld
Makkers Rad	Soort roulette
Materialki	De Orde van de Fabrikators
Menagerie, de	Bordeel in Ketterdam
Obscura, de	Bordeel in Ketterdam
Oostduig, de	Samen met de Westduig de belangrijkste gracht in de Ton
Parem (afk. van jurda parem)	Zie ook: jurda. Extreem stimulerend middel, drugs
Paleis van Smaragd	Bordeel in Ketterdam
pomdrakon	Drakenvuur (gerecht)
Ravka	Het land waar De Grisha-trilogie zich afspeelt, licht geïnspireerd op het Rusland van vroeger
Ravkaan	Inwoner van Ravka
rinca moten	Woestijnhagedis

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

Scherpmeeuwen, de	Rivaliserende bende
semla	Fjerdaanse zoete broodjes
shevrati	Niets-weters
Shu	Taal, die in Shu Han wordt gesproken
Shu Han	Land ten zuiden van Ravka
Shu Hanees	Inwoner van Shu Han
Smidse, de	Bordeel in Ketterdam
Snoepwinkel, de	Bordeel in Ketterdam
Stormblazers	Grisha van de Orde van de Elementenmeesters. Kunnen de lucht beïnvloeden en bijvoorbeeld een storm creëren
Sulinees	Afkomst die mensen kunnen hebben
Sulisch	Taal, die sommige Grisha spreken
Ton, de	Rosse buurt van Ketterdam: een berucht doolhof van smalle straatjes en grachtjes
Voorhent	Betekent 'eerlijkheid' in het Kertsj
Westduig, de	Samen met de Oostduig de belangrijkste gracht in de Ton
Wilgenroede, de	Bordeel in Ketterdam
Zemeens	Iets wat uit Novyi Zem komt
Zemenen	Inwoners van Novyi Zem
Zwartvlerken	Rivaliserende bende

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR

© Blossom Books - Niet bestemd voor verkoop

LEESEXEMPLAAR